Colecția
Iubiri de poveste
Vanessa Kelly
Trei săptămâni cu o prințesă

VANESSA KELLY
TREI SĂPTĂMÂNI CU O PRINŢESĂ

Three weeks with a princess **by Vanessa Kelly**

Prolog

Yorkshire
Crăciun, 1809

Lia Kincaid adora Stonefell Hall în perioada Crăciunului, deşi era acel moment al anului când era foarte probabil să fie gonită din locul unde se simţea acasă. Privirea îi alunecă pe splendoarea barocă a holului de la intrare, decorat festiv cu ghirlande de brad şi frunze de dafin, fără a putea să-şi înfrâneze un simţământ de mândrie şi chiar de proprietate. Dar Stonefell nu era casa ei. Aceasta se afla la o mică distanţă de mers pe jos, pe drumul de ţară ce ducea la Bluebell. Bluebell era fără îndoială un loc fermecător, mai puţin atunci când picura apa din tavan sau şemineul afuma pereţii la o rafală de vânt dinspre răsărit. Cu toate astea, se obişnuise cu diverse oale plasate strategic prin casă pentru scurgeri şi întotdeauna putea să aerisească vreo cameră unde fumul se îndesea peste măsură.

Desigur, Lia nu avea opţiunea unui trai fără găuri în tavan sau alte mici dezastre domestice. Bunica sa nu s-ar fi văitat vreodată proprietarului căsuţei, marchizul de Lendale, despre ceva atât de banal ca un tavan ciuruit, căci domnia sa avea alte preocupări când lua legătura cu buni. Cele două femei duceau o existenţă romanţată împreună, lăsând la latitudinea Liei problemele pragmatice.

Şi că venise vorba de spărturi, cizmele ei cam începuseră să imite aerisirile acoperişului. Lia îşi bâţâi picioarele umede ca să se mai încălzească la degete, dar poziţia ei ghemuită din spatele paravanului de lemn nu îi permitea să se mişte prea mult. Continuând să stea ghemuită, traversă cu paşi mici galeria care dădea spre hol. Când ajunse la capătul acesteia, reuşi în sfârşit să se ridice şi să se ascundă cât de cât după o coloană de piatră. Aici era mai rece, căci se îndepărtase de flăcările jucăuşe ale şemineului de piatră din hol, însă măcar putea să se mişte

de pe un picior pe altul ca să-şi pună sângele în mişcare.

Din unghiul în care era, putea să îl admire pe lordul John Easton, care se afla lângă fiica sa, Lady Anne, şi lângă soţie, Lady John Easton – Elizabeth pentru familie şi prietenii apropiaţi.

Nici Lia, nici buni n-o puteau considera pe Lady John rudă sau prietenă.

Familia Easton, care îşi petrecea sărbătorile cu marchizul de Lendale, fratele mai mare al lordului John, era motivul exilului temporar al Liei de la Stonefell Hall, unde de obicei era considerată de-a casei. Însă dacă Lady John ar fi dat din întâmplare peste Lia sau peste bunica acesteia, urgia cerurilor s-ar fi prăvălit peste ele.

Lady John considera că bunica Liei ar fi necinstit numele Lendale, iar ura sa pentru infama Rebecca Kincaid era vestită. Nu conta că marchizul o găzduia pe buni de mai mult de un deceniu pe moşie, că le ajuta necondiţionat pe Lia şi pe bunica acesteia, intenţionând evident să o facă până la sfârşitul vieţii sale. În viziunea lui Lady John, buni era stricata şi vrăjitoarea care îi răpise lui Lendale minţile şi reputaţia ireproşabilă. Însă mai mult din cauza prezenţei lui Anne, Lia era obligată să se ascundă. Lady John fusese explicită în cerinţa de a nu-şi expune fiica *poluării morale* a celor din familia Kincaid.

Lia îşi sprijini umărul de coloana de piatră şi o studie pe tânăra elegantă şi frumoasă. Anne era îmbrăcată într-o rochie de catifea albă presărată cu paiete ce o făceau să strălucească precum un glob de Crăciun în lumina aruncată de candelabrul imens din hol. În viitorul său se prefigura o căsătorie reuşită, sau cel puţin aşa umbla vorba prin bucătării. Iar în acea seară era cu siguranţă populară, lăsând în urmă o trenă de admiratori înflăcăraţi. În ciuda manierei sale demne, Anne avea un zâmbet fermecător şi un râs contagios, ceea ce o făcea pe Lia să creadă că, dacă ar fi avut ocazia, ele două ar fi putut deveni prietene la cataramă.

Dar bineînţeles că asta era doar o iluzie. Ar fi fost absolut inadecvat ca o tânără atât de delicată să sufere

insulta prezenţei Liei. La urma urmelor, Lia era nu numai nepoata amantei lui Lendale, ci şi fiica unei actriţe faimoase *şi* pe deasupra născută din flori. Lia se întreba deseori ce s-ar fi întâmplat dacă Lady John ar fi descoperit că ea şi Anne se intersectaseră de câteva ori accidental. Cel mai probabil s-ar fi iscat nişte isterii teribile sau cel puţin nişte ţipete ascuţite asezonate cu un leşin de formă.

Vizitele lordului John şi ale familiei sale nu aduceau nimic bun. Niciodată.

Cu o singură excepţie extraordinară. Jack Easton, fiul cel mare şi singurul băiat al lui Lord şi Lady John, îi însoţea în aceste vizite. Un eveniment ce compensa toate celelalte inconveniente şi neplăceri cu asupra de măsură.

Din nefericire, şansele Liei de a petrece măcar o clipită în compania lui Jack erau aproape inexistente, având în vedere că acesta urma să stea mai puţin de o săptămână în Yorkshire, iar familia sa nesuferită îi acapara toată atenţia. Nu prea putea să îi condamne pentru asta, de vreme ce şi ea îşi dorise să facă acelaşi lucru de când el îşi făcuse apariţia.

Îi pierduse urma lui Jack de vreo zece minute, având în vedere că holul era plin până la refuz cu oameni de vază ai locului, veniţi să se bucure de ospitalitatea festivă a marchizului de Lendale. Jack arăta incredibil de arătos şi fermecător în noua sa uniformă şi, cum era de aşteptat, un cârd de fete din vecinătate roiau în jurul lui ca o imensă pânză multicoloră alcătuită din fluturi ce se agitau şi flirtau.

Lia îl vedea pe Jack doar de trei ori pe an – de Crăciun şi în alte două vacanţe şcolare când venea singur în vizită. Din această cauză, nu se putea abţine să nu le invidieze pe domnişoarele elegante şi bine-crescute care puteau vorbi, flirta şi dansa cu el de câte ori le poftea inima. Era un lux pe care şi-l dorea cu toată fiinţa ei.

„Bine, prostănaco! De parcă Jack Easton ar fi putut – ar fi vrut – vreodată să se îndrăgostească de tine”.

Cum ar fi putut? Lia era una dintre faimoasele Kincaid, deşi descrierea asta i se potrivea ca nuca în perete. Slăbuţă, pistruiată şi plată ca o scândură, ar fi putut să

calce pe vestitele urme ale mamei şi ale bunicii sale, la fel de bine pe cât putea să scoată o cană de cidru din piatră seacă. În ciuda scandaloasei sale istorii parentale, Lia era cea mai normală fată de la ţară pe care şi-o putea închipui cineva.

Cu toate acestea, normalitatea sa nu însemna că era tolerată, cel puţin nu în ochii lui Jack Easton, destinat să devină marchizul de Lendale într-o bună zi.

— Iscodim din umbră din nou? Jur că ai fi un spion excelent în armata lui Wellington.

Lia se întoarse brusc, însă piciorul i se prinse în poalele ude ale rochiei. Ţipă ascuţit în timp ce cădea cu spatele spre balustradă, agitându-şi frenetic braţele pentru a-şi recăpăta echilibrul. Jack întinse o mână şi o prinse în ultimul moment.

— La naiba, Lia, şuieră el. Ai grijă!

După ce aruncă o privire spre holul întunecat, Jack o trase după el în umbra din spatele galeriei.

— Iartă-mă, spuse ea. Am fost neîndemânatică.

În comparaţie cu elegantele domnişoare cu care dansa mai devreme, ea trebuie să îi fi părut o ţărăncuţă fleaţă.

Jack o îmbrăţişă scurt şi strâns înainte de a o măsura din priviri din cap până-n picioare.

— Drăguţo, nu te scuza. Eu sunt cel care s-a strecurat să te surprindă. Sunt însă bucuros că am reuşit să te prind înainte să te duci de-a dura peste balustradă.

— Jack, nu sunt *atât* de aiurită.

Un surâs i se citi în ochii negri.

— Sigur că nu eşti. Nici nu ştiu cum de mi-am permis să sugerez aşa ceva.

Ea oftă.

— Poate din cauză că mi-ai salvat viaţa de nenumărate ori de-a lungul anilor?

— Păi, te-am scos din iaz de cel puţin două ori. Apoi a fost momentul nefericit în care ai dărâmat cuibul de viespi, urmat de momentul în care aproape ai căzut din pom, după care ai reuşit să dărâmi raftul greu din bibliotecă…

— În primul rând, cel puţin două dintre aceste incidente au fost cauzate de tine. Dar recunosc, m-ai salvat de mai multe ori. Şi eşti absolut ireverenţios să aduci asta în discuţie.

— Sunt, nu-i aşa! Dar ce te-ai face fără mine prin preajmă?

Desigur că glumea, dar o umbră de regret tot străbătu inima Liei. În curând urma să fie nevoită să se descurce fără el. Jack era de acum bărbat şi soldat. În doar câteva săptămâni, urma să pornească într-o viaţă plină de aventuri. Numai Dumnezeu ştia când urma să îl mai vadă.

— Mă aştept să mă descurc foarte bine şi singură, spuse ea mimând un ton vesel. Refuza să întunece cele câteva momente pe care le mai aveau împreună cu dramatisme de doi bani. El avea parte de destule oricum de la mama lui. A fost foarte drăguţ din partea ta să urci ca să mă vezi, adăugă ea.

— Te-am văzut pitindu-te după paravan. Mantaua ta roşie te-a dat de gol imediat. Nu e ca şi cum nu-mi imaginam oricum că eşti deja aici sus.

Inima Liei o luă la galop.

— Nu m-a mai văzut nimeni altcineva, nu?

Lordul Lendale ar fi fost furios dacă ar fi ştiut că ea îi iscodea oaspeţii. Teoretic, nici nu ar fi trebuit să se afle în casă cu ei, darămite să umble prin galerie, unde ar fi putut să fie descoperită cu uşurinţă.

— Nu te-a văzut nimeni altcineva. Cu excepţia lui Richard. El vede tot.

Lia oftă adânc.

— E în regulă atunci. Mă va certa, însă nu mă va pâri lordului.

Richard era şeful valeţilor şi unul dintre cei mai mari susţinători ai Liei la Stonefell Hall. Era doar ajutor de bucătar atunci când ea sosise cu mulţi ani în urmă. Aproape că crescuseră împreună.

— Din fericire, am reuşit să-i distrag atenţia lui Debbins înainte să te vadă, spuse el.

Spre deosebire de majoritatea servitorilor, care o

tratau cu indulgenţă, majordomul se simţea jignit de prezenţa ei.

— Mulţumiri că m-ai salvat, din nou, murmură ea.

Jack se încruntă

— Debbins nu te tratează rău, nu?

— Sigur că nu. Lordul Lendale nu ar permite niciodată aşa ceva.

— Dar nu se poartă foarte frumos cu tine, nu?

Ea ridică din umeri.

— Nu mă deranjează prea mult.

Privirea lui Jack se întunecă şi mai mult.

— Am să îi zic vreo două…

— Nu. Nu vei rezolva nimic făcând asta.

— Lia…

— De ce vorbim despre înfumuratul ăla oricum? Nici n-am apucat să schimbăm două vorbe, şi precis trebuie să pleci în curând ca să nu ţi se observe lipsa. Zâmbi în timp ce îi admira dragul său chip minunat. Ce mai faci? Îţi face plăcere postul tău la Cavalerie? Trebuie să recunosc că arăţi absolut minunat în uniformă.

El rânji, mândria ce i se citea pe chip trădându-i latura băieţească.

— E chiar mai bine decât mă aşteptam. Am fost repartizat în regimentul lui Northumberland, aşadar în următoarele câteva luni vom porni spre Peninsulă, probabil.

Simpla ideea că el se putea apropia de război o îngrozea, însă refuză să îi arate asta. Jack îşi dorise întotdeauna o carieră militară, şi mulţumită bunăvoinţei unchiului său de a-i cumpăra un post în armată, dorinţa sa cea mai puternică devenise realitate. Ca o prietenă adevărată, ea trebuia să se bucure pentru el.

— Sună splendid, spuse ea. Sper că vei găsi nişte timp din când în când să ne trimiţi o misivă aici, în plicticosul Yorkshire. Ştii, e mult prea liniştit. Scrisorile tale sunt mereu o preocupare bine-veniţi pentru mine şi buni.

— Desigur, cu fiecare ocazie.

— Promiţi să nu uiţi? întrebă ea, înainte de a se putea abţine.

Ochii lui întunecaţi deveniră blânzi şi calzi.

— Nu te-aş putea uita niciodată Lia, ştii asta.

Ea încercă să zâmbească. Desigur că o va uita. La urma urmei, era o simplă fetiţă, nici nu împlinise şaisprezece ani. Nu avea niciun motiv să păstreze mai mult decât amintirea ei dulce şi pasageră.

Dar pentru Lia, Jack era totul.

Când mica orchestră se lansă într-o suită nouă de dansuri, amândoi se uitară înspre petrecerea de la parter.

— Mai bine te duci înainte să ţi se remarce lipsa, şopti ea.

— Mai pot lipsi câteva minute şi, oricum, încă nu mi-ai spus ce ai mai făcut. Privirea lui alunecă pe trupul ei din cap până-n picioare. Tivul de la manta ţi-e ud tot. Întinse mâna şi o prinse pe a ei. Iar degetele-ţi sunt degerate.

Deşi îngheţase bocnă, nu îi păsa. Nu atunci când putea să mai petreacă nişte timp cu Jack.

— Mi-e bine.

— Ai venit pe scurtătura din grădina din spate?

— E cel mai simplu de ajuns aici fără să fii văzut.

Asta însemna însă că trebuise să înfrunte zăpada de treizeci de centimetri înainte de a intra în casă prin biblioteca lordului.

El clătină din cap dezaprobator.

— Trebuie să te mai încălzeşti înainte să o porneşti înapoi, altfel o să răceşti.

— Nu-i nevoie, zău, Jack…

El îi întrerupse protestele când aproape o luă pe sus înspre partea opusă a galeriei.

— Ce faci? O să ne vadă cineva, şopti ea.

— Doar dacă o să continui să faci gălăgie, gâsculiţo!

Lia pufni uşor, pretinzându-se ofensată de maniera lui superioară. Dar de fapt o adora. L-ar fi urmat pe Jack Easton peste râul Styx, dacă acesta i-ar fi cerut-o.

Se strecurară pe scara întortocheată şi îngustă ce ducea la coridorul de dedesubt. Ducea din marea sală la aripa estică, unde se aflau biblioteca, camera pentru micul dejun şi unul dintre saloanele mai mici. Pentru că nimeni nu

se afla în acele încăperi la ora aceea înaintată, coridorul era pustiu.

Însă Richard se ivi înaintea lor, făcând-o pe Lia să scoată un ţipăt înăbuşit.

— Ah, aici erai, spuse Jack pe un ton lejer. Domnişoara Lia şi-a udat tivul de la manta venind aici, aşadar o duc în bibliotecă să se încălzească înainte de a se întoarce acasă.

— Foarte bine, domnule. Mi-am permis să fac focul acum câteva minute, deci camera ar trebui să fie caldă şi primitoare deja.

Lia se uită pieziş la tânărul slujitor, a cărui atitudine demnă îi depăşea cu mult anii.

— De unde ai ştiut?

— Nu am stabilit mai demult că Richard ştie totul? răspunse Jack. Acum, haide, înainte să degeri de tot!

În timp ce o trăgea pe coridor, Lia aruncă un zâmbet de mulţumire peste umăr. Lacheul clătină din cap dezaprobator. Richard era unul dintre cei care se îngrijorau ca ea să nu intre în buclucuri, deşi Lia nu-şi putea imagina în ce fel de probleme ar fi putut intra cu Jack alături. În compania lui era mereu în siguranţă.

Se strecurară în bibliotecă, zgomotul paşilor lor fiind mascat de covorul gros de Axminster, care nu lăsa să treacă răceala pardoselei de piatră.

Jack o trase lângă foc şi o împinse într-un scaun tapiţat. Suspinând de plăcere, ea îşi întinse picioarele către flăcările jucăuşe, bucurându-se de căldura care o cuprindea.

— Oh, Doamne, spuse el, îngenunchind în faţa ei.

— Ce este?

Îi pipăi piciorul.

— Prin cizmele tale a intrat apa! Mâna lui îi atinse gleznele. Şi a ajuns până la ciorap!

Degetele lui calde îi marcau pielea precum un fier, chiar şi prin şosetele groase de lână. Cu obrajii îmbujoraţi, Lia îşi smulse picioarele şi le ascunse sub scaun. Jack bodogăni şi le trase înapoi, proptindu-le în faţa şemineului.

Îi cercetă cizmele cu nemulţumire.

— Când ai avut o pereche nouă ultima oară?

Acum şi mai ruşinată, Lia pur şi simplu ridică din umeri. Cizmele, purtate înainte de bunica ei, erau perfecte pentru poteci uscate pe vreme bună, dar talpa li se găurise de curând. Deşi le astupase cu lână şi pânză, nu reuşise să le facă impermeabile.

Jack ofta în timp ce se ridică în picioare, cu umerii săi iar şi picioarele lungi şi musculoase luminate de foc. Putea să jure că se înălţase cinci centimetri de când îl văzuse ultima oară şi se mai împlinise puţin.

— Când a fost ultima oară când ai avut o pereche nouă de încălţăminte? repetă el.

Ea flutură din mână uşor.

— Eh, asta este una dintre perechile mele mai vechi. Nu am vrut să le stric pe cele bune prin zăpadă.

El pufni, indicând cam cât de mult credea povestea cusută cu aţă albă, însă Lia alese să nu se împotrivească. Aveau mai puţini bani în ultimul timp, deşi nu ştia cu exactitate de ce. Lordul Lendale le dădea ei şi bunicii tot ce aveau nevoie. Dar în ultimul timp era mai aiurit, uitând de mărunţişuri precum cizme noi pentru ea sau ceaiul favorit al lui buni, Gunpowder, trimis special de la Londra.

Mai rău, neglijase reparaţiile necesare acoperişului lor găurit, ceea ce cu siguranţă nu era un lux.

— Am să vorbesc cu unchiul meu, spuse Jack. O să aibă grijă să primeşti o pereche nouă.

Ea se îndreptă brusc în scaun.

— Nu, te rog nu face asta.

— Nu te prosti, Lia.

— Jack, vorbesc serios, nu agita apele.

— De ce nu? Unchiul Arthur ar fi foarte nemulţumit să ştie că umbli cu picioarele ude.

— Pentru că buni detestă să îl deranjăm pe lordul Lendale, de asta. Sau să îl facem să se simtă prost, ceea ce e şi mai rău. A fost aşa de bun cu noi, şi nu avem niciun drept să ne plângem.

Pentru că stătea cu spatele la foc, faţa lui Jack era în

penumbră. Dar Lia văzu după poziţia umerilor că era enervat.

— Jack, te rog, renunţă, de dragul meu.

— Ar trebui să aibă mai multă grijă de voi, răspunse el cu o voce dură.

— Lordul Lendale are o grijă extraordinară de noi, te asigur. Bătu uşor în braţul scaunului de lângă ea. Te rog ia loc, măcar un minut. Parcă eşti un uriaş ameninţător. Mă simt intimidată.

— Ei na, chicoti el în timp ce se aşeza. Ascultă-mă, Lia! Mergem în sat înainte să plec şi-ţi cumpăr o pereche de cizme nouă. Îi reteză orice protest cu o mişcare scurtă din mână. Ia-o ca pe un cadou de Crăciun din partea mea.

Jack era absolut loial, şi Lia ştia că se îngrijorează de bunăstarea ei şi a bunicii. Mai mult decât oricine, el le înţelegea poziţia precară în care se aflau, fiind întreţinute financiar de lordul Lendale. Lia îşi formase o impresie de-a lungul anilor despre Jack, cum că el considera că unchiul său nu o tratase pe Rebecca Kincaid pe cât de bine ar fi putut. Era aproape de acord cu părerea lui, deşi era complet lipsit de loialitate faţă de omul care, în multe privinţe, se purtase ca un tată cu ea.

— Mulţumesc, spuse ea, zâmbind dulce. Dar este mult prea generos din partea ta.

— Nu pot să pornesc degajat în Peninsulă ştiind că ţie îţi degeră picioarele aici în Yorkshire. M-aş îngrijora atât de mult pentru tine încât aş cădea în depresie.

— Eh, acum te prosteşti şi tu, râse ea.

Îşi întoarse capul să-i zâmbească.

— Aşa e, dar ar trebui să ştii că deja plănuisem să te scot în oraş ca să-ţi iau un cadou înainte să mă întorc la Londra.

Ea ignoră durerea ce îi străpungea inima de fiecare dată când se gândea la plecările lui.

— Şi eu am un cadou de Crăciun pentru tine.

— Drăguţo, eşti aşa dulce, dar nu vreau să-ţi cheltuieşti banii pentru mine.

Vocea lui profundă o înconjură, dându-i un sentiment

de căldură şi pace.

— Atunci te vei bucura să afli că nu am cheltuit o centimă, răspunse ea cu un zâmbet pişicher.

El pufni în râs.

— Isteaţo! Ce mi-ai luat?

Ea scotoci sub pelerină şi scoase la iveală un pătrat de pânză din buzunarul interior al rochiei. Cu grijă, îl despături pentru a dezveli micul obiect ce se afla în interior.

— Oh, Doamne, şopti el în timp ce îl lua din mâna ei. Unde ai găsit-o?

— La ruinele mănăstirii de lângă Ripon. Unchiul tău ne-a dus pe mine şi pe buni acolo în august.

În timp ce bunica ei şi lordul stătuseră pe o pătură, şuşotind şi făcându-şi ochi dulci, Lia se dusese să exploreze ruinele. Avusese noroc chior atunci când, căţărându-se peste un zid dărâmat, piciorul îi alunecase, făcând-o să cadă în iarbă. Nu se rănise, dar reuşise să disloce nişte pietre, iar pe jos lângă ea dăduse peste o monedă romană.

Lia ştiuse imediat ce urma să facă cu noua sa comoară. Jack era pasionat de istorie şi petrecuse multe vacanţe scotocind prin ruine. Romane, saxone, normande, toate ti plăceau. Buni ti permisese Liei să se ducă de câteva ori cu el, o dată chiar la ruinele unde găsise ea moneda.

— Acolo te-am dus când erai doar o fetiţă, spuse el în timp ce se uita la monedă în lumină.

— Nu eram chiar atât de mică, protestă ea.

— Aveai nouă ani, zâmbi el strâmb.

— Aşa o fi, mormăi ea.

Probabil că el încă o vedea ca pe o fetiţă mică.

— Şi erai tare şleampătă, glumi el.

— Acum parcă eşti buni.

El întinse mâna şi o trase de unul dintre zulufii care îi atârnau pe lângă obraji.

— Te tachinez. Serios, Lia, moneda asta e într-o stare excelentă. Eşti sigură că vrei să mi-o dai?

— Desigur, spuse ea, jignită doar de sugestia refuzului său. Ţi-am spus, e cadoul tău de Crăciun.

În timp ce o studia, ea se simţi uşor ruşinată, de parcă

ar fi zărit ceva nou în interiorul ei.

— Mulţumesc, scumpo. Îşi îndesă moneda în jachetă. Am să o port mereu cu mine, precum un talisman de preţ.

— Şi te va ajuta să-ţi aminteşti de mine când eşti în zări îndepărtate.

— Gâsculiţo! De parcă te-aş putea uita vreodată.

Numai de ar fi putut crede ce îi spunea el.

— Vorbeşti serios?

— Desigur. Eşti mica mea bună prietenă.

Lia îşi înghiţi un suspin. Când pendula bătu sfertul de oră, Jack se strâmbă.

— Trebuie să pleci, spuse ea.

— Da, îmi pare rău. Iartă-mă!

Lia se ridică.

— Nu te prosti, o să ai necazuri dacă mai stai.

El o luă de mână şi o duse la uşile franţuzeşti care duceau la terasă şi la grădina din spate. De acolo, putea să o taie pe poteca ce o ducea la Bluebell.

— Du-te direct acasă, spuse el în timp ce deschidea uşile. Nu mai zăbovi încercând să prinzi ceva din festivităţi, s-a înţeles? O să-ţi fie frig din nou.

— Da, Jack, zise ea supusă. Nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine.

Putea să-şi poarte singură de grijă, dar grija lui o încălzea mai mult decât orice foc.

— Promit că o să vin a doua zi de Crăciun să vă vizitez pe tine şi pe bunica ta.

Ea îi zâmbi înainte de a se strecura pe uşă. Apoi făcu o scurtă pauză.

— Cântă colinde, şopti ea.

El păşi alături de ea pe terasa largă, unde zăpada fusese măturată de pe pietre. Când o luă prieteneşte pe după umeri şi o trase spre el, Lia îşi simţi inima oprindu-se.

O reproducere entuziastă şi falsă a colindului *Joy to the World* plutea dinspre marea sală. Lia îşi ridică ochii spre cer, o pătură indigo presărată cu stele strălucitoare. Când o exclamaţie de uimire îi scăpă printre buze, Jack îi urmări privirea în sus.

— Ei, ia te uită, spuse el râzând.

Era o stea căzătoare. Nu, nu doar una, ci şi alta, urmată de alta, de parcă erau trase de un tun enorm.

— Repede, Lia, pune-ţi o dorinţă, spuse Jack.

Ea se gândi imediat la două dorinţe. Prima îl privea pe el, ca indiferent de câte călătorii sau pericole urma să înfrunte, să se întoarcă în siguranţă acasă. A doua era ca într-o bună zi să stea din nou alături de el pe această terasă, dar ca femeie matură. Atunci urma să îi spună că îl iubea din toată inima.

— Ţi-ai pus şi tu o dorinţă? şopti ea.

— Da.

— Mi-o vei spune?

El o sărută scurt pe creştet înainte de a-i da drumul.

— Nu, pentru că, dacă ţi-aş spune-o, nu s-ar îndeplini. În plus, te-ar putea agasa, adăugă el jucăuş.

Ea îi dădu un ghiont.

— Eşti atât de enervant, Jack Easton.

El îi zâmbi, părând imposibil de chipeş.

— Ştiu, dar mă voi revanşa la următoarea vizită.

— Promiţi?

— Promit.

— Ne vedem mai încolo, spuse ea, coborând treptele terasei.

— Lia.

Ea se uită peste umăr.

— Da?

— Crăciun fericit, drăguţa mea, şopti el.

Din nou, numai se opri în loc şi nu mai putu scoate nici un singur cuvânt. Aşa că îi făcu un semn cu mâna, pierzându-se apoi în întunericul nopţii de iarnă.

Capitolul 1

Yorkshire
Iulie, 1816

Cum Dumnezeu a permis să se întâmple dezastrul ăsta? întrebă Jack, împingând registrul la o parte.

De fiecare dată când se uitase la nenorocitul de tom, simţise o speranţă că lucrurile nu erau atât de negre pe cât păreau. Şi de fiecare dată se înşela.

Registrul mare legat în piele era doar unul dintre cele care fuseseră strânse în faţa lui pe biroul bibliotecii. De partea cealaltă a mormanului de volume era Atticus Lindsey, vechiul administrator al moşiei Stonefell şi un om cu adevărat onorabil. Trebuia să fie astfel, căci se descurcase cu ani de necazuri financiare şi reuşise să amelioreze posibile efecte catastrofale. Însă chiar şi talentul lui Lindsey pentru afaceri şi dedicarea lui pentru familie nu mai puteau amâna inevitabilul.

Mulţumită unchiului lui Jack, precedentul marchiz, Stonefell Hall era aproape o ruină, iar averea familiei Easton risca aceeaşi soartă.

Administratorul se chinui să aducă nişte veşti bune, însă nu reuşi.

— E în regulă, Lindsey, spuse Jack într-un final. Ştiu că ne clătinăm pe marginea prăpastiei. Singura întrebare în momentul de faţă este cum să ne îndepărtăm de ea.

Văduvul de vârstă mijlocie, a cărui faţă blândă şi manieră delicată erau însoţite de o minte brici, se strâmbă.

— Sunt câteva lucruri pe care le putem încerca, milord. Putem valorifica lemnul rămas în pădure pentru început. Veniturile din vânzarea lui ar putea amâna creditorii câteva luni.

Jack ura ideea aceasta. Mulţi copaci venerabili fuseseră deja pierduţi. Pădurile de la Stonefell fuseseră cândva renumite în părţile acestea din Yorkshire, însă acum erau doar o palidă imitaţie a gloriei lor trecute.

— Asta este ultima noastră opţiune, spuse el. Sper că recolta să fie mai bună anul acesta. Veniturile de pe urma ei ar trebui să ne poată susţine până anul viitor cel puţin.

Lindsey îi aruncă o privire piezişă.

— Desigur, domnule.

Cu alte cuvinte, „mult noroc, naivule”.

Cu siguranţă nu ar fi putut să îl certe pe Lindsey dacă şi-ar fi exprimat gândurile cu glas tare. Jack se implicase arareori în treburile moşiei, deşi ştia de doi ani că titlul Lendale urma să îi parvină. Atunci se întâmplase ca tatăl lui Jack, moştenitor al fratelui său mai mare, să moară de apoplexie, cauzată de o viaţă de băutură şi excese. Tatăl lui evitase responsabilităţile pe cât posibil. Chiar şi în pragul morţii fugise de ele şi îl lăsase pe Jack să se descurce cu rămăşiţele unei familii ruinate.

Cât despre marchizul decedat de curând… ei bine, unchiul Arthur fusese un om blând, loial familiei şi prietenilor. Şi fusese mai mult decât generos cu Jack, întotdeauna asigurându-se că avea un adăpost când părinţii lui se războiau şi plătindu-i postul pentru a-i lansa cariera militară.

Dar ca om de afaceri şi îngrijitor al familiei, al treilea marchiz de Lendale fusese un dezastru.

— Iertare, milord, spuse Lindsey pe un ton blând şi compătimitor. Mi-aş fi dorit să am veşti mai bune, însă fermierii arendaşi abia se mai descurcă. Am avea nevoie de ani de recolte bune ca să recuperăm pământurile pierdute.

Jack rezistă impulsului de a se da cu capul de mormanul de registre. Poate dacă făcea asta suficient timp, cifrele s-ar fi descurcat singure. Petrecuse atâtea nopţi aplecat peste numerele acelea nenorocite, căutând măcar o urmă de veşti bune, încât abia le mai distingea.

Ani întregi încercase să evite dramele familiei, concentrându-se asupra carierei sale militare. Muncise pe brânci, câştigându-şi gradele până când ajunsese să fie adjunctul lui Wellington. Şi deşi războiul arareori îi aducea bucurii, el îşi iubea munca. Dacă viaţa i-ar fi dictat alt drum, tot în armată ar fi ajuns.

Însă viaţa chiar îi dictase alt drum, iar acum avea un rol pe care nu şi-l dorise nicicând – cel de marchiz de Lendale. Era un titlu ce fusese purtat de un grup de aristocraţi nedemni, cunoscuţi mai mult pentru cheltuielile şi vieţile lor dezmăţate decât pentru grija purtată

binecuvântărilor oferite de Dumnezeu şi de rege.

Cu toate astea, se ambiţionase să nu fie el cel care va aduce proprietatea într-o stare deplorabilă pentru mama şi sora sa. Meritau mai mult de atât, aşa cum şi arendaşii, şi slujitorii care lucrau pe moşie sau la conacul de la Londra meritau o viaţă mai bună.

Şi nu putea uita de Lia şi de Rebecca, care ţineau tot de responsabilitatea lui, la fel ca toate celelalte persoane din grija sa.

— Spune-mi mai multe despre ideea sugerată în scrisoarea pe care mi-ai trimis-o acum câteva săptămâni, când eram în Lincolnshire, îi ceru lui Lindsey.

Se dusese acolo pentru nunta prietenului său cel mai bun, ducele de Leverton, cu neobişnuita domnişoară Gillian Dryden. Fusese o gură de aer bine-venită, abătându-l de la problemele sale, deşi nunta lor ridicase o problemă spinoasă căreia nu îi dăduse încă de cap.

Lindsey se lumină.

— Vorbiţi de potenţialul din Stonefell pentru exploatarea de minereuri şi cărbune? Prospecţiunile noastre au oferit nişte rezultate foarte bune, dar pentru a continua, avem nevoie de…

— Investiţii adiţionale, spuse Jack sumbru.

— Da, domnule, pentru prospecţiuni şi explorări preliminarii. Iar pentru a începe orice fel de afacere de genul acesta la ora actuală, am avea nevoie de o investiţie substanţială.

— Vânzarea lemnului rămas în pădure ar fi suficientă pentru început?

Jack ura ideea menţionată, dar ar fi fost dispus să facă acest sacrificiu. O operaţiune minieră productivă nu numai că ar fi creat locuri de muncă pentru arendaşii şi sătenii de pe moşie, dar ar fi eliminat şi datoriile ce împovărau proprietatea.

— Mă tem că nu, recunoscu Lindsey clătinând din cap. Nu e nicio îndoială că vom avea nevoie de ajutor de la terţi pentru a putea porni o operaţiune viabilă.

Însă orice investitor bun dorea să vadă profit cât mai

repede. Nimeni nu ar fi dorit să investească dacă asta însemna că trebuiau să aştepte câţiva ani până când Jack punea proprietatea la loc pe picioare. Desigur, mai exista o opţiune, dar nu era foarte încântat nici de varianta asta.

Închise tomul în faţa lui cu zgomot.

— Cred că ne-am demoralizat suficient pentru o zi, Lindsey. Voi merge la Londra în câteva săptămâni şi voi vorbi cu bancherii pentru a găsi nişte potenţiali investitori – răbdători – cât mai acolo.

Lindsey se ridică.

— Foarte bine, milord. Aş putea să întreb câţiva investitori privaţi când mă voi duce la Ripon data viitoare, dacă doriţi.

— Desigur, însă discret. Nu avem nevoie să se afle că suntem cu un picior în groapă.

— Cum doriţi.

După ce Lindsey strânse registrele şi dispăru în linişte pe uşă, Jack aruncă o privire restului de hârtii de pe biroul lui. Se simţea de parcă ar fi fost închis în camera asta apăsătoare de o eternitate. În mod normal, biblioteca unchiului său – biblioteca sa, acum – era locul lui favorit pentru petrecerea timpului. Întotdeauna fusese un loc unde se putea retrage în linişte, cu mobila sa elegantă în stil Queen Anne patinată de vreme, cu o colecţie de cărţi adunată de-a lungul generaţiilor, şi câteva globuri pământeşti cu adevărat impresionante pe care unchiul său le colecţionase de-a lungul anilor. Frumoasa cameră ilustra gustul, bogăţia şi puterea lorzilor Lendale.

Însă astăzi o simţea mai mult ca pe o închisoare.

Se ridică şi porni spre uşile franţuzeşti, mâna sa întinzându-se automat pentru a răsuci cel mai mare şi mai vechi glob, în trecere. „Chiar ar trebui să vinzi asta, şi restul obiectelor, bătrâne.”

Era şi asta o variantă. împreună cu volumele antice din bibliotecă, globurile ar fi adus o sumă frumuşică de la un colecţionar avid.

Înlăturând acest gând neplăcut, ieşi pe terasă, ridicându-şi faţa către soarele de după-amiază târzie.

Fusese o vară răcoroasă şi ploioasă, aşa că si cea mai mică rază de soare era bine-venită. Îşi lăsă privirea peste mica porţiune din domeniul ce îi aparţinea. Grădinile de flori din spatele casei fuseseră întotdeauna un amestec plăcut de trandafiri, arbuşti înfloritori şi garduri vii. Deşi trandafirii încă erau în plină floare, iar iedera şi caprifoiul se îmbinau bogate pe balustrada de piatră a terasei, grădina nu mai era la fel de imaculată precum în zilele ei de glorie. Gardurile vii erau uşor zburlite, trandafirii începuseră să se sălbăticească, iar gazonul crescuse cam mult. Bătrânul Merton, grădinarul-şef, făcea tot ce putea, însă Lindsey fusese obligat să concedieze câţiva slujitori veniţi de prin alte părţi. Numai grădinile de la bucătărie arătau aşa cum trebuia, şi asta mulţumită Liei. Din ce îi spusese menajera, îl ajuta pe Merton cu sârguinţă când venea vorba de îngrijirea grădinilor de ierburi şi legume ce umpleau cămările proprietăţii.

„Lia, ce o să mă fac eu cu tine?”

Deşi se întorsese la Stonefell doar de două zile, o evitase, ceea ce era ceva nou şi neplăcut. Jack o iubise din momentul în care o întâlnise prima oară, de când era o copiliţă năzdrăvană şi pusă pe şotii. Lia făcea parte din familie, din punctul lui de vedere.

Însă era şi prietena lui, şi una foarte bună. Deşi era cu cinci ani mai tânără, Jack se încredea de mult timp în judecata ei. Lia era şi haioasă, şi blândă, însă avea un cap extrem de practic pe umerii ei slăbuţi. După Lindsey, ea ştia cele mai multe despre conducerea domeniului. Crescuse aici, iubind moşia cu o pasiune ce depăşea orice afecţiune purtată de membrii familiei Easton.

Din nefericire, devotamentul ei faţă de Easton urma să fie tare prost răsplătit. Dintre toţi oamenii de pe proprietate, Lia şi Rebecca Kincaid erau cele mai vulnerabile.

Nu mai putea amâna veştile sumbre mult timp. Considera ironic faptul că acum, când îşi putea vedea draga prietenă pe cât de des şi-ar fi dorit, făcea tot posibilul să o evite.

Ieşind pe poarta din spatele grădinii, o luă pe poteca străjuită de copaci ce ducea la Bluebell. Cândva o micuţă casă a văduvei, unchiul Arthur o transformase într-o locuinţă pentru amanta sa. Era suficient de departe de casa principală ca să fie trecută cu vederea, când acest lucru era necesar, însă destul de aproape pentru ca fostul marchiz să o poată vizita pe cândva faimoasa Rebecca Kincaid oricând şi-ar fi dorit acest lucru. Lui Jack i se păruse întotdeauna un aranjament aproape medieval ce era evident nedrept atât pentru Rebecca, cât şi pentru nepoata ei. Evident, el se obişnuise cu situaţia de-a lungul anilor, la fel ca restul vecinilor săi, mai ales cei care depindeau de bunăstarea proprietăţii pentru a-şi duce traiul. Faptul că marchizul îşi iubea amanta cu pasiune nu lăsase niciun dubiu, şi el se aşteptase ca toată lumea din cercul său să îi accepte prezenţa ca o stare de fapt.

În mod evident, mama lui Jack nu acceptase acest lucru. Iar acum că Jack era marchizul de Lendale, ea se aştepta ca el să facă ceea ce ea numea „lucrul moral”.

După ce coti pe potecă, zări acoperişul de ardezie roşie al căsuţei, cu vechiul horn iţindu-se printre copaci. Mai mult o vilă mică decât o casă rustică, Bluebell fusese construită cu unghiurile ascuţite şi acoperişul înclinat al erei iacobine. Îndepărtată de potecă şi umbrită de frasini şi sicomori, era înconjurată de o grădină de flori în stil vechi, cu o varietate superbă de tufe de trandafiri. Dar spre deosebite de grădina mare a casei principale, florile de la Bluebell erau întreţinute perfect, înflorind sub mâna unui grădinar expert.

Mâna Liei. Întotdeauna iubise grădinăritul şi nu o deranjase să se murdărească sau să îşi ude hainele. Ca fetiţă, fusese umbra lui Merton, imitându-i fiecare mişcare. Entuziasmul şi voioşia ei îl fermecaseră pe bătrânul grădinar morocănos, cât şi pe aproape toată lumea de la Stonefell Hall.

Jack crezuse întotdeauna că Lia fusese adevăratul motiv pentru care Rebecca fusese acceptată în sfârşit de localnici şi de slujitorii moşiei. Nu era un lucru obişnuit ca

amanta să locuiască în curtea din spate, însă cu ajutorul inocent al Liei, unchiul său reuşise acest lucru.

Ciocăni la uşă. După ce aşteptă câteva minute, ciocăni din nou. Una dintre ferestrele cu şprosuri ale salonului din dreapta uşii se deschise. Rebecca, cu părul său cenuşiu şi aranjat, cu o bonetă albă pe deasupra, se aplecă peste pervaz.

— Ah, dragul meu Lord Lendale, spuse ea cu o voce drăgăstoasă. Nu am nicio idee unde sunt Sarah sau Lia, iar fata în casă s-a dus până în sat să ia nişte prafuri pentru dureri de cap. Dar uşa e deschisă, aşa că intră.

Apoi se retrase cu o demnitate blândă, închizând fereastra.

Jack nu-şi putu reţine un zâmbet. Numai Rebecca îl putea invita pe noul marchiz să intre în casă în loc să binevoiască să deschidă ea uşa. Poziţia ei din prezent era într-adevăr precară, însă fusese amanta marchizului de Lendale un timp îndelungat, iar pe vremuri fusese cea mai căutată curtezană din Londra. Deşi era o femeie cu adevărat blândă şi fermecătoare, nu lăsase lumea să uite vreodată cine fusese sau cine era încă.

Nu că el ar fi învinuit-o. Nu mai avea nimic altceva de care să-i mai pese, acum că omul pe care îl iubise atâţia ani, pentru care sacrificase atâtea, murise.

Jack intră în holul jos ce traversa casa din faţă până în spate. O scară îngustă la jumătatea holului urca la primul etaj, unde se aflau dormitoarele şi un salon privat. Era o casă veche minunată, cu lemnărie şi lambriuri lucrate minuţios, şi o tencuială frumoasă.

Însă avea nevoie de reparaţii serioase, mai ales la acoperiş şi la şemineuri.

Ciocăni scurt în uşa salonului, ceea ce era uşor jenant având în vedere că Rebecca îl aştepta. Însă formalităţile îi dădeau un sentiment de confort, iar Jack voia ca ea să ştie că încă mai beneficia de respectul şi prietenia lui, chiar dacă pierduse orice altceva.

Ea veni să îl întâmpine. Deşi avea puţin peste şaizeci de ani, era o femeie cu adevărat frumoasă, cu o siluetă

plină şi plăcută, şi maniere binevoitoare. Dar în ciuda zâmbetului încântat, se zărea tristeţe în privirea ei, precum şi griji în micile riduri ce se iţeau la marginea ochilor săi albaştri. Trecuseră mai mult de trei luni de la moartea unchiului lui, însă Rebecca în mod evident încă suferea. Biata femeie fusese, excluzând toate formalităţile, soţia lui. Însă cu toate acestea, i se refuzase consolarea participării la slujba de la biserică sau a condoleanţelor din partea rudelor şi a prietenilor.

— Mătuşă Rebecca, mă bucur să te văd, spuse Jack, aplecându-se să o sărute pe obraji.

I se adresa aşa în privat de ani buni, ceea ce întotdeauna îl bucurase pe unchiul lui.

— Dragul meu băiat, ce mă bucur că ne vizitezi, zise ea gesticulând spre sofaua de vizavi de scaunul ei înalt. Eu şi Lia începuserăm să ne îngrijorăm de absenţa ta.

— Scuze că nu v-am vizitat de ieri. Sunt copleşit de hârţogărie şi un puhoi de… afaceri.

Era cât pe ce să spună dezastre.

— Sunt sigură că ai o grămadă de treburi de care să te ocupi, cu moştenirea domeniului şi familiarizarea cu noile tale atribuţii. Dacă ai nevoie de ajutor, nu ezita să i-l ceri Liei. Uneori am senzaţia că ştie Stonefell la fel de bine ca domnul Lindsey.

— Aşa este, spuse el cu un zâmbet. Apropo de asta, unde e?

Rebecca aruncă o privire la ceasul agăţat de talie.

— Mă mir că nu v-aţi intersectat pe potecă, de vreme ce a spus că va reveni acasă până la ora asta. A fugit până la grajduri să discute cu grăjdarul de iapa ei. Cred că Dorcas va avea nevoie de potcoave noi. Ezită. Dacă nu e prea mare deranjul, bineînţeles.

Unchiul lui Jack întotdeauna o lăsase pe Lia să călărească orice cal voia, ba chiar alesese un cal special pentru ea.

— Nici nu-i nevoie să întrebi.

— Mulţumesc, spuse ea, răsuflând uşurată. Detest să deranjăm, însă ştii că Lia nu ar cere-o dacă n-ar fi absolut

necesar.

— Te rog nu te îngrijora, mătuşă Rebecca. Acum, spune-mi cum o duci. Sper că bine.

Timp de câteva minute în care discutară despre banalităţi precum vremea de afară, era evident că Rebecca făcea eforturi să pară veseli. Dar Jack îşi dădu seama că depunea eforturi considerabile. Unchiul lui fusese epicentrul vieţii ei din ce în ce mai îngrădite şi limitai Fără el, probabil că viitorul îi părea tare nesigur.

— Şi cum a fost excursia ta în Lincolnshire? întrebă ea. Presupun că nunta ducelui de Leverton a decurs fără probleme.

Tonul ei atent neutru nu îl înşelă pe Jack.

— A fost un eveniment restrâns şi privat, însă foarte fericit. Şi mă bucur că Lia n-a revenit încă, deoarece aş dori să discut ceva cu dumneata.

— Da, mă aşteptam, spuse ea cu un zâmbet mâhnit. Vrei să ştii dacă îi poţi spune Liei că Gillian Dryden – noua ducesă de Leverton – este verişoara ei.

Acea întrebare îl tortura de câteva săptămâni. Leverton era cel mai bun prieten al său, ceea ce însemna că Gillian urma să facă parte şi din viaţa lui Jack acum. Era fiica nelegitimă a ducelui de Cumberland, al cincilea fiu al regelui George şi frate al prinţului regent. Deoarece Lia era fiica nelegitimă a ducelui de York, al doilea fiu al regelui, ea şi Gillian erau verişoare.

— Da, spuse el. În mod firesc, este necesar să discut întâi cu dumneata situaţia. Dar trebuie să înţelegi că va veni probabil un moment în care Leverton şi ducesa vor vizita Stonefell.

Deşi o expresie de groază trecu rapid pe faţa Rebeccăi, impresionanta ei disciplină îşi spuse rapid cuvântul.

— Evident că asta este de aşteptat. Aşa cum ştii, unchiul tău arareori avea oaspeţi din cauza stării sale de sănătate. Zâmbi forţat. Însă nu va fi cazul tău, sunt sigură. Vei dori să-ţi primeşti prietenii, precum şi pe mama, şi pe sora ta.

Era mai bine să evite subiectul familiei pentru moment.

— Nu plănuiesc să dau petreceri uriaşe. Mai ales luând în considerare cât de scumpe erau. Dar trebuie măcar să anticipăm această posibilitate.

— Înţeleg. Şi pentru a te linişti, Lia este conştientă că ducii regali îşi împart favorurile cu generozitate.

Jack aproape că râse la aluzia ei metaforică. Deşi fusese o curtezană notorie, Rebecca întotdeauna avusese o atitudine delicată când venea vorba de discutarea comportamentului scandalos. De fapt, ea şi unchiul lui îi amintiseră întotdeauna de un vechi cuplu distins ce era căsătorit dintotdeauna. Din punct de vedere emoţional, fuseseră cu siguranţă. Din nefericire, devoţiunea lor perpetuă nu valora mare lucru în ochii lumii şi cu atât mai puţin în ochii legii.

Cu toată bunătatea sa, unchiul Arthur îi făcuse Rebeccăi o mare defavoare. Ar fi trebuit fie să se căsătorească cu ea de mult, fie să îi ureze drum bun, pentru a-i permite să farmece alţi clienţi mai bogaţi. Rebecca ar fi putut deveni o femeie bogată dacă ar fi rămas la Londra, alegând amanţi care ar fi răsplătit-o cu mici avuţii. Însă unchiul său fusese prea egoist ca să o elibereze şi prea slab ca să lupte cu împotrivirea familiei sale faţă de ideea mariajului lor.

— Aşadar, Lia este conştientă că situaţia sa nu este unică? întrebă el.

— Evident. Ar fi imposibil să nu iei seama la liota de copii ai ducelui de Clarence de exemplu, mai ales de vreme ce domnişoara Jordon circulase cândva în aceleaşi cercuri teatrale ca fiica mea.

Gura Rebeccăi se strâmbă într-o grimasă ce indica cu exactitate opinia ei despre amanta lui Clarence şi mama numeroşilor săi copii. Dar putea fi vorba şi de resentimente din partea ei, de vreme ce Clarence îşi recunoscuse copiii ilegitimi şi încercase să le ofere îngrijire. Nu acesta fusese cazul Liei şi al mamei ei.

— Dar ca regulă generală, nu discutăm astfel de

lucruri, adăugă ea. Ducele de York nu a recunoscut-o pe Lia niciodată. Iar fiica mea a detestat expunerea Liei la genul de bârfe care urmăresc ducii regali, preferând ca ea să ducă o viaţă mai izolată, la ţară, cu mine.

În ultimii zece ani, mama Liei, Marianne Lester, fusese măritată cu directorul unei trupe populare de actori. De obicei jucau prin provincie, însă trupa lui Stephen Lester semnase de curând un contract cu un teatru din Londra. Lia nu ar fi dorit nimic mai mult decât să petreacă timp alături de mama sa, însă Jack nu putea decât să se bucure că ea rămăsese la Stonefell. Anturajul teatral era un cuib destrăbălat de bârfe şi scandaluri, impropriu pentru o tânără inocentă ca ea.

— Aici suntem de acord, spuse el. Însă tot mai rămâne problema ducesei de Leverton. Cred că trebuie să-i spunem Liei în curând că are o verişoară care va dori să o întâlnească, probabil în următoarele luni. Dacă nu o facem noi, în curând ducesa va lua problema în propriile mâini.

Singurul motiv pentru care probabil Gillian nu era deja în drum direct spre Yorkshire în clipa aceea era pentru că Jack îl făcuse pe duce să jure că va păstra secretul, cel puţin pentru moment. Odată ce Gillian afla, nimic nu ar mai fi oprit-o.

— Presupun, spuse Rebecca, deşi nu reuşesc să văd cum această relaţie ar avantaja-o pe Lia. La urma urmei, ducesa de Leverton, în ciuda originilor sale nelegitime, este fiica unor aristocraţi şi membri ai regalităţii, având cel mai albastru sânge din ţară. În timp ce Lia…

— Se trage din viţă bună englezească şi are o mamă şi o bunică care o iubesc, interveni Jack.

Rebecca Kincaid se trăgea dintr-o familie de negustori avuţi din Londra, şi ar fi putut avea un mariaj respectabil dacă viaţa nu i-ar fi plănuit altă cale.

Zâmbetul ei cald îl răsplăti.

— Mulţumesc, Jack. Întotdeauna ai fost atât de bun cu noi. Nu e de mirare că nepoata mea adoră pământul pe care îl calci.

Observaţia ei îi întrerupse gândurile. Părea un mod

straniu de a caracteriza afecţiunea Liei pentru el.

— Ah, mulţumesc, spuse el. Să înţeleg că nu vrei s-o informezi pe Lia despre legătura ei cu ducesa de Leverton sau despre celelalte rude ale sale, cel puţin pentru moment?

— Da, încuviinţă ea. Trebuie să mă gândesc la cea mai bună variantă de a aborda subiectul cu nepoata mea. Lia nu trebuie să facă presupuneri despre o posibilă relaţie cu ducesa sau să aibă vreo pretenţie de la aceasta. Nu-i va aduce decât necazuri. Nu poate să circule vreodată în cercuri atât de înalte, nici să-şi creeze aşteptări de acest fel.

Afirmaţia ei era cel mai probabil corectă. Spre deosebire de Gillian, Lia nu putea spera niciodată să ajungă în rândurile aristocraţiei sau măcar parte din nobilimea provincială. Cea mai mare dorinţă a Rebeccăi pentru Lia fusese întotdeauna să reuşească un mariaj respectabil cu un negustor local sau cu un fermier bogat, iar Jack ştiuse întotdeauna că aceasta ar fi fost varianta cea mai bună şi mai fericită pentru ea. Însă până şi acest viitor era periclitat de prostia unchiului său.

— Foarte bine, răspunse el. Am să accept alegerea dumitale pentru moment. Însă când familia Leverton va vizita Stonefell, trebuie să-i spunem Liei adevărul, dacă nu chiar mai înainte.

Rebecca păru uşurată, de parcă se aşteptase la o discuţie în contradictoriu.

— Desigur, dragul meu băiat. Şi mulţumesc mult pentru încrederea acordată.

Auziră nişte paşi repezi în hol. Un moment mai târziu uşa se dădu de perete, şi Lia intră cu repeziciune.

— Oh, la naiba, Jack, spuse ea. N-am avut idee că eşti aici. Am fugit de la conac de îndată ce Merton mi-a spus că te-a văzut pe poteca din grădină. Îşi sprijini o mână pe braţul lui ca să se poată ridica pe vârfuri şi să îl sărute pe obraz. E inadmisibil că nu am fost aici să te întâmpin. Te rog, iartă-mă!

Jack se uită nedumerit la ea, uşor dezorientat, de

parcă cineva i-ar fi dat o lovitură în cap.

Nu o mai văzuse de la înmormântarea unchiului său, când grija şi tristeţea îi transfiguraseră feţişoara delicată într-una palidă şi trasă, învăluită în haine de doliu şi şaluri grele care să ţină la distanţă ploile reci de primăvară, Lia păruse un copil trist, căruia îi lipsea iubirea şi confortul matern.

Astăzi însă, aerul copilăresc dispăruse, şi era mai mult decât drăguţă. Lia lui era deja o tânără pur şi simplu superbă.

Se uită la el cu ochi de culoarea cozii de păun şi plini de afecţiune. Pielea îi strălucea datorită soarelui văratic şi era îmbujorată de efort. Faţa sa fermecătoare, cu nasul cârn şi buzele rozalii, era înconjurată de un păr negru şi mătăsos, unele şuviţe scăpându-i din cocul simplu din creştet. Cât despre siluetă, vechea haină de călărie cambrată, de un verde spălăcit, îi evidenţia talia şi un corp ce se unduia plăcut privirii.

Şi de când avea Lia sâni ce nu scăpară privirii lui?

Vizitele lui la Stonefell fuseseră rare în ultimii trei ani, având în vedere că petrecuse mult timp pe continent cu armata. Între timp, mica sa prietenă se maturizase devenind femeie, cu rezultate mai mult decât atrăgătoare. Şi alarmante.

Lia se încruntă, şi zâmbetul i se transformă într-unul nedumerit.

— Jack, arăţi de parcă nu mă mai cunoşti, spuse ea râzând ruşinată. Apoi zâmbetul îi dispăru complet. Ah, sunt prea familiară?

Făcu un pas în spate şi se înclină într-o mică reverenţă.

— Iertaţi-mă, milord, m-am lăsat purtată de entuziasm.

Reacţia ei neliniştită îl readuse cu picioarele pe pământ. O strânse într-o îmbrăţişare puternică, puţin prea conştient de cât de bine simţea sânii ei moi pe corpul său.

— Gâsculiţă, sigur că nu, spuse el, sărutând-o scurt pe creştet înainte de a-i da drumul. Am fost doar puţin surprins

să te văd. Arăţi foarte bine, trebuie să recunosc.

Ea strâmbă din nas.

— Nu e adevărat. Arăt ca naiba, însă n-am vrut să pierd timp să mă schimb şi să risc să te pierd.

Rebecca îi aruncă o privire critică nepoatei.

— Chiar că arăţi cam neîngrijită, draga mea. N-am crezut că plănuiai să potcoveşti calul chiar tu, însă funinginea de pe tivul fustei sugerează altceva.

Lia pufni în râs, şi clinchetul cristalin şi uşor al glasului ei desfăcu nodul din pieptul lui Jack după săptămâni în care îl simţise înţepenit în el. Uitase ce mult îl bucura râsul ei.

— Ştiu, spuse ea. Însă bietul Markwith e atât de ocupat zilele astea că m-am gândit să-l ajut şi să o duc pe Dorcas la fierar, ca să nu se mai obosească el.

Jack se întristă din nou. În ultimul an, grăjdarul-şef fusese nevoit să concedieze doi grăjdari. Faptul că Lia ajuta acum şi la grajduri îi încreţi la loc fruntea.

— Îmi pare rău Lia, spuse el. N-ar trebui să fii nevoită să faci asta.

— Ştii că nu mă deranjează, spuse ea în timp ce se aşeză pe taburetul de la picioarele bunicii sale.

Rebecca se întinse şi îi mângâie părul. Erau atât de apropiate. Odată cu moartea unchiului lui Jack, cele două femei se mai aveau doar una pe cealaltă pe lume.

Şi pe el.

— Data viitoare când ai nevoie de ceva, spune-mi mie, spuse el. O să mă ocup eu.

Sprâncenele ei se arcuiră.

— O să o fac numai dacă eşti disponibil. Dar asta nu se întâmplă prea des.

Rebecca o atinse dojenitor pe umăr.

— Nu aşa se vorbeşte cu un lord, draga mea.

Ochii Liei se măriră de groază prefăcută.

— Oh, chiar sper că nu l-am jignit pe Excelenţa Sa. Se înclină în joacă, cu nasul aproape atingând podeaua. Iertaţi-mi impertinenţa, Lord Lendale, vă implor!

El clătină din cap.

— Obrăznicătură!

Ea râmji.

— Iartă-mă, dar nu pot să nu te tachinez. Mă simt atât de fericită să te văd. Se uită peste umăr la Rebecca. Ne-a fost tare dor de el, nu, buni?

— Într-adevăr, aşa este. Însă viaţa este cu mult diferită zilele acestea, ceea ce trebuie să acceptăm cu toţii, spuse bunica sa visătoare.

„Ar fi bine să termin şi cu asta”.

— Da, şi apropo de asta, spuse el, am nişte afaceri de discutat cu voi.

Rebecca se îndreptă, părând să-şi recapete speranţa, ceea ce îl făcu să se simtă şi mai prost. Se chinui să găsească nişte cuvinte care să îndulcească vestea.

După câteva secunde încordate, Lia izbucni cu un oftat:

— Ah, fir-ar să fie, Jack, ştiam eu. Zi odată!

— Şi la ce te referi, mai precis?

Nu discutase niciodată treburile proprietăţii cu ea.

— Că unchiul tău ne-a lăsat lefteri, desigur, şi că mama ta vrea să ne dea afară. Să ne alunge din Bluebell cât de curând posibil.

Când el se holbă la ea, cu gura căscată de uimire, sprâncenele ei se ridicară cu cinism.

— Am avut dreptate în ambele privinţe, spuse ea. Cât ghinion să ai?

Capitolul 2

— Închide gura, Lord Lendale, spuse Lia rece. Arăţi ca prostul satului.

Buzele lui Jack se curbară într-un zâmbet strâmb şi cuceritor, specific lui. Niciodată nu fusese repezit cu ea, deşi îi dăduse mai multe motive de-a lungul anilor. Era cel mai blând om pe care îl cunoştea.

— Lia Beatrice Kincaid, bunica sa exclamă oripilată, îţi vei cere scuze Excelenţei Sale în secunda asta. Suntem aici

mulţumită bunăvoinţei şi generozităţii sale, sau poate ai uitat?

Lia oftă.

— Of, foarte bine. Îmi pare rău, Jack. A fost absolut nepotrivit să spun asta. Acceptă-mi scuzele sincere.

Zâmbetul lui se stinse în timp ce clătina din cap. Părea foarte obosit şi frustrat. Lia ştia mai bine decât oricine că Stonefell trăia vremuri grele, dar comportamentul lui sugera că o ducea mai rău decât credea ea.

— Nu, eu ar trebui să vă cer scuze, spuse el. Lia nu e foarte departe de adevăr.

Inima ei nu părea să poată decide dacă să-i sară din piept sau să se facă mică-mică. Trebui să înghită de câteva ori în sec înainte să formuleze un răspuns.

— Vom avea nevoie de câteva săptămâni să împachetăm şi să facem aranjamente pentru a ne depozita lucrurile. Cu toate astea, cum majoritatea mobilei îţi aparţine, mai mult de o săptămână n-ar trebui să ne ia.

Şi Jack, şi bunica ei se holbau la ea acum cu feţe uimite.

— Ce? spuse ea. Mama ta doreşte evident să transforme Bluebell în casa văduvei, ceea ce înseamnă că ar fi bine să eliberăm cât mai repede locul.

— Nu plecaţi nicăieri, răspunse Jack printre dinţi. Bluebell e a voastră atâta timp cât o doriţi.

Ea observă că nu negase faptul că mama lui dorea Bluebell. Nu că Lady John şi-ar fi imaginat vreodată că va trăi aici atât timp cât Jack era încă burlac. Nu, va locui la Stonefell ca stăpână a conacului cât mai mult timp posibil. Evacuarea lor era necesară pentru a scăpa moşia de „prezenţa toxică”, după cum o auzise Lia odată spunând. Lady John o ura pe buni şi vedea asta ca pe şansa perfectă să scape pentru totdeauna de ea.

Excelenţa Sa nu aproba nici măcar existenţa Liei. De fapt, Lady John dintotdeauna detestase prietenia fiului ei atât cu prima generaţie, cât şi cu a treia generaţie a faimoaselor Kincaid, şi probabil o vedea pe Lia ca pe o

ameninţare la corectitudinea morală a lui Jack.

Era o idee ridicolă. În primul rând, Jack nu ar fi mânjit renumele nici unei femei – nu că numele familiei Liei era onorabil. În al doilea rând, Jack era predispus să moară de râs la gândul unei relaţii intime cu ea. De fapt, Lia putea să jure că nici măcar nu se gândise la asta vreodată.

Ea era cea care era îndrăgostită până peste cap, nu Jack. Şi nu se aştepta ca asta să se schimbe prea curând.

— Mulţumesc, dragul meu, spuse buni recunoscătoare. Ştiu că vom putea întotdeauna să beneficiem de generozitatea ta.

— La fel de bine cum ştim că nu vom putea profita de ea pentru totdeauna, interveni Lia cu o privire aruncată către bunica sa.

Ea şi buni vorbiseră deja despre asta, încercând să-şi facă un plan pentru cea mai neplăcută situaţie. Şi părea că momentul acela se apropia cu repeziciune.

— Nu profitaţi de nimic, spuse Jack hotărât. V-am considerat întotdeauna familie, şi întotdeauna o voi face.

Lia reuşi să zâmbească.

— E drăguţ din partea ta Jack, dar…

— Dar ce înseamnă asta, de fapt? Unghiurile dure şi drepte ale feţei lui prinseră o notă de cinism. Întreabă direct ce gândeşti.

— Atunci am să întreb, spuse ea.

Buni era în mod evident prea tulburată ca să se ocupe de negocierile delicate ce păreau să se desfăşoare. Povara cădea pe umerii Liei.

— În mod evident, bunica mea a sperat la vreo formă de alocaţie din partea unchiului tău sau la vreo moştenire ce urma să ne dea o oarecare independenţă. Au trecut săptămâni bune şi n-am auzit nimic nici de la avocatul proprietăţii, nici de la tine.

— Nu că am dori să punem presiune asupra ta, adăugă bunica în grabă. Amândouă ştim că ai fost extrem de ocupat să faci ordine în afacerile proprietăţii. E perfect de înţeles că nu ai avut timp să vorbeşti cu noi.

Lia îşi încrucişă braţele la piept.

— Nu e ca şi cum am avut timp să discutăm cu tine despre asta, de vreme ce asta e prima dată când ai venit la Stonefell după înmormântarea lordului Lendale.

Sprâncenele lui Jack se împreunară, denotând enervare, dar Liei nu îi păsa. Ea şi buni fuseseră mai mult sau mai puţin izolate în căsuţă pe perioada înmormântării când întreaga familie venise la Stonefell. Deşi ele petrecuseră mai mult timp cu marchizul ca oricine şi fuseseră adevărata lui familie, participarea lor la activităţile oficiale le fusese interzisă. Jack venise în vizită de câteva ori, însă era prea agitat ca să le ofere atenţia cuvenită. Apoi dispăruse pentru două luni, deşi cel puţin le scrisese pe perioada absenţei.

Cu toate acestea, se simţise aproape de parcă le neglijase. Asta fusese dureros – probabil mai mult decât ar fi trebuit, dacă ar fi judecat lucrurile la rece.

— Ei bine, sunt aici acum, spuse el. Şi promit să mă ocup de toate problemele.

— Vorbim totuşi de o alocaţie până la urmă? întrebă buni.

Când Jack ezită, Lia ştia ce urma să spună.

— Nu, buni, nu cred.

— Lia are dreptate, din păcate, spuse Jack cu regret. Unchiul meu nu a lăsat o alocaţie pentru dumneata, mătuşă Rebecca. Îmi pare foarte rău.

— Dar mi-a lăsat *ceva,* nu? întrebă buni cu o voce plină de speranţă. Suficient cât să ne putem stabili într-o casă micuţă în sat, nu?

Jack arăta de parcă înghiţise din greşeală ceva otrăvitor.

— Mă tem că nu.

Lia tresări. Se pregătise pentru ce era mai rău, însă presupuse că vor primi un fel de mică moştenire – ceva care să le pună pe picioare până când putea găsi ea un mijloc de existenţă pe termen lung. Iubitul lui buni fusese un marchiz, pentru numele lui Dumnezeu! Deşi domeniul o ducea prost din punct de vedere financiar, era sigură că el mai avea alte surse de venit.

— Şi nici măcar o zestre pentru mine, spuse ea, încercând sunt pară cinică.

Sau îngrozită, deşi sentimentul nu era foarte departe. Dar fără să aibă măcar o moştenire pe post de zestre, Lia nu putea spera să atragă vreun pretendent respectabil. Nu că ar fi căutat vreunul, dar ştia că buni îşi punea speranţele în asta. Până la urmă, lordul promisese în urmă cu mulţi ani că îi va lăsa Liei suficiente fonduri pentru a-şi depăşi condiţia nefericită în care se născuse.

Acum speranţa aceea se dusese pe apa sâmbetei. Fără să beneficieze de nimic din partea moşiei, ar fi depins exclusiv de Jack pentru susţinere financiară.

— Nu, îmi pare rău să spun. Suna la fel de amărât pe cât se simţea Lia. I-a lăsat mătuşii Rebecca nişte obiecte personale, câteva şi pentru tine – mai mult cărţi şi câteva gravuri din biblioteca lui care ştia că-ţi plac.

Lia făcu un calcul mental. Dacă era vorba de obiectele pe care le credea ea, rezultatele nu erau foarte încurajatoare.

— Doamne, spuse bunica pierdută. Astea chiar sunt veşti proaste cu adevărat.

Era atât de palidă, încât Lia se temea că va leşina. Aruncându-i o privire iritată lui Jack – care nu avea nicio vină –, se duse spre cordonul clopoţelului şi trase de el.

— Buni, o să bem nişte ceai, iar apoi vom hotărî ce o să facem, promit!

— Nu este nimic de hotărât, spuse Jack tranşant. Am să am grijă de voi. De amândouă.

— Splendid, precum marchizul anterior, replică Lia.

Jack deschise gura, însă intrarea lui Sarah îi împiedică replica. Fosta bonă a Liei, care acum le era şi bucătăreasă, şi menajeră, aruncă o privire iscoditoare către stăpâna ei şi una suspicioasă către Jack.

Sarah le ştia toate secretele şi speranţele, precum şi grijile. Îşi intersectase existenţa cu cea a Rebeccăi Kincaid cu mulţi ani în urmă, când Sarah juca scenete la un mic teatru londonez. La rugăminţile mamei Liei, îşi abandonase cu bucurie cariera nereuşită ca să se ocupe Lia. Se mutase

în nordul ţării cu Rebecca şi cu nepoata sa, devotându-şi viaţa îngrijirii lor.

Dacă cei din neamul Kincaid o duceau prost, acelaşi lucru era valabil şi pentru Sarah.

— Ah, credeam că e Elsie. Îmi pare rău de deranj, Sarah, spuse buni, în mod evident încercând să se adune. Însă Excelenţa Sa ar dori nişte ceai. Ai putea aduce tava?

— Desigur, doamnă, de îndată. Sarah făcu o scurtă reverenţă în direcţia lui Jack. Milord.

El îi zâmbi blând.

— Mă bucur să te văd Sarah. Sper că o duci bine.

— Bine, mulţumesc, milord, având în vedere situaţia, spuse ea amar.

Sarah îl ştia pe Jack de când era copil. În mod clar, nu era mai impresionată de noul marchiz decât fusese de puştiul murdar care îi aducea noroi în bucătărie. Iar oftatul lui Jack indică faptul că înţelesese mesajul menajerei. Lia aproape că începea să se simtă prost pentru el.

Aproape.

Se ridică.

— Te ajut cu tava, Sarah.

Menajera păru scandalizată.

— Nu prea cred. Vei sta aici alături de Excelenţa Sa şi te vei purta ca domnişoara bine-crescută care ai fost învăţată să fii.

— Of, Doamne, oftă Lia, aşezându-se la loc.

După încă o privire otrăvită aruncată lui Jack şi câteva bodogăneli murmurate în barbă, Sarah ieşi din cameră.

— Scuze, îi spuse Lia lui Jack. E foarte îngrijorată pentru noi.

— Nu are de ce, spuse el. Aşa cum ai spus şi tu, ne vom descurca.

— Atunci apropo de asta, spuse buni, de ce nu ne luminezi asupra întregii situaţii? Ştiu că Arthur era îngrijorat de câteva investiţii pe care le făcuse, însă nu dorea să discute astfel de detalii cu mine. Era îngrijorat că mă voi consuma.

Lia trebui să-şi înghită un pufnet. Adevărul era că

fostul marchiz prefera să trăiască într-o fantezie frumoasă atunci când venea la Bluebell. Discuţiile financiare ar fi adus o notă neplăcută într-o relaţie în care ambele părţi implicate încercau din răsputeri să menţină un aer idilic de fericire domestică în jurul lor.

Cât de stupid şi lipsit de prevedere din partea lor!

— Da, fără îndoială, spuse Jack sec. Cât despre gravitatea situaţiei, nu vă voi insulta încercând să minimalizez situaţia. Ultimele recolte au fost dezamăgitoare, iar unchiul meu nu a luat, probabil, cele mai bune decizii faţă de anumite aspecte ce trebuiau abordate în afacerile moşiei.

— Cred şi eu, murmură Lia.

Era bine cunoscut faptul că lordul Lendale ignorase deseori sfat grijuliului şi înţeleptului său administrator de moşie. Însă când a târnului marchiz îi intra în cap o idee despre cum să facă bani, nimic şi nimeni nu l-ar mai fi putut face să renunţe.

— Te rog să te abţii, draga mea, spuse bunica pe un ton aspru. N-am să-ţi permit să terfeleşti amintirea lui Arthur al meu.

— Din nefericire, afirmaţia Liei este justă, spuse Jack. Unchiul meu avea cele mai bune intenţii, însă era complet lipsit de talent când venea vorba de afaceri sau de investiţii.

În următoarele minute, el sublinie cât de incapabil fusese unchiul său ca om de afaceri. Când termină, Lia aproape leşină de groază, iar bunica arăta de parcă era gata să-şi piardă cunoştinţa pe loc.

Din fericire, Sarah alese momentul oportun să aducă tava cu ceai. Lia îi turnă de îndată bunicii sale o ceaşcă, înmânându-i-o pe următoarea lui Jack. Sarah umpluse tava cu biscuiţi şi prăjituri, însă acestea rămăseseră neatinse. După relatarea sumbră a lui Jack, le pierise tot apetitul.

Cu un oftat îngrijorat, buni îşi puse ceaşca pe măsuţa de lângă scaunul ei.

— Îmi pare cu adevărat rău, Jack. Pe lângă toate problemele tale, mai ai şi două femei nefolositoare pe cap.

Furia izbucni în pieptul Liei. *Ea* nu se considera nefolositoare, iar bunica ei renunţase la tot pentru a-şi dedica viaţa unui om care le abandonase într-o situaţie dezastruoasă. Şi unde o dusese pe buni toată generozitatea? Complet trădată de omul pe care îl iubea. În timp ce Lia încerca să îşi stăpânească furia, Jack interveni:

— Nici nu să nu te gândeşti la aşa ceva, mătuşă Rebecca, spuse el blând, dar ferm. Ştii mai bine decât oricine cum unchiul meu a fost doborât de disperare, care chiar îi ameninţa sănătatea mintală. Dumneata l-ai prins pe margine şi l-ai adus înapoi pe calea cea bună, oferindu-i ani de fericire. Nu trebuie să uiţi asta vreodată.

Povestea era tristă. În tinereţe, îndrăgostit, unchiul lui Jack se căsătorise cu fiica unuia dintre vecinii lui, un nobil avut cu un teren frumos. Lady Lendale fusese, după cum povestea toată lumea, o fată frumoasă şi dulce. Fuseseră incredibil de fericiţi timp de doi ani, până ce Lady Lendale murise tragic la naştere după un travaliu lung şi dureros. Tânărul fiu supravieţuise, numai ca să moară peste o săptămână după ce răcise. Lord Lendale căzuse într-o depresie ce durase ani şi aproape că îi distrusese sănătatea. Jurase să nu se mai căsătorească din nou, spunând că suferise suficient pentru o viaţă întreagă.

În timp ce Lord Lendale nu se mai recăsătorise, el se îndrăgostise din nou de o curtezană atât de faimoasă că niciun alt om respectabil nu s-ar fi căsătorit cu ea. Lia nu putea să nu considere, cu o doză bună de cinism, că fusese soluţia perfectă pentru el.

Buni clipi de câteva ori înainte de a-i arunca un zâmbet recunoscător.

— Mulţumesc, dragul meu. Cuvintele tale au darul de a mă linişti.

— Tu, pe de altă parte, Jack i se adresă Liei cu fermitate, eşti complet inutilă. Cred că va trebui să te pun la muncă la grajduri ca să-ţi câştigi traiul. Sau să te numesc noul meu fierar.

Lia chicoti şi până şi bunica ei păru să se relaxeze pentru o clipă. Toţi ştiau că ea îşi câştiga traiul cu asupra

de măsură, ajutând cu grădinile de la Stonefell şi dând o mână de ajutor pe cât de des putea nevestelor şi familiilor fermierilor.

— S-ar putea să-ţi accept oferta dacă îmi dai un costum frumos, spuse ea. Dar am glumit destul. Chiar că te-am încurcat, Jack. Buni are dreptate.

Începuturile unui plan de rezolvare a situaţiei îi încolţiseră în minte încă de când începuse să bănuiască faptul că lordul Lendale nu le lăsase mai nimic. Dar nu era încă pregătită să le mărturisească, pentru că Jack nu ar fi fost de acord.

De fapt, s-ar fi înfuriat dacă ar fi ştiut.

— Chiar deloc, spuse el. Lucrurile îşi vor urma cursul obişnuit. Toate facturile voastre vor fi trimise către domnul Lindsey, şi eu vă voi oferi bani de cheltuială în fiecare lună.

Lia se încruntă.

— Nu se poate ca tu să…

El ridică imperios o mână.

— Mă aştept să nu vă împotriviţi. Lucrurile arată trist momentan, dar nu vor fi întotdeauna aşa. Eu şi domnul Lindsey ne străduim să schimbăm lucrurile, iar eu voi discuta situaţia cu bancherii mei data viitoare când mă duc la Londra. Totul va fi în regulă, vă asigur.

— Dar…

Privirea pe care i-o aruncă era surprinzător de dură.

— Nu, Lia, măcar o dată am să te rog să mă asculţi.

— Întotdeauna te ascult, spuse ea indignată.

— Scuză-mă că râd, îi răspunse el.

Era cât pe ce să îi spună ce părere avea de amuzamentul lui e bunica clătină uşor din cap. Buni avea ceva să îi spună, însă nu să o facă în faţa lui Jack.

El se uită la ceasul de buzunar şi se ridică.

— Vă rog să mă scuzaţi, dar trebuie să mă întorc acasă. Am o întâlnire cu John Hughes.

Domnul Hughes deţinea una dintre cele mai mari ferme de pe moşia Stonefell. Şi precum ceilalţi arendaşi, se străduia din greu să îşi plătească partea de chirie. Lia era convinsă că întâlnirea urma să fie neplăcută pentru ambele

părţi.

— Bietul Jack, spuse ea ridicându-se. Ce primire nefericită ai avut. Probabil că îţi doreşti să fii din nou pe continent, departe da toate astea.

Gura lui fermă se curbă într-un zâmbet ce nu reuşi să îi cuprindă ochii.

— Recunosc că sunt zile în care aş prefera să înfrunt baionetele franţuzeşti decât să mai scotocesc printr-un morman de facturi, dar sunt sigur că mă voi obişnui în curând.

Inima Liei se frânse pentru el. Deşi era bucuroasă să îl ştie din nou acasă, el iubise viaţa din armată. Ştia că nu s-ar fi plâns niciodată de noile circumstanţe în care se găsea, excluzând vreo glumă aruncată din când în când. Urma să îşi ia în piept responsabilităţile, chiar dacă nu se simţea potrivit pentru ele, şi să se ocupe cum se pricepea mai bine. Lia îşi dorea să poată face mai multe pentru el.

Acela însă nu era locul ei şi nici nu avea să fie vreodată.

Jack se aplecă şi o sărută pe buni pe obraz.

— Am să te vizitez zilele următoare. Putem discuta mai amănunţit atunci. Între timp, nu te îngrijora!

— Mulţumesc, dragule, spuse buni cu un zâmbet înlăcrimat.

O luă pe Lia în braţe şi o strânse tare.

— Şi tu să te ţii departe de năzbâtii drăguţo, auzi?

Ea îl îmbrăţişă înapoi, înfundându-şi câteva secunde faţa în lâna fină a jachetei lui de călărie.

— Cred că te gândeşti la altă fată, spuse ea cu vocea uşor înăbuşită. Eu nu fac năzbâtii nicicând.

Îi simţi buzele atingându-i creştetul capului.

— Nu, deloc, murmură el. De fapt, nu ştiu ce ne-am face fără tine.

Inima i se strânse în piept cu un amestec de emoţii: recunoştinţă, tristeţe, regret, însă el deja ieşise o secundă mai târziu, nelăsându-i timp de răspuns. Lia se uită după el o secundă înainte să se întoarcă către bunica ei.

Spre surprinderea ei, buni nu părea deloc deprimată.

Resemnată da, însă şi… calculată?

— Ce este? întrebă Lia.

Buzele bunicii ei se despărţiră într-un zâmbet strălucitor, cel care frânsese multe inimi în tinereţea ei. Lia recunoscu acel zâmbet, însemna că buni era pe punctul de a manipula fără scrupule.

Oftând, se aşează la loc pe scaun.

— Poţi să te plângi cât vrei, copilă, spuse bunica ei, dar este momentul să înfruntăm situaţia şi să abordăm o rezolvare practică.

— Încerc să fac asta de săptămâni bune, spuse Lia. Dar tu nu ai vrut să asculţi niciuna dintre sugestiile mele.

— Da, trebuie să recunosc că mă aşteptam ca Arthur să fi aranjat mai bine lucrurile. Ce prostesc din partea mea! Clătină din capul cernit. Îmi pare rău că te-am dezamăgit, Lia. Tu ai fost întotdeauna responsabilitatea mea principală. Am lăsat afecţiunea pentru Arthur să-mi întunece mintea.

— Să fiu sinceră, el ne-a susţinut în toţi aceşti ani. În ciuda obstacolelor ocazionale, am trăit confortabil. Şi fericite.

În majoritatea timpului chiar fuseseră, şi câţi oameni pot spune aşa ceva despre viaţa lor? Ea şi buni iubeau Stonefell, în ciuda împunsăturilor ocazionale ale vreunui localnic mai cusurgiu sau a senzaţiei de excludere pe care o simţeau ori de câte ori cineva din familia lui Lendale venea în vizită.

Şi mai era Jack, desigur. El făcea ca totul să merite, de la împunsături la excluderi şi acoperişuri găurite.

— Iubirea mea pentru Arthur m-a înmuiat, spuse bunica. L-am crezut când a spus că va avea grijă întotdeauna de noi. N-aş fi făcut greşeala asta în tinereţe. Ar fi trebuit să cer mai multe dovezi de-a lungul vieţii şi să insist ca el să-ţi garanteze o moştenire în scris.

Genul acesta de discuţii o făceau pe Lia să se simtă întotdeauna incomod. Dar astfel de aranjamente făceau parte din viaţa femeilor ca mama şi bunica ei. Fusese scutită de genul acesta de viaţă şi se considera de-a dreptul norocoasă din această cauză.

— Tu, desigur, continuă bunica ei, te vei descurca mai bine ca mine. Ai o minte excelentă pentru afaceri şi nu cred că vei lăsa vreodată un bărbat să profite de tine. Asta îţi va garanta o bază solidă pentru orice fel de negocieri.

Lia îşi proptise bărbia în mâini, însă cuvintele bunicii ei o făcuseră să se îndrepte la loc.

— Despre ce vorbeşti, buni?

Bunica sa îşi încrucişă braţele în poală şi se uită drept în ochii ei.

— Când cauţi un protector, vei negocia un acord clar şi detaliat în ceea ce priveşte susţinerea ta continuă, în scris. Te voi ajuta în acest sens.

— Protectorul meu? Vocea Liei era ezitantă. Te referi la…

— Un amant? Nu fi fleaţă, dragă. Evident că la asta mă refer.

Îngrozită, Lia se uită la bunica ei, care părea absolut sinceră.

— Dar… tu întotdeauna ai vrut să-mi caut un pretendent respectabil, se bâlbâi ea. Ca să mă mărit.

Pentru un moment, o umbră străveche tristă şi goală străbătu ochii adânci şi albaştri ai bunicii. Dar imediat după aceea, privirea ei se aprinse şi bărbia i se încleştă.

— Sigur că am vrut, dar acum ştim că asta nu mai este o opţiune. Fără o zestre, niciun bărbat respectabil nu te va dori.

— Ei bine, nu cred că asta este chiar adevărat. Lia era destul de sigură că fiul negustorului de brânză ar fi dorit-o de nevastă, chiar şi peste împotrivirile familiei sale, şi mai era şi…

— Jimmy Lanstead? întrebă bunica.

Lia încuviinţă.

— Nici gând. Nicio nepoată de a mea nu se va căsători cu un porcar, spuse bunica cu voce încrezută. Mai ales unul care îşi închiriază ferma. Om fi noi curtezane şi actriţe, draga mea, dar suntem şi din neamul Kincaid. Avem nişte standarde totuşi.

Bunica ei putea fi cu adevărat snoabă, dar Lia nu-şi

putu reţine un suspin de uşurare. Nu îşi dorea deloc să se mărite cu Jimmy Lanstead sau cu oricine altcineva.

„Cu excepţia lui Jack”.

Înlătură ideea aceea către cele mai ascunse cotloane ale minţii. Se potrivea perfect în groapa de visuri sfărâmate.

— Sunt de acord cu tine în ceea ce îl priveşte pe Jimmy, dar să încerci să mă faci să fiu curtezană e cam drastic. Nu sunt ca tine sau mami. Nu sunt o copie fidelă a voastră.

— Prostii! Eşti o tânără superbă. Cu puţin ajutor din partea mea şi nişte ajutor financiar, poţi să înnebuneşti toată Londra.

Erau atâtea lucruri greşite cu planul respectiv că Lia nu ştia de unde să înceapă.

— Am altă idee, buni. Şi sunt convinsă că este cea mai bună variantă pe care o avem.

Bunica tocmai se întinsese să îşi umple la loc ceaşca, însă mâna i se opri în aer.

— Ascult.

— O să mă duc să lucrez în trupa mamei. Caută noi membri pentru trupă, acum că s-au stabilit la Londra. Aşa a zis şi mami în ultima scrisoare. Şi sunt sigură că aş putea trăi cu mami şi cu domnul Lester în casa lor din Kensington.

Bunica ei o privi cu un aer ciudat.

— Din nefericire, sunt câteva obstacole importante în planul tău.

— Cum ar fi?

— Nu poţi cânta, dansa sau juca.

Asta era o lovitură sub centură.

— N-oi fi eu cine ştie ce cântăreaţă, recunosc. Dar sunt sigură că pot învăţa să dansez, şi ştii foarte bine că pot juca teatru.

Lia se juca de-a actriţa de când era mică şi deseori visase în copilărie să calce pe urmele faimoasei sale mame. Interpretase o sumedenie de recitaluri pentru bunica şi marchiz de-a lungul anilor, şi crease scenete şi mici piese pentru servitori, deseori cu ajutorul fetelor de la bucătărie

sau al valeţilor. Buni şi lordul Lendale îi spuseseră deseori că e o actriţă la fel de talentată ca doamna Siddons.

— Draga mea, adevărul este că eşti o actriţă îngrozitoare, spuse bunica pe un ton răbdător.

— Dar tu şi Excelenta Sa eraţi mereu atât de entuziasmaţi de reprezentaţiile mele, protestă ea.

— Deoarece nu voiam să-ţi rănim sentimentele.

— Şi cum rămâne cu piesele pe care le-am jucat în casă? Servitorii toţi erau de acord că am jucat splendid.

Bunica sa îşi dădu ochii peste cap.

Nu putea să nu se simtă descurajată, dar nu avea nicio intenţie să renunţe – mai ales când alternativă era ca ea să devină următoarea faimoasă Kincaid. Lia era convinsă că s-ar fi făcut complet râs în calitate de curtezană, mai ales că nu-şi dorea să facă acest lucru.

— Nu-mi pasă ce spui tu, zise ea. Îi scriu mamei diseară şi îi spun că vin la Londra. Măcar pot să le spun ideea mea ei şi domnului Lester, să vedem ce zic.

Bunica sa păru să ezite pentru un moment, apoi se strâmbă.

— Sunt destul de sigură că mama ta nu va dori să-i calci pe urme în lumea teatrului.

— Însă îşi va dori ca eu să devin amanta cuiva? întrebă incredulă.

Buni se îndreptă pe scaun.

— A fost suficient de bine pentru mine, nu?

— Uite ce bine ţi-a ieşit.

— Sunt sigură că, în anumite condiţii, mama ta va fi de acord cu acest plan, spuse buni, clar hotărâtă să ignore protestele Liei.

— Şi care sunt aceste condiţii?

— Acestea nu pot fi clarificate până ce nu apuc să vorbesc cu ea. Mintea Liei se goli pentru o clipită.

— Ce treabă poate să aibă Jack cu cariera mea de curtezană, pentru numele lui Dumnezeu?

Sprâncenele bunicii se ridicară cu neîncredere delicată.

— De vreme ce pari să eziţi să apuci această cale,

cred că el ar trebui să fie primul.

Lia fu cuprinsă de un sentiment de rău augur – ceea ce însemna ceva, luând în considerare cât de alarmantă fusese discuţia până atunci.

— Primul ce? întrebă ea, sperând să fi înţeles greşit.

— Primul tău iubit, bineînţeles. Dar doar dacă reuşesc să îl conving să ne accepte condiţiile.

Capitolul 3

— Jack, te rog aşteaptă, strigă vocea drăgălaşă pe care o ştia la fel de bine ca pe a lui.

Se întoarse şi o văzu pe Lia grăbindu-se pe poteca din grădină care venea dintre grajduri. Era îmbrăcată într-o rochie albastră, decolorată şi avea un şal uşor peste umeri. Părul ei bogat era prins într-un coc simplu, de parcă s-ar fi grăbit să se îmbrace.

Nu putea să nu se gândească ce drăguţă arăta când venise să îl întâlnească, o versiune domestică a Florei, proaspătă ca primăvara şi la fel de pură. Mereu i se păruse ironic cum fiica şi nepoata unor femei cu adevărat trecute prin viaţă deborda de inocenţă. Lia era ilustraţia perfectă a fetei de la ţară cu chip proaspăt, ce urma să fie soţia şi mama perfectă. Spera mai mult decât oricând că i-ar putea încă oferi acest lucru, chiar dacă el nu ar fi fost fericitul bărbat care să primească acest premiu.

„Să primească acest premiu?”

Jack nu se gândise niciodată la Lia în asemenea termeni şi nu dorea să înceapă acum. În plus, nu îşi permitea să se însoare cu o fată fără niciun ban. Mama lui tocmai sublimase această idee în altă scrisoare plină de îngrijorare trimisă de dimineaţă. Indusese o listă a moştenitoarelor pe care ea le aproba, fiecare dintre ele mai mult decât acceptabile pentru rolul de marchiză de Lendale.

— Of, Doamne, eşti atât de încruntat, spuse Lia când

îl prinse din urmă. Ce te-a indispus atât de rău în dimineaţa asta?

— Nu sunt indispus. Am doar nişte praf în ochi. Lia îl privi neîncrezătoare, dar nu avu ocazia să îl contrazică. Tu însă te-ai trezit şi ai pornit devreme. Ai luat micul dejun?

— Nu, doar o cană de cafea. Am vrut să te găsesc cât mai curând.

— Ah, asta înseamnă că e ceva important.

Ea făcu o grimasă.

— Chiar este, mă tem.

— Haide în bibliotecă, şi o să sun după ceva de mâncare. Niciodată nu e o idee bună să discuţi chestiuni importante pe stomacul gol.

Ea zâmbi şi porni alături de el.

— Nu am să refuz un corn şi o cană de cafea.

— Cred că se poate mai bine de-atât.

— Şi tu te-ai trezit devreme, spuse ea după ce dădură colţul casei şi mergeau pe aleea principală prin grădinile ornamentale.

Ziua părea să fie una bună, cu cer senin şi o briză uşoară. Lăstuni zburătăceau printre copaci, ciripind încontinuu, iar albinele zburau de la un trandafir înmiresmat la altul. Era cea mai pitorească scenă imaginabilă.

— M-am trezit devreme, aşa că m-am gândit să călăresc pe moşie înainte de a-mi începe ziua de lucru, spuse Jack.

Acestea erau singurele sale momente de linişte, înainte de a se înconjura din nou de registre, facturi şi scrisori din ce în ce mai presante din partea bancherilor.

— Da, ştiu. Te-am ratat. Mă dusesem la grajduri să văd ce face Dorcas.

El aruncă o privire spre faţa ei dulce. Lia întotdeauna ştia ce se petrece pe moşie şi în sat. Preumblările ei libere nu îl deranjaseră niciodată – până atunci.

— Pare că petreci cam mult timp la grajduri. Ştiu că-ţi place să ajuţi pe Markwith, dar nu e potrivit.

Sprâncenele ei elegante se arcuiră în sus aproape

comic.

— Despre ce Dumnezeu vorbeşti? Ajut la grajduri de când eram o copiliţă.

— Dar nu mai eşti o copiliţă. Eşti o femeie în toată firea, Lia. Şi pari să te plimbi destul de mult fără o însoţitoare.

Ea se holbă la el cu neîncredere.

— E casa mea, Jack. Toată lumea mă cunoaşte. Şi oricum suntem la ţară. Sunt în siguranţă.

Naivitatea ei îl îngrozi.

— Cu toate acestea, nu e o idee potrivită să stai atât de mult pe lângă grajduri. Dacă doreşti să călăreşti, trimite-ţi camerista cu un bilet pentru Markwith. El îţi va înşeua iapa şi ţi-o va pregăti.

Lia se opri în mijlocul drumului pietruit şi se uită la el cu o expresie ce părea că îl crede dus cu pluta.

— În caz că nu ai observat, nu am propria cameristă. Avem o singură fată care o ajută pe Sarah, şi biata abia se mai ţine pe picioare. Serios, Jack, ce te-a apucat în dimineaţa asta?

În timp ce el se chinuia să găsească un răspuns care să nu o jignească, o expresie surprinzător de cinică îi transfigură trăsăturile Liei. Văzuse expresia aceea de câteva ori în ziua precedentă, în timpul discuţiei triste de la Bluebell. Nu îi plăcuse.

— Ţi-e teamă că fac ochi dulci băieţilor de la grajd cumva? întrebă ea sardonic. Vai mie, Lord Lendale, aşa o presupunere vulgară în legătură cu vechea ta prietenă.

— Pentru Dumnezeu, Lia, sigur că nu fac astfel de presupuneri ridicole, spuse el exasperat.

— Atunci care e problema?

— Nu vreau să fie cineva nerespectuos cu tine sau să facă presupuneri despre caracterul tău. Eşti în siguranţă pe moşie, însă satul se schimbă, mai ales cu toţii bărbaţii întorşi de la război. Lumea este un loc dur, Lia. N-am să te las să te expui unui pericol care poate fi evitat.

Când ea îşi dădu ochii peste cap, el se încruntă.

— Vorbesc serios. Eşti mai vulnerabilă decât crezi.

— Nu sunt chiar aşa de prostuţă, Jack. Ştiu că eu şi buni avem foarte puţine resurse la dispoziţie. Ştiu cât de vulnerabile suntem. Se strâmbă. E o situaţie lamentabilă, din nefericire.

— Draga mea, nu e nevoie să dramatizăm. Tu şi mătuşa Rebecca aveţi un cămin asigurat la Stonefell oricât aveţi nevoie.

Ea îşi încrucişă braţele şi îl privi gânditoare.

— Serios? Şi ce se întâmplă când te căsătoreşti, Jack? Mă întreb ce va crede soţia ta ştiind că are o fostă curtezană şi pe nepoata din flori trăind în casa văduvei.

„Fir-ar să fie!” Se contrazisese de mai multe ori cu mama lui în legătură cu Lia şi Rebecca şi ce urma să facă cu ele. Dar nu se gândise încă la cum va reacţiona soţia lui faţă de cele două femei.

— De vreme ce nu plănuiesc să mă căsătoresc prea curând, nu e o problemă, replică el echivoc.

— Însă la un moment dat te vei căsători, şi sunt sigură că domnişoara aristocrată nu va vedea cu ochi buni ideea de a le avea vecine pe faimoasele Kincaid. Crezi că oamenii bârfesc acuma? Aşteaptă până când vei aduce o domnişoară bine-crescută şi blândă în troacă cu porcii.

Un zgomot de paşi pe pietriş îi făcu să se întoarcă şi să-l vadă pe Merton care venea pe alee, cu o roabă plină de unelte de grădinărit.

— Nu discutăm asta acum, ca să audă oricine.

Jack o apucă de braţ şi o trase către terasă.

— Nu mai face atâta caz de asta. Ea se opuse eforturilor lui de a o convinge. Merton, ar trebui să te uiţi la tufele de trandafir de lângă pergolă. Par să se ofilească.

Bătrânul îi zâmbi cu drag.

— Mă voi ocupa de ele, domnişoară, nu-ţi face griji!

— Mulţumesc. Am să vin să discutăm de îndată ce termin cu Lord Lendale. Aş vrea să vorbesc cu tine despre nişte idei pe care le am pentru grădina bucătăriei.

— Sigur, domnişoară, am să te aştept.

Jack înjură printre dinţi când îl lăsă în sfârşit să o ducă pe terasa de piatră.

— Şi acum ce am făcut să o enervez pe Excelenţa Sa? întrebă ea.

— Pare să-ţi fi scăpat din vedere faptul că tu nu lucrezi la Stonefell. Nu e nevoie să alergi toată ziua şi să instruieşti slujitorii. Sunt suficient de capabili să-şi facă treaba şi fără imboldurile tale.

Ea îşi smulse braţul din al lui, oprindu-se în mijlocul terasei.

— Da, aşa este. Însă, din nou, în caz că n-ai observat, Stonefell duce lipsă acută de personal, iar servitorii lucrează până la epuizare. Îşi feri privirea şi clipi de câteva ori, de parcă îi intrase ceva în ochi. Încerc doar să ajut! adăugă ea, cu o voce încordată.

Jack oftă enervat. Nu avea niciun drept să-şi verse frustrările pe ea, mai ales când făcea atâtea eforturi ca să îi uşureze viaţa.

— Nu par să fiu capabil să-mi ţin gura în dimineaţa asta, nu? Ai putea să-mi tragi una pe spinare şi să lămurim treaba. Cu siguranţă nu o merit.

Privirea ei uimită reveni spre el.

— Iartă-mă, drăguţo, spuse el. Nu am vrut să te insult. Dar nu eşti o servitoare aici la Stonefell. Nu vreau să simţi vreodată că trebuie să îţi câştigi traiul.

Ea îi zâmbi misterios.

— Stonefell este casa mea, iar oamenii tăi sunt ceea ce eu şi buni putem considera o familie. Dacă îi pot ajuta, îmi face plăcere să o fac. Ridică din umeri uşor. Şi chiar dacă nu aş numi-o câştigarea traiului, suntem profund îndatorate familiei Lendale. Unchiul tău ne-a susţinut financiar aproape două decenii, iar acum tu ai promis să continui tradiţia. Diferenţa este că tu nu primeşti nimic în schimb, spre deosebire de fostul lord.

El găsi tulburătoare remarca ei plină de cinism.

— Ai o perspectivă cam dură asupra situaţiei.

— Dar este cea adevărată, nu crezi?

El îşi trecu o mână prin păr, detestând deja această discuţie. Mereu încercase să o ferească pe Lia de realităţile crude ale vieţii, însă ea crescuse şi devenise o femeie care

nu vedea lumea prin lentile roz. Înţelese în clipa aceea că fusese nebun să creadă că o poate proteja de realitatea circumstanţelor imuabile.

Pe când era o copiliţă, toţi se purtau de parcă ea venea dintr-o familie obişnuită, iar relaţia unchiului său cu Rebecca era cât se poate de firească. Fuseseră egoişti şi naivi, iar Lia urma să plătească preţul neghiobiei lor.

Ea puse o mână blândă pe braţul lui.

— Jack, nu putem pretinde că nimic nu s-a schimbat sau că nu se va schimba de acum încolo. De asta am venit atât de devreme să te caut. Trebuie să vorbesc cu tine înainte ca buni să o facă.

— Ce vrea Rebecca?

Lia îl împinse uşor spre uşile franţuzeşti de la bibliotecă.

— Crede-mă, chiar *nu* vrei să ai conversaţia asta cu ea.

Soarele matinal împrăştia raze luminoase pe covorul din bibliotecă şi sublinia uşor nuanţele decolorate de albastru, bej şi roz. Lia îşi croi drum printre scaunele împrăştiate şi mesele joase din camera confortabilă, apoi se trânti pe unul dintre scaunele de piele care scârţâiau, în faţa biroului lui. Dar chiar şi aşa reuşea să pară elegantă, deşi Rebecca probabil i-ar fi ţinut morală despre maniera degajată în care se lăsa pe spate, cu picioarele încălţate cu cizme proptite pe unul dintre picioarele biroului.

Cizmele acestea îi păreau familiare.

— Lia, astea sunt cumva cizmele pe care ţi le-am cumpărat când aveai şaisprezece ani?

Ea îi zâmbi dulce.

— Cred că da.

— Aproape că îţi cad din picioare. Când ţi-ai luat o pereche nouă ultima dată?

Ea se uită neglijentă în jos.

— Le port pe astea când lucrez în grădină. Acum, vrei să nu te mai îngrijorezi de mărunţişuri şi să iei loc? Poţi să fii atât de pisălog uneori.

— Eh, asta e nouă, zise el, pufnind. Nimeni nu mi-a

mai zis pisălog până acum.

— Nimeni nu te cunoaşte ca mine, rânji ea.

— Vrei să spui că tu crezi că mă cunoşti. Ce zici, sun să ne aducă ceva de mâncare?

Ea se foi şi se îndreptă pe scaun.

— Mulţumesc, însă cred că am să te refuz. Se pare că nu am poftă de mâncare.

El îi studie fata, observându-i cearcănele de sub ochi şi buzele strânse, care erau de obicei pline, strălucitoare şi curbate într-un zâmbet. Părea îngrijorată şi neliniştită. Însă Lia nu fusese niciodată neliniştită în prezenţa lui – nu din câte îşi putea aminti. Asta îi dădu un fior de nelinişte pe şira spinării.

— E atât de grav? întrebă el, forţând un ton de glumă.

— Nu ai nici cea mai vagă idee, spuse ea oftând.

Atunci nu cred că ar mai fi cazul să amânăm, nu? spus «aşezându-se.

Părea puţin straniu să stea vizavi de ea – lordul atotputernic conacului la biroul său. Încă se simţea stânjenit şi se întrebă da acea senzaţie va dispărea vreodată.

Lia îşi pironise privirea în podea, cu braţele odihnindu-se genunchi şi mâinile împreunate strâns.

— Nu ştiu de unde să încep, Jack.

— Ştii că întotdeauna voi face tot ce pot ca să-ţi fiu de ajut draga mea.

Ea îi zâmbi trist.

— Ca atunci când m-ai salvat din şemineu?

Când avea şase ani, se hotărâse să se facă coşar. Se strecurase în hornul din camera bunicii ei şi se înţepenise acolo. Jack se speriase că se rănise, dar ea îl implorase să nu o pârască bunicii sau să ceară ajutor. Până la urmă reuşise să o scoată de acolo doar cu câteva julituri şi vânătăi, însă plină de funingine şi cu hainele mai mult sau mai puţin zdrenţe. După care chicotise nestăpânit şi considerase episodul una dintre marile ei aventuri.

Lia încuviinţă.

— Ştiu. Întotdeauna ai fost prietenul meu cel mai bun.

Nimeni nu ar fi putut să ceară unul mai bun.

Cuvintele ei îi făcură inima să se strângă. Cu excepţia slujitorilor de la moşie, Lia nu avea prieteni, şi nici oameni apropiaţi cărora să le facă mărturisiri cu excepţia lui şi a bunicii. În atâtea privinţe, ea crescuse într-o stranie izolare – nu singuratică, ci fără a avea relaţiile care erau de aşteptat de la o fată normală din provincie.

Alungă gândurile vinovate ce îi apăsau conştiinţa. Oricât l-ar fi costat, nu putea să nu se asigure că viaţa ei va fi una bună. Lia nu putea fi numai o obligaţie pentru el. Da, o cam neglijase în aceşti ultimi ani, însă ea conta pentru el aşa cum puţini oameni din viaţa lui o făceau.

— Bine, spuse el. Iar acum că suntem de acord că sunt un tânăr absolut splendid, de ce nu-mi spui de ce se îngrijorează mătuşa Rebecca?

— Nu e vorba tocmai de îngrijorare. Este ceva ce vrea ca tu, ăăă, să faci.

Nu era felul Liei să ezite.

— Drăguţo, nu avem toată ziua. Spune şi gata!

— În regulă, oftă ea. Dar te rog ţine minte că ideea nu a fost a mea.

— Îţi dau cuvântul meu.

Se ridică şi îi întâlni privirea.

— Buni vrea să devii protectorul meu.

Alegerea acestor cuvinte îl nedumeri.

— Desigur că te voi proteja. Nu am clarificat asta ieri?

— Da, dar nu protectorul meu la modul general. Ea se referă la un anume tip de protector.

Conversaţia vagă începea să îl frustreze.

— Nu ştiu ce altceva aş mai putea face ca să îi alung îngrijorarea, în afară de faptul că am promis să-ţi dau orice ai nevoie.

Ea se uită pe geam, clătinând din cap şi bodogănind.

— Poate poţi clarifica ce vrea să spună prin *specific,* sugeră Jack.

Lia se uită în sfârşit la el, cu obrajii arzându-i ca focul.

— Buni vrea să-ţi fiu amantă, aiuritule. Vrea să-mi fii amant. Este suficient de clar?

Jack probabil arăta ca un peşte scos din apă, şocat şi încercând să respire. Şi tot timpul cât se holbă la ea, Lia îl fixă cu privirea, furioasă şi ruşinată. Dar oricum numai ca o amantă nu.

În cele din urmă el îşi adună gândurile care nu fuseseră îngheţate de soc.

— Clar? E o nebunie. Să te iau de amantă? Cum de bunica ta a putut avea o idee atât de ridicolă mă depăşeşte. E absolut hilar.

Se simţea de parcă cineva îl lovise cu o cărămidă în cap. Şi mai grav, acum că ideea exista în capul lui, o parte din creierul său – de fapt, nu creierul său – credea că nu era o idee chiar atât de rea. Şi cum ar fi putut să nu gândească asta, când ea arăta cum arăta, cu obrajii aprinşi, cu ochii superbi scânteindu-i de furie şi sânii drăgălaşi împingând ţesătura rochiei cu fiecare respiraţie indignată.

„Trezeşte-te, idiotule!” Voia la fel de mult să fie amantul Liei pe cât voia să poarte straie de muzicant prin Hyde Park.

Când ea îşi încrucişă braţele la piept, mişcarea împinse moviliţele albe şi pline chiar mai sus în corsaj. Şalul îi alunecase de pe umeri, iar Jack avu senzaţia că putea vedea marginea unui sfârc iţindu-se de sub panglica îngustă de dantelă. Ultimul său gând tentant trimise un fulger de plăcere cutremurându-i corpul până în vintre.

„Ah!” Nu se mai gândise la Lia în acest fel şi era complet îngrozit de reacţia lui.

Îşi forţă privirea înapoi spre faţa ei. Furia şi durerea ce i se te-au în ochi potoliră orice ardoare nepotrivită ar fi resimţit el acel moment.

— Îmi pare rău că ideea ţi se pare atât de respingătoare, replică ea scurt. Evident că înţeleg că nu mă compar nici pe departe cu toate domnişoarele cu care te întreţii la Londra.

— Of, Doamne! Nu mă întreţin cu domnişoare, exclamă el. Ce fel de om mă crezi?

— Obişnuit. Şi nu te preface că eşti virgin, Jack, sau că niciodată nu te-ai culcat cu, mă rog, ştii tu. Făcu o pauză,

părând uşor confuză pentru un moment. Nu eşti virgin, nu?

El îşi lăsă fruntea în mâini.

— Lia, asta este o conversaţie complet deplasată.

Ei îi scăpă un icnet îngrozit.

— Deci *eşti* virgin! Vai Doamne! Îmi pare atât de rău, Jack. Asta trebuie să fie atât de jenant pentru tine. Te rog, iartă-mă!

El o privi încruntat.

— Este jenant, dar nu pentru că sunt virgin. Şi nici nu sunt, dar nu despre asta discutăm aici.

— Da, părem să discutăm despre cum ideea ca eu să-ţi fiu amantă ţi se pare un lucru oribil, de neconceput, spuse ea iritată. Ei bine, ţin să te anunţ că nici eu nu sunt cine ştie ce încântată de această perspectivă, Jack Easton.

— Şi de ce naiba nu? îi scăpă lui înainte de a se putea abţine. Lasă, mai bine nu răspunde. Şi ca idee, nu mi se pare deloc că e o idee respingătoare. Ba chiar din contră.

Lia clipi surprinsă.

— Atunci, există o şansă ca să iei în considerare posibilitatea ca eu să-ţi fiu amantă?

— Doamne, nu!

Lia îşi băgă bărbia în piept şi tresări.

— Nu e nevoie să ţipi, Jack, nu sunt surdă.

El prinse marginea biroului şi inspiră adânc de câteva ori, încercând să îşi regăsească echilibrul. Apoi se ridică de pe scaun şi se îndreptă către măsuţa cu băuturi. Turnă un deget de whisky într-un pahar de cristal şi îl dădu pe gât. Arsura îi pătrunse până în stomac, însă valul de căldură îi limpezi gândurile.

— Mi-ar prinde şi mie bine o gură.

— Nu-ţi dau whisky pe stomacul gol, mormăi Jack.

Refuză să se uite la ea până ce nu îşi recăpăta controlul. Se simţea de parcă adormise şi se trezise la casa de nebuni.

— Îmi strici tot cheful, murmură ea.

El se trase de tivul jiletcii după care se întoarse să o privească. Lia era acum răsucită pe scaun, cu braţele încrucişate şi umerii aplecaţi în faţă. Dar cum de obicei nu

stătea cocârjată, el bănui că era un mecanism defensiv pentru a ascunde durerea cauzată de insulta lui neintenţionată.

Cine ar fi crezut vreodată că refuzul lui de a o lua pe Lia amantă ar fi fost vreodată perceput ca o insultă?

— Acum, hai să o luăm de la capăt şi să încercăm să avem o discuţie raţională, ca oamenii, spuse el.

— Sunt perfect raţională. Tu eşti ăla care se poartă de parcă a scăpat de la nebuni.

El căută să-şi păstreze răbdarea, acum la fel de subţire ca un fir de mătase. În timp ce-şi storcea creierul pentru o replică cu bun-simţ care să mai domolească spiritele, Lia suspină şi se ridică în picioare.

— Îmi pare rău Jack. A fost nepoliticos din partea mea. Şi evident că nu vorbeam serios. Doar că…

— Ţi-am rănit sentimentele, spuse el cu blândeţe.

Ea îi zâmbi trist, făcându-i inima să se strângă.

— Asta cam aşa e. Ştiu că sună de parcă nu-s în toate minţile, şi nu este ca şi cum chiar îmi doresc să-ţi fiu amantă. Dar cum ai zis-o tu suna de parcă era cel mai ridicol lucru la care se putea gândi cineva – de parcă sunt total de nedorit, în ciuda afirmaţiilor tale cum că nu aş fi.

— Nu fi prostuţă, oftă el. Doar că eu nu te văd în acest fel.

Ea îşi înclină capul ca un pui de căţel mirat.

— Dar cum anume mă vezi, Jack?

Mintea lui se goli din nou. Asta *nu* ar trebui să fie o întrebare dificilă.

— Ca pe o soră mai mică aş putea spune. Cineva cu care am crescut.

Ochii ei se îngustară, de parcă răspunsul nu-i făcuse plăcere.

— Nu sunt sora ta, Jack.

— Sunt mai mult decât conştient de asta, Lia.

— Şi nici nu-ţi sunt rudă în vreun fel.

— Da, ştiu şi asta. Urma să îşi crape o măsea sau două dacă nu înceta să mai scrâşnească din ei. Unde vrei să ajungi cu asta?

Ba întinse mâna ca să îşi frece mijlocul frunţii, de parcă tocmai fusese cuprinsă de o migrenă. Cunoştea şi el senzaţia foarte bine, având în vedere că începea să se simtă de parcă cineva tocmai îi scăpase o nicovală în cap.

Privind retrospectiv, whisky-ul fusese o greşeală.

— Se pare că nu mai ştiu nici eu, spuse ea. Poate încerci să afli tu.

— Bucuros. Se duse la ea şi îi puse o mână pe umăr, îndemnând-o uşor să se aşeze. Apoi ocoli biroul până la scaunul lui. De ce nu o luăm de la început? Înţeleg grijile Rebeccăi pentru viitor, dar cum de i-a venit ideea asta în primul rând? Din punct de vedere practic, nu prea are sens, de vreme ce nu mă scald în bani momentan. O amantă clar nu e pe lista mea de priorităţi.

— I-am spus şi eu asta, zise ea trist. Dar ea a spus că dacă doreşti să continui să ne susţii financiar la Bluebell, atunci nu există niciun motiv pentru care să nu mă poţi lua de amantă. Să oficializăm relaţia, cum ar fi.

El clătină din cap.

— Nu înţeleg.

— Să semnăm un contract cu nişte termeni.

— Din nou, asta nu are niciun sens. Sunt mai mult decât dispus să fac asta fără să impun…

— Condiţii? încheie ea sec.

— În lipsa altui termen, da.

— E vorba de o garanţie faţă de posibilele schimbări viitoare, Jack. O formă de protecţie pentru noi, cel puţin din punct de vedere financiar, spuse ea pe un ton care sugera că el nu era foarte isteţ.

Nu că ar fi avut vreun motiv să o învinuiască. Se simţea incredibil de confuz pe moment, şi nu de la whisky.

— Ce schimbări vor surveni?

— Te vei însura, desigur, spuse ea pe un ton neutru. Dacă aş aveai un contract formal cu…!

— Condiţii?

— Atunci nu ne poţi evacua aşa uşor, încuviinţă ea. Sau cel puţin soţia ta nu poate face acest lucru.

Jack voia să se dea cu capul de birou. Probabil l-ar fi

durut mai puţin decât migrena ce părea să urle în spatele tâmplelor lui.

— Aşa cum am explicat acum câteva momente, nu am nicio intenţie să mă căsătoresc.

Mama lui ar fi avut ceva de spus în privinţa asta, având în vedere că, strict din punct de vedere practic, ar fi fost metoda cea mai simplă să scape de problemele lor financiare. Dar în ceea ce îl privea pe el, asta era o ultimă soluţie. Jack nu dorea deloc să se arunce într-un mariaj lipsit de afecţiune adevărată şi respect. Certurile părinţilor săi îl învăţaseră măcar atât.

— Ce dezastru, murmură el.

— Îmi pare rău, Jack. Ce-ai spus?

— Am spus că nu am nicio intenţie de căsătorie prea curând.

— Da, dar vei avea într-o zi, spuse ea răbdătoare. Şi când o vei face, nu îi poţi pretinde marchizei de Lendale să tolereze în imediata vecinătate două femei cu o reputaţie scandaloasă.

Începu să protesteze, dar ea ridică o mână fermă.

— E ridicol să presupui altceva, şi ştii bine asta.

— Nu te-aş abandona niciodată pe tine sau pe Rebecca, spuse el.

— Ştiu că nu-ţi doreşti asta, dar s-ar putea să nu ai prea multe opţiuni.

Se simţea de parcă tocmai îi înfipsese un ac lung şi rece în inimă. Avea chiar atât de puţină încredere în el?

— Hai să nu ne mai gândim la asta pentru moment, spuse el. Dar hai să clarificăm întâi două lucruri. Primul este că veţi rămâne la Bluebell până într-un viitor nedefinit şi al doilea este că *nu* te voi lua drept amantă.

— Am presupus măcar atât, desigur.

El flutură din braţe exasperat.

— Atunci de ce mai purtăm discuţia asta?

Lia îşi îndreptă privirea către el

— Pentru că altfel buni ar face-o. Şi probabil nu ar renunţa atât de uşor ca mine.

— Şi eu i-aş spune exact ce ţi-am spus şi ţie.

— Atunci pur şi simplu ar veni cu altă idee dacă i-ai contrazice prima propunere.

— Ceea ce am făcut deja, spuse el printre dinţii încleştaţi.

— Nu sunt proastă, spuse ea. Nu trebuie să insişti să mă refuzi.

— Nu insist... nu mai contează. Ştii ceva despre această nouă idee?

Ea se foi în scaun, părând uşor temătoare.

— Buni crede că, de vreme ce eşti atât de bine poziţionat în societate, trebuie să cunoşti mulţi oameni bogaţi şi importanţi. Deci dacă nu-mi poţi fi protector, doreşte să mă ajuţi să găsesc un candidat adecvat pentru această poziţie. Să mă sponsorizezi, cum ar fi.

Încă o dată, el simţi că ochii îi sar din cap.

— Glumeşti!

— Da, ha-ha. Ăsta este exact genul de lucru cu care-mi place să glumesc, spuse ea sarcastic.

Jack îşi puse palmele pe birou şi se ridică în picioare încet. Se uită la ea furios, parcă încercând să o impresioneze cu autoritatea lui. Lia pur şi simplu îşi întinse picioarele, îşi puse o gleznă peste cealaltă îşi propti degetele încrucişate pe stomac. Ridică o sprânceană, complet neimpresionată, şi aşteptă ca el să zică ceva.

— Lasă-mă să clarific foarte bine un lucru, începu el.

— Doar unul?

— Lia, spuse el pe o voce ameninţătoare.

— Scuze, se încruntă ea. Doar că nu sunt obişnuită să interacţionezi cu mine drept stăpânul conacului. O să-mi ia ceva să obişnuiesc.

— Atunci ar fi bine să începi, pentru că vreau să asculţi *foarte atentă* ceea ce urmează să-ţi spun. Nu vei apuca calea unei cariere de curtezană sau nu vei deveni amanta vreunui bărbat.

— Sigur că nu, Jack. Chiar crezi că vreau să o iau pe urmele bunicii mele?

El încerca din răsputeri să nu îşi piardă cumpătul.

— Sincer să fiu, nu ştiu ce să mai cred despre ce vrei

tu momentan! Presupun că i-ai prezentat bunicii perspectiva ta?

— Da, şi mare lucru ce am rezolvat. Pentru că, aşa cum buni nu a ezitat să evidenţieze, problema originară rămâne – nu ne mai putem baza pe susţinerea ta la infinit. Aşa că am venit eu cu un plan despre care sunt convinsă că va funcţiona.

Câte idei nebuneşti le trecuseră prin cap ei şi Rebeccăi?

— Cum ar fi? întrebă el precaut.

— Mă voi duce la Londra să mă alătur trupei de teatru a mamei, spuse ea triumfătoare. Astfel, voi putea să mă întreţin şi pe mine şi pe buni. Şi voi fi alături de mama şi de soţul ei. Este un plan mai mult decât respectabil, deci nici măcar tu nu-mi poţi aduce un contraargument.

Se luptă cu impulsul de a se arunca peste birou, a o lua în braţe şi a o scutura până îi venea mintea la cap. Fie asta, fie să o ia în braţe şi să o ţină în siguranţă acolo pentru totdeauna, protejând-o de toate pericolele ce păreau să răsară în calea ei ca ciupercile. Deşi nu avea dreptul să aibă astfel de pretenţii asupra ei, putea să fie sigură că el nu avea de gând să stea impasibil în timp ce ea se repezea în lume să-şi distrugă viaţa.

— Nici nu se pune problema, spuse el, chinuindu-se să menţină un ton neutru. Ştii la fel de bine ca mine că actriţele sunt privite cu aceleaşi ochi precum curtezanele. Istoria familiei tale ar trebui să-ţi confirme acest lucru.

Lia se îndreptă, cu spatele ca o scândură. Îi aruncă o privire mândră ce ar fi fost demnă de o prinţesă.

— Dacă te referi la mama, ea are un mariaj respectabil de peste zece ani. Iar tatăl meu vitreg este un om de afaceri onorabil, al cărui comportament este ireproşabil.

— În lumea teatrului, desigur. Însă societatea tot nu priveşte cu ochi buni oamenii care au această meserie, şi tu ştii asta.

— Dar…

— Şi să nu uităm faptul că mama ta duce o viaţă

respectabilă de foarte puţin timp, continuă el. Amândoi ştim că era la fel de faimoasă ca bunica ta în tinereţe. Dacă tu te-ai alătura companiei lor de teatru, chiar şi sub protecţia bunului nume al tatălui tău vitreg, ai invita genul de atenţii de la genul de bărbaţi pe care tu încerci să-i eviţi. O interzic cu desăvârşire.

Acest lucru o făcu pe Lia să sară în picioare.

— O interzici? Să-ţi amintesc, milord, că nu ai niciun drept în acest sens?

— Din punct de vedere legal, poate că nu. Dar cu toate astea, eşti responsabilitatea mea. În afara bunicii tale, sunt cel mai apropiat lucru pe care îl ai drept familie – ceea ce ai menţionat şi tu acum câteva momente.

— Pare că uiţi că am o mamă şi un tată vitreg, izbucni ea cu o privire îngheţată. Şi am spus că *erai* prietenul meu cel mai bun. Încep să am dubii în legătură cu relaţia asta, luând în considerare comportamentul tău îngrozitor de egoist.

— Doamne, Lia, comportamentul meu este doar…

— Aşa că permite-mi să mă exprim perfect limpede, milord, spuse ea, agitând arătătorul în direcţia lui. Nu eşti fratele, tatăl meu sau orice altceva ţi-ar da dreptul să îmi ordoni. Sunt o femeie matură şi am demonstrat nu de puţine ori că sunt capabilă să iau decizii raţionale şi de bun-simţ. Şi luând în considerare poziţia extrem de precară în care ne găsim eu şi bunica mea, planul meu este fără îndoială cel mai raţional în situaţia dată. Îşi întoarse capul cu dramatism. Tu, Lord Lendale, nu ai niciun cuvânt de spus în privinţa asta.

Tonul ei dispreţuitor şi atitudinea ei faţă de relaţia lor îl făcură pe Jack să se enerveze. Înconjură biroul şi se înfipse în faţa ei cu picioarele depărtate şi cu mâinile în şolduri. O forţă pe Lia să-i lase capul pe spate ca să-i întâlnească privirea şi să i-o înfrunte.

— Pe cât de mult mă doare să fiu atât de direct, începu el…

— Ha, mă îndoiesc.

— Circumstanţele îmi cer să procedez astfel, spuse el,

ignorându-i remarca. Nu eşti nici actriţă, nici curtezană. Eşti o faimoasă Kincaid tot atât pe cât sunt şi eu. Tu eşti o tânără domnişoară drăguţă şi inocentă care a fost crescută în provincie. Şi exact acolo vei sta până ce îmi dau seama cum să mă descurc cu situaţia dată.

Ochii ei străluciră de un foc glacial.

— Ba din contră, milord. Dacă mă ambiţionez, sunt sigură că pot fi la fel de faimoasă ca femeile din familia mea.

Apoi se întinse şi îi prinse faţa în mâini. Se ridică pe vârfuri şi îşi lipi gura de a lui, sărutându-l cu o furie care aproape că-l dărâmă din picioare.

Nu era prima oară când îl săruta, însă până acum fusese vorba de săruturi caste pe obraz. Acest sărut neîndemânatic îl luă prin surprindere, scurtcircuitându-i fiecare nerv. Din instinct, braţele lui cuprinseră pentru a o aduce mai aproape de el.

Însă ea îl împinse la o parte, lăsându-l cu gura căscată şi încerc să-şi recapete suflul. Obrajii îi erau aprinşi, iar gura ei strălucitoare şi roz era umedă. Ca şi el, gâfâia, dar după modul în care îl privea, el presupuse că era vorba mai mult de furie decât de pasiune.

— Să-ţi fie învăţătură de minte, Jack Easton. Nu mă cunoşti la fel de bine pe cât crezi.

Apoi se întoarse pe călcâie şi o porni spre uşile franţuzeşti. Întorcându-se, mai agită o dată un deget în direcţia lui.

— Şi nu cumva să mai încerci *vreodată* să-mi spui ce pot şi ce nu pot face.

Cu o astfel de remarcă intimidantă, dispăru în soarele strălucitor de dimineaţă, lăsându-l pe Jack cu senzaţia neplăcută că tocmai pierduse controlul situaţiei.

Capitolul 4

— Chiar îmi pare rău, dragă, spuse mama Liei în timp

ce se întindea cu delicateţe pe un şezlong de catifea galbenă în salon.

Arăta la fel de frumoasă şi de stilată ca întotdeauna, cu o atitudine perfect degajată în casa elegant decorată pe care soţul său o închiriase de curând într-o zonă liniştită din Kensington.

Lia oftă şi îşi apăsă pentru câteva secunde palmele pe ochii obosiţi. Dacă îi mai spunea cineva că îi lipsea talentul actoricesc, urma să urle.

— Dar, mami, m-ai văzut jucând o dată, şi aveam doar doisprezece ani pe vremea aceea.

Îşi amintea episodul cu o claritate perfectă, de vreme ce ea şi buni puseseră în scenă momentul pentru una dintre rarele vizite ale mamei în Yorkshire. Cu ajutorul slujitorilor, montaseră o variantă extrem de prescurtată a piesei *Richard al III-lea,* cu Lia în majoritatea rolurilor.

Mama sa ridică uşor din umeri.

— Nu a fost un eveniment uşor de uitat. Deşi ai toată admiraţia mea pentru curajul dovedit.

— Sunt sigur că a fost mult mai bine decât îţi aminteşti tu, dragostea mea, spune Stephen Lester, aruncând o privire îngrijorată spre Lia. Ştim cu toţii că memoria se pierde cu timpul.

— Nu e nicio problemă cu memoria mea, pufni mama Liei. Am învăţat pe dinafară zeci de roluri de-a lungul anilor fără să uit o singură replică.

Mami avea într-adevăr o memorie de invidiat şi era o actriţă foarte bună, aşa că afirmaţia ei fermă era probabil adevărată. Cu toate astea, Lia nu era încă gata să cedeze.

Alături de Sarah Rogers, care îi servise drept însoţitoare, Lia ajunsese în Londra târziu cu o seară înainte. Călătoria de o zi din Yorkshire fusese îngrozitoare, căci stătuseră înghesuite într-o diligenţă mirositoare, încinsă şi plină peste măsură. Petrecuse majoritatea călătoriei încercând să-şi controleze stomacul agitat şi chinuindu-se să nu se răzgândească în legătură cu decizia luată.

În ciuda inconvenientelor, excursia îi arătase o faţă necenzurată şi amuzantă a umanităţii. Când un tânăr

obraznic încercase să o înghesuie pe Lia la capătul unei scări înguste, Sarah îl gonise pe idiot cu câteva lovituri de umbrelă bine plasate. Şi deşi acea experienţă fusese dezgustătoare, Lia îşi spuse că era un antrenament bun pentru o actriţă în devenire. Cu cât ştia mai multe despre oameni, cu atât interpretarea ei pe scenă era mai realistă.

Chiar mi-aş fi dorit să-mi scrii mai devreme, Lia, spuse mama pe o voce plângăreaţă. Abia am primit scrisoarea bunicii şi tu deja erai la uşă".

Lia încercă să adopte o expresie tristă.

— Îmi pare rău, dar nu prea aveam mult timp. Situaţia a ajuns într-o stare critică.

Fusese ideea lui buni să nu le dea celor doi Lester prea mult timp de gândire. Lia era aproape sigură că mama ei o va primi cu braţele deschise, dar se dovedi că Rebecca Kincaid îşi cunoştea fiica mai bine decât Lia îşi cunoştea mama. Acum era evident că mami ar fi refuzat să o primească să stea cu ea, dacă ar fi avut ocazia să o facă.

Cea mai binevoitoare interpretare era faptul că fosta Marianne Kincaid petrecuse ani buni încercând să-şi reclădească reputaţia, să devină respectabila – chiar răpitoarea – soţie a unui director de trupă şi scenarist bine văzut. Doamna Lester, doamnă de succes, nu dorea să i se amintească de vechile scandaluri pe care încercase să le depăşească. În acest sens, apariţia bruscă a fiicei sale la Londra nu putea decât să aducă cu sine amintiri neplăcute.

Însă ce opţiuni mai avea Lia în afara ajutorului mamei sale? Să-şi abandoneze întregul viitor în mâinile lui Jack nu era o opţiune, aşa cum devenise evident la ultima lor întâlnire complet ridicolă. Se ruşina de fiecare dată când îşi amintea de expresia îngrozită de pe faţa lui când îi spusese de ideea lui buni. Fusese cel mai umilitor moment din întreaga ei viaţă.

Mai mult, acum era demnă de milă în ochii lui Jack şi pe deasupra, o sursă de stânjeneală. Şi având în vedere că îl făcea să se simtă atât de inconfortabil, asta însemna că era mult mai puţin dispus să lupte pentru ea şi buni atunci când s-ar fi căsătorit la un moment dat, iar noua lui soţie ar

fi cerut ca ele să fie evacuate de la Bluebell.

— Vai, dragă, pur şi simplu nu ştiu ce să fac, spuse mami, fluturând o batistă înspre soţul ei. Domnul Lester, stând lângă ea pe şezlong, o bătu pe genunchi.

Din punctul de vedere al Liei, poziţia melodramatică a mamei sale era puţin exagerată, dar trebuia să recunoască că interpretarea era bună. Mama era adorabilă, cu ochi mari şi expresivi, o manieră fermecătoare şi o siluetă la fel de zveltă şi elegantă ca în tinereţe. Până şi părul ei brunet era lipsit de semnele albe ale timpului, deşi bănuia că acest lucru fusese ajustat prin metode artistice.

Faptul că nimeni nu ar fi putut ghici că Marianne Lester avea o fiică de douăzeci şi doi de ani era probabil un alt motiv pentru care nu şi-o dorea pe Lia prin preajmă. Era greu să pretinzi eterna tinereţe cu un copil matur lângă tine.

— Ei acuma, draga mea, spuse domnul Lester cu un ton încurajator. Ne vom gândi la ceva. Şi oricum, nu m-ar deranja să o avem pe Lia ca oaspete. La o adică, fata nu a mai venit la Londra de când era o copiliţă. Gândeşte-te cât ne-am distra cu ea prin oraş, vizitând toate atracţiile turistice.

Lia îi zâmbi recunoscătoare. Era foarte ataşată de tatăl ei vitreg, un bărbat obişnuit de vârstă mijlocie, cu un început de chelie. Părea mai mult un vânzător decât un scenarist prolific şi un director de trupă de teatru de succes. Domnul Lester petrecuse mult timp în provincie, făcându-şi cunoscut numele său şi al trupei, adunând cu grijă fonduri şi investitori. De curând reuşise să închirieze un mic teatru la Londra, în Holborne, şi să se mute cu soţia într-o casă încântătoare în apropiere.

Pe lângă toate aceste calităţi admirabile, o adora pe Marianne şi în mod evident nu îi imputase niciodată trecutul, ceea ce o includea şi pe fiica ei din flori. Întotdeauna o tratase pe Lia cu afecţiune şi respect, aducându-şi aminte de ea de Crăciun şi de ziua ei, trimiţându-i pachete de cărţi şi scrisori extraordinar de calde pline de veşti despre trupă şi despre succesul mamei

ei.

— Dacă spui tu, zise mami. Apoi se încruntă spre Lia. Dar nu sunt sigură că îţi înţeleg problema presantă, dragă. Jack nu se ocupă de facturile voastre? Îi permite groaznicei sale mame să facă scandal?

Lia clătină din cap.

— A fost foarte bun şi generos. Însă unchiul său l-a lăsat într-o situaţie financiară îngrozitoare. Pur şi simplu, nu va mai putea să ne susţină mult timp.

— Însă lordul Lendale a reuşit asta ani buni. Este chiar atât de neagră situaţia?

— Da. Şi Lendale nu ne-a lăsat nici măcar un bănuţ, spuse Lia. Ştiu că a iubit-o pe buni, dar a lăsat-o fără niciun fel de ajutor.

— Asta este cu adevărat deranjant, zise mama ei, crispându-se. Nu m-aş fi gândit că o să fie atât de neglijent.

— Se poate spune şi aşa, zise domnul Lester întristat. Trebuie să fiu de acord cu Lia în ceea ce priveşte situaţia. Nici ea, nici mama ta nu se pot baza pe noul Lord Lendale.

— Mulţumesc, spuse Lia cu puţin prea multă recunoştinţă.

— Ce îngrozitor, spuse mama ei cu un oftat. Dar ce părere are Jack despre planul ăsta al tău? Pentru un om atât de blând, este destul de strict în ceea ce priveşte comportamentul feminin – seamănă cu mama lui în această privinţă, deoarece tatăl său cu siguranţă nu avea astfel de principii, adăuga ea, făcând cu ochiul.

Tatăl lui Jack, lordul John Easton, fusese aproape la fel de faimos ca femeile Kincaid în ceea ce priveşte numeroasele aventuri publice. Lia nu putea decât să spere că părerea mamei sale despre lordul John nu se baza pe experienţă personală. Pur şi simplu nu putea să accepte ideea asta.

— Nu are niciun sens să dezgropăm morţii acum, interveni domnul Lester. Dar trebuie să recunosc că şi eu sunt curios în ceea ce priveşte reacţia lordului Lendale. A fost de acord cu excursia la Londra?

— I-a fost indiferent, spuse Lia fluturând o mână. La

urma urmă absenţa mea înseamnă că a scăpat de o grijă.

— Mi-ar fi plăcut să îl preocupe îndeajuns încât să-ţi închirieze sau să-ţi împrumute o trăsură, spuse ea pe un ton dezaprobator. Nu ştiu ce era în capul lui de v-a lăsat pe tine şi pe Sarah să veniţi cu poştalionul.

Lia ridică din umeri.

— Presupun că pur şi simplu nu i-a trecut asta prin cap. În plus, nu e ca şi cum e de datoria lui să facă ceva. Jack e doar un prieten, nimic mai mult.

Mama ei şi tatăl vitreg schimbară o privire neîncrezătoare. Lia spera să nu se agaţe de ultima ei remarcă, pentru că Jack ar fi fost furios dacă ar fi aflat că venise la Londra cu diligenţa. Şi exact acest era motivul pentru care nu îi spusese.

Nici măcar nu îi spusese că se duce, lăsându-i această onoare lui buni. Nu se îndoia că enervantul şi prea protectorul Lord Lendale ar fi făcut tot posibilul să o împiedice să se ducă, şi nu îşi permitea acest lucru. Jack urma să treacă peste plecarea ei cu uşurinţă şi să ajungă la concluzia că aşa era mai bine pentru amândoi.

— Sper că nu te îmbolnăveşti, spuse mama ei studiind-o cu atenţie. E aşa de uşor să prinzi vreo răceală în transportul în comun.

Lia clipi pentru a-şi masca lacrimile.

— Am doar ceva în ochi. Acum hai să revenim totuşi la problema noastră!

— Chiar trebuie? se bosumflă mama ei. Nu putem să pretindem că ai venit la Londra pentru o scurtă vizită şi să o lăsăm aşa?

Lia se luptă cu un val de dezamăgire. Atât de mult timp îşi dorise să fie alături de mama ei, şi îi venea greu să accepte faptul că mama ei nu îşi dorea acelaşi lucru. Cu toate astea, ştiuse de ani buni că mami, deşi fermecătoare şi blândă, era destul de egoistă. Nu avea niciun sens să se plângă de caracterul ei abia acum sau să lase acest lucru să interfereze cu planurile ei.

— Mă tem că nu pot să fac asta, mami, spuse ea cu fermitate. Deşi dacă discuţia ţi se pare prea obositoare,

poate pot discuta acest lucru exclusiv cu tatăl meu vitreg.

— Te rog, spune-mi Stephen, draga mea, spuse el. Nu suntem extraordinar de ceremonioşi la noi acasă.

— Şi poate-mi poţi spune şi mie Marianne în loc de mami, spuse mama ei cu o mică speranţă în glas. Nu sună la fel de demodat.

Lia încercă să nu-şi dea ochii peste cap.

— Nimeni nu poate spune că eşti demodată, mami. Adică, am vrut să spun Marianne.

Când mama ei se lumină toată de fericire, Lia trebui să îşi reţină un chicotit. Flatarea ei era cheia către succes.

— Ei bine, hai să discutăm despre ce ai putea face şi ce roluri ai putea juca, spuse Stephen. Ştii să cânţi ori să dansezi?

— Ăăă, nu, spuse Lia. Dar este absolut necesar? Nu vă axaţi mai mult pe piese şi clasici?

— Ba da, când facem turnee în provincie, spuse mama ei. Dar numai teatrele cu licenţă au voie să joace piese în Londra. Tatăl tău vitreg are un talent în a evita restricţiile cu interludii burleşti şi muzicale, dar tot trebuie să ne supunem legii.

— Oh, oftă Lia. Am uitat de acest aspect. Deci toată lumea din trupă dansează şi cântă?

— În mare parte, spuse Stephen. Avem câteva părţi recitate pe muzică, desigur, şi avem şi pantomimă. Mai sunt desigur şi figuranţii. Am putea să-ţi găsim un astfel de rol.

— Dar, dragule, avem deja numărul complet de actriţe, spuse mami. Nu vor fi fericite dacă o aducem pe Lia în rândul lor.

— Sunt sigur că putem să-i găsim ceva care să nu supere pe nimeni, spuse Stephen. În plus, asta este compania *mea,* şi dacă vreau ca fiica mea vitregă să joace un rol, cu siguranţă am să pot să decid asta.

Lia aproape căzu de pe scaun de entuziasm.

— Fac orice, promit că voi studia asiduu. Am o memorie extraordinară, şi pot da o mână de ajutor şi prin teatru. Pot să-ţi fiu ţie asistentă sau să ajut cu costumele.

Mă pricep destul de bine să cos.

Mama sa se învioră.

— Am avea nevoie de o mână de ajutor în culise. Ne-a plecat una dintre croitorese săptămâna trecută şi dragul de Stephen n-a avut timp să o înlocuiască.

— De fapt, încercam să fac economii, spuse el oftând. Londra e mai scumpă decât mă aşteptam.

— Aş fi fericită să muncesc pe gratis, cel puţin pentru început, spuse Lia. Până ce îmi pot câştiga existenţa şi mă învăţ cu munca.

Deşi spera să poată obţine bani de la bun început, ştia că trebuia să obţină întâi aprobarea mamei sale.

— Nu e în regulă să te exploatăm astfel, spuse Stephen încruntat.

— Aiureli, spuse mami brusc. La o adică, va locui cu noi, deci îi vei oferi masă şi casă.

— Asta aşa este, încuviinţă Stephen, iar eu îi pot oferi o mică plată săptămânal pentru toate mărunţişurile zilnice de care are nevoie o domnişoară.

Lia îşi prinse strâns mâinile, prea speriată ca să spere.

— Deci mă veţi lăsa să stau?

Mama sa ridică o sprânceană înspre soţul său, care încuviinţă şi zâmbi.

— Foarte bine, draga mea, spuse mama ei. Te vom lăsa să încerci, să vedem cum merge.

Lia sări şi se repezi spre ea, aplecându-se să-şi îmbrăţişeze mama cu putere.

— Mulţumesc, promit că nu te voi dezamăgi!

— Vom vedea, spuse mama ei, bătând-o stânjenită pe Lia pe umăr înainte de a se îndepărta uşor. Nu putem facem promisiuni pe termen lung.

Lia refuza să se lase descurajată. Nu era mult, dar era un început şi asta era tot ce avea nevoie. Cu puţin noroc, în câteva luni cariera ei dramatică ar fi putut avea un început glorios.

Capitolul 5

Jack intră în foaierul de la Boodle, înmânându-i în tăcere pălăria lacheului. Era într-o stare deplorabilă de câteva zile deoarece încă au reuşise să-i dea de urmă Liei, deşi sosise luni în oraş.

Afurisita îi scăpase printre degete. Din păcate, o crezuse pe bunica acesteia atunci când îi spusese că Lia zace la pat cu o răceală puternică, fără a putea primi vizitatori. Chiar ceruse să i se dea supă de vită, trimisese boluri de fructe şi coşuleţe cu cele mai bune foietaje pentru a tenta presupusul apetit redus al invalidei. Când Rebecca îi spuse într-un târziu adevărul, că Lia plecase la Londra cu poştalionul în urmă cu vreo trei zile, nu mai avea nicio speranţă să o prindă din urmă. Primul gând speriat al lui Jack fusese că plecase de una sigură, ceea ce aproape îl făcu să aibă un atac de panică. Dar Sarah Rogers, aparent singura membră a casei cu o urmă de bun-simţ, insistase să o însoţească pe tânără la Londra, iar Jack avea încredere că menajera trecută prin viaţă ar fi putut ţine chiar şi cei mai impertinenţi pretendenţi departe de Lia.

Trecuseră chiar câteva zile înainte să poată să plece pe urmele ei, de vreme ce fusese obligat să se ocupe de nişte afaceri presante în Yorkshire, incluzând un număr de creditori tot mai ostili. Din fericire, administratorul moşiei reuşise să regleze lucrurile de aşa manieră încât să îi permită lui Jack să plece pentru câteva zile, în speranţa că se va întoarce chiar şi cu un nou credit de la bancherii săi. În plus, trebuia să se descurce şi cu mama sa, pe lângă grupul de creditori londonezi, la fel de insistenţi şi de ostili. Conform ultimei scrisori a mamei sale, mai aveau puţin şi băteau la uşa conacului din Bedford Square.

Însă problema cea mai presantă era Lia. Poate că el nu avea prea mult control asupra vieţii ei la momentul respectiv, dar un lucru ştia cu siguranţă. Lia urma să ajungă acasă la Bluebell în următoarele patruzeci şi opt de ore chiar dacă ar fi trebuit să o încuie în trăsura sa de călătorie şi să o conducă spre nordul ţării el însuşi.

Îşi înghiţi un oftat în timp ce se îndrepta spre camera de lectură a clubului privat. Deja îşi lăsase de două ori cartea de vizită la surprinzător de eleganta casă a tatălui ei vitreg, insistând că va reveni până ce ea îşi va face apariţia. Relaţia lor trecuse în mod evident printr-o schimbare nefericită. În trecut, Lia întotdeauna îi aşteptase vizitele plină de entuziasm. Uneori fugise la casa principală din Stonefell înainte că bagajele lui să fie despachetate.

Acele zile însă trecuseră de mult. Ultima lor întrevedere fusese catastrofală, astfel că nu putea să o învinovăţească pentru faptul că încerca să îl evite, de vreme ce o rănise atât de profund.

Mai era şi momentul neaşteptat în care sărutul aprins al Liei îi dăduse lumea peste cap. Începând din acel moment, Jack se luptase cu o dorinţă regretabil de intensă ca Lia să-şi continue comportamentul şocant faţă de el. Ideea de a o avea ca amantă îl îngrozea cumplit, dar îl şi tenta mai mult decât ar fi fost dispus să admită.

Îşi identifică ţinta într-un colţ şi se grăbi să i se alăture. Charles Valentine Penley, ducele de Leverton, ridică ochii din ziar, surpriza citindu-i-se în sprâncenele ridicate întrebător.

— Doamne, ce cauţi înapoi în oraş? întrebă Charles.

— Şi eu mă bucur să te văd, spuse Jack. Sper că nu-ţi întrerup preocuparea pentru importantele afaceri de stat, Excelenţă.

Prietenul său îi zâmbi pişicher.

— Citesc ultimele zvonuri. Sunt de obicei mai interesante decât compania ta, mai ales când te încrunţi în direcţia mea. Ne deranjează stomacul cumva?

— Ah, articolele de scandal. Ducesa le onorează cu prezenţa săptămână aceasta? Are tendinţa să agite puţin spiritele, iar Londra este tare tăcută în perioada asta a anului.

— Ce mod delicat de a caracteriza aventurile soţiei mele. N-am mai avut niciun incident de câteva săptămâni bune, presupun că se apropie momentul.

Charles fluieră a pagubă.

— Soţia ta este extraordinar de fermecătoare, râse Jack, şi o adori, aşa cum se cuvine, bineînţeles. Am încercat să o răpesc eu însumi, dar pentru un motiv nebunesc te-a ales pe tine, probabil pentru că eşti duce şi dezgustător de bogat.

Tresări de îndată ce cuvintele îi părăsiră buzele. Intenţia fusese de glumă, dar tonul fusese mai mult decât amar.

Prietenul său pur şi simplu zâmbi, ridicându-se politicos în picioare.

— Nu, ci pentru că manierele mele sunt atât de distinse. Sau cel puţin Gillian m-a asigurat de acest lucru. Şi oricum ştii ce formală este când vine vorba de comportamentul adecvat.

Replica absurdă îl făcu pe Jack să râdă şi însenină atmosfera. Ducesa de Leverton era orice numai formală, nu. Era, de asemenea, una dintre cele mai blânde şi mai inteligente tinere femei pe care Jack le întâlnise vreodată.

— Eşti norocos, nenorocitule, spuse el. Sper că o apreciezi la justa ei valoare.

— Este lumina vieţii mele, spuse Charles încet. Nu ştiu cum m-am descurcat până acum fără ea.

— Şi nu uita că Excelenţa Sa este foarte utilă când vine vorba să te descurci cu tâlhari neiertători sau mai rău, cu aristocraţi libidinoşi.

— Mie-mi spui, răspunse prietenul său cu un zâmbet jovial.

Faptul că fosta Gillian Dryden era o femeie neconvenţională era puţin spus. Însă nu exista nicio îndoială privind dragostea profundă dintre duce şi noua sa ducesă şi, oricât era de ciudat, formau cuplul perfect.

— Chiar mă bucur pentru tine şi Gillian, spuse Jack pe un ton serios. Amândoi meritaţi acest lucru.

Prietenul său îi aruncă o privire cercetătoare.

— Mulţumesc, Jack. Cu toate astea, tu pari să fii măcinat griji. Doreşti să bem un brandy ca să-ţi mai verşi amarul?

— Îţi voi ţine companie la un pahar, deşi sunt destul

de sigur că nu doreşti să auzi despre starea deplorabilă a lucrurilor. Sunt şi triste, şi banale, te asigur.

— Nu fi idiot! Am să-ţi ascult toate povestirile triste. Numai Dumnezeu ştie de câte ori ai făcut tu asta pentru mine în tinereţile-mi triste. Charlie se uită peste umărul lui. Însă Lord Stalworth ne aruncă pumnale din priviri pentru perturbarea liniştii. Propun să ne ducem în sufrageria clubului unde putem discuta mai liber.

Jack îşi urmă prietenul, zâmbindu-i spăsit bătrânului viconte. Stalworth, întruparea decrepitudinii, îşi foşni ziarul cu dezaprobare. Boodle era cunoscut pentru atmosfera liniştită, iar membrii mai bătrâni şi mai distinşi îi dezaprobau pe cei care îndrăzneau să perturbe atmosfera calmă.

Apartenenţa lui Jack la cluburile londoneze era ceva recent, care apăruse odată cu primirea titlului. Le înţelegea importanţa, de vreme ce multe dintre afaceri se aranjau la un pahar de brandy sau de vin, ori la un joc de cărţi. Însă crudul adevăr era faptul că nu îşi permitea stilul de viaţă asociat cu frecventarea cluburilor – jocurile de noroc şi pariurile pe lucruri importante sau nesemnificative. Evita mesele de joc şi niciodată nu paria decât la sigur, o activitate atât de populară printre tinerii bărbaţi de societate.

Din punctul său de vedere, câştigase cel mai bun pariu când scăpase cu viaţă de pe câmpurile de luptă din Spania şi Belgia – cu excepţia câtorva răni superficiale. Ca să-şi rişte existenţa – şi pe a celor care depindeau de el – pariind însemna să se joace cu focul şi să se ardă mai mult ca sigur.

Tatăl lui Jack le adusese familia nu de puţine ori în pragul falimentului la mesele cluburilor de elită londoneze. Unchiul Arthur îi salvase din datorii de multe ori, ceea ce îi afectase şi lui veniturile în mod semnificativ.

Însă unchiul Arthur pierduse la rândul său sume semnificative înainte ca sănătatea precară şi Rebecca Kincaid să-l convingă să se mute la Stonefell. Jack nu avea nici o intenţie să se alăture tradiţiei familiei de a-şi pierde şi

cămaşa de pe el sau de a-şi lua o amantă. Unchiul Arthur măcar avusese decenţa să se îndrăgostească de a sa, dar tatăl lui schimbase femei cheltuitoare la fel de des pe cât paria în jocurile de la clubul White sau arunca o mână de cărţi într-un tripou.

El şi Charles găsiră două locuri la o masă relativ izolată, ţinându-se departe de un grup de bărbaţi gălăgioşi care îl bârfeau în gura mare pe prinţul regent şi pe noua sa presupusă amantă. Era doar o altă reamintire a faptului că Lia putea deveni uşor subiectul unor astfel de vorbe. Fiica ilegitimă a unui prinţ care ar fi urcat pe scenă şi ar fi călcat pe urmele scandaloase ale mamei sale era o imagine atât de lubrică încât s-ar fi aflat de îndată.

După ce comandară nişte brandy de la un valet care trecea pe lângă ei, Charles îşi întinse picioarele lungi, încălţate cu cizme. În timp ce prietenul său era ilustraţia perfectă a mulţumirii, Jack simţea că are un roi de viespi ce îi bâzâiau prin creier.

Charles îi aruncă o privire.

— De ce te încrunţi la grupul de acolo? Se poartă ca nişte idioţi obişnuiţi.

— Numai Dumnezeu e martor că prinţul George şi anturajul lui le oferă destule subiecte de discuţie. Nu te deranjează?

— De ce? Pentru că tatăl soţiei mele este ducele de Cumberland, cel mai rău dintre toţi?

Jack îi zâmbi strâmb. Charles ridică din umeri.

— E atât de deşănţat, că Gillian nici nu vrea să aibă de-a face cu el. Avem grijă să nu vorbim despre el şi îl evităm pe cât posibil.

— Şi funcţionează? Membrii familiei regale sunt peste tot, acum, că s-a terminat războiul.

— Gillian n-a stat la Londra atât de mult încât să aibă şansa să se întâlnească cu ei prea des. Iar majoritatea dintre ei sunt plecaţi din oraş de obicei, fie la moşiile lor, fie în Brighton cu anturajul regal. Până acum am avut noroc.

— Însă când începe sezonul, va fi aproape imposibil să îi evitaţi cu totul. Ce veţi face atunci?

— Întrebi doar din preocupare pentru Gillian? întrebă Charles şiretenie. Sau mai ai tu vreun motiv personal?

Jack presupuse că era evident că se îngrijora în legătură cu ce i s-ar fi putut întâmpla Liei dacă ar fi rămas la Londra.

— Momentan hai să mergem pe prima variantă.

— Cum doreşti. Eu şi Gillian am decis că vom trata majoritatea relaţiilor ei cu membrii familiei regale la standardele acceptate de respect şi curtoazie, însă nu vom recunoaşte vreo legătură de rudenie, mai ales pe cea cu tatăl ei. Gillian a spus că îl va ignora complet pe Cumberland dacă acest lucru va fi necesar. Va refuza să accepte că există.

— Asta sigur o să decurgă fără probleme, spuse Jack sec.

— Ai uitat un fapt important – fratele ei vitreg este Griffin Steele, care după cum ştii este tot unul dintre bastarzii lui Cumberland.

— Vrei să-mi spui că l-a ameninţat pe Cumberland?

Jack nu îl întâlnise decât de puţin timp pe fostul lord al lumii interlope, acum un membru semirespectabil al înaltei societăţi. Nicio persoană întreagă la mine nu i s-ar fi pus în cale lui Griffin Steele, iar asta îl includea pe presupusul său tată de viţă regală.

— Asta ar fi ceva scandalos. Dar i-a amintit stimatului său tată că încă îi datora o sumă considerabilă, din vremea în care Steele conducea tripouri.

— Doamne, adică vrei să spui că Cumberland chiar a împrumutat bani de la fiul său bastard?

— Şi asta te surprinde? Majoritatea prinţilor au procedat astfel. Steele are ceva influenţă în rândurile familiei regale, după cum îţi poţi imagina.

Jack nu se putu abţine să nu râdă.

— Doamne, ce adunătură de nebuni sunt toţi. Deci Steele l-a gonit pe Cumberland de lângă sora lui?

— I-a sugerat-o mai mult. Însă cumnatul meu ar face orice ca să o protejeze.

— Ca şi tine de altfel, spuse Jack încet.

Şi-ar fi dorit să aibă şi el o asemenea putere şi influenţă.

— Absolut, dar hai să discutăm de problema ta regală, spuse Charles. Gillian este nerăbdătoare să-şi cunoască verişoara. Eu nu sunt atât de entuziasmat, dar dacă nu o susţin, precis o să facă ceva drastic, iar asta nu poate decât să o dezavantajeze pe domnişoara Kincaid. Aşadar, cum putem să o ajutăm, acum că a ajuns în oraş?

Jack înţepeni.

— De unde ai ştiut că Lia e la Londra? A sosit de mai puţin de o săptămână şi nu a spus nimănui acest lucru.

— Să spunem doar că am şi eu sursele mele.

Charles flutură nepăsător din mână.

— Adică Gillian a stat iar la bârfe cu servitorii.

Charles oftă.

— Nu pare să fie vreo şansă să o dezvăţ de obiceiul acesta. Însă de data asta am aflat-o de la Steele, care pare să ştie orice se întâmplă în oraşul ăsta blestemat. A venit să ne viziteze zilele trecute cu vestea bună că Gillian are o verişoară care locuieşte la distanţă mică de noi Nu e nevoie să-ţi spun cât de fericită a fost soţia mea că nu-i dădusem această informaţie până atunci.

— Şi ştiind-o pe ducesă, a vrut să se ducă de îndată să o cunoască pe Lia.

— Am reuşit să o opresc doar explicându-i faptul că Lia e posibil să nu ştie încă de existenţa ei şi că responsabilitatea acestor veşti îţi revenea ţie sau familiei Kincaid.

Când Jack se relaxă la loc pe scaunul său, Charles ridică sardonic o sprânceană.

— Deci să înţeleg din reacţia ta că încă nu i-ai spus Liei despre legătura ei cu Gillian sau despre vreuna dintre relaţiile sale de rudenie? Tonul prietenului său era auster şi dezaprobator.

— Am vrut, însă am fost rugat să n-o fac. Bunica ei crede că n-ar ajuta-o şi nu ar fi cinstit faţă de Lia să socializeze cu o verişoară care este…

— În alte cercuri sociale decât ea? încheie Charles

când valetul reveni cu brandy-ul. După ce slujitorul se retrase, continuă Jack, ştii că nu ţinem cont de chestiunile astea.

— Crede-mă, îţi înţeleg frustrarea, deşi înţeleg şi îngrijorarea Rebeccăi. Este convinsă că Gillian şi Lia nu se vor învârti niciodată în aceleaşi cercuri. La o adică, Lia este nepoata unei curtezane faimoase şi fiica unei actriţe care a fost pe vremuri la fel de faimoasă. Linia genealogică a lui Gillian, pe de altă parte, este impecabilă, şi a fost crescută ca o aristocrată perfectă. Cu siguranţă se află exact unde trebuie – ca ducesă a ta.

— Şi unde, mă rog, se potriveşte Lia Kincaid?

Jack îşi bău coniacul în timp ce încerca să se gândească la un răspuns, neplăcându-i niciuna dintre variantele la care se gândea.

— Nu pe afurisita de scenă, asta e clar.

Sprâncenele lui Charles se ridicară întrebător.

— Asta îşi doreşte, să i se alăture mamei sale pe scenă?

— Da, din păcate.

— Ce răsturnare de situaţie nefericită! Deşi trupa domnului Lester este una respectabilă, apariţia Liei pe scenă cu siguranţă nu va contribui la reputaţia ei. Este drăguţă?

— Foarte, spuse Jack din ce în ce mai posomorât.

Reacţia prietenului său nu făcea decât să îi confirme temerile.

— Atunci va fi ţinta fiecărui crai londonez. A discutat ideea aceasta cu tine?

— Da, alături de alte câteva variante de carieră alarmante. I-am spus că niciuna dintre propunerile ei nu era nici pe departe acceptabilă pentru o domnişoară bine-crescută cum este ea.

Charles îl privi câteva secunde până să înţeleagă.

— Sugerezi că se gândeşte la o viaţă demimondenă?

Jack dădu a lehamite din mână.

— Asta a fost mai mult ideea bunicii sale. Lia este cea care îşi doreşte să joace pe scenă. Din nefericire, până să

avem şansa să discutăm aprofundat oricare dintre opţiunile sale, şi-a luat tălpăşiţa şi a venit aici.

— A fost foarte practic din partea ei – şi explică şi întoarcerea ta bruscă la Londra.

— Lia este incredibil de descurcăreaţă. Când îşi pune ceva în cap, de obicei reuşeşte să-şi atingă scopul.

În timp ce ăsta era un lucru bun pentru grădinile de la Stonefell sau pentru ajutorarea fermierilor, aventurile ei de acum erau sinonime cu dezastrul.

— Şi vei lăsa acest lucru să se întâmple? întrebă prietenul său cu blândeţe.

— Nu fi idiot, Charles! De îndată ce pun mâna pe ea, o aduc înapoi la Stonefell, unde îi e locul. E singurul loc unde va fi vreodată în siguranţă.

— Te-ai îndrăgostit de ea, Jack?

Jack aproape îşi scăpă paharul din mână.

— Ţi-ai ieşit din minţi?

O pauză mică în conversaţiile din partea cealaltă a camerei făcu să se întoarcă un număr de capete în direcţia lor. Charles le aruncă bărbaţilor cea mai glacială privire ducală, ceea ce avu efectul dorit. Apoi se întoarse la discuţia lor.

— Linişteşte-te puţin, Jack, sau până la urmă o să pornim chiar noi zvonurile despre domnişoara Kincaid.

Jack deja se admonesta mental pentru că dezvăluise atât de multe.

— Iartă-mă! În ceea ce priveşte întrebarea ta, evident că o iubesc pe Lia. Şi sigur că mă simt responsabil pentru ea şi pentru Rebecca. Unchiul meu le-a lăsat într-o situaţie teribilă, şi e de datoria mea să le ofer o soluţie.

Charles ridică o mână elegantă către el.

— Aşadar, sentimentele tale pentru domnişoara Lia…

— Sunt ale unui frate, răspunse el ferm. Şi chiar dacă nu ar fi fost, nu e ca şi cum am ce să fac în privinţa asta, din mai multe motive.

— Toată lumea a spus asta despre mine şi Gillian, şi totuşi iată-ne duce şi ducesă de Leverton.

— Extrem de bogaţii şi puternicii duce şi ducesă de

Leverton. Din păcate îmi lipsesc ambele calităţi.

Charles se încruntă.

— Jack, sunt mai mult decât dispus să te ajut din punct de vedere financiar. Îţi pot împrumuta cu uşurinţă...

— Îţi apreciez generozitatea, dar asta este cea mai rapidă metodă de a distruge o prietenie. N-o să-mi asum acest risc.

Dacă ar fi reuşit să convingă un investitor să pună o parte din banii necesari investiţiei miniere, poate că Jack l-ar fi abordat ulterior pe Charles cu o propunere de investiţie. Însă până la momentul respectiv, refuza să se îndatoreze faţă de prietenul său mai mult decât era deja. Charles îl ajutase deja de mai multe ori pe parcursul războiului, când unchiul Arthur nu-şi permisese să îi trimită alocaţia trimestrială. Nu dorea să profite şi mai mult de prietenul său.

— Înţeleg, spuse Charles zâmbind compătimitor. Însă ce înseamnă asta pentru situaţia financiară de la Stonefell?

— Dacă bancherii mei nu mă vor ajuta, atunci voi căuta să-mi găsesc o moştenitoare binevoitoare. Jack oftă. Mama şi sora mea deja mi-au prezentat o listă de candidate.

Charles îi aruncă o privire înainte de a încuviinţa.

— Foarte raţional. Sunt sigur că îţi vor găsi un grup adecvat de tinere domnişoare din care să poţi alege.

Însă dacă ele îl vor dori pe el, un alt aristocrat lefter şi îndatorat, rămânea de văzut.

— Asta ne lasă cu încă o grijă, adăugă Charles. Ce ne facem cu dorinţa lui Gillian de a-şi întâlni noua verişoară? Nu voi reuşi să o mai reţin mult, după cum îţi poţi imagina.

— Cu siguranţă. Am să vorbesc cu Lia de îndată ce am să pot. Jack îi aruncă o privire hotărâtă prietenului său. Trebuie să o audă din gura mea. Sigur că o va supăra într-un fel sau altul, şi va dori să discute asta cu cineva care îi este apropiat.

Cel puţin, asta spera. Exista şi varianta să-l arunce în stradă.

Charles încuviinţă.

— Pot s-o conving pe Gillian să fie de acord cu acest plan, dacă are de aşteptat doar câteva zile. Anunţă-mă când ai reuşit să discuţi chestiunea cu domnişoara Lia, şi vom discuta despre cea mai bună ocazie pentru ca ele două să se întâlnească.

— Foarte privat, spuse Jack îngrijorat.

Nimeni nu putea şti ce reacţie va avea Gillian într-o astfel de situaţie. Probabil un entuziasm exacerbat, presupunea el.

Ochii lui Charles sclipiră.

— Sunt de acord cu această propunere. În regulă, atunci aştept să discutăm mai multe despre domnişoara Kincaid în viitorul apropiat.

Acum tot ce avea Jack de făcut era să îi dea de urme enervantei tinere.

Capitolul 6

— Lendale, dacă îmi poţi acorda un moment, te rog!

Jack aproape scăpase, însă norocul nu era de partea lui în acea zi. De fapt, în ciuda faptului că norocul îl însoţise în lungul an pe care îl petrecuse la război, binecuvântarea lui pasageră îl părăsise odată ce revenise pe tărâmurile proaspete ale Angliei.

În timp ce îi dădu pălăria lacheului care stătea la uşa de la intrare, tânărul îi aruncă un zâmbet plin de compătimire. Lady John pusese toţi servitorii la treabă în ultima vreme, de când se mutase în conacul din Belford Square. Fusese cel mai arzător vis al mamei sale, de când putea Jack să îşi amintească, şi deşi visul tocmai i se împlinise, existau suficiente obstacole încât să îl descurajeze până şi pe părintele cel mai încăpăţânat.

— Nu este nevoie să mi te adresezi cu atâta formalism, mamă, îi răspunse el femeii demne care îl aştepta în uşa bibliotecii. Am avut parte de suficient formalism până acum.

Sprâncenele ei înguste şi ascuţite se strânseră într-un soi de dezaprobare, dar se abţinu să răspundă până ce

servitorul închise uşile bibliotecii în spatele lor. Mama lui traversă camera spre unul dintre scaunele în stil Hepplewhite ce erau grupate în jurul unei mese prea delicate pentru decorul masculin din bibliotecă. Aranjamentul mobilei era nou, precum şi perdelele aurii. Nu erau pe gustul lui, însă nu avea nici un dubiu că alegerile mamei lui erau la modă şi incredibil de scumpe.

Ea se aşeză, făcându-i semn cu capul să facă şi el la fel. Jack dădu din mână, preferând să stea în picioare, cu speranţa că ea va înţelege mesajul subtil că era grăbit.

— Acum că eşti stăpânul casei, spuse ea, ar fi nepotrivit să mă adresez ţie cu o lipsă de respect atât de evidentă. Ce vor crede servitorii?

— Că eşti mama mea, iar eu sunt fiul tău?

O auzi oftând uşor.

— Fiule, pe cât de mult l-am stimat pe fostul marchiz…

— Adică unchiul meu şi cumnatul tău vrei să spui.

— Chiar aşa, Jack, trebuie să insişti să mă întrerupi?

— Îmi pare rău, mamă, râse el, dar uneori eşti incredibil de uşor de tachinat. Şi te-am făcut şi să mi te adresezi cu Jack, lucru pe care îl consider o mică victorie.

Colţurile gurii ei se curbară uşor în sus, deşi fără voie. Când nu se mai gândea la grijile cotidiene sau la mândria ei, se transforma în femeia bine dispusă pe care şi-o amintea din copilăria lui. Prea multe griji şi prea multă amărăciune făcuseră ca acea femeie să fie din ce în ce mai scumpă la vedere cu fiecare an ce trecea.

— Ai dreptate, spuse ea. Însă îmi menţin ideea. Pe cât de mult am ţinut la unchiul tău, pe atât de relaxat era în afacerile moşiei, iar asta a *permis* ca delăsarea să pătrundă în casa lui. De dragul tău, situaţia respectivă nu trebuie lăsată să continue. Putem să ne adresăm unul altuia informal când suntem în intimitate, însă este important să menţinem aparenţele faţă de slujitori.

Jack ştia că nu avea niciun rost să o contrazică, de vreme ce ea ar fi făcut tot cum ar fi vrut, indiferent de argumentele lui. Şi îi dăduse mână liberă să administreze

casa Lendale aşa cum îşi dorea, de vreme ce el era oricum cufundat până peste cap în treburile ce ţineau de Stonefell.

— Mă înclin în faţa judecăţii tale superioare când vine vorba de eticheta domestică.

Ea îl studie cu o privire lungă şi neliniştitoare.

— Ştiu că toate aceste reguli şi restricţii nu sunt pe placul tău, însă servitorii bârfesc, ştii asta. Şi discuţiile lor părăsesc uşor zidurile casei, de vreme ce toţi au prieteni şi apropiaţi care lucrează în alte case londoneze. Ai putea crede că secretele sale sunt în siguranţă, dragul meu, dar adevărul este că nu sunt.

Jack ridică din sprâncene.

— Mamă, nu am niciun secret demn de bârfele vulgare din târg. Şi chiar dacă aş fi avut ceva interesant de ascuns, nu aş discuta asta cu slujitorii, nici măcar cu valetul meu. Ştiu că mă consideri vinovat de prea multă intimitate cu servitorii, însă nu sunt prost.

Scurta ei tresărire reprezenta o vulnerabilitate atipică, şi îl făcu să se simtă vinovat. Când venea vorba de mama lui, întotdeauna era vinovat de ceva. Pe cât de mult ţinea la ea – la întreaga lui familie – acest sentiment neplăcut fusese unul dintre motivele pentru care fusese fericit să rămână pe continent. Viaţa fusese mai uşoară când trebuia să fie doar maiorul Jack Easton. Pe atunci, singura lui problemă erau soldaţii francezi, şi uneori avea senzaţia că îi înţelegea pe acei adversari mai bine decât îşi înţelegea propria familie.

— Îmi cer scuze, spuse el încet. Trebuie să ştii cât îţi sunt de recunoscător pentru ajutorul acordat. Cu siguranţă n-a fost uşor pentru tine în aceşti ultimi ani.

Zâmbetul primit drept răspuns era cald, însă atins de tristeţe.

— Şi tu trebuie să ştii că aş face orice pentru tine, fiule. Ştiu că poate par una dintre cele mai stricte persoane din lume, dar pentru prea mult timp familia noastră a fost subiect de batjocură. Va fi nevoie de eforturi serioase pentru a readuce demnitatea meritată numelor Easton şi Lendale.

El avu senzaţia că ea exagera situaţia, însă nici nu greşea cu ceea ce spunea, luând în considerare greşelile comise de tatăl şi de unchiul său. Nu era de mirare că mama lui, care cu o graţie tăcută suferise ani umilitori, dorea să vadă reputaţia familiei restabilită.

— Înţeleg perfect. Acum, despre ce doreai să discutăm?

Spera din tot sufletul că ea nu era pe punctul de a-i înmâna un nou teanc de facturi. Îi dăduse mână liberă să rearanjeze casă, având încredere în faptul că ea nu se va întinde mai mult decât le permitea plapuma. Din nefericire, era posibil să-i fi subestimat dorinţa de a readuce numele casei Lendale la fosta sa glorie. Pentru mama sa, demnitatea familiei era la fel de legată de aparenţele exterioare pe cât era de formele adecvate de adresare.

— Cred că e momentul potrivit să găzduim o serată, spuse ea. Au trecut câţiva ani de când sora ta a fost în oraş, şi ar trebui să avem o serată în onoarea ei.

Sora lui Jack se căsătorise cu un moşier prosper cu proprietăţi semnificative în Somerset. Richard Kendall era un om absolut onorabil care îşi adora soţia şi copiii, însă detesta traiul la oraş. Deşi bucuros să îi facă pe plac lui Anne, nu tolera decât vizite extrem de scurte la Londra. Acum, că Jack era marchiz, Kendall fusese în sfârşit de acord să îi permită soţiei o vizită mai îndelungată. Trebuia să ajungă a doua zi şi urma să stea cu ei la casa Lendale pentru o lună.

— Sunt sigur că lui Anne îi va face deosebită plăcere acest lucru, spuse el. Şi presupun că ar fi cazul să avem o viaţă socială mai devreme sau mai târziu.

Ideea nu îl încânta, dar dacă păreau nişte sărăntoci exista posibilitatea să-i gonească pe bogaţii din înalta societate, care erau şi posibili investitori în afacerile lui miniere.

— Sora ta va fi încântată. Biata Anne a stat în provincie atât de mult, mă îndoiesc că îşi aminteşte cum arată o petrecere adevărată.

— Sunt sigur că exagerezi, spuse Jack. Kendall este un

om generos şi bogat. Şi pare şi să îi facă pe plac, din ce înţeleg.

Mama sa dădu din mână cu nerăbdare.

— Da, dar este un moşier provincial, dragul meu. Se strâmbă pentru o clipită. Ştii ce speranţe aveam noi pentru mariajul surorii tale.

Anne fusese considerată o nestemată nepreţuită, o fată frumoasă şi blândă care avea şi o minte ageră. Din toate punctele de vedere, ar fi trebuit să aibă parte de un mariaj reuşit. Din nefericire, nu beneficiase de nicio zestre, mulţumită cheltuielilor tatălui şi unchiului său.

După trei ani de căutări, Anne aproape că ajunsese fată bătrână. Numai Richard Kendall care se afla la Londra pentru a-şi vizita rudele aristocrate, se decisese să o ceară de nevastă. De vreme ce fusese evident că nu avea să primească o ofertă mai bună, acceptase. Şi o făcuse cu o delicateţe ieşită din comun, în ciuda cruntei dezamăgiri a mamei sale care încă nu trecuse peste ideea că frumoasa sa fiică a fost nevoită să se căsătorească cu un gentilom din provincie.

— Cum aş fi putut să uit? spuse el sec.

— Ştii ce sacrificii a făcut sora ta în numele familiei noastre, continuă mama sa cu amărăciune. Şi cu câtă generozitate ne-a ajutat să ne depăşim multe dificultăţi.

— Şi Kendall, spuse Jack. Niciodată nu s-a plâns de-a lungul anilor. Cu siguranţă avea toate drepturile din lume, luând în considerare cât de des a trebuit să ne scoată din necazuri. Probabil am fi în închisoarea rău-platnicilor fără ajutorul său.

Mama sa roşi.

— Niciodată nu m-am plâns de calităţile lui Richard, dar nu cred că este cazul să ne ploconim atât în faţa lui. Tu eşti marchiz de-acum, fiule, nu un soldat pe câmpul de luptă. Trebuie să te porţi ca atare.

Jack era tentat să menţioneze faptul că ştia mulţi soldaţi de rând cu maniere mai alese decât anumiţi aristocraţi, dar se abţinu.

— Ai dreptate. Cât despre petrecere, am să las

aranjamentele la latitudinea ta. Câţi oaspeţi plănuieşti să inviţi?

— Vreo patruzeci, pe puţin.

Jack clipi brusc.

— Atât de mulţi?

Ea încuviinţă.

— Va fi oportunitatea perfectă să cunoşti câteva dintre domnişoarele eligibile din înalta societate şi pe părinţii lor. Nu mai poţi amâna mult, Jack. Ai nevoie de o soţie şi de o mână de ajutor.

Stomacul i se întoarse pe dos, însă se forţă să zâmbească.

— De ce? Oricum ai tu grijă de tot pentru mine.

— Jack…

— Foarte bine. Am să trec în revistă toate moştenitoarele pe care vei dori să le inviţi. Dar momentan trebuie să plec. Am o treabă urgentă ce nu suferă amânare.

Se aplecă să o sărute scurt pe obraz, însă se îndepărtă când văzu că se încruntase.

— Acum ce mai e? întrebă el.

— Te duci să o vizitezi, nu-i aşa?

„Dumnezeule!”

— N-ai de ce să te îngrijorezi, mamă.

— Am bănuit eu. Te duci să o vezi pe fata Kincaid.

Deşi nu ridicase glasul, din vocea ei răzbătea dezaprobarea.

— Da, asta fac, spuse el pe un ton încordat.

Deşi Jack nu discuta niciodată despre cei din familia Kincaid cu mama lui, fusese nevoit să îi spună de ce revenise atât de subit la Londra. Deja se certaseră o dată pe tema Liei.

— Nu ştiu de ce te deranjezi, răspunse ea rece. Mi-ai zis că stă cu tatăl ei vitreg şi cu mama sa. Este responsabilitatea lor să aibă grijă de fată, nu a ta.

— Dacă eram convins că doamna Lester este un părinte exemplar, aş fi fost de acord cu tine. Dar de vreme ce nu a dat niciodată vreun semn că ar îngrijora-o soarta propriei fiice, nu-mi fac speranţe. În plus, aşa cum am

explicat deja, familia Lester nu este un loc adecvat pentru Lia.

— Aş susţine chiar contrariul. Domnişoara Kincaid se află acum printre cei de nivelul ei, în loc să se pretindă ceva ce nu este, constată mama lui maliţios.

Jack trebui să se abţină ca să nu fie obraznic.

— În ciuda provenienţei nefericite a Liei, a fost crescută cu mult bun-simţ în provincie.

— Da, atât de mult bun-simţ încât cu prima ocazie a fugit la Londra să se facă actriţă, răspunse mama sa sarcastic. Prostuţa pare decisă să o ia pe urmele nefericitei sale mame.

Jack clătină din cap. Era un abis de netrecut între ei doi când venea vorba de familia Kincaid.

— Mamă, înţeleg că îţi e greu să pricepi, dar am o responsabilitate faţă de Lia. Şi chiar de vrei sau nu să mă crezi, habar nu are în ce s-a băgat. Este o fată din provincie, iar tipul de viaţă la care aspiră – printr-o ceaţă extraordinar de romanţioasă, aş adăuga – o va distruge. Ca prieten al său, nu voi permite acest lucru. Acum, dacă ai să mă scuzi, te voi revedea la cină.

Dădu să se întoarcă, însă vocea ei disperată îl opri.

— Jack, stai!

Întorcându-se, i se frânse inima să vadă durerea din ochii ei şi liniile de amărăciune ce i se conturau adânc în jurul buzelor.

— Ai uitat cum este, spuse ea. Ai reuşit să fugi la şcoală şi apoi în armată, aşa că nu a trebuit să trăieşti cu problema asta ca mine şi ca sora ta. Umilinţele tatălui tău. Amantele pe care m-am făcut că nu le văd. Îşi încleştă mâinile în rochie. Tatăl tău a cheltuit atât de mult cu ele, le-a dăruit bijuterii şi haine elegante, în timp ce eu mă zbăteam să fac rost de bani ca să plătesc facturile. Apoi banii pierduţi pe curse de cai, la pariuri…

Vocea îi tremura, aşa că se opri pentru a-şi recăpăta controlul.

Inima lui Jack rezona cu durerea ei. Îşi iubise tatăl, toţi o făcuseră, inclusiv mama lui. Lordul John fusese un om

spiritual şi chipeş, cu o atitudine afectuoasă şi o personalitate jovială, ce îi fermeca pe toţi cei care îl cunoşteau. Şi culmea era că şi tatăl său îi iubea sincer. Însă se iubea pe sine cel mai mult. Precum multe generaţii de bărbaţi Easton, fusese prea răsfăţat şi arogant ca să-şi controleze instinctele.

— Ştiu prin ce ai trecut, spuse el încet. Îmi pare rău că nu am putut face mai multe ca să te ajut.

Ea îi zâmbi trist.

— Ai încercat, de mai multe ori. Dar nimic n-a funcţionat, nu-i aşa?

De câteva ori, când era cu adevărat grav, Jack ajunsese şi să se certe cu tatăl lui. Invariabil, tatăl său se scuza, vărsa lacrimi şi promitea că îşi va ţine sub control ceea ce el numea „caracterul lui blestemat” însă regretele sale ţineau doar până ce următoarea femeie frumoasă sau un cal cu adevărat grozav îi treceau pe sub ochi.

— Nu, dar nu e ca şi cum rămăseserăm singuri pe lume. Unchiul Arthur a făcut tot ce a putut. A fost foarte generos cu mine.

Pufnetul ei elegant clarifică părerea ei despre acea idee. Mama lui detestase timpul pe care el îl petrecuse la Stonefell, temându-se că va fi corupt de moravurile uşoare ale unchiului său. Urâse chiar şi mai mult faptul că unchiul Arthur îi plătise postul la cavalerie, căci astfel ea îşi pierduse cel mai bun aliat împotriva faptelor nesăbuite ale soţului ei.

— Da, şi ca tu să-ţi poţi urma visul, eu şi Anne am făcut multe sacrificii, spuse ea.

— Înţeleg asta, şi voi face tot ce-mi stă în putinţă să salvez viitorul familiei noastre şi să mă sigur că nu veţi mai suferi niciodată.

— Sunt sigură că asta intenţionezi, dar nu e cazul. De fapt, mă tem că eşti pe punctul de a repeta greşeala unchiului tău – o greşeală ce va distruge tot ce am încercat eu să obţin pentru tine şi pentru familia asta.

Jack se uită la ea în tăcere, până înţelese despre ce vorbea.

— Crezi că am o aventură cu Lia? E ridicol!

— Chiar aşa? spuse ea pe un ton dispreţuitor.

— Ştii că aşa e.

— Indiferent de ce cred eu, alţii nu vor crede la fel.

— Alţii pot să-şi vadă de treaba lor. N-am să mă scuz pentru că mi-am ajutat una dintre cele mai vechi prietene.

Mama lui se ridică rapid în picioare.

Jack, trebuie să închei un mariaj reuşit. Ce fată respectabili va dori să-şi lege destinul de un bărbat care umblă fără ascunzişuri cu o actriţă, mai ales una care poartă acel nume faimos? Nicio fată bine-crescută sau părinţii ei nu se vor gândi să accepte aşa ceva.

— Pentru ultima oară, nu am o relaţie intimă cu Lia, spuse el printre dinţi. Şi nu e o actriţă!

Mama sa îşi flutură braţele.

— Jack, contează doar ce cred oamenii. Şi ei vor fi convinşi că tu eşti leit tatăl tău, un fustangiu de prima clasă. Cineva căruia îi pasă numai de el însuşi.

Neîncrederea şi furia îl cuprinseră brusc.

— Nu semăn deloc cu tata sau cu unchiul meu, şi ştii asta.

— Atunci renunţă la ideea asta absurdă că îi datorezi ceva acestei creaturi sau familiei ei, se rugă ea. Ea este cu cei de teapa sa, iar tu eşti cu ai tăi. Cele două lumi nu se vor putea niciodată întâlni.

— Numele ei este Lia, spuse Jack încet. Şi este o tânără blândă şi decentă, care nu ne-a greşit niciodată cu nimic.

— Ştiu cum o cheamă, spuse mama sa cu amărăciune. O cheamă Kincaid. Şi ca orice altă femeie din familia aceea, ne-a greşit din născare. Pentru numele lui Dumnezeu, rupe legătura cu ele până ce nu ne compromite din nou.

Se întoarse pe călcâie şi ieşi din cameră.

Capitolul 7

— Stai potolită, Amy, spuse Lia fără să scape acul din

gură, sau o să te înţep.

Dansatoarea se uită peste umăr, ochii strălucindu-i de râs.

— Ai reuşit o dată să faci asta deja, şi fix în dos, aş adăuga. Dacă mă mai înţepi mult, o să fiu ca un ciur.

Lia îşi trase acul dintre dinţi şi îl înfipse cu grijă în cusătura de pe spatele corsajului fetei.

— Asta e pentru că te zvârcoleşti ca un peşte-n undiţă. Nu ai sta potolită un minut.

— Sunt dansatoare, dragă. Asta facem – ne mişcăm.

— Ei bine, nu te mişca cât facem probă, sau o să ai o cusătură strâmbă. Lia mai potrivi puţin acele, apoi încuviinţă mulţumită. Acum e în regulă. Fă un pas în spate să te pot vedea!

Amy, ascultătoare, se retrase către centrul culiselor din Teatrul Pan, care ţinea loc şi de atelier de croitorie şi de cameră de probă între reprezentaţii. Fata făcu o piruetă graţioasă, întinzându-şi braţele într-o poziţie teatrală. Era înaltă şi avea forme, cu o privire de căprioară şi buze pline care contraziceau aerul tineresc, aproape inocent.

Deşi Lia se apropiase mult de Amy în ultima săptămână, fata era oricum numai inocentă, nu. Fiind cea mai populară dansatoare a trupei Lester, Amy adunase o cohortă de admiratori decişi să o convingă să le facă favoruri. Nu trecea nicio zi fără să primească vreun cadou, vreo cutie de dulciuri sau vreun buchet de flori de la admiratorii ei. Nu că Amy ar fi fost singura beneficiară a unor astfel de daruri. Majoritatea fetelor din trupă primeau de obicei daruri de la admiratorii lor. Şi Lia nu-şi făcea iluzii că unii dintre aceşti bărbaţi nu erau răsplătiţi intim pentru generozitatea lor.

Amy, cea mai populară dintre ele, era momentan curtată de un viconte, un baronet, un magistrat burlac şi de un negustor de mărunţişuri avut care îi asigura resurse nelimitate de ciorapi şi dantele.

— Arată bine? Amy netezi corsajul costumului. Sau vrei să mă mai înţepi puţin?

Era îmbrăcată ca o nimfă pentru noua piesă *Regina*

din Olimp ce o avea în rolul principal pe mama Liei şi urma să aibă premiera în câteva zile. Amy arăta mai mult ca o lăptăreasă obraznică decât ca o nimfă clasică, având în vedere croiala costumului şi corsetul ce îi accentuau decolteul. Când Lia încercase să îi explice mamei sale că acele costume nu erau reprezentative din punct de vedere istoric, mami pufnise în râs şi îi spuse că absolut nimeni din sală, în special bărbaţii, nu dădeau doi bani pe reproducerea istorică adecvată când venea vorba de dansatoare.

Lia îşi pierduse din entuziasm când descoperise că unele dintre piesele din repertoriu erau grobiene şi uneori de-a dreptul licenţioase. Ştiuse, desigur, că legile nu le permiteau să joace piese clasice sau de teatru. Şi deşi nu aşteptase texte din Shakespeare, sperase să aibă parte de ceva mai provocator – ca să nu spună mai de bun-gust – decât un rol de figuraţie în piesa burlescă intitulată în mod nefericit *O surpriză pentru soţia cârciumarului.*

— Pentru moment, am terminat, îi spuse lui Amy după ce îşi inspectă munca. Lasă-mă să scot acele şi apoi mă pot apuca să cârpesc ruptura. Costumul va fi gata pentru premieră, promit!

Amy răsuflă uşurată.

— Eşti o eroină, domnişoară Lia. Când s-a rupt la repetiţii, mă temeam că va trebui să o cârpesc singură, şi sunt complet neîndemânatică când vine vorba de cusut. Niciodată n-am fost prea talentat la mărunţişurile domestice. Îi făcu cu ochiul Liei. Nu că ar fi nevoie slavă Domnului!

— Asta aşa e, replică Lia sec.

Aparent, Amy era foarte pretenţioasă când venea vorba de amanţii săi. Trebuiau să fie bogaţi, frumoşi şi doritori să o ţină în puf. Lia nu se putea abţine să nu se simtă uşor jenată de modul brutal în care actriţele şi dansatoarele companiei discutau despre actualii sau potenţialii lor amanţi, de parcă erau cai de curse la licitaţie la Tattersall sau investiţii la bursă.

Nu că le găsea vreo vină, de vreme ce profesia de

actor era incertă, în cel mai bun caz. Nu era de mirare că actriţele deseori îşi suplimentau veniturile cu cadouri sau ajutor financiar de la amanţi sau clienţi.

Slavă Domnului, Lia nu plănuia să ajungă într-o poziţie atât de vulnerabilă prea curând. Sub patronajul mamei sale şi al tatălui său vitreg, ar fi trebuit să reuşească să aibă o carieră de actriţă de succes care să-i permită susţinerea financiară necesară ei şi lui buni. Între timp, tatăl său spusese clar că era bine-venită să stea cu ei oricât de mult voia, în ciuda şovăielii evidente a mamei sale de a susţine acest plan.

Capac peste pupăză, se chinuia de aproape o săptămână să se ferească şi din calea marchizului de Lendale. Ştia că nu putea să se mai ascundă pentru mult timp totuşi, căci Jack era un om extrem de insistent. Îi era teribil de dor de el, mai puţin atunci când îşi amintea de scena aceea complet umilitoare din bibliotecă. Atunci era convinsă că nu voia să-l mai vadă la fată niciodată.

— Alo, domnişoara Lia, spuse Amy, făcându-i cu mâna din apropiere, eşti alături de noi?

Lia tresări.

— Scuză-mă! Ce spuneai?

Amy o scrută cu privirea.

— Sper că nu ai luat şi tu răceala aceea nesuferită de la doamna Andrews, nu? Arăţi de parcă ai febră.

— Nu, mă simt perfect, slavă Domnului, deşi nu pot spune acelaşi lucru despre biata doamnă Andrews. Era suficient de rău că singura asistentă de croitoreasă decisese să fugă şi să se mărite. Să mai ia apoi şi răceala aceea, şi cu câteva zile înainte de premieră…

— Ăla a fost ghinion, spuse Amy în timp ce se străduia să iasă din costum. Dar eşti o croitoreasă aproape la fel de talentată ca ea. Se încruntă. Cu toate astea, nu e tocmai corect că a trebuit să te apuci de croitorie, tu fiind chiar fiica doamnei Lester.

Lia se mută în spatele lui Amy ca să o ajute.

— Majoritatea lucrului era aproape terminat, şi oricum i-am promis mamei că o voi ajuta cum pot şi eu.

— Da, şi te-au pus să copiezi replicile şi monologurile actorilor atunci când domnul Lester schimbă scenariul. Dacă mă întrebi pe mine, profită de tine, dragă.

Lia nu-şi putu reţine un suspin.

— Eşti tare bună să spui asta, dar chiar nu mă deranjează. Deşi speram la un rol mai important decât cel de figuraţie într-o singură scenă.

— Cred că e din cauză că mama ta e geloasă pe tine. Se vede cu ochiul liber că eşti versiunea ei mai tânără, şi nu cred că îi e aşa de uşor să accepte asta zilnic. Nu o să vrea să-i furi publicul când este pe scenă, te asigur de asta.

Lia înţepeni pentru o secundă.

— Mami vrea doar să se asigure că nu sunt nechibzuită şi nu mă apuc de ceva ce mă depăşeşte.

Amy pufni.

— Nu prea cred, draga mea, dar tu continuă să crezi asta dacă te face să te simţi mai bine.

— Nu-ţi face griji pentru mine. Mâinile Liei deveniră cam neîndemânatice când înfipse un ac într-una din bretelele lui Amy. Când îl trase din nou, trase şi breteaua cu el, descoperindu-i umărul şi spatele.

— Doamne, spuse ea încruntându-se, cum ai reuşit să te învineţeşti aşa?

Amy se îndepărtă grăbită. Îşi trase corsajul şi i-l dădu Liei, apoi îşi trase breteaua înapoi pe umăr.

— Nici nu ştiu. Probabil am fost neatentă şi m-am lovit de ceva.

Asta nu prea avea sens, de vreme ce Amy era cea mai graţioasă persoană pe care o cunoştea Lia. Practic plutea, atât pe scenă, cât şi în afara ei.

— Ar trebui să pui nişte cârpe reci acolo sau nişte arnică. Pot să mă duc la spiţerie să-ţi iau dacă vrei.

— Nu te mai agita, domnişoară Lia. E în regulă, adăugă Amy pe un ton tăios.

— În regulă, dacă eşti sigură.

Era prima oară când Lia o văzuse pe Amy arţăgoasă.

Dansatoarea făcu o grimasă.

— Ce crudă pot să fiu, să mă iau de tine aşa. Iartă-mă,

draga mea! Întotdeauna sunt uşor agitată înainte de premieră. Sunt doar emoţii, asta e tot.

— N-ai niciun motiv să fii emoţionată. Toată lumea te va adora. Acum, dă-mi te rog fusta şi voi avea grijă să fie gata până mâine! Amy îşi dezlegă ascultătoare fusta după care o scoase, rămânând îmbrăcată doar în cămăşuţă, ciorapi şi corset.

— Unde ţi-e şalul? întrebă Lia. O să te prindă curentul dacă umbli aşa dezbrăcată.

— Fir-ar să fie, l-am lăsat în cabină. Mai bine mă duc să-l iau până nu mă vede domnul Lester stând pe jumătate îmbrăcată. E puţin mai pudic, ceea ce e ironic dacă ne gândim la doamna lui. Nu spun acum că doamna Lester n-a devenit o femeie respectabilă de când s-au luat, se scuză Amy repede faţă de Lia.

Comentariul îi reaminti Liei că trecutul mamei sale nu fusese îngropat în istorie. Deşi Lia stătea mai mult prin casa Lester şi prin teatru, zvonurile deja circulau despre sosirea unei noi faimoase femei Kincaid. E de la sine înţeles că mami nu era deloc mulţumită. Când domnul Lester încercase să o consoleze, evidenţiind faptul că sosirea Liei cel mai probabil va aduce mai mulţi spectatori, discuţia decursese exact cum era de aşteptat – adică nu prea bine.

În timp ce Amy se grăbea să iasă, intră în plin într-un bărbat înalt cu umeri laţi şi o faţă chipeşă, dar încruntată.

„Mii de blesteme!”

Mâinile lui Jack o apucară pe Amy de umerii goi într-o clipită. Dansatoarea se clătină dramatic şi se agăţă de jiletca lui, de parcă urma să cadă de-a dreptul în fund fără sprijinul lui. De vreme ce Lia ştia că Amy îşi putea menţine echilibrul pe degetele de la un singur picior fără nicio problemă, fu nevoită să îşi înghită pufnetul.

— Vai de mine, domnule, vă foarte mulţumesc, ciripi Amy. M-aş fi dus de-a dura până jos dacă nu mă prindeaţi dumneavoastră.

Jack clipi, uitându-se la ea confuz. Apoi încruntarea îi reveni pe chip, întunecându-se şi mai mult când privi etalarea de farmece ale lui Amy.

— Mă bucur că am prevenit o posibilă catastrofă.

Tonul său îi contrazicea spusele în timp ce încerca să se sustragă din braţele lui Amy.

— Cu cine am avut onoarea, domnule? întrebă dansatoarea cu un zâmbet galeş. Un nou client al micii noastre trupe, sau poate un membru din conducerea companiei, sper? Îi mângâie uşor jiletca, de parcă îi admira ţesătura. Sunt sigură că aţi fi o achiziţie excelentă.

Deoarece Jack se încrunta acum în direcţia unde se afla Lia, fu tentată să îl abandoneze cu noua lui cucerire. Cu toate astea, era totuşi Jack, care o salvase de multe ori de-a lungul anilor.

— E un prieten de-al meu, Amy. Un prieten bun, adăugă ea, accentuând ultimul cuvânt.

Fata îi aruncă o privire pişicheră înainte de a-l elibera din strânsoare.

— Deci aşa, da? Iartă-mă, draga mea! Nu ştiam că ai un drăguţ al tău.

Expresia lui Jack se schimbă într-una scandalizată şi alarmată. Lia începu să se pregătească mental pentru morala care avea să vină. Era sigură că o va face fărâme.

— Nu e niciun drăguţ, spuse ea încercând să minimizeze răul.

Amy ridică din sprâncene cu neîncredere.

— Nu mai contează, oftă Lia. Nici măcar nu încercă să explice relaţia sa cu Jack, căci Amy oricum nu ar fi crezut-o. Acesta este marchizul de Lendale. Lord Lendale, permite-mi să ţi-o prezint pe Amy Baxter, o membră din trupa mamei mele.

— Plăcerea este de partea mea, replică Jack pe un ton atât de rece, că Lia simţi nevoia să îl pocnească.

— Nu păreţi prea încântat, spuse Amy cu candoarea ei înnăscută. Dar sunt sigură că Lia va găsi un mijloc să vă îndulcească starea de spirit.

Îşi încheie replica făcându-i cu ochiul într-un mod exagerat lui Jack.

— Hei, Amy, dragostea mea, îi întrerupse o voce din hol. Eşti în culise?

— Aici, Bertie, strigă Amy.

O secundă mai târziu, unul dintre muzicieni îşi strecură capul prin uşa întredeschisă.

— Câţiva dintre noi mergem la cârciumă să îmbucăm ceva înainte de repetiţie. Vrei să vii?

— Sigur că da, răspunse Amy.

Bertie nu avu nicio reacţie de uimire când o zări pe Amy pe jumătate dezbrăcată. Majoritatea membrilor trupei erau obişnuiţi să se intersecteze în diferite stadii de îmbrăcare, aşa că nimeni nici măcar nu tresărea. Durase câteva zile până ce Lia se obişnuise cu ideea, dar acum înţelese că toţi bărbaţii din trupă erau incredibil de protectori cu colegele lor, deşi uneori preceptele morale tindeau să fie trecute cu vederea.

O privire aruncată în direcţia lui Jack însă îi indică faptul că va trebui să dea explicaţii cu privire la circumstanţele morale ale noii sale vieţi, în ciuda aparenţelor care contraziceau complet adevărul.

Amy dispăru însoţită de Bertie, lăsând-o pe Lia cu dorinţa arzătoare de a li se alătura. Din nefericire, Jack bloca accesul spre exterior cu trupul său înalt şi musculos.

„Dacă tot se lasă cu cântec, hai să dansăm!”

— Arăţi bine, Jack, spuse ea voioasă. Mă bucur să te văd.

— Chiar aşa? Mă eviţi cu asiduitate de vreo săptămână.

Fir-ar să fie! Într-adevăr îl evitase, şi nu numai pentru că nu era în stare să mai discute pe aceeaşi temă cu el ca data trecută. Sărutul lor dezastruos din biblioteca de la Stonefell fusese cel mai jenant moment din întreaga ei viaţă. Cum ar fi putut să revină la relaţia lor obişnuită cu umbra acelui moment atârnând asupra lor?

— Am fost foarte ocupată, se justifică ea. Teatrul tocmai pregăteşte o nouă premieră în două zile. A fost nebunie pe aici.

— Văd, spuse el, uitându-se încruntat în jur.

Tencuiala era cam învechită, iar vopseaua, cam decolorată, însă tot arăta mai bine ca unele dintre camerele

de la Stonefell. Tatăl ei vitreg plănuia să renoveze culisele în întregime, dar acest lucru trebuia să mai aştepte, până ce reuşeau să obţină profit. Până atunci, eforturile lui se concentraseră asupra renovării lojelor, a balcoanelor şi a spaţiilor publice ale teatrului. Teatrul Pan era acum aproape la fel de elegant ca teatrele mari de pe Drury Lane.

— Acum că am reuşit să-ţi răpesc o clipă din timpul tău, spuse Jack cu un sarcasm blând în timp ce revenea cu privirea asupra ei, pot să menţionez faptul că purtarea ta a fost complet nesăbuită? Întâi mă minţi că eşti bolnavă, apoi fugi la Londra, şi încă cu diligenţa! Ce Dumnezeu te-a determinat să faci aşa ceva, mai ales după ce ţi-am spus că mă voi îngriji de bunăstarea ta?

Lia împături cu grijă costumul şi îl puse în coşul de croitorie. Apoi îşi încrucişă braţele şi se uită la el.

— Nu te poţi gândi la niciun motiv care să mă facă să dispar?

El se înroşi uşor.

— Tu eşti cea care m-ai sărutat, nu eu pe tine. Nu e ca şi cum am făcut vreo aluzie la virtutea ta, drăguţo, ci chiar opusul.

— Da, ai clarificat asta, spuse ea cu răceală.

El se frecă cu mâna pe ceafă, de parcă îl durea îngrozitor. În timp ce făcea acest lucru, pălăria îi căzu de pe cap.

— Fir-ar să fie, bodogăni el în timp ce se aplecă să o ridice. În regulă, să facem abstracţie de faptul că te deranjează îngrozitor refuzul meu de a profita de tine. Şi să amânăm pentru moment şi orice discuţie legată de plecarea ta precipitată, pardon, nebunească de la Stonefell.

— Mulţumesc, milord, spuse ea cu o dulceaţă exagerată. Sunt atât de recunoscătoare!

Jack arăta de parcă trebuia să-şi descleştеze dinţii cu forţa ca să continue.

— Înţeleg că poate ai dorit să-ţi vizitezi mama, dar să lucrezi la teatru? Nu am explicat deja riscurile unei astfel de cariere pentru o fată de condiţia ta? Ai putea la fel de uşor să trimiţi invitaţii fiecărui crai din oraş. Mai aruncă o privire

dezaprobatoare în jurul camerei. Locul ăsta e puţin mai bun decât un bordel.

Ea pufni auzind afirmaţia exagerată.

— Pan nu se compară cu aşa ceva. Tatăl meu vitreg este un director de teatru respectabil, iar acesta este un loc respectabil şi legal.

— Atât de respectabil încât angajatele obişnuiesc să umble mai mult sau mai puţin îmbrăcate.

— Ba deloc. Pur şi simplu îi ajustam costumul lui Amy. Este o activitate obişnuită într-o trupă de teatru şi nimeni nu se jeneză. Serios, Jack, cum de te porţi ca o fată bătrână?

El clătină din cap.

— N-aş putea fi mai diferit de o fată bătrână nici dacă aş vrea. Însă ştiu foarte bine ce gândesc bărbaţii despre actriţe.

— N-ai niciun motiv de îngrijorare. În primul rând, sunt fiica vitregă a directorului şi fiica actriţei care joacă rolurile principale. Iar bărbaţii din trupă sunt foarte protectori cu colegele lor. O trupă de teatru se aseamănă cu o familie, mai ales când au un şef excelent precum Stephen Lester. Nu m-aş simţi mai în siguranţă de atât nici măcar în patul meu de la Bluebell.

În timp ce Jack îşi punea pălăria pe masă, lângă bucăţi de costume şi programe de sală pentru premieră, Lia îşi lăsă ochii să alunece rapid peste corpul lui. Întotdeauna fusese un bărbat chipeş, dar acum era mai mult de atât – era un marchiz, ceea ce îl făcea să afişeze o putere masculină controlată, dar formidabilă. Deşi nu era spilcuit, hainele lui erau croite elegant şi avea un aer de distincţie ce se potrivea cu noul său statut. Ca marchiz de Lendale, Jack poate că avea problemele sale financiare, însă nimeni nu se putea îndoi pentru o secundă că el aparţinea atmosferei rarefiate a celor Zece Mii[1].

---

1 *Upper Ten Thousand* (în limba engleză, în original), expresie a poetului Nathaniel Parker Willis, referitoare la cei mai bogaţi 10.000 de locuitori din New York din secolul al XIX-lea (n.tr.)

Deodată, ea deveni incredibil de conştientă de rochia sa simplă care nu mai era la modă de câţiva ani buni. Era suficientă pentru o zi obişnuită de muncă, dar nu ar fi putut niciodată să îi atragă atenţia unui bărbat ca el. Ce prostuţă fusese să-şi facă speranţe!

— Îmi fac griji deoarece nu eşti deloc în siguranţă, spuse el. Clădirea asta este un labirint de coridoare prost luminate şi de cămăruţe mici şi înghesuite, din câte îmi pot da seama. Orice i se poate întâmpla unei femei care umblă prin această clădire, care ar putea fi şi o capcană mortală în caz de incendiu. Mai ales noaptea.

— Ai făcut turul clădirii în drum spre mine? întrebă ea sarcastic.

— Pentru că uşa din faţă era încuiată, am fost obligat să ocolesc prin spate şi să merg pe o alee extrem de rece şi de umedă. Pe care, apropo, îţi interzic să mergi vreodată singură.

În ciudat iritării, grija lui Jack o îmblânzi pe Lia suficient cât să zâmbească.

— Sunt sigură că ai văzut că avem un paznic care se află în permanenţă la intrarea actorilor. Nu lasă chiar pe toată lumea să intre. Tatăl meu vitreg este foarte strict în această privinţă.

— Pe mine m-a lăsat, spuse el.

— Fără îndoială pentru că i-ai spus că ne cunoaştem.

— Da, şi a crezut că sunt iubitul tău, spuse el cu un ton dezaprobator. Când am reuşit să-i scot din minte respectiva idee, a presupus că „umblu după fustele Liei”. A încercat fără prea mult succes să îmi interzică accesul, însă am reuşit să-l mituiesc şi să intru.

Lia ridică din umeri.

— Va trebui să vorbesc cu tatăl meu vitreg despre asta.

Avea propriile dubii legate de paznicul de zi de la intrarea actorilor. Era un personaj cu o înfăţişare deloc respectabilă şi avea tendinţa să se holbeze pofticios la dansatoare şi la actriţe.

— Şi dacă tot vorbiţi, de ce nu-i spui şi că o să renunţi

la ideea asta nebunească pentru a te întoarce la Stonefell, unde ţi-e locul.

Lia trase un scaun de la masa de lucru şi se aşeză frântă de oboseală, ignorând scârţâielile alarmante ale picioarelor subţiri ale acestuia.

— Şi ce anume s-a schimbat ca acest lucru să fie posibil? Ai descoperit vreo indemnizaţie trecută cu vederea sau vreo moştenire uitată? Poate a căzut vreuna din sertarul secret al biroului tău sau dintr-o firidă din perete?

— Deşi suntem într-un teatru, nu trăim o melodramă, Lia, spuse el cu calm. Apucă un alt scaun de spătar şi îl răsuci înspre ea. Mi-aş fi dorit să dezgrop o ascunzătoare plină de monede de aur, spuse el trist în timp ce se aşeza.

Când îşi scoase mănuşa ca să îi ia mâna într-a lui, Lia fu nevoită să reziste ispitei de a strânge degetele lui lungi şi palma bătătorită, care erau la fel de calde şi puternice.

— Dar chiar dacă nu aceasta este situaţia, am promis să am grijă de tine şi de Rebecca, şi asta intenţionez să fac.

Ea îşi retrase mâna uşor.

— Nu mă îndoiesc că aceasta este dorinţa ta, dar viaţa deseori ne împiedică să avem ceea ce ne dorim, nu?

El clătină din cap.

— Draga mea fată, nu înţelegi că aş face…

— Şşşt! Îşi apăsă scurt degetele pe una dintre mâinile lui, strânsă pe genunchi. Nu mai promite nimic, Jack. Eşti prietenul meu cel mai drag, şi te iubesc mai mult decât îţi poţi imagina pentru că vrei să ne ajuţi.

El tresări şi se sprijini pe spetează, de parcă ea îl împinsese.

Aproape că îşi mărturisise adevăratele sentimente pentru el, şi asta era reacţia lui? Lia îşi înghiţi amărăciunea şi continuă:

— Dar noi nu suntem responsabilitatea ta şi ai făcut deja mai mult decât era necesar.

— N-am făcut absolut nimic, rosti el printre dinţii încleştaţi.

Ah, părea că vina stătea la baza acestei discuţii. Dacă asta era situaţia, orice urmă de prietenie dintre ei doi urma

să fie compromisă.

— Am o familie, spuse ea cu răceală forţată. E responsabilitatea lor să mă ajute. Şi aş mai adăuga că, luând în considerare diferenţele sociale dintre noi, dacă tu m-ai ajuta, asta nu ar face decât să alimenteze bârfele.

În loc să se simtă jignit, el zâmbi crispat.

— O zici de parcă eşti mama. Şi nu pot să cred că tocmai ai spus asta.

Lia zâmbi scurt.

— Sper să nu mai fie cazul să mă repet. Iar acum, dacă îmi permiţi, trebuie să mă reapuc de treabă. Avem o groază de lucruri de făcut până la premieră.

Starea lui de spirit îmbunătăţită dispăru într-o clipită. Jack fusese un băieţel incredibil de prietenos, iar acum era un bărbat vesel, plin de bunăvoinţă. În ultimul timp însă, aducea mai mult cu un urs ce avea o labă rănită.

Lia se ridică de pe scaun, făcându-l şi pe el să se ridice.

— Vei veni la piesă? Mama are un rol absolut splendid.

— Dacă te referi la *O surpriză pentru soţia cârciumarului,* să îndrăznesc să te întreb care e surpriza? replică el cu o voce acră.

Fir-ar! Trebuie să fi văzut programul pe masa de lucru.

— Nu, acela este spectacolul burlesc. Mami joacă în *Regina din Olimp.* Cred sincer că este una dintre cele mai bune piese ale tatălui meu vitreg.

— Înţeleg. Tu joci în vreuna dintre piese?

Lia trebui să îşi înfrâneze impulsul de a-şi pironi ochii în pământ.

— De fapt, joc în piesa burlescă. Este însă un rol mic, spuse ea repede, urmărindu-i expresia. Nici măcar nu am replici.

Cu toate acestea, ultima frază nu avu darul să-l liniştească.

— Lia Kincaid, dacă tu ai impresia că-ţi voi permite să te dai în spec…

— Lia, dragă, eşti acolo? răsună o voce melodioasă, întrerupând tirada lui Jack.

Răsuflând uşurată, Lia se strecură pe lângă tânărul înfuriat.

— Da, mami.

Mama ei se strecură pe uşă. Costumul ei aducea vag cu o togă – deşi o togă arareori avea paiete aurii sau voal – şi ducea o cască.

— Iată-te! Speram…

Se întrerupse, observându-l pe străinul din culise. După ce îl măsură rapid din priviri pe Jack, îi aruncă o privire întrebătoare Liei.

— Este Jack, mami, explică Lia oftând în sinea ei. Lordul Lendale, adică.

Mama ei îi aruncă un zâmbet strălucitor şi se înclină într-o reverenţă extravagantă şi graţioasă, cu tot cu cască.

— Dumnezeule, cum de nu v-am recunoscut? Arătaţi bine, Excelenţă. *Extrem* de bine.

Jack se înclină politicos.

— Nu aţi avea niciun motiv să vă amintiţi de mine, doamnă Lester. Au trecut ani buni de la ultima noastră întâlnire. Permiteţi-mi să spun că şi dumneavoastră arătaţi foarte bine.

În ciuda iritării sale, Lia nu putu să nu fie mişcată de politeţea lui. Jack nu se purtase niciodată ca un snob cu familia ei, ceea ce era un semn al firii lui blânde.

— Mă flataţi, milord, ciripi mami cu o voce îndulcită. Lia, de ce nu mi-ai spus că Lord Lendale a devenit un bărbat atât de distins?

Obrajii Liei ardeau.

— Presupun că nu am avut niciun motiv să discutăm despre asta.

Îşi dădu toată silinţa să evite privirea ironică a lui Jack.

— Ei, nu mai contează. În mod evident aţi venit să o vizitaţi pe Lia, ceea ce este splendid, adăugă mami în timp ce puse casca pe masă. Sper că veţi avea timp să vă bucuraţi de reprezentaţia noastră de la premieră. Şi cu siguranţă trebuie să o vizitaţi pe Lia în culise după aceea.

Cu inima grea, Lia înţelese că mama şi bunica ei probabil corespondaseră despre posibilitatea ca Jack să fie primul ei protector.

— De fapt, venisem să o conving pe Lia să revină la Stonefell, unde îi este locul, mormăi el. Este timpul ca aventura ei la Londra să ia sfârşit.

Mama îi aruncă Liei o privire triumfătoare.

— Sunt complet de acord, milord. Lia s-ar simţi mult mai confortabil undeva, la ţară. Astfel ar fi mult mai discret.

Jack se uită pentru o clipită la mami, apoi trăsăturile lui deveniră îngrozite, când înţelese în sfârşit.

Lia inspiră adânc, luptând cu furia mocnită. Nu reuşea să se decidă pe care voia să îl omoare mai întâi.

— Intenţia lordului Lendale nu este cea pe care o presupui tu, mami. El doreşte doar să revin la viaţa mea lângă buni. Într-o sărăcie lucie, fără niciun dubiu, nu se putu abţine ea să nu adauge cu sarcasm. Finanţele sale sunt un dezastru complet. Probabil aş ajunge să trăiesc într-o cocioabă dacă el ar deveni cumva protectorul meu.

— Nu este nevoie să fii nepoliticoasă, spuse Jack.

— Tu eşti mult mai nepoliticos, spuse Lia.

Nu era o replică strălucită, însă capul ei mai avea puţin şi exploda de furie şi ruşine. Mami îi aruncă lui Jack o privire neîncrezătoare.

— Nu pare că-i suflă vântul prin buzunare. Ba chiar dimpotrivă, aş spune.

Jack se îndreptă şi o privi pe mami cu demnitate masculină.

— Sunt într-adevăr perfect capabil să am grijă de Lia şi de bunica ei. Aşa cum trebuie să ne îngrijim de membrii familiei.

Lia dădu din mână a lehamite.

— N-ai cum. Nu cu Stonefell în starea în care se află.

Mama ei se încruntă uşor.

— Ce nefericire! Bunica ta avea speranţe atât de mari de la Excelenţa Sa. Ei bine, în acest caz vom continua până apare ceva mai potrivit.

Jack clipi de câteva ori, de parcă încerca să îşi

reordoneze gândurile confuze.

— Nu va fi cazul de aşa ceva, spuse într-un final. Ea va reveni de îndată în Yorkshire.

Pe cât se jena de avariţia făţişă a mamei sale, atitudinea superioară a lui Jack părea şi mai rea.

— *Ea* nu va face nimic de genul ăsta, îl imită Lia. Nu mă întorc în Yorkshire cu tine, Jack Easton. Şi cu cât mai repede accepţi asta, cu atât mai bine.

Îl împinse la o parte şi ieşi furtunos din cameră.

Capitolul 8

— Jack, nu înţeleg de ce a trebuit să ne strecurăm pe scara aceea şubredă din spate în loc să intrăm prin faţă, comentă ducesa de Leverton. Nu pot spune că este un început plăcut pentru o seară în oraş.

— Credeam că-ţi face plăcere să te strecori pe scări şubrede şi prin coridoare întunecate, spuse Jack în timp ce o îndruma pe Gillian spre scaunul ei. Mai ales când cauţi tâlhari însetaţi de sânge.

Charles îşi dădu ochii peste cap înainte de a i se adresa soţiei sale:

— Gillian, nu e o scară şubredă. E o scară *privată* pentru spectatorii care au rezervat o lojă *privată*. În acest fel, putem ajunge la locurile noastre fără să înotăm prin mulţimea din foaier plină de hoţi de buzunare şi de alte soiuri de pungaşi.

— O scară privată pentru snobi adică, spuse ducesa. Ferească Sfântu' ca aristocraţia să intre în contact cu lumea obişnuită.

Jack aruncă o privire peste balustradă în jos, spre sală.

— Nu cred că ai vreun motiv să-ţi faci griji în acest sens. Aristocraţia va interacţiona suficient cu lumea obişnuită până la sfârşitul serii.

— Ah, adică vrei să spui că se vor bucura în curând de

compania damelor din sală şi de la balcon. Gillian se ridică pentru a se uita peste balustradă, aplecându-se ca să vadă mai bine. E adevărat că pare tare distractiv acolo.

Charles se întinse şi o trase de panglica de catifea din talie.

— Te rog, aşează-te, draga mea, până ce nu cazi şi aterizezi în capul vreunui biet nefericit.

Gillian se cufundă în scaun, pufnind la sugestia soţului său.

— De parcă aş putea să fiu vreodată atât de neîndemânatică. Pur şi simplu nu vrei să mă dau în spectacol şi ştii asta.

— Îmi cer scuze că sunt atât de obositor, spuse el cu regret. Dar dacă te dai tu în spectacol, nimeni nu va mai urmări reprezentaţia. Eşti mult mai interesantă şi mai drăguţă decât orice actriţă din seara asta.

Ochii ei cu reflexe violacee se micşorară de râs.

— Bravo, Charles, ai reuşit să întorci o dojană într-un compliment. Dar oricum ştim că eşti cel mai cizelat bărbat din Londra.

— Încerc, însă tu eşti o provocare chiar şi pentru talentul meu nemăsurat, răspunse Charles sec.

— Ticălosule, răspunse soţia sa. Intenţionez să te ignor pentru restul serii.

Acest lucru era greu de crezut, având în vedere că Charles şi Gillian nu puteau petrece cinci minute fără să-şi facă ochi dulci sau fără să se strecoare într-un colţ pentru a-şi fura săruturi. Din perspectiva societăţii, mariajul lor era scandalos, iar bârfele ce îi înconjurau încă circulau, însă oricine putea să vadă cât de îndrăgostiţi erau unul de altul şi cât de bine se potriveau. El îi domolea focul şi îi tempera comportamentul îndrăzneţ, iar ea îi aducea bucurie şi spontaneitate în viaţă.

Ca să dovedească că se va ţine de cuvânt, Gillian se răsuci cu spatele la soţul său şi îşi întoarse atenţia spre Jack.

— Sunt sigură că Charles greşeşte, considerându-mă mai frumoasă decât femeile din trupa de teatru, spuse ea.

Am auzit că doamna Lester este de o frumuseţe răpitoare, şi nu mă îndoiesc că verişoara mea este foarte drăguţă, de vreme ce intenţionează să aibă o carieră pe scenă.

— Doar peste cadavrul meu, mormăi Jack.

De la întâlnirea dezastruoasă cu Lia din ziua precedentă, regreta profund că stricase astfel lucrurile. Îşi găsea scuze că fusese uluit să o vadă într-un mediu atât de neobişnuit, în compania cuiva ca Amy Baxter. Ca fiică vitregă a directorului trupei, Lia putea fi protejată într-o oarecare măsură, însă tot se expunea câtorva riscuri. Oricine cu un dram de minte putea vedea asta.

Şi ce era mai rău, mama Liei părea să nu aibă nicio problemă cu ideea ca fiica ei să-i calce pe urme. Doamna Lester chiar mai bătuse un apropo după ce Lia părăsise furtunos culisele, chestionându-l din nou în legătură cu relaţia lui cu fiica ei. Jack răspunsese glacial că o vedea ca pe o soră. Faptul că doamna Lester fusese dezamăgită de acel răspuns era mai mult decât evident.

Nu se gândea el neapărat la Lia chiar ca la o soră, însă intenţiona să păstreze acest detaliu pentru sine.

Mâna înmănuşată a lui Gillian se aşează pe a lui, smulgându-l din gândurile negre.

— Ai făcut bine că ne-ai cerut ajutorul, spuse ea cu blândeţe. Ne vom gândi la un mod în care să o ajutăm pe verişoara mea.

Jack zâmbi forţat. Faptul că le ceruse ajutorul celor doi Leverton în legătură cu readucerea Liei la Stonefell indica cât de gravă era situaţia. Însă nu urma să fie foarte uşor, cel puţin la început, având în vedere că încă nu discutase cu ea despre Gillian – iar de faptul că verişoara ei era o ducesă nici nu venise vorba.

— Mulţumesc, spuse el. Sunt sigur că vom reuşi să o aducem pe calea cea dreaptă.

— Nu pare prea dornică să asculte vreun sfat momentan, observă Charles.

— Este încă fascinată de posibilitatea de a-şi câştig existenţa pe scenă. Însă va asculta de glasul raţiunii la un moment dat. Mereu face aşa.

— Vrei să spui că mereu a ascultat de *tine,* spuse Gillian amuzată, însă aşa a fost până acum. Şi pe cât de mult îţi doreşti să o ajuţi, tu nu-i eşti rudă. Însă cei din familia Lester, da. Îi aruncă o privire cu subînţeles. Implicit, şi eu.

— Ţi-a zis-o, bătrâne, spuse Charles. Sângele apă nu se face.

— Rudele ei de sânge sunt inutile când vine vorba să o protejeze, răspunse Jack cu incisivitate. Pe lângă asta, cu excepţia bunicii sale, nimeni nu o cunoaşte mai bine ca mine. Şi eu ştiu că o viaţă pe scenă sau, Doamne fereşte, cea de curtezană nu e pentru Lia. Ea trebuie să revină la Stonefell.

„La mine”.

Gillian se aplecă pentru a se uita în sala de dedesubt, care era deosebit de animată.

— Da, trebuie să recunosc că înţeleg atracţia. Cred că ar trebui să cumpărăm o lojă pentru întreaga stagiune, Charles. Astfel putem veni să o vedem pe verişoara noastră de câte ori dorim.

— Nu prea cred, răspunse Charles cu un ton îndurerat.

— Nu fi aşa plicticos! E foarte vesel.

— Mai degrabă aş folosi cuvântul „vulgar”, spuse Charles. Mai mult, o să-l faci pe Jack să-şi ia câmpii dacă o încurajezi pe domnişoara Kincaid. Se presupune că o vom îndepărta de lumea teatrală, nu-i aşa?

Gillian strâmbă din nas.

— Ştiu, însă pare ceva foarte îndrăzneţ din partea ei. Iar piesele pot fi foarte distinse, cu precădere dramele shakespeariene.

— Nu e nimic shakespearian la Teatrul Pan, spuse Jack aruncându-şi un ochi peste programul de sală pe care îl avea în mână.

Programul era alcătuit din aiurelile obişnuite, începând cu o pantomimă şi continuând cu o piesă muzicală şi un monolog al doamnei Lester. Atracţia serii, piesa stupid intitulată *Regina din Olimp,* era urmată de

piesa burlescă în care juca şi Lia. *O surpriză pentru soţia cârciumarului* îl umplea pe Jack de groază.

— Când îşi va face apariţia verişoara mea? întrebă Gillian.

— Abia în burlesca din încheiere, răspunse Jack.

Charles scăpă un geamăt.

— Splendid! Trebuie să îndurăm o seară întreagă de teatru jucat fără pic de talent şi cântat incredibil de fals – fără să mai pomenim de publicul plin de canalii, hoţi de buzunare şi beţivani. O să avem noroc dacă ieşim de aici în viaţă.

— Te apăr eu, dragule, rânji Gillian. În plus, nu poate fi atât de rău. Lordul şi Lady Montgomery stau doar la câteva loje mai încolo.

Se aplecă şi le făcu cu mâna entuziasmată celor doi aristocraţi vârstnici până ce soţul său o trase înapoi.

Jack încercă să evalueze teatrul cu ochi obiectivi.

— Chiar nu e, spuse el într-un final.

În primul rând, mulţimea din sală şi de la balcoane nu părea mai pestriţă decât în oricare alt teatru londonez. Era formată dintr-un amestec de nobilime şi diferite soiuri de negustori respectabili alături de familiile lor, precum şi câteva exemplare rău famate. Foaierele arătau mai bine decât se aştepta, vopsite cu gust în verde şi galben pastel şi având stucaturi aurite. Deşi zona din spatele scenei aducea cu un coşmar negru şi tenebros, aşa cum descoperise spre groaza lui, era evident că Stephen Lester investise o sumă considerabilă pentru a crea un spaţiu care putea concura cu teatrele autorizate din Drury Lane.

— Muzicienii îşi ocupă locurile, spuse Gillian.

După ce se aranjară în fosa din faţa scenei, muzicienii acompaniară spectatorii ce se aşezau în sală cu imnul *God Save the King.* După ce publicul se linişti, cortina se ridică şi reprezentaţia începu.

Jack făcu o grimasă când văzu costumele minuscule purtate de dansatoare, mai ales de Amy cea voluptuoasă, însă nu putu să nu observe în curând că actorii erau talentaţi, iar coregrafia atrăgătoare. Iar Marianne Lester era

o revelaţie. Nu numai că avea o dicţie excelentă şi un glas melodios, avea şi un fler actoricesc impresionant. Din secunda în care păşise pe scenă, publicul fusese vrăjit. În pofida aşteptărilor, lui Jack îi plăcură monologurile, care fuseseră scrise de soţul ei şi vădeau o iscusinţă nebănuită.

După un scurt interludiu muzical, piesa principală începu. *Regina din Olimp* era o pastişă ridicolă după un mit clasic şi istoria Greciei, compusă din recitări cântate şi câteva numere muzicale. Regina, doamna Lester, era în centrul scenei, impresionantă într-o togă cu paiete, platoşă poleită şi cască cu pene. Publicul o adora, aplaudând frenetic de fiecare dată când începea un monolog, pe care îl recita dramatic pe o voce cântată şi tărăgănată.

Spectacolul însă începu cu adevărat când izbucni prima scenă de luptă, însoţită de fluierături puternice şi urale. Actori costumaţi în tunici scurte şi pantaloni începură să mimeze o bătălie aprigă, fluturând cu entuziasm nişte săbii de lemn pictate.

— Este mult mai distractiv ca pe Drury Lane, spuse Gillian, aproape prăbuşindu-se de râs. Chiar dacă este complet absurd.

— Cu accent pe absurd, adăugă Charles.

Cu toate acestea, Jack se simţi de parcă o sabie uriaşă tocmai îl pocnise în ţeastă, căci dacă nu cumva privirea începuse să îl înşele în ultimele clipe, unul dintre soldaţi arăta incredibil de familiar.

— Doamne, spuse Gillian, am senzaţia că soldatul acela din avanscenă este femeie.

Jack strânse din ochi cu putere, sperând ca aceştia să îi joace feste. Speranţa i se spulberă când îi redeschise.

— Mă tem că aşa este, spuse el, abia reuşind să îngâne cuvintele.

Atât Gillian, cât şi Charles se uitară la el.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

Charles îşi aruncă din nou privirea către scenă.

— Dumnezeule, aceea este cumva domnişoara Kincaid?

— Cu siguranţă, mormăi Jack posomorât.

Gillian se aplecă pentru a vedea mai bine.

— Aceea este Lia? Ei bine, trebuie să recunosc, arată răpitoare în acel costum. Nu ţi se pare, Charles?

— Putem spune şi aşa, răspunse el cu o voce stinsă.

Jack se holbă până ce avu senzaţia că ochii îi vor ieşi din orbite. Costumul Liei era scandalos de revelator. Tunica mulată îi dezvelea minunatele curbe ale sânilor, înainte de a se strânge pentru a-i accentua talia. Abia îi ajungea până la jumătatea coapsei, ceea ce însemna că picioarele frumoase, îmbrăcate în pantaloni, din nefericire strâmţi, erau expuse privirilor tuturor.

Singurul avantaj era că nu se afla în partea din faţă a scenei, într-o poziţie centrală. De vreme ce se afla pe o scenă ticsită şi animată, faptul că era femeie putea fi trecut cu vederea. Jack se agăţă cu atâta putere de urma aceea de speranţă de parcă era colacul de salvare aruncat unui om care se îneca.

— Nu mi-ai spus că juca în travesti, spuse Charles cu o consternare evidentă. Nu era neobişnuit pentru diverse actriţe să se îmbrace în pantaloni şi să joace rolul unui bărbat, însă aceste roluri erau faimoase pentru atenţiile nedorite pe care le atrăgeau din partea publicului masculin.

— Pentru că nu am ştiut, spuse Jack. Afurisita nu-mi mai spune nimic în ultimul timp.

Gillian îi aruncă o privire dezaprobatoare.

— Nu mă mira, dacă vorbeşti aşa cu ea.

Charles clătină din cap.

— Având în vedere circumstanţele, groaza lui Jack este de înţeles, draga mea. Situaţiile de genul ăsta nu au cum să fie benefice pentru reputaţia domnişoarei Kincaid.

Ea ridică din umeri.

— Nu văd de ce nu. Şi eu port pantaloni ocazional.

Soţul său o privi neîncrezător.

— Doar la ţară când călărim, şi cu multă discreţie. Cu certitudine nu te etalezi în faţa a jumătate din Londra.

Lia se retrăsese şi era acum relativ mascată de avanscenă. Jack nu putea înţelege motivul pentru care ea se afla pe scenă de la bun început, de vreme ce nu părea

să aibă vreun rol semnificativ.

— Teatrul acesta nu cuprinde jumătate din Londra, spuse Gillian. În plus, este complet acoperită, deci nu văd de ce vă tot agitaţi tu şi Jack.

— Mda, presupun că nu poţi înţelege, rosti Charles cu voce îndurerată.

Făcea aluzie la mediul excentric în care crescuse soţia sa în Sicilia, precum şi la comportamentul său ocazional la fel de neconvenţional. Dar spre deosebire de Lia, rudele puternice ale lui Gillian puteau şi reuşiseră să o protejeze şi de bârfele răuvoitoare şi de bărbaţii rău intenţionaţi.

Familia Liei nici măcar nu avusese intenţia să încerce.

— Nu cred că a observat cineva că acel soldat este de fapt femeie, spuse Charles, întinzându-se ca să observe publicul de dedesubt. Cu puţin noroc... ah, iată că dispare în culise.

— Slavă Domnului, murmură Jack. El şi prietenii săi schimbară priviri uşurate. Cred că am reuşit să evităm o catastrofă.

— Iată, a reapărut! spuse Gillian. Dar ce face acum? Îngrozit, Jack observă că Lia reapăruse cu repeziciune, acompaniată de unul dintre soldaţi. Cărau o bucată mare de material către partea din faţă a scenei pe care o desfăcură.

— Este un rulou, spuse Charles. Detaliază povestea ce nu poate fi ilustrată prin monologuri sau cântece.

Vocea îi era sugrumată şi abia se auzea.

Jack înţelegea perfect cum se simţea. Toată lumea din sală descoperea acum că unul dintre soldaţi era o femeie, şi una chiar frumuşică. Reacţionau pe măsura aşteptărilor sale, cu o rumoare crescândă de comentarii licenţioase, din care putea distinge câteva anume.

— Ce straniu, spuse Gillian. De ce nu joacă respectivele părţi sau să le recite într-un discurs, precum corurile greceşti.

— Aşa reuşesc instituţiile de felul Teatrului Pan să evite problemele legale legate de piesele vorbite, spuse Charles.

— Amândoi sunteţi pe lângă subiect, mormăi Jack. Lia este acum în prim-plan în pantaloni, şi fiecare derbedeu din teatrul ăsta şi-a dat seama de asta.

Gillian se strâmbă.

— Asta nu poate fi de bine.

— Va trebui să facem ce putem ca să minimizăm dezastrul, spuse Charles. Dar nu va fi uşor.

— Cel puţin a părăsit scena, spuse Jack, uşurat că piesa se apropia încet de final.

Cortina căzu, indicând pauza dintre acte. Jack se ridică, aproape dărâmându-şi scaunul din grabă. Trebuia să coboare ca să adune impresiile oamenilor despre Lia. Dacă nimeni nu-şi dăduse seama că era fiica lui Marianne, mai aveau o şansă de scăpare.

— Vă aştept jos în hol, spuse el.

— Jack, aşteaptă! strigă Gillian.

Nu mai putea. O grabă de nestăvilit îl făcea să gonească, o senzaţie ciudat de similară cu avântul pe care îl simţea în ajunul bătăliilor de pe câmpul de luptă. Ştia că era o comparaţie ridicolă, căci, în cele din urmă, nimeni nu urma să-şi piardă viaţa. Însă viaţa Liei putea fi schimbată pentru totdeauna în urma întâmplărilor acestei seri, în moduri ce nu i-ar fi dat pace tot restul vieţii sale.

Se avântă prin mulţimea ce se înghesuia pe scări şi în foaier, ignorând atât chemările cunoscuţilor, cât şi invitaţiile prostituatelor care îşi căutau clienţi. Nu ar fi putut niciodată să blameze aceste biete creaturi pentru viaţa pe care o duceau – la o adică, multe dintre ele nu aveau alte opţiuni. Însă privirea obosită şi dură pe care o citi în ochii femeilor mai coapte îi aminti cu groază de viitorul ce părea să se abată ca o furtună în calea ingenuă a Liei.

În cele din urmă îşi croi drum către fundul holului aglomerat unde lachei în livrea serveau răcoritoare. Aprecie efortul lui Lester de a crea o atmosferă elegantă, care atrăsese în mod evident la premieră un număr mare de nobili şi de alţi oameni prosperi. Însă pentru moment, simţea o dorinţă puternică de a-l strangula pentru că îşi aruncase fiica vitregă în gura lupilor.

Apucă un pahar de porto şi îl dădu peste cap dintr-o înghiţitură. Vinul i se scurse pe gât şi îi explodă în stomac, însă reuşi să îi mai domolească furia. Inspirând adânc, se apucă să dea târcoale camerei, aruncând câte o vorbă din când în când către un prieten, însă fără să se oprească. Şi continuând să asculte.

Deşi majoritatea discuţiilor erau axate în jurul actriţei din rolul principal şi al piesei, auzi o mulţime de bărbaţi discutând despre Lia cu nişte epitete absolut vulgare. Doi libidinoşi în mod special îi analizau corpul într-un mod extrem de explicit, fiecare dintre ei jurând să o caute în culise după sfârşitul piesei. Jack încerca să aleagă metoda cea mai sigură de a-i abate de la planul lor fără a expune identitatea Liei, când o voce puternică izbucni chiar lângă urechea lui:

— Zău, Lendale, nu mă aşteptam să te văd astă-seară aici. Teatrele nu prea sunt stilul tău, ştii doar.

Oftând, Jack se întoarse să îl salute pe vicontele de Medford, un flecar inofensiv cu tendinţe de bârfitor. De obicei, încerca să îl evite, însă mama lui Medford era prietenă la cataramă cu mama lui Jack, deci în circumstanţele date nu putea să îl evite pe bietul amărât.

— Nu prea sunt, spuse el încordat.

Medford, care nu era cel mai isteţ dintre oameni, îl iscodi cu o expresie nedumerită.

— Atunci ce naiba cauţi pe-aici?

— Am însoţit nişte prieteni. Jack zări cuplul Leverton îndreptându-se spre el. Dacă îmi permiteţi, am senzaţia că îi zăresc…

— Desigur, desigur, îl întrerupse Medford. Dar înainte de a pleca, mă întrebam dacă îmi poţi face un favor.

— Dacă pot…

— Splendid. Mă întrebam dacă m-ai putea prezenta fiicei doamnei Lester după reprezentaţie. Desigur că o cunoşti, de vreme ce a trăit atâţia ani pe moşia unchiului tău, nu? Ah, poate că de asta te afli de fapt aici. Ai venit să-ţi vezi mica prietenă. Va fi cu adevărat populară după seara asta, nu? Să sperăm că este la fel de sprintenă precum era

mama sa pe vremuri.

O mică serie de explozii răsunară în ţeasta lui Jack.

— Ah, adăugă vicontele în timp ce faţa i se lumina a înţelegere, asta dacă nu cumva este deja drăguţa ta? Dacă este aşa, n-am vrut să te calc pe coadă, bătrâne. Doar speram să-mi poţi deschide drum către ea. Ştii tu, înaintea celorlalţi pretendenţi.

Înainte ca ţeasta lui Jack să explodeze complet – sau înainte să îi pocnească faţa insipidă lui Medford – o mână elegantă şi înmănuşată îl apucă pe viconte de braţ, şi Gillian îl întoarse cu faţa spre ea. Medford icni, evident luat prin surprindere de forţa de nebănuit din trupul zvelt al tinerei din faţa sa.

— Ţi-aş sugera să-ţi scoţi ideea asta din cap, spuse ea cu o voce care semăna cu un mârâit.

— Sărut mânuşiţa, Excelenţă, spuse Medford pălind. Despre ce idee vorbim, vă rog?

— Să-ţi vină vreun gând nesăbuit sau, şi mai rău, vreo acţiune pripită în ceea ce o priveşte pe verişoara mea, spuse ea.

— Excelenţă, o avertiză Jack, îngrozit că Gillian dezvăluise cu atâta îndrăzneală obârşia Liei.

Când ea ridică o mână hotărâtă, el se abţinu să nu blesteme. În acel moment, arăta precum o femeie prin venele căreia curgea sânge de prinţesă. El aruncă o privire în jurul încăperii. Unde naiba era soţul ei?

Jack îl zări pe Charles în partea cealaltă a camerei cu Sir Dominic Hunter, un magistrat care avea legături strânse cu familia regală, dar şi cu familia Liei. Cei doi păreau să fie prinşi într-o discuţie aprinsă.

— Vara dumneavoastră? repetă Medford, aruncându-i priviri lui Gillian ca un viţel la poarta nouă. Apoi fruntea i se descreţi. Da, desigur că Lia Kincaid vă este rudă. Sunteţi amândouă bastar…

— Ai grijă, Medford, îl întrerupse Jack cu o voce ameninţătoare.

— Da, da… desigur, se bâlbâi Medford, văzându-i privirea lui Jack. Şi înţeleg perfect, Excelenţă. Nu aveţi de

ce să vă faceţi griji.

— Ar fi bine să nu fie cazul, spuse Gillian. Acum, te rog, caută-ţi de drum până nu mă decid să devin nesuferită.

De vreme ce o atitudine nesuferită în viziunea lui Gillian putea însemna un pumn în falcă sau şi mai rău, Medford făcu grăbit o plecăciune şi se retrase, aproape ciocnindu-se cu Charles.

— Asta nu a fost foarte înţelept din partea ta, draga mea, spuse ducele pe un ton dezaprobator.

— Ce?

Făcu ochii mari, într-o poză total neconvingătoare ce mima inocenţa.

— Ştii foarte bine. Să dai sfoară-n tară că domnişoara Kincaid îţi e verişoară.

— Ai cel mai afurisit auz, se plânse ea. Abia dacă am ridicat vocea la nivelul unei şoapte.

— Crede-mă, nu este chiar aşa, spuse Jack, aruncând o privire în jurul lor.

Câţiva auziseră evident schimbul de replici dintre ea şi Medford şi urmau cu siguranţă să răspândească cea mai suculentă bârfă care circulase în oraş de ani buni.

Gillian ridică din umeri.

— Nu e ca şi cum lumea nu ştie cine sunt taţii noştri. Urma să se facă legătura cât de curând. Pur şi simplu refuz să stau la o parte în timp ce lumea o insultă pe biata fată.

— Înţeleg, dar aş prefera să nu le dăm apă la moară până ce nu discutăm despre o strategie de abordare a situaţiilor de acest gen, spuse Charles.

Jack clătină din cap.

— Este deja prea târziu. Am putea la fel de bine să ne îndreptăm înapoi către locurile noastre şi să vedem ce alte dezastre ne mai aşteaptă.

Gillian se strâmbă.

— Îmi pare rău, Jack, nu intenţionam să pun paie pe foc.

O strânse uşor de umăr.

— Nu este deloc vina ta. Este numai a mea, pentru că am stricat atât de rău treburile cu Lia.

— Poate păstrăm mustrările de conştiinţă pentru finalul acestei seri dezastruoase, spuse Charles sec. Pentru moment, aş vrea să revenim la locurile noastre şi să ne prefacem că nu ne aflăm în mijlocul unui alt scandal spectaculos.

— Dar n-am mai declanşat niciun scandal în ultimul timp, protestă Gillian.

Soţul ei pufni şi o luă de mână pentru a o conduce afară din salonul ce se golea cu repeziciune.

În timp ce se îndreptau în tăcere către lojă, Charles avu grijă să arunce nişte priviri extrem de pătrunzătoare oricui încerca să se holbeze la soţia lui sau îndrăznea să comenteze ceva. De vreme ce Jack avea o preocupare similară, drumul li se deschise ca albia unui râu.

Când cortina se ridică şi *O surpriză pentru soţia cârciumarului* începu, aşa cum sugera titlul, piesa era un amalgam de şotii indecente ce făcea publicul să se sufoce de râs. Din fericire, doamna Lester nu făcea parte din distribuţie, de vreme ce arareori juca roluri comice. Jack nu putea decât să-şi imagineze chiotele ce ar fi fost cauzate de apariţia Liei alături de mama ei pe scenă.

În timp ce Jack aştepta apariţia Liei, se simţeau de parcă sabia lui Damocles le atârna deasupra capetelor. Când în sfârşit apăru pe scenă, cărând o carafă mare pe o tavă, el îi privi costumul şi abia reuşi să îşi înfrâneze un geamăt.

— Asta nu e prea bine, spuse Gillian în cel mai eufemistic mod cu putinţă.

Jucând rolul unei chelneriţe, Lia purta o bluză simplă îndesată într-o fustă ce îi dezvelea picioarele elegante mult peste gleznă. Decolteul său era atât de adânc, încât i se vedea partea de sus a corsetului, deasupra căruia se zăreau moviliţele atrăgătoare ale sânilor. Părul îi era prins la spate şi i se revărsa în valuri extravagante peste umeri. Cu obrajii îmbujoraţi era cu adevărat atrăgătoare, lucru indicat de uralele şi strigătele bărbaţilor din public.

— Oh, Doamne, oftă Charles. Ăsta este un dezastru absolut. N-am nici cea mai vagă idee cum o să remediem

situaţia asta.

— O să reuşim să…

Jack se întrerupse şi se aplecă înainte, încruntându-se.

Ţinând tava într-un echilibru precar, Lia traversă scena, îndreptându-se spre actriţa principală şi ceilalţi actori care erau adunaţi în jurul unei mese lălăind un cântec de beţie ridicol. În mod clar, rolul ei era să le reumple pocalele. Părea o treabă destul de simplă, dar Lia avea o expresie foarte stranie. Jack putu să jure că mişcase din nas.

Pentru că avusese timp jumătate din viaţa lui să o cunoască, ştia cu certitudine că ceva nu era în regulă în clipa aceea.

Actriţa principală îşi ridică pocalul pentru a fi reumplut, fără a pierde ritmul cântecului. Când Lia înţepeni, actriţa scutură pocalul şi îi aruncă o privire scurtă şi furioasă. Strângând din buze, Lia încercă să apuce carafa.

Înainte ca mâna să prindă mânerul, strănută cu putere. Strănută cu atâta forţă, încât tava îi zbură din mâini şi conţinutul carafei se vărsă în capul actriţei principale. Spre deliciul absolut al publicului, actriţa furioasă şi udă leoarcă sări din scaun şi începu să urle cu o voce suficient de puternică să trezească morţii.

Capitolul 9

— Mami, chiar n-a fost atât de grav, spuse Lia, în timp ce îşi sufla nasul pentru a suta oară de când coborâse de pe scenă. Toată săptămâna fugise din calea răcelii care dădea târcoale trupei de teatru, însă se pare că într-un final norocul o părăsise.

„Nimic nou”.

— Şi deşi micul meu accident nefericit nu le-a fost de ajutor nici domnişoarei Parker, nici domnului Thompson, adăugă ea, nimeni n-a fost rănit în adevăratul sens al cuvântului.

Mama ei, măsurând garderoba în lung şi în lat, se opri şi începu să dea din mâini.

— Rănit? Richard are un cucui cât un ou de gâscă.

— Din cauză că tava aceea blestemată este atât de grea, spuse Lia. În plus, domnul Thompson a fost foarte drăguţ şi a zis că nu-mi poartă pică.

— Din nefericire, Serena îţi poartă. A fost complet umilită.

Lia tresări.

— Da, dar a şi exagerat, trebuie să recunoşti. N-a fost vina mea că a alunecat şi a căzut.

Serena Parker făcuse un scandal monstruos după ce Lia vărsase băutura, agitându-se atât de mult încât alunecase în fund. Ţipătul ei atinsese cote extreme în momentul respectiv. Liei încă îi ţiuiau urechile.

— Nu cred că publicul a fost nemulţumit, adăugă ea. De fapt, chiar li s-a părut hilar.

Într-atât de hilar încât domnii din sală o aplaudaseră pe Lia stând în picioare. Da, fusese uşor penibil, însă în cele din urmă jucau o comedie. Gafa ei adăugase comic de situaţie.

Mama ei se trânti pe scaunul de la măsuţa de toaletă şi începu să îşi maseze tâmplele. Lia înţelegea perfect cum se simţea în timp ce se lăsă să cadă în vechiul scaun cu spătar de ratan înghesuit lângă stativul cu costume. Capul o durea şi se simţea absolut îngrozitor. Nu voia decât să se strecoare în pat şi să se ascundă sub pături pentru o perioadă nedefinită.

— Serenei în mod sigur nu i s-a părut hilar, spuse mami. Ameninţă că va demisiona şi se va duce la o altă trupă după „o umilinţă atât de profundă”, aşa cum o numeşte ea.

— Asta e neplăcut.

După mama ei, domnişoara Parker era a doua cea mai populară actriţă a companiei. Ea aducea public, ceea ce însemna că avea putere.

— Îmi voi prezenta scuzele cu plăcere, mami. Am încercat să o fac imediat după reprezentaţie, însă a plecat

agitată de lângă mine. M-aş putea duce chiar acum în culise să îi spun cât de rău îmi pare.

Exista obiceiul ca după reprezentaţie actorii să rămână îmbrăcaţi în costume şi să se adune în culise, primind vizita celor mai de vază oameni din public. Era o parte importantă a serii, momentul în care directorul trupei de teatru putea atrage noi investitori sau clienţi care ar fi dorit să achiziţioneze o lojă scumpă pentru toată stagiunea.

Mama ei sări în picioare.

— Te rog frumos să nu-ţi treacă prin minte aşa ceva. Serena se va isteriza, iar tu trebuie să înveţi, draga mea, că o actriţă de rol principal care este nervoasă trebuie evitată cu orice preţ.

Lia îi aruncă o privire mamei sale, având senzaţia că aceasta tocmai se descrisese. Evident, se abţinu de la alte comentarii.

— În plus, continuă mami, ar atrage mai multă atenţie asupra ta, şi nu este cazul. Dorim să evităm şi acest lucru.

— Dacă aşa stă treaba, ar trebui să nu mai joc în travesti, spuse Lia, punând punctul pe i. Se străduise pe cât de bine putea să joace cum trebuie, însă urâse fiecare secundă din acea experienţă teatrală. Simţindu-se expusă şi pe jumătate dezbrăcată, fusese oripilată de privirile lacome şi de comentariile necenzurate ale publicului, după ce acesta descoperise că era femeie.

— Jumătate dintre actorii noştri au prins răceala, ceea ce ne-a lăsat practic fără trupă, se plânse mama ei. De unde era să ştiu că o să te prindă şi pe tine?

— Te rog spune-mi ce trebuie să fac pentru a remedia situaţia cu domnişoara Parker. Sunt dispusă să fac orice.

— Ei bine asta e problema, draga mea. Mă tem că nu poţi face decât un singur lucru. Trebuie să nu mai joci.

Lia tocmai se abţinea să nu strănute din nou, însă acel anunţ îi opri brusc strănutul.

— Nu vorbeşti serios!

Bărbia mamei sale se ridică cu încăpăţânare.

— Îmi pare rău, Lia, dar domnişoara Parker i-a spus tatălui tău vitreg imediat după reprezentaţie că va părăsi

trupa dacă tu vei mai continua să joci în orice fel de rol. Chiar şi în cele de figurant.

— Dar este complet nedrept! A fost un accident, şi ea ştie asta.

— Pricep asta, însă Serena consideră că numai plecarea ta din trupă îi va permite să-şi recapete demnitatea. Este îngrijorată peste măsură că va deveni ţinta batjocurii.

— Şi tu eşti de acord?

Lia nu mai avea energie să îşi mascheze durerea că propria sa mamă nu voia să-i ia apărarea. Mami ezită, de parcă ar fi cântărit întrebarea. Dar după o secundă, colţul gurii i se ridică într-o grimasă.

— Îmi pare rău, draga mea, dar batjocura poate să-i fie fatală unei actriţe, chiar şi uneia de comedie. Serena este exagerat de sensibilă, însă îi înţeleg îngrijorarea.

În mod evident, Marianne Lester simpatiza, mai mult cu cauza colegei sale de breaslă decât cu propria sa fiică. Acest mic sâmbure de adevăr era greu de înghiţit.

— Şi ce-mi rămâne de făcut? Lia se simţea atât de tristă şi de disperată, încât o durea inima. Ştii la fel de bine ca oricine ce opţiuni limitate am. Nu pot deveni guvernantă sau doamnă de companie pentru vreo invalidă bogată – nimeni nu m-ar accepta.

Şi în orice caz, aceste profesii erau asemănătoare cu cea de servitoare, din punctul ei de vedere.

Mama ei îşi împreună mâinile în poală şi îşi compuse o expresie de grijă maternă perfectă. Păcat că nu era o mamă la fel de bună pe cât era la a juca acest rol.

— Preaiubita mea fiică, mi se rupe inima să fiu cea care frânge aripile visului tău cel mai drag.

În timp ce ofta dramatic, ducându-şi o mână la inimă, Lia se strădui să nu îşi dea ochii peste cap.

— Dar mă tem că nu am de ales, continuă ea. Ca să fiu sinceră, nu eşti făcută pentru o carieră pe scenă. Eşti mai mult decât bine-venită să rămâi cu noi la Londra pentru o perioadă. Eu şi tatăl tău vitreg considerăm ajutorul tău din culise de nepreţuit. Însă asta este o soluţie temporară.

Mai devreme sau mai târziu, cred că va trebui să revii la Stonefell. Sunt sigură că Lord Lendale poate veni cu o soluţie pentru problema voastră, dacă i-ai acorda puţină încredere.

Ea clătină din cap.

— Asta nu este o sugestie utilă, mami. Ştii că Jack nu-şi permite să ne susţină financiar. Dacă nu mă vei lăsa să mă alătur vouă, atunci va trebui să încerc să mă alătur unei alte trupe. Crezi că ai putea pune o vorbă bună pentru mine pe lângă alţi directori de trupe?

Mama ei aproape că se prăbuşi de pe scaun.

— Nu voi face nimic în acest sens. Poţi numai să-ţi imaginezi ce vorbe o să ne iasă dacă am juca în trupe diferite, întrecându-ne pentru atenţia publicului! Aş fi complet umilită, ca să nu pomenesc de criticile că nu-mi susţin fiica în propria trupă de teatru.

Lia înţelese că refuzul mamei sale de a o ajuta trebuie să fi fost alimentat, parţial, şi de gelozie. Deşi Marianne Lester era incredibil de populară şi încă foarte frumoasă, cea mai mică aluzie la competiţie părea inimaginabil de groaznică, chiar dacă asta însemna să îşi priveze fiica de ocazia de a-şi croi un drum în viaţă.

În timp ce Lia se străduia să accepte sentimentul de trădare ce o cuprindea, o bătaie la uşă le întrerupse. Tatăl său vitreg deschise uşa prudent.

— Detest să vă întrerup, draga mea, dar tu şi Lia aveţi nişte vizitatori nerăbdători să vă vadă.

Soţia lui flutură din batistă nepăsătoare.

— Stephen, pur şi simplu nu am chef de culise astă-seară. Iar Lia în mod sigur nu va ieşi în public. Trebuie să te scuzi în numele nostru.

— Nu sunt în culise, sunt…

Stephen îşi înghiţi cuvintele când Jack dădu uşa de perete şi îşi făcu loc înăuntru. Lia gemu încetişor, pentru că exact asta mai lipsea ca umilirea ei să fie completă. Bineînţeles că îl văzuse pe Jack în lojă, dar era convinsă că el fusese prea îngrozit de rolul ei ca să mai aibă ceva de-a face cu ea.

— Drăguţa mea, eşti în regulă? întrebă el în timp ce îngenunchea şi îi luă mâinile într-ale lui. Nu ai fost rănită de toată acea agitaţie, nu-i aşa?

De fapt, unul dintre ceilalţi actori o călcase pe picior destul de rău, iar degetele ei aveau să fie învineţite câteva zile. Dar nu acum era momentul să menţioneze aşa ceva.

Încercă să îşi smulgă mâinile dintr-ale sale, luptându-se cu dorinţa absurdă de a se prăbuşi în braţele lui şi de a izbucni în lacrimi.

— Sunt în regulă, nu este nevoie să fii atât de îngrijorat.

Degetele lui se încleştară într-o chingă blândă, dar fermă.

— Nu eşti în regulă. Ai faţa palidă şi pari bolnavă.

— Mulţumesc pentru consultaţia ta gratuită. Poate ar fi bine să pleci până nu te îmbolnăveşti şi tu.

— Ştii că eu nu mă îmbolnăvesc niciodată, răspunse el, ignorându-i tonul sarcastic.

În cele din urmă îi eliberă o mână, ridicându-se ca să o măsoare din priviri. Îşi apăsă palma pe fruntea ei, apoi pe obraz. Lia oftă ostentativ, detestând faptul că o trata ca pe un copil.

— Mda, concluzionă el. Ai febră. O să te duc la casa mamei tale şi o să te pun imediat în pat.

Lia clipi, gândindu-se la imaginea evocată de el – ei doi înlănţuiţi şi încinşi sub cearşafurile apretate. Ideea era surprinzător de atrăgătoare, mai ales la cât de nefericită se simţea.

El se încruntă.

Acum te-ai şi înroşit. În mod clar, aerul din Londra şi mediul teatral nu sunt benefice pentru sănătatea ta. Cu cât mai repede te însănătoşim şi ne întoarcem la Stonefell, cu atât mai bine.

Aruncă ultimul comentariu încruntându-se către mama Liei, care se încordă ca un arici, în ciuda costumaţiei de zeiţă greacă.

— Nu este nevoie să-mi atrageţi atenţia, milord, zise mami. Îi spun de zile întregi să se întoarcă în Yorkshire.

— Bun, deci toţi suntem de acord.

Lia îşi smulse într-un final mâna şi se ridică în picioare. Când încercă să se îndepărteze de el, se împotmoli în mormanul de costume elaborate, cu volane, ce atârnau de stativul din spatele ei. Nerăbdătoare, dădu la o parte penele unui şal mare de tip boa care insista să i se înfigă în faţă.

— *Nu* mă întorc la Stonefell, spuse ea. Jack, nu e treaba ta unde mă duc sau ce fac. Tatăl meu vitreg a spus că pot sta la Londra oricât vreau. Nu este aşa, domnule?

Sprâncenele stufoase ale lui Stephen se ridicară confuze în timp ce aruncă disperat o privire către soţia sa.

— Ăăă, desigur, draga mea. Atâta timp cât doreşti să…

Vorba i se întrerupse când îi întâlni privirea fixă lui Jack.

— Nu-l mai intimida pe tatăl meu vitreg, spuse Lia.

— Nu mai ignora adevărata ta situaţie, răspunse Jack. După dezastrul din seara asta, este mai mult decât necesar să revii într-un cadru rustic, cât mai repede cu putinţă.

— Din nou, mulţumesc pentru cuvintele frumoase, spuse ea iritată. Nu e nevoie să dispar ca un tâlhar în noapte. N-am greşit cu nimic. A fost un mic accident nefericit, şi chiar nu e cazul să faceţi atâta tărăboi pe tema asta.

— Un mic accident? Ţi-ai ieşit din minţi? Mica ta reprezentaţie a dat subiect de bârfă întregii Londre cum n-a mai avut de luni întregi. Şi ai mai şi atras o întreagă liotă de derbedei şi crai. Clătină din cap, părând dezgustat. Nu pot să cred că tu şi Dumnezeu ştie cine aţi găsit de cuviinţă să joci un rol în travesti.

— Pardon, nu e corect, interveni Stephen. Multe actriţe joacă aşa, inclusiv soţia mea.

— Ei bine, *această* actriţă nu va mai juca aşa, spuse Jack. De fapt, vremea ei de actriţă a apus.

Lia se gândea la posibilitatea de a-şi străpunge prietenul drag cu suliţa din recuzita mamei ei, când o femeie îl împinse pe Stephen la o parte pentru a intra în

cameră.

— La naiba, spuse tatăl său vitreg, nu este nevoie să mă împingeţi, tânără doamnă.

Nou-venita îl ignoră.

— Lăsaţi-o pe biata fată în pace, spuse ea cu privirea furioasă spre Jack. Are dreptate – nu a greşit cu nimic.

— Eşti la fel de rea ca ea. Jack aruncă o privire dezgustată către bărbatul înalt şi elegant care se înghesuia în cameră în spatele tinerei femei. Nu poţi să o stăpâneşti nici măcar puţin?

— Ştii răspunsul la această întrebare la fel de bine ca mine, răspunse bărbatul sardonic.

— Soţul meu este mult prea inteligent ca să mă împiedice atunci când ştie că am dreptate, spuse femeia.

Simţindu-se tulburată de agitaţie şi de migrenă, Lia clătină din cap.

— Scuzaţi-mă! Nu vreau să par nepoliticoasă, dar cine sunteţi?

Femeia îi zâmbi fermecător.

— N-ai putea fi mai nepoliticoasă decât mine, aşa cum soţul meu ţi-ar putea explica încântat. Mă numesc Gillian şi sunt verişoara ta.

Anunţul aduse cu sine tăcere în toată camera, deşi Liei i se păru că aude un oftat obosit din direcţia lui Jack. Se holbă la femeia înaltă, tânără şi încântătoare, îmbrăcată extrem de elegant şi care purta un set de bijuterii cu diamante extrem de valoroase. Întreaga ei înfăţişare, precum şi cea a soţului ei indicau apartenenţa la cele mai înalte ranguri ale nobilimii.

Din instinct, privirea îi zbură spre Jack, a cărui expresie combina resemnarea cu enervarea.

— Ea este verişoara mea? întrebă cu un glas pierdut.

El încuviinţă.

— Ai mulţi verişori, drăguţo, aşa cum bine ştii. Precum şi mătuşi şi unchi, la o adică.

— Nu că am avea ceva de-a face cu ei, mama sa adăugă cu un pufnet dispreţuitor. Nobilii ca ei adoră să ne privească de sus.

— Te vei bucura să afli că nu am pic de snobism în mine, mătuşă Marianne, interveni noua verişoară a Liei pe un ton voios.

Chiar şi mama Liei păru şocată de adresarea neceremonioasă.

Gillian făcu un pas şi îşi întinse mâna.

— Dar permite-mi să mă prezint cum trebuie, dragă verişoară. Sunt Gillian Dryden Penley, ducesă de Leverton. Iar acel domn distins din cadrul uşii este soţul meu, ducele de Leverton. Să-ţi spun adevărul, el este puţin snob. Dar pentru că este şi un om extraordinar de amabil, sper că îi vei ierta acest mic defect.

Spre lauda lui, ducele ridică doar o sprânceană ironică la adresa acestei descrieri sumare făcute de soţia sa.

Lia îi întinse o mână vlăguită ducesei, care o strânse cu încredere. O parte din ea voia să râdă de atitudinea directă a tinerei femei, dar nici nu putea prea bine să asimileze schimbarea bruscă de situaţie. Jack nu numai că ştia că tânăra este verişoara Liei, în aparenţă părea să îi fie şi prieten apropiat. Faptul că îi ascunsese o informaţie atât de preţioasă era din ce în ce mai enervant cu fiecare secundă care trecea.

Mami, care nu ratase niciodată o ocazie de aur, sări în picioare după care se înclină într-o reverenţă adâncă şi graţioasă.

— Excelenţele Voastre, nu aveam idee că vă aflaţi în sală în această seară. Ce onoare imensă! Sper că reprezentaţia v-a făcut plăcere.

— A fost… edificatoare, răspunse ducele şi îi aruncă o privire Liei. Din mai multe puncte de vedere.

Liei i se păru că citeşte o notă dezaprobatoare în tonul său liniştit, ceea ce nu îi calmă nervii care fierbeau. Mai rău, capul îi bubuia precum ciocanul pe nicovală. Pe cât de mult îşi dorea să stea de vorbă cu Gillian Penley, pe atât voia cu disperare să părăsească agitaţia şi zgomotul şi să se prăbuşească într-un pat cald.

— Jack, de ce nu mi-ai spus că ducesa dorea să mă întâlnească? Îţi este în mod evident prietenă, spuse ea,

concentrându-se la partea care o deranja cel mai mult.

El se strâmbă.

— Încercam să găsesc modul cel mai bun prin care să-ţi spun. Este uşor riscant, trebuie să recunoşti şi tu.

— Spunându-mi, pur şi simplu, zise ea, „Lia, ai o verişoară care pare foarte drăguţă”.

Ducea străluci de bucurie.

— Mulţumesc, draga mea. Dacă te ajută cu ceva, eu sunt de părere că Jack ar fi trebuit să-ţi spună de săptămâni bune.

— Da, şi eu la fel. Jack se uită la Lia, iar ochii săi întunecaţi se umbriră de regret. Însă bunica ta m-a rugat să mă abţin. Dorea să afli la momentul pe care ea îl considera adecvat.

Acum era rândul ei să ofteze.

— Presupun că nu voia să-mi fac speranţe deşarte.

Deşi buni avea mândria ei, avea nişte idei foarte clare despre ierarhia socială. Era de înţeles, având în vedere că îşi construise întreaga viaţă în jurul unui aranjament care era mult sub ceea ce ar fi meritat.

Jack dădu din mână a lehamite.

— N-aş vedea situaţia chiar aşa. Dar se temea, într-adevăr, că o astfel de relaţie se va sfârşi printr-o respingere. Nu voia să ştie că suferi.

— De parcă aş putea vreodată să fac ceva atât de josnic, răspunse ducesa indignată.

Lia îi zâmbi cu reţinere înainte să se întoarcă din nou spre Jack.

— Înţeleg că ai vrut să-i respecţi dorinţele lui buni, dar tot mi-aş fi dorit să îmi spui despre Excelenţa Sa, *mai ales* după ce am venit la Londra.

— Ai uitat că mă evitai? întrebă el. Şi când am reuşit să te prind zilele trecute, te-ai grăbit să dispari până să apuc să îţi zic. Mă subminezi neîncetat, Lia.

— Lendale, ştii că sunt foarte ataşată de tine, spuse ducesa pe un ton pe care Lia nu îl putea considera decât amenințător. Dar trebuie să insist să i te adresezi verişoarei mele cu respect sau o să-ţi…

— Gillian, ducele interveni brusc.

— Ăăă… o să fiu obligată să-ţi vorbesc cu francheţe, se corectă ea.

Jack pufni cu neîncredere. Ducesa îi zâmbi Liei în chip de scuză.

— Te rog, spune-mi Gillian, spuse ea. Şi să fiu sinceră, Lendale abia m-a cunoscut acum câteva luni. La vremea respectivă nu eram încă măritată şi nici nu eram sigură că voi rămâne în Anglia. Nu avea sens să afli în condiţiile în care nu ne-am fi întâlnit niciodată.

Lia încuviinţă, simţindu-se uşor domolită. Absentă, îşi masă capul care o durea teribil în timp ce se gândea la cel mai adecvat răspuns pentru strania situaţie.

— Lia, te rog ia loc până ce nu ţi se face rău. Jack o forţă să se aşeze pe scaunul de la măsuţa de toaletă a mamei sale şi o mângâie pe obraz. Trebuie să te odihneşti, drăguţo, sau o să ţi se facă şi mai rău.

Furia ei îşi mai pierdu din tărie, dar Jack strică momentul când se uită iritat spre mama ei.

— Trebuie să vină acasă, doamnă Lester. Şi gata cu aberaţia asta cu actoria.

— Desigur, milord, răspunse mami într-o clipită. Lia se poate odihni la noi înainte de a se întoarce acasă în Yorkshire. Nu e nicio grabă, oraşul nu-i prieşte deloc. Nu e de mirare că s-a îmbolnăvit.

— Am răcit puţin, rosti Lia printre dinţii încleştaţi. La fel ca jumătate dintre actorii trupei. Şi n-am de gând să mă întorc la Stonefell, aşa că puteţi să nu mai insistaţi pe tema asta.

— Desigur că nu se duce înapoi în Yorkshire, spuse Gillian. Va rămâne aici, la Londra, cu noi, la reşedinţa Leverton. Îi zâmbi cuceritor soţului ei. Nu eşti de acord, domnule?

Ducele, care se sprijinea de cadrul uşii, privind schimbul de replici cu o lipsă de interes arogantă, se apropie şi brusc părea să nu se simtă în largul său.

— Draga mea, nu ştiu dacă este cea mai bună idee, atât pentru tine, cât şi pentru domnişoara Kincaid.

— De ce nu? întrebă soţia lui. Va primi cele mai bune îngrijiri, şi astfel vom apuca şi noi să ne cunoaştem.

— Ştii de ce, răspunse soţul ei cu fermitate.

— Chiar ai de gând să te îngrijorezi de bârfe în situaţia dată? întrebă Gillian. Ştii că nu-mi pasă de clevetiri.

— Mă tem că acestea ar trebui să te îngrijoreze, spuse ducele.

— Pur şi simplu ignor opiniile idioţilor, spuse ea. Şi tu ar trebui să faci la fel. Numai Dumnezeu ştie cât de mult am reuşit să facem asta în ultimele luni. Mariajul nostru ar fi trebuit să fie scandalul deceniului, şi iată că totul este în regulă. Mai mult, o faci pe biata Lia să se simtă inconfortabil, şi asta e groaznic din partea ta.

— Nu e atât de simplu, nu de data asta, spuse Leverton. Apoi îi zâmbi Liei cu blândeţe, dar şi cu regret. Nu doresc să te simţi inconfortabil, domnişoară Kincaid. De fapt, abia aştept să te cunosc mai bine.

Lia se întrebă dacă asta era adevărat, deşi părea sincer.

— Înţeleg, Excelenţă. Nu mă simt deloc jignită.

— Dar eu sunt, la naiba! spuse Gillian. De ce, pentru numele lui Dumnezeu, nu poate verişoara mea să stea cu noi?

— Este o ofertă generoasă şi încântătoare, Excelenţă, interveni mami. Sunt sigură că Gillian ar fi foarte încântată să petreacă nişte timp cu voi. Nu-i aşa, draga mea?

Acum Lia dorea să se ascundă complet în spatele stativului de costume, sau şi mai bine, să dispară din cameră. Desigur că mami şi-ar dori ca fiica ei să lege relaţii strânse cu un duce puternic şi bogat şi cu ducesa lui, mai ales că le erau şi rude apropiate. Lia nu avea niciun dubiu că mama ei plănuia să exploateze această legături în avantajul trupei, probabil rugându-i să devină investitori. Dar mai degrabă s-ar fi întors în Yorkshire decât să permită cuiva să profite de generozitatea tinerei care părea atât de dornică să ajute.

— Vezi, Charles? rosti Gillian pe un ton triumfător. Dacă mama Liei este de acord, care mai poate fi problema?

— Problema este că două „accidente” de viţă regală locuind sub acelaşi acoperiş vor fi mană cerească pentru bârfitori, spuse Jack pe şleau. Iar ţie nici că-ţi va păsa, fiind ducesă şi căsătorită cu un om puternic. Dar cazul Liei este diferit. Dacă s-ar muta în conacul Leverton, o mare parte a atenţiei se va concentra asupra ei, ceea ce încercăm se evităm momentan cu orice preţ.

Gillian mormăi încetişor şi adorabil.

— Blesteme! Pur şi simplu urăsc lumea bună şi minţile lor înguste. Mi-ar plăcea să le dau foc tuturor.

— Minţi înguste, dar periculoase, cel puţin pentru domnişoara Kincaid, spuse ducele. Lendale are dreptate, îmi pare rău s-o spun.

— Trebuie să facem ceva, spuse Gillian, agitându-şi braţele atât de mult că aproape îşi smulse penele din coafura elegantă. N-am să permit să fie expediată în Yorkshire dacă ea nu doreşte acest lucru.

— Cred că am soluţia perfectă pentru această situaţie, Excelenţă, spuse o voce adâncă din hol.

Lia ridică privirea şi văzu un alt străin în cadrul uşii. La fel ca Jack şi ducele de Leverton, era înalt, lat în umeri şi îmbrăcat elegant, dar puţin mai în vârstă, probabil avea în jur de patruzeci de ani. Avea o faţă colţuroasă ce vădea multă personalitate şi se purta cu un aer extrem de autoritar.

— Iată-te, Hunter, spuse Leverton. În sfârşit.

Nou-venitul zâmbi uşor.

— Doream să evaluez situaţia înainte să intervin.

— Deci trăgeai cu ureche, Sir Dominic? întrebă Gillian.

Bărbatul ridică din sprâncene cu o faţă întrebătoare, dar politicoasă.

— Nu aşa aţi proceda şi dumneavoastră, Excelenţă?

Colţul gurii ei se ridică într-un zâmbet.

— Da, dar e foarte nepoliticos din partea ta să pomeneşti de asta. Ei, ar fi bine să intri cât încercăm să rezolvăm problema asta.

— Într-adevăr, spuse el, aşezându-se lângă duce. Camera era atât de aglomerată acum, încât tatăl vitreg al

Liei mai avea puţin şi se suia pe măsuţa de toaletă a mamei pentru a nu fi călcat în picioare.

Lia îşi apăsă tâmplele cu vârful degetelor, simţindu-se deodată copleşită de căldură şi de ivirea atâtor surprize într-un timp relativ scurt. Odată cu apariţia misterioasă a lui Sir Dominic Hunter, bănuia că o mai aşteaptă câteva.

El îi zâmbi Liei şi reuşi o plecăciune foarte credibilă, luând în considerare spaţiul strâmt.

— Sunt Sir Dominic Hunter, domnişoară Kincaid, şi este o plăcere să vă întâlnesc. Sunt mesagerul fratelui dumneavoastră vitreg, căpitanul William Endicott, care doreşte să vă transmită cele mai bune gânduri, precum şi protecţia sa. Pe scurt, căpitanul Endicott doreşte în mod evident să mă însoţiţi pe mine acasă.

Capitolul 10

— Nu te obosi, Lia, spuse Lady Chloe Hunter. Încă eşti în convalescenţă, aşa că ultimul lucru de care ai nevoie e un bebeluş neastâmpărat de care să ai grijă.

Lia îl aşeză pe micuţul Dom în poala ei, zâmbindu-i tinerei femei care avusese atâta grijă de ea pe parcursul bolii.

— Mă simt mult mai bine acum, mulţumesc. Nu pot să cred că am fost atât de bolnavă.

Era prima zi când cobora în salon de când se mutase în casa încântătoare şi spaţioasă a familiei Hunter de pe Upper Wimpole Street. În locul unei simple răceli, ea fusese doborâtă de o infecţie urâtă care o lăsase slăbită precum un pisoi pe jumătate înecat.

Chloe scotoci prin coşul de cusut de lângă scaunul ei.

— Cauza a fost, fără îndoială, munca şi emoţiile de dinainte de premieră, combinate cu călătoria obositoare de la ţară la oraş. Se uită pe bovindoul frumos înspre strada liniştită. Întotdeauna am găsit mediul rural mai sănătos şi cu siguranţă mai liniştit.

Deşi era adevărat că cei doi Hunter aveau casa

ascunsă într-unul din cartierele mai liniştite ale oraşului, Lia descoperise că ei de obicei trăiau şi mai retraşi, în conacul lor de la ţară, din Camberwell. Casa lor principală ţinea loc şi de azil caritabil pentru fete şi femei însărcinate şi necăsătorite, oferindu-le adăpost celor gonite de familiile lor.

Majoritatea membrilor înaltei societăţi plecaseră deja la moşiile lor de ţară, iar Lia bănuia că Sir Dominic şi Chloe ar fi făcut acelaşi lucru dacă nu le-ar fi fost trimisă în grijă atât de precipitat.

— Nici să nu te gândeşti că ne încurci în vreun fel, spuse Chloe, citindu-i expresia feţei. Suntem încântaţi să te avem cu noi oricât ţi-ai dori să stai.

Când Lia îl săltă pe Dom pe genunchi, bebeluşul chicoti şi îşi agită mânuţele strânse în aer, apoi încercă să apuce panglicile care îi decorau talia rochiei.

— Sunteţi foarte generoşi, dar sunt sigură că amândoi aţi prefera să fiţi la tară.

— Chiar nu. Soţul meu are mai multe treburi în oraş. Întotdeauna îşi găseşte ceva de făcut când stăm aici.

— Şi dumneavoastră? Nu vă lipseşte casa şi munca dumneavoastră de caritate de la Camberwell?

Un zâmbet uşor se ivi pe buzele lui Chloe.

— Ba da, dar adevărata mea casă este oriunde sunt soţul meu şi micul Dominic. Nu pot cere mai mult de atât. Şi cu toate că îmi lipseşte munca, fiul meu şi soţia lui stau la vila noastră, având grijă de fete. Justine este foarte apropiată de unul dintre copiii pe care îi îngrijim şi nu pierde nicio ocazie să petreacă timp cu el.

— Şi fiului dumneavoastră? Îi face plăcere?

Lia nu se putu abţine să nu întrebe cu un dram de şiretenie. După tot ce auzise despre Griffin Steele, îi venea greu să creadă că fostul proprietar de tripou era încântat să-şi petreacă timpul într-o casă plină de femei şi de bebeluşi.

Chloe râse.

— Griffin este mai puţin entuziasmat, însă surprinzător de bun să menţină pacea şi să creeze o

atmosferă calmă într-o casă ce poate fi mai mult decât însufleţită. În orice caz, merge oriunde vrea Justine, mai ales acum că e gravidă.

— Abia aştept să întâlnesc familia Steele. Încă e de necrezut pentru mine că am o familie adevărată, în afară de mama şi de bunica mea.

Deşi Lia întotdeauna îi considerase pe Jack şi pe lordul Lendale familie, acum descoperea că avea o familie *adevărată,* rude de sânge gata să o accepte în sânul lor. Abia trecuse de şocul întâlnirii cu Gillian, când Sir Dominic intrase în cameră şi anunţase că are şi un frate vitreg. Căpitanul William Endicott era fiul natural al ducelui de York şi fusese crescut de unchiul şi mătuşa lui, membri respectabili ai nobilimii rurale. Recunoscut în privat de tatăl său, Will îşi construise o carieră militară de succes şi se căsătorise cu fiica unui viconte. Acum locuia la Viena, parte a corpului diplomatic britanic.

Un alt şoc venise atunci când Sir Dominic dezvăluise că soţia lui era mătuşa Liei, mama lui Griffin Steele. Griffin era fratele vitreg al lui Gillian, o altă verigă în lanţul încâlcit de rude pe care Lia tocmai le dobândise.

În mod remarcabil, niciuna dintre noile sale rude nu păreau afectate de genealogia ei uşor dubioasă, deşi aceasta includea două curtezane faimoase, una dintre ele câştigându-şi încă existenţa pe scenă. Dar în timp ce fratele ei vitreg şi verişorii erau şi ei nelegitimi, proveneau din familii bune pe linia materna – chiar din aristocraţie în unele cazuri. Din această cauză, putuseră să îşi creeze o viaţă în cadrul înaltei societăţi şi să îşi găsească parteneri cu familii impecabile. Era un avantaj la care Lia nu putea râvni.

— Ai o familie destul de mare de acum, draga mea, spuse Chloe, şi ne bucurăm că ni te-ai alăturat. Suntem un grup destul de loial, aşa cum vei descoperi în curând.

— Sunteţi toţi foarte amabili, însă n-aş putea să profit de dumneavoastră pentru totdeauna. Ar fi incredibil de egoist din partea mea.

— Prostii! William şi soţia lui au spus clar că îşi doresc să rămâi la noi până ce se întorc ei de la Viena. Asta,

desigur, dacă n-ai dori în schimb să te duci tu acolo. Vor ţine cont de părerea ta, iar eu ştiu că ar fi absolut încântaţi dacă te-ai duce pe continent. Chloe îi zâmbi din nou cu căldură. Dar eu şi Dominic am fi absolut încântaţi dacă ai rămâne cu noi. A fost o bucurie pentru mine să am o nepoată atât de drăguţă de care să am grijă. Gillian nu m-a lăsat niciodată să o alint, e mult prea independentă.

Gâtul Liei se strânse de emoţie. Din momentul în care păşise pe uşă, Chloe o primise cu o afecţiune sinceră şi se dăduse peste cap să o facă să se simtă bine-venită.

Era un contrast evident cu comportamentul mamei sale. Primirea călduţă a mamei fusese suficient de rea – Lia considerase că fusese din cauza surprizei şi a consternării, căci nu ştia ce să facă cu ea. Dar când Sir Dominic propusese să o ducă acasă la soţia lui, mami fusese de acord cu un entuziasm aproape jenant. În cele din urmă, nu numai că rezolva problema viitorului imediat al Liei, dar o şi scotea din trupă şi din calea furiei celorlalţi actori.

Şi mai era şi Jack. Nu îl văzuse din seara debutului său umilitor. O vizitase la casa din Upper Wimpole Street de trei ori, dar la început fusese prea bolnavă ca să îl vadă, iar ulterior prea îngrozită să dea ochii cu el. Avea tot dreptul să fie nervos pe ea, dacă nu chiar furios.

Chloe îşi lăsă lucrul de mână şi traversă camera ca să se aşeze alături de Lia şi de bebeluş pe canapea. Dom gânguri fericit înspre mama lui, apucând-o de mână cu entuziasm.

— Ştiu că este mult de asimilat, spuse ea în timp ce-şi lăsa fiul să o apuce de deget. Să primeşti o familie de-a gata deodată poate fi uşor straniu. Dar promit că nu suntem înfricoşători, odată ce ajungi să ne cunoşti.

— Nu, toţi aţi fost minunaţi. Lia mută bebeluşul ca să fie îndeajuns de aproape cât să o apuce pe Chloe cu ambele mâini. Doar că e…

— Copleşitor? Crede-mă, înţeleg. Eram într-o situaţie similară când Griffin şi Dominic au revenit în viaţa mea. După ani de exil la ţară fără niciun contact cu familia mea, schimbarea a fost chinuitoare. O viaţă nouă necesită

adaptare. Râse. Mai ales cu familia noastră mare şi băgăcioasă.

— Este cu siguranţă diferit. Eu şi buni am fost întotdeauna singure. Adică, mai era Jack, desigur, şi Lord Lendale înainte să moară. Lia clătină din cap. Dar nu ştiu unde-i mai este locul lui Jack. Vrea să aibă grijă de noi, dar acest lucru nu este posibil. Nu pe termen lung, cel puţin.

Nici nu era responsabilitatea lui. Era a Liei, şi ea petrecuse o mare parte a ultimei săptămâni stând în pat fără să se gândească la nimic altceva. Cum se presupunea că *ea* o va susţine financiar pe buni?

Actoria ieşise din discuţie. Nici nu se putea aştepta ca fratele ei vitreg, William, un om pe care nu-l întâlnise în viaţa ei, să se apuce să le susţină pe ea *şi* pe buni aşa, pur şi simplu. Lia refuza complet să se pună în postura rudei sărace, complet dependentă de bunăvoinţa altora. Aşa cum ea şi buni descoperiseră, acest lucru nu avea întotdeauna un final fericit.

Caritatea şi bunătatea erau într-adevăr bine-venite, dar controlul asupra vieţii cuiva era cu totul altceva.

— Îmi dau seama că traiul la Stonefell nu ar fi adecvat pe o perioadă mai îndelungată, spuse Chloe. Dar asta nu înseamnă că Lord Lendale nu vă poate ajuta. Putem discuta asta cu el când trece pe aici în după-masa asta.

Posibilitatea de a-l revedea pe Jack făcu inima Liei să bată mai repede. Nu îşi putu da seama dacă reacţia era cauzată de anticipaţie sau de groază.

Nu-l poţi evita pe veci, spuse Chloe, citindu-i din nou expresia. Dominic aproape că s-a suit peste el, încercând să îl împiedice să dea buzna în camera ta ieri.

— Jack nu e obişnuit ca eu să îl evit. Dar nu ştiu cum aş putea da ochii cu el după tot ce s-a întâmplat. Presupun că e destul de supărat pe mine.

Nu că ar fi avut vreun drept în acest sens. Adevărul era că ea ar fi trebuit să se enerveze pe el că îi punea *obstacole* în drum de câte ori voia să înainteze.

— Lordul Lendale este pur şi simplu îngrijorat pentru tine, spuse Chloe. Acum, cred că este momentul ca

băieţelul meu să se ducă înapoi la bonă pentru o baie şi un pui de somn. Se aplecă către el şi îl mirosi. O, da, cu siguranţă trebuie să ajungă la bonă.

Lia îl eliberă pe micul neastâmpărat fără tragere de inimă, simţindu-i lipsa de îndată ce greutatea lui confortabilă o părăsi. Legănatul unui bebeluş întotdeauna făcea lumea mai frumoasă.

— Detest să îl las să plece. E atât de dulce.

— Dulce nu este cuvântul pe care l-aş folosi să îl descriu chiar acum, spuse Chloe, ridicându-se cu fiul său în braţe.

Dom era o mogâldeaţă robustă şi agitată, aproape prea mare pentru a fi ridicat de mama sa. Frumuseţea delicată a lui Chloe o făcea să pară aproape fragilă, dar Lia descoperise că ea era exact opusul. Avea o forţă tăcută şi supraveghea pe toată lumea din jurul său, inclusiv pe puternicul său soţ, cu o hotărâre calmă.

— Te pricepi să te porţi cu bebeluşii, spuse Chloe, ridicându-se în picioare. Dom deja te adoră.

— Iubesc copiii. Mereu petreceam mult timp cu cei mici din familiile chiriaşilor de la Stonefell. Bietele lor mame aveau deseori nevoie de ajutor.

Lia clipi rapid când un gând îi trecu fulgerător prin minte. Oare ar putea să o întrebe pe mătuşa sa?

— Presupun să nu v-ar ajuta o îngrijitoare sau o mână de ajutor la moşia de la Camberwell, nu?

Chloe se opri în drumul său spre uşă, uitându-se la ea cu o privire uimită. Cum nu o refuză din prima, Lia prinse curaj.

— Aş putea să o aduc pe buni cu mine, spuse ea deja încântată. N-am avea nevoie de prea multe, doar câteva cămăruţe în sat. Promit să lucrez din greu, nu am fi o povară pentru dumneavoastră.

Chloe clătină din cap.

— Draga mea, cred că se poate mai bine de atât.

— Dar...

— Nu, Lia, nici nu se pune problema.

Înainte să poată cere lămuriri, uşa se deschise şi Sir

Dominic intră în cameră. Ca de obicei, trăsăturile-i dure se luminară când îşi văzu soţia. Transformarea din magistrat sobru în soţ iubitor era surprinzătoare şi emoţionantă. Chloe şi Sir Dominic erau căsătoriţi de mai puţin de doi ani, dar devotamentul lor unul pentru celălalt se vedea limpede din fiecare gest, privire, vorbă. Nu ştia multe despre povestea lor, decât că fusese plină de separări lungi şi tristeţe. Faptul că depăşiseră atâtea obstacole şi avuseseră o a doua şansă atât de târziu în viaţă îi dădea speranţă Liei că va putea găsi într-o zi o fericire similară.

Aproape.

— Bună, draga mea, spuse el aplecându-se uşor pentru a-şi săruta soţia. Sper că doamnele se bucură de o zi frumoasă.

Era poate surprinzător ca demnul Sir Dominic să se poarte atât de neceremonios în prezenţa unei fete aproape străine, dar el o acceptase pe Lia cu o primire caldă, la fel ca soţia lui. Se putea obişnui uşor cu viaţa în casa lor senină şi veselă. Acesta era un avertisment clar că era momentul să nu mai piardă vremea şi să găsească un plan adecvat pentru viitor.

— Şi ce face băiatul meu? spuse el, mângâindu-l uşor pe cap.

— Are nevoie să fie schimbat, răspunse Chloe.

— Da, am văzut. Sau mai bine zis, am mirosit. Mereu m-a surprins că o creatură atât de mică poate produce o miasmă ce ne aminteşte atât de tare de un staul.

Soţia sa îl bătu uşor pe umăr.

— Ce urât să spui aşa ceva! Lia va crede că nu-ţi iubeşti fiul.

— Dacă mă iau după faţa ei, Lia e de acord cu mine, spuse Dominic cu o sclipire în ochi. Dă-mi-l pe micul bandit ca să îl duc la bonă!

Când îşi strânse fiul la piept, Dom se apucă de lavaliera apretată a tatălui său, distrugându-i cutele elegante.

— Of, Doamne, oftă Chloe. O altă lavalieră stricată.

— O voi schimba înainte de cină. Ferească Sfântu’ să-

ţi ofensez simţul modei, doamna inimii mele, spuse el în drum spre uşă.

Chloe strâmbă din nas către Lia.

— Sunt ultima care află de noile tendinţe în modă, aşa cum ştie şi Dominic. Dacă ar fi după mine, mi-aş petrece zilele într-o rochie veche de casă, având grijă de bebeluşi sau de grădină.

— E o schimbare mare de la vechea dumneavoastră viaţă, nu? întreabă Lia. Dumneavoastră şi Dominic păreţi să fiţi căutaţi deseori de înalta societate.

— Soţul meu este cu siguranţă, spuse Chloe. Nu sunt prea pasionată de socializarea în grupuri mari. Când eram proaspăt căsătoriţi, petrecerile din societate mă stresau aşa de rău că făceam urticarie. Dar cu timpul m-am obişnuit, şi tu vei face la fel. De fapt, s-ar putea să ajungi să-ţi placă. La o adică, eşti o tânără frumoasă şi energică, şi meriţi puţină distracţie.

Lia îşi netezi cu grijă rochia de batist care fusese uşor şifonată de micul trup grăsuţ al lui Dominic.

— Sunt sigură că nu voi avea această şansă.

— I-am cerut lui Smithwell să ne aducă tava cu ceai, spuse Dominic în timp ce intra din nou în cameră. Este devreme, dar recunosc că sunt lihnit după o după-amiază incredibil de plictisitoare la Whitehall. Şi trebuie să continuăm să îi creştem apetitul musafirei noastre. Aruncă o privire cunoscătoare şi rapidă în direcţia Liei. Pari să te simţi mai bine, dar tot eşti palidă.

— Mă simt în putere, domnule, vă mulţumesc. Dumneavoastră şi mătuşa Chloe aţi avut foarte multă grijă de mine. Dacă veţi continua să mă răsfăţaţi astfel, nu-mi voi mai dori să plec.

— Eşti bine-venită să stai cât de mult îţi doreşti, spuse Dominic în timp ce se aşeza pe unul din scaunele cu spătar înalt din faţa canapelei. Nu-i aşa, draga mea?

— I-am spus de nenumărate ori. Chloe se aşează pe scaunul de lângă soţul ei. Dar nu cred că mesajul a ajuns la destinaţie.

— Vă rog să nu credeţi că sunt nerecunoscătoare, se

scuză Lia. De fapt, invitaţia dumneavoastră a fost aşa un mare noroc că aproape crezusem că aţi plănuit cu Jack să mă luaţi din casa mamei mele. Prinse un schimb de priviri între cei doi soţi.

— Nu aţi făcut asta... nu? se bâlbâi ea. Adică, în afara faptului că mi-aţi spus că fratele meu vitreg doreşte să mă ajute.

— Sigur că nu, spuse Dominic cu calm. Aşa cum ai spus şi tu, a fost vorba de noroc.

Lia îl studie fără speranţa de a-i străpunge faţada impenetrabilă.

— Pe cât vă sunt de recunoscătoare, nu pot sta aici pe veci. Şi deşi apreciez oferta căpitanului Endicott de a mă duce la ei la Viena, n-aş putea să-mi abandonez bunica. Ar fi suficient de dificil pentru ea să părăsească Stonefell, mutatul pe continent iese din discuţie. Nici nu pot să cred că domnul căpitan sau doamna Endicott şi-ar dori asta foarte mult. Cu siguranţă sunt amândoi suficient de ocupaţi cu atribuţiile funcţiei lor diplomatice.

— Sunt sigură că vei descoperi că Will şi Evie nu şi-ar dori nimic mai mult, spuse Chloe. Dar îţi înţeleg îngrijorarea în legătură cu bunica ta.

— Poate ar trebui să ne spui tu ce vrei să faci, spuse Dominic. Presupun că te-ai gândit mult la asta cât ai zăcut la pat.

— Aveţi dreptate, domnule. Trebuie să-mi găsesc un post oarecare, având în vedere că mama a refuzat să-mi mai încurajeze încercările de a-mi lansa cariera actoricească.

Mami clarificase acest lucru în vizita ei din ziua precedentă. Lipsa ei de susţinere o rănise pe Lia mai mult decât voia să recunoască. Aproape că avusese senzaţia că mama ei ar fi dorit mai degrabă ca ea să devină curtezană decât să aibă o carieră răsunătoare pe scenă.

— Poate că-şi doreşte o viaţă liniştită pentru fiica ei, spuse Chloe cu blândeţe. Una mai potrivită firii sale.

— Nu ştiu exact care îi sunt motivele, spuse Lia, încercând să nu pară plină de amărăciune. În orice caz, deşi

nu pot fi guvernantă, am ceva experienţă în lucrul cu copiii. Sir Dominic, i-am sugerat mătuşii Chloe să mă angajeze ca îngrijitoare sau însoţitoare pentru copiii din azilul său.

— Cred că se poate mai bine de atât, spuse Dominic ca un ecou straniu al soţiei sale.

Lia fu la fel de iritată şi a doua oară când primi acest răspuns.

— Da, nu am să o las pe Lia să trăiască cu impresia că va trebui să se angajeze, spuse Chloe.

— Nu-i nimic în neregulă cu angajarea într-o casă bună, protestă Lia.

— Sunt de acord, zise Chloe. Şi am un respect imens pentru cei care fac acest lucru. Dar familia ta nu-şi doreşte asta pentru tine. În plus, nici n-ai fost crescută pentru o astfel de viaţă. Cred că vei găsi această ocupaţie dificilă.

— Nu mă tem de munca grea.

— Sunt sigură că nu, dar Will Endicott m-ar ucide dacă îi voi permite surorii sale vitrege să se angajeze, spuse Dominic. Chiar şi în cadrul familiei.

Lia îşi aruncă mâinile în aer.

— Atunci ce se presupune că o să fac, pentru numele lui Dumnezeu? Trebuie să mă îngrijesc de bunica mea.

— Atunci te vei bucura să afli că avem un plan pentru tine. Împreună cu ducele şi ducesa de Leverton, îţi vom facilita debutul în societate, spuse Chloe entuziasmată, de parcă îi făcea o mare favoare Liei. Ţinând cont de poziţiile noastre, cât şi de istoriile personale, suntem suficient de conştienţi de obstacolele care te aşteptată. Şi ştim cum să le depăşim.

Dură câteva secunde până ce Lia îşi recăpătă vocea. Chloe şi Dominic aşteptară răbdători, fără să încerce să o grăbească.

— De ce aţi dori să mă ajutaţi să-mi fac debutul în societate? întrebă într-un final.

— De ce nu? răspunse Dominic cu un calm impasibil.

Lia putea enumera o sută de motive, dar o bătaie la uşă le întrerupse discuţia.

— Ah, trebuie să fie Jack, spuse Dominic. A sosit la

ţanc pentru ceai.

De parcă se coordonaseră, uşa se deschise şi un slujitor intră cu o tavă mare de ceai. Câteva secunde mai târziu, majordomul îl aduse pe Jack în încăpere.

Dominic se ridică, împreună cu Lia, care îşi lipi un zâmbet pe faţă, deşi se simţea aproape ameţită de emoţii. Nu era obişnuită să se simtă agitată în preajma lui Jack, şi senzaţia i se părea atât deranjantă, cât şi alarmantă.

— Nu te ridica, Lia, spuse Jack.

Luând-o de braţ, o conduse încetişor înapoi pe canapea. Căldura mâinii sale mari ce trecea prin materialul subţire al mânecii o făcu să se poticnească şi să se împiedice.

— Sunt în regulă, spuse ea, cufundându-se în canapea.

— Îmi pari uşor nesigură, spuse el uitându-se la Dominic. Ar trebui să fie jos din pat? A văzut-o vreun doctor azi?

Lia îşi dădu ochii peste cap.

— Doamne, eşti mai rău ca buni.

Privirea lui zbură înapoi spre ea.

— Cineva trebuie să aibă grijă de tine, având în vedere că este evident că tu nu eşti în stare.

Ea oftă. Ursul rănit ieşise din nou la suprafaţă.

— Dacă ai venit numai să mă cerţi, poţi să pleci de pe acum.

— Te asigur că Lia se însănătoşeşte, spuse Chloe. Doctorul a vizitat-o ieri şi a spus că a scăpat de infecţie.

— Aşa, vezi? spuse Lia. Acum, nu te mai agita ca o fată mare şi stai jos, te rog!

Jack părea înclinat să o contrazică, dar apoi gura sa puternică se curbă într-un zâmbet larg. Îi făcu inima să îi bată într-un ritm mai rapid care aproape că o durea.

— Scuzele mele, spuse el. Dar erai cu adevărat bolnavă, drăguţo, şi tu nu te îmbolnăveşti niciodată. Am fost îngrijorat în privinţa ta.

— Ştiu şi îmi pare rău, dar totul e bine acum. Bătu uşor cu palma perna de lângă ea. De ce nu stai jos ca să

bem nişte ceai şi să discutăm puţin.

— Acum te porţi cu mine de parcă sunt căzut din lună.

— Şi funcţionează?

— Aparent da, spuse el, aşezându-se.

Smithwell şi un valet aranjară vesela pentru ceai pe măsuţa joasă din faţa lor. După ce se retraseră, Chloe le turnă tuturor câte o ceaşcă.

— Toţi păreaţi foarte serioşi când am intrat, spuse Jack zâmbind. Despre ce vorbeaţi?

— Chiar, despre ce vorbeam? întrebă Chloe, aruncând o privire nedumerită soţului său, pe care Lia nu o crezu deloc sinceră.

— Aminteşte-ţi, draga mea, răspunse Dominic. Discutam despre cel mai bun mijloc de a o prezenta pe Lia pe piaţa căsătoriilor.

Capitolul 11

Jack păru încremenit pentru un moment, apoi o roşeaţă puternică îi cuprinse trăsăturile. Lia nu-l putea învinui. În cele din urmă, ideea de a o prezenta în înalta societate pentru a-şi găsi un soţ era chiar şi mai nebunească decât propunerea lui buni de a o transforma într-o curtezană.

— Poftim? îl întrebă el cu răceală pe Dominic.

Magistratul îi zâmbi cu blândeţe.

— Nu mă deranjează să repet dacă n-ai înţeles din prima.

Jack lăsă ceaşca jos cu un clinchet puternic. Băutura arămie sări din ceaşcă în farfurioara de dedesubt.

— Am înţeles. Doar că nu pot să-mi cred urechilor. Privirea sa mijită se mută către Lia. Planul ăsta nebunesc a fost ideea ta, nu?

Atitudinea lui dezaprobatoare îi trimise emoţiile şi aşa fragile în direcţia opusă.

— Presupun că nu poţi să-ţi imaginezi că un bărbat

respectabil ar vrea să mă ia de soţie, spuse ea acid. Este în mod evident în afara sferei imaginaţiei umane, luând în considerare originea mea *şi* nefericitul meu debut scenic.

Îşi încrucişă braţele pe piept şi îl fixă cu o privire mânioasă.

Când privirea lui Jack lunecă în jos spre corsajul ei, Lia îşi coborî braţele şi îşi apăsă pumnii în poală. Când el ridică din nou privirea, o mică roşeaţă îi cuprinsese pomeţii.

— Nu spune prostii, Lia, rosti el pe un ton mai blând. Apariţia ta scenică a fost o mişcare greşită şi uşor provocatoare, dar n-a fost nimic nefericit acolo.

— Păreai să fii de altă părere în seara aceea la teatru.

Jack răsuflă lung, de parcă se chinuia să-şi găsească o rămăşiţă de răbdare.

— Recunosc că eram supărat, dar nu era vina ta. Mama şi tatăl tău vitreg ar fi trebuit să fie mai precauţi şi să nu te expună public.

— Nu m-au forţat cu nimic, Jack, am făcut-o de bunăvoie. Asta nu era chiar adevărat, cel puţin în ceea ce privea rolul în travesti. Dar făcuse ceea ce era necesar şi refuza să regrete acest lucru. În plus, o actriţă dedicată trebuie să fie pregătită să se sacrifice pentru arta sa.

— Doamne sfinte, aşa îi spui tu? Fii atentă aici, domnişoară, şi bagă bine la cap, spuse el, apropiindu-se ameninţător. Zilele tale de actorie s-au încheiat şi asta e.

Lia ridică un deget şi i-l agită aproape de nas.

— Atunci ai face bine să mă asculţi, Jack Easton…

O apucă de mână.

— Aş fi tare fericit dacă ai înceta să mai agiţi degetul în direcţia nasului, al pieptului sau al corpului meu.

Ea îşi smulse degetul din strânsoarea lui.

— Am eu o idee despre unde aş vrea să-ţi înfig acest deget acum.

Jack rămase cu gura căscată de uimire, şi Chloe chicoti ascuţit. Sprâncenele lui Dominic se ridicară uşor şocate.

— Pentru numele lui Dumnezeu, mă refeream la posterior, spuse Lia cu o faţă roşie.

Nu ar fi fost pentru prima oară când i-ar fi tras cu o gheată în posterior. Reuşise o dată când avea treisprezece ani. Buni îi permisese în sfârşit să poarte fuste lungi şi să îşi prindă părul, mai mult pentru că Lia o bătea la cap de săptămâni bune. Jack venise să o ia la pescuit în iazul de la Stonefell şi o tachinase fără milă în legătură cu noua ei apariţie studiat feminină. Deşi era doar pentru amuzament, ea fusese devastată de faptul că el încă o vedea ca pe o fetiţă mică. După prea multe plecăciuni din partea lui, ea fugise în spatele lui, îi pusese piedică şi îl împinsese cu putere. Jack zburase în lac cu tot cu undiţă. Revenise la suprafaţă câteva secunde mai târziu, scuipând şi uluit. Lia fusese la fel de şocată şi îngrozită că se pierduse cu firea. Când începuse să bâlbâie o scuză pripită, întinzând o mână ca să-l ajute să iasă, Jack izbucnise într-un hohot de râs. O luase de mână şi o trăsese şi pe ea în iaz. Lia oscilase între furia că noua ei coafură fusese distrusă şi ridicolul general al situaţiei. O singură privire aruncată spre faţa fericită şi udă a lui Jack provocase o explozie generală de râs. Se îndreptaseră uzi leoarcă înapoi spre Bluebell, fiind din nou prieteni la cataramă.

Ochii întunecaţi ai lui Jack sclipiră de amuzament.

— N-ar fi pentru prima oară, nu-i aşa, domnişoară? Te rog acceptă-mi scuzele umile, Lia, în mod evident mi-am uitat manierele.

Nu era sigură că era gata să-l ierte.

— Cu siguranţă le-ai uitat, mormăi ea.

— Dar pare să le fi recuperat cu uşurinţă, spuse Dominic. Aşa că poate am putea discuta despre asta puţin mai liniştiţi.

— Şi cu mai puţine ameninţări, adăugă Chloe.

— Sunt forţată constant să-l ameninţ pe Jack, spuse Lia. Nu mă ascultă dacă nu o fac.

— Ba te ascult, spuse Jack cu o voce aproape sobră. Poate că nu sunt mereu de acord cu ceea ce propui, dar te ascult.

— Fir-ar spuse ea. Acum vrei doar să mă faci să mă simt ca o scorpie. Nu-ţi merge, Jack. Am suficiente motive

de îngrijorare fără să mă mai simt prost din cauză că mă învinovăţeşti tu.

— Dacă nu te-aş face să te simţi vinovată, nu m-ai asculta niciodată.

— Bine punctat, spuse ea cu o admiraţie reţinută. Cred că ai câştigat runda asta.

— Nu e un meci de box, spuse el, şi nu-mi doresc să câştig nimic. Vreau doar să te întorci la Stonefell la bunica ta. Promit că totul va fi bine dacă vei face asta.

Ea se uită la expresia încăpăţânată de pe chipul lui şi încercă să fie răbdătoare. Avea intenţii bune, dar ea putea ghici mândria masculină ce se ascundea în spatele acestor idei. Îi era greu să accepte că nu poate avea grijă de ea.

— Asta nu e o soluţie, Jack. Ştii din ce cauză mai bine ca oricine.

Eu nu ştiu, spuse Dominic. Poate îmi puteţi explica.

Lia aproape că uitase că Chloe şi Dominic erau în cameră.

— Ei bine, e cam dificil de explicat. Era jenant.

Jack se strâmbă.

— E o discuţie privată care ar fi bine să rămână în familie.

— Dar noi suntem familia Liei acum, milord, sublinie Chloe. Sau ai uitat acest lucru?

El îi zâmbi larg gazdei sale.

— E vina mea că avem discuţia asta. Dar asta nu înseamnă că sunt mai puţin responsabil de bunăstarea Liei.

— Jack, spuse Lia încet, detestând să sublinieze ceea ce era evident, tu îmi eşti cel mai bun prieten, dar nu îmi eşti rudă.

— Mulţumesc că mi-ai amintit, spuse el. Dar în felurile în care contează, eu îţi sunt familie. Nu pot să cred că nu eşti de acord.

O ascunsese bine, însă ea prinse o notă rănită în tonul său. Se încruntă într-o scuză tacită. Cu toate acestea, era momentul ca Jack să înţeleagă o dată pentru totdeauna că nu mai era responsabil de viitorul ei.

— Fratele vitreg al Liei are acum mai multe drepturi

de decizie în ceea ce priveşte protecţia ei, spuse Dominic. Deşi e lăudabil faptul că şi tu doreşti acest drept.

— De vreme ce căpitanul Endicott nu este aici, nu cred că acest lucru se aplică, spuse Jack. Şi în continuare susţin că cea mai bună variantă este ca Lia să se întoarcă la Stonefell, unde totul va rămâne aşa cum a fost întotdeauna.

— Nu, nu şi nu, spuse Lia printre dinţii încleştaţi.

Expresia încurcată a lui Chloe se lumină.

— Te îngrijorează ce se va întâmpla odată ce Lordul Lendale va aduce o soţie acasă, nu?

Lia încuviinţă, uşurată că mătuşa ei ghicise.

— Ar fi jenant, trebuie să recunoaşteţi.

— Aşa este, spuse Chloe. Viitoarea Lady Lendale ar trebui să fie excesiv de tolerantă. Să aibă nu numai una, ci două dintre faimoasele Kincaid pe domeniul ei ar fi un test dificil pentru orice nevastă tânără.

— Am să mă repet, Lia nu este faimoasă cu nimic, spuse Jack, enervat în mod evident de evaluarea directă făcută de Chloe. Iar Rebecca are peste şaizeci de ani. Trecutul ei este istorie antică.

— Asta nu-i chiar adevărat, spuse Dominic. Nimeni nu poate nega faptul că unchiul tău a instalat-o pe Rebecca Kincaid ca amantă pe moşia lui. Din cauza asocierii tale apropiate cu familia, ţie ţi se pare ceva firesc. Dar nimeni nu va crede asta, mai ales părinţii unei tinere respectabile cu care ai putea dori să te însori.

— Cu o fată atât de drăguţă ca Lia pe moşie, adăugă Chloe, nicio soţie în deplinătatea facultăţilor mintale nu va fi de acord cu aşa ceva. Ar fi convinsă că ea este amanta ta.

— Îi spun asta lui Jack de săptămâni bune, zise Lia. Dar pur şi simplu refuză să recunoască realitatea situaţiei.

Culoarea aprinsă a pometţilor lui Jack semnală cât de ruşinat – şi enervat – era de discuţia aceea fără ocolişuri.

— Nu e treaba nimănui cui îi permit să locuiască pe moşie. Şi este *casa* ta, Lia.

Se aplecă şi îl apucă de mână, împletindu-şi degetele

cu ale lui. El se opuse pentru un moment, dar într-un final îi luă mâna la rândul lui.

— Jack, tu eşti cel mai generos om din lume, dar ştii cât de important este pentru tine să închei un mariaj reuşit, mai ales luând în considerare finanţele dezastruoase de la Stonefell. Nu-ţi poţi permite să mă ai pe mine prin preajmă ca un peşte care a început să miroasă. Toţi fermierii arendaşi şi majoritatea sătenilor depind de tine.

Ideea că Jack s-ar putea căsători cu altcineva îi făcea fizic rău, dar refuza să fie egoistă. El trebuia să încheie un mariaj reuşit, şi ea nu-i putea fi o piedică.

El îşi smulse mâna.

— Pot să adaug faptul că asta este una dintre cele mai jenante conversaţii pe care le-am purtat vreodată?

— Poţi, spuse Dominic. Dar este suficient de informativă. Ştiam că unchiul tău nu o ducea prea bine cu finanţele, dar nu înţelesesem că lucrurile luaseră o turnură atât de disperată.

— Sunt sigur că voi reuşi să întorc mersul lucrurilor, spuse Jack sec.

Lia încuviinţă.

— Cu siguranţă, *dacă* îţi vei găsi o soţie bogată. Ar trebui să-ţi petreci timpul curtând fete eligibile gata de măritiş, nu să te îngrijorezi pentru mine. Eu voi fi în regulă.

— Şi astfel revenim la discuţia noastră iniţială, spuse Dominic. Planul nostru de a o prezenta pe Lia societăţii. Cea mai bună variantă pentru ea este să-şi găsească un soţ pe măsură care îi va preţui multitudinea de calităţi şi…

— Îmi va trece cu vederea defectele? încheie Lia pe un ton amar.

— Nu ai niciun defect, draga mea, spuse Chloe. Doar câteva obstacole de trecut.

Ochii lui Jack aproape că-i săriră din cap.

— Sunteţi şi mai visători decât mine dacă aveţi senzaţia că Lia poate să apară într-o sală de bal fără să fie sfâşiată de clevetitori. Toţi dezmăţaţii şi derbedeii o vor vâna ca nişte şacali. Nu am să permit să o supuneţi unei astfel de sorţi.

Lia era pe punctul de a obiecta faţă de acest plan în baza aceloraşi motive îngrozitoare pe care tocmai le enumerase Jack, înainte ca acesta să o amuţească prin intervenţia lui exagerată.

— Chiar crezi că aş permite ca nepoata soţiei mele să fie sfâşiată? întrebă Dominic, uitându-se fix la Jack. Sau că-i voi permite cuiva mai puţin decât respectabil să discute cu ea?

— Sigur că nu, răspunse Jack încordat. Dar nu poţi să-i fii alături douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Şi nici chiar dumneata nu poţi opri clevetitorii, Sir Dominic. Niciun rege nu poate.

— Din păcate, asta este adevărat, oftă Chloe. De fapt, fiii regelui alimentează cele mai suculente bârfe din oraş, aşa cum ştim cu toţii. Pe cât de mult nu-mi place să o recunosc, Jack nu greşeşte când se gândeşte la provocarea de a-i găsi Liei un soţ. Nu va fi uşor.

— Mai ales după nefericitul meu debut artistic, spuse Lia.

— Lăsând la o parte acel incident nefericit, sunt sigur că îţi putem reabilita bunul renume, spuse Dominic. În toate celelalte privinţe, ai trăit o viaţă excepţional de obişnuită la ţară. Nicio bârfă nu era legată de tine, iar mama ta a fost căsătorită în ultimii zece ani cu un om care este şi respectabil, şi bine văzut, îi zâmbi Liei. Mama ta este foarte populară, draga mea. Iar relaţia ta cu ea nu este o pată pe onoarea ta.

— Nu este nici ceva de laudă însă, spuse Jack. Poate ai reuşi s-o reabilitezi pe Lia, deşi acel cuvânt nu este potrivit, căci Lia nu are nevoie de reabilitare.

Ea îi strânse mâna, transmiţându-i recunoştinţa ei. El îi zâmbi scurt.

— Dar sunteţi complet săriţi dacă aveţi senzaţia că va reuşi să prindă în plasă un aristocrat bogat sau vreun membru al nobilimii, continuă el. Şansele ca un nobil să se însoare cu ea sau să-i permită moştenitorului său să se însoare cu ea sunt aproape nule. Şi nici nu există vreun motiv pentru un fiu mai tânăr să facă acest lucru, de vreme

ce ea nu are nici zestre şi niciun nume bun cu care să vină în relaţie.

Sentimentele calde ale Liei pentru el se risipiră ca fumul în vânt. Din nefericire, nu îi putea contrazice logica perfectă.

— Nu toţi aristocraţii au nevoie de o soţie bogată, observă Chloe.

— Poate că nu au nevoie, dar de obicei vor una, răspunse Jack sec. Şi vor şi ca femeile lor să provină din familii impecabile, de obicei mai bune ca ale lor. Suntem toţi o mare de snobi, ştii asta.

— Nu chiar toţi, dar îţi înţeleg punctul de vedere, spuse Dominic. Lia s-ar descurca mai bine cu nobilimea rurală, mai ales că şi ea a fost crescută la tară.

— Serios? se îndoi Lia.

Toţi nobilii de la ţară pe care îi cunoştea goneau după avuţii şi statut mai ceva decât cei londonezi.

— Hm, făcu Chloe, odihnindu-şi bărbia pe vârful degetelor împreunate. Mai sunt câteva posibilităţi de luat în considerare. Ştim câteva familii perfect respectabile care s-au descurcat bine cu negoţul sau au făcut averi în India. Cine ştie dacă nu cumva un nabab bogat ar fi soţul potrivit pentru Lia?

— Vorbeşti despre ea de parcă e pusă la mezat, spuse Jack dezgustat. Nu voi permite ca Lia să fie vândută câştigătorului licitaţiei ca o fleică de carne.

— De fapt, asta e o descriere adecvată în ceea ce priveşte metodele abordate de femeile din familia mea, spuse Lia. De obicei, activitatea noastră a fost să ne vindem.

Jack păru îngrozit.

— Îţi interzic să mai spui aşa ceva vreodată, s-a înţeles? E o aberaţie totală.

— Doar studiam variantele, interveni Chloe liniştitor. Nu o vom forţa pe Lia să facă nimic. Ne dorim doar fericirea ei.

— Nu spun că nu apreciez ceea ce încercaţi să faceţi, zise Lia. De fapt, sunteţi cu adevărat generoşi. Dar trebuie

să fiu de acord cu Jack de data asta.

El se uită la ea cu o uimire exagerată.

— Stai, trebuie să-mi notez această ocazie specială în jurnal. Lia Kincaid este de acord cu mine într-un final.

— Ce prostie! murmură ea.

Dominic o studie pentru câteva momente cu o privire stânjenitor de pătrunzătoare.

— Sunt convins că putem depăşi orice obstacole semnificative, draga mea. Însă doar dacă îţi doreşti cu adevărat să reuşeşti.

Aceasta era esenţa problemei. Lia ştia suficient despre mariajele aranjate ca să înţeleagă la ce se înhamă.

— Eu… nu sunt sigură, spuse ea ezitând. Sună de parcă n-o să fie prea plăcut, să vă spun sincer. Nu sunt sigură că vreau să încerc.

— În regulă, spuse Jack. Vei reveni la Stonefell, cel puţin până ce fratele tău vitreg revine în Anglia, spuse el, anticipându-i obiecţiile. Apoi poţi decide ce vrei să faci.

Lia se gândi la acest lucru câteva secunde, înainte de a se uita la Dominic.

— Ştiţi când va reveni căpitanul Endicott?

— Este cam greu de spus, luând în considerare situaţia din Viena, spuse el cu regret. Probabil va mai dura câteva luni.

„Fir-ar!” Soluţia propusă de ei avea prea multe elemente nesigure. Şi în plus, trebuia să se mai gândească şi la buni. Pur şi simplu nu putea cere unui frate vitreg pe care nu îl cunoscuse niciodată să se angajeze să le întreţină luni bune, dacă nu chiar ani.

Discuţia o aduse din nou la locul pe care îl evitase de la bun început – locul care începea deja să îi pară destinat. Într-un final oftă cu năduf, cu aerul cuiva care îşi scotocea mintea de zile bune.

— Mai există o opţiune. Este probabil cea mai realistă, luând în considerare circumstanţele.

— Care ar fi aceea? întrebă Dominic cu un zâmbet.

— Aş putea începe să-mi caut un protector.

Faţa lui Dominic se înăspri.

Lia ridică din umeri.

— Vorbim de afacerea familiei aici. Atât buni, cât şi mami sunt de părere că asta mi-ar ieşi mai bine decât orice altceva.

Jack puse o mână puternică pe braţul ei.

— Am mai discutat asta, şi am senzaţia că ţi-am interzis în mod expres să mai deschizi discuţia din nou, bombăni el.

Ea îşi smulse braţul, enervată din ce în ce mai mult de tendinţa lui de a-i da ordine.

— Am să fac exact ceea ce vreau, când vreau. Şi dacă doresc să-mi iau un protector, ei bine, asta am să şi fac.

Privirea lui o străpungea cu furie.

— Nu mă provoca, Lia. Te asigur că ceea ce urmează nu va fi foarte plăcut.

Prea nervoasă ca să gândească raţional, făcu singurul lucru care îl enerva atunci când erau copii. Scoase limba la el.

El se holbă la ea cu neîncredere. O secundă mai târziu, trăsăturile lui căpătară aerul unei hotărâri masculine.

— În regulă, spuse el ridicându-se. Noi doi mergem undeva separat să discutăm chestia asta, iar apoi îţi vei face bagajele pentru Stonefell.

— Nu prea cred.

— Şi nici nu se va apuca să se pregătească pentru a fi curtezană, spuse Dominic, uitându-se la ea cu o privire intimidantă. Nu vreau să mai aud baliverne din astea de la tine, nepoată. O interzic complet.

Lia rămase cu gura căscată la el, surprinsă de schimbarea comportamentului său de obicei calm.

Chloe îşi puse ceaşca pe masă şi se ridică, uitându-se la soţul său cu o dezaprobare blândă.

— Îţi interzic să ridici vocea la Lia, dragul meu. Serios, Dominic, unde-ţi e mintea?

El tresări uşor.

— N-am intenţionat să ridic vocea, dar trebuie să recunoşti…

— Nu recunosc nimic. Soţia lui se întoarse fără milă spre Jack. În ceea ce te priveşte pe tine, Lord Lendale, mă aşteptam la ceva mai bun din partea ta. Intimidarea Liei este inacceptabilă. Uită-te cum s-a înroşit. În mod evident ai supărat-o, şi sper doar să nu se îmbolnăvească iar.

Lia nu avea cum să se îmbolnăvească iar, dar aprecia ajutorul mătuşii sale.

— Ei bine, la naiba, Lady Hunter, spuse Jack, părând uşor ruşinat, cineva trebuie să-i bage minţile în cap.

— Chloe, poate îi poţi explica tu Liei de ce ideea ei este atât de aberantă? întrebă Dominic.

Ea o luă pe Lia de braţ şi o ridică.

— N-am să fac aşa ceva. De fapt, cred că ideea Liei este cea mai bună.

Acest lucru făcu să se aştearnă liniştea în încăpere, bărbaţii fiind în mod evident stupefiaţi de afirmaţia lui Chloe.

— Ah, aşa? reuşi Lia să îndruge.

Mătuşa ei încuviinţă.

— Aşa cum ai spus, n-ai multe opţiuni, aşa că am putea să le încercăm pe toate. De ce nu mergem noi două sus în camera ta să purtăm o discuţie liniştită şi raţională fără interferenţe absurde masculine?

Lia nu se opuse când Chloe o împinse spre uşă, deşi aruncă o privire peste umăr spre Jack. Arăta de parcă cineva îi scăpase o nicovală în cap.

Odată ce ieşiră din cameră şi începură să urce scările, Lia îşi drese glasul.

— Nu crezi cu adevărat că ar trebui să devin o curtezană, nu?

Chloe râNji.

— Evident că nu. Nici nu este nevoie.

— Atunci de ce ai spus că este o idee bună?

Mătuşa sa se opri pe palier, cu o treaptă mai sus decât ea.

— Pentru că este absolut evident că Jack Easton este îndrăgostit de tine. Este la fel de evident că încă nu-şi dă seama de asta, bietul băiat! Aşa că va trebui să-şi dea

singur seama, apoi putem purcede din punctul respectiv.

Pentru un moment alarmant, scările părură să se încline sub picioarele Liei, şi simţi cum apucă balustrada cu ambele mâini.

„Jack Easton, îndrăgostit de mine?”

Cum, pentru numele lui Dumnezeu, ajunsese Chloe la o concluzie atât de bizară? Ideea că Jack ar putea fi îndrăgostit de ea era cel mai ridicol lucru pe care îl auzise vreodată. La o adică, aproape că leşinase când îl sărutase în biblioteca de la Stonefell şi se purtase complet nesuferit cu ea de când ajunsese la Londra. Acţiunile sale clar nu erau ale unui bărbat prins în mrejele iubirii sau aprins de pasiune – ba chiar din contră.

În timp ce Lia îşi aduna gândurile, mătuşa ei o privea cu un calm impasibil. Un privitor putea crede că tocmai comentase ceva la adresa ultimei mode privind bonetele, în loc să îi întoarcă Liei lumea pe dos.

Într-un final îşi regăsi vocea.

— Nu cred că este adevărat, mătuşă Chloe. Jack ţine foarte mult la mine şi desigur că este protector, însă…

— E îndrăgostit de tine, spuse Chloe cu certitudine. O luă pe Lia de mână şi o trase în sus pe scări. Dar aşa cum am spus, încă nu a înţeles acest lucru. Aşa că va trebui să-l facem să-şi dea seama.

Lia alunecă pe hol în spatele mătuşii sale, prea fermecată ca să simtă podeaua sub picioare.

— Şi dacă mă voi preface că devin o curtezană, Jack îşi va da seama că este îndrăgostit de mine?

Chloe zâmbi radios în timp ce deschidea uşa către camera Liei.

— Trebuie să începem de undeva, dragă, nu?

Capitolul 12

— Era şi timpul să-ţi faci apariţia, îi spuse ducele de Leverton lui Jack în timp ce acesta trecea de alţi oaspeţi în

drum spre soţia lui. Seara aproape s-a terminat.

— Nu fi idiot! În plus, am ajuns aici acum nu ştiu cât timp. Mi-a luat o grămadă să intru în casă şi să urc pe scările alea nenorocite. Aruncă o privire spre uşa de la intrare a casei Leverton, unde majordomul şi trei lachei primeau haine şi direcţionau oaspeţii nerăbdători. Credeam că acesta va fi un bal privat, dar e mai aglomerat ca la grădinile Vauxhall.

Decisese să vină de la club după ce analizase cu amărăciune timp de o oră toate posibilele dezastre care îi stăteau înainte. Când ajunsese în Grosvenor Square, fusese uimit să vadă coada lungă de trăsuri care aşteptau. Ţinând cont de perioada anului, evenimentul ar fi trebuit să fie unul de proporţii modeste, nu un succes răsunător ce ar fi putut rivaliza cu cele mai mari baluri din plin sezon.

— Stai numai să vezi sala balului, spuse Leverton. Va fi un miracol dacă podeaua nu va ceda, făcându-ne pe toţi să ne prăvălim peste bucătării.

Mici bucăţi muzicale răsunau peste rumoarea gălăgioasă, însă prea mulţi oaspeţi blocau holul ca să poată vedea sala de bal.

— Asta a fost o idee proastă, Charles. Faptul că va fi prezentată într-un astfel de mediu pune prea multă presiune asupra Liei. Ca să nu mai spun că se pare că ai invitat pe toată lumea.

Gazda lui pufni.

— Eu i-am invitat? Am senzaţia că jumătate dintre oamenii care îmi terfelesc acum covoarele şi-mi beau excelenta şampanie nici măcar n-au fost invitaţi.

— Splendid, spuse Jack. Ce dezastru ne aşteaptă!

— Nu-ţi mai face griji. Toată lumea este mobilizată astă-seară. Sir Dominic o urmăreşte pe Lia ca un uliu, atât de straşnic încât şi tu ai fi mulţumit, iar Gillian a promis să înjunghie pe oricine care se apropie prea mult de verişoara ei sau o insultă.

— Da, omorâtul musafirilor ar trebui să rezolve problema bârfelor.

Prietenul său zâmbi.

— Parcă îmi amintesc că ai râs de necazurile mele când încercam să o introduc pe Gillian în înalta societate. Nu pot să-ţi spun cât de încântat sunt să te văd şi pe tine pe jăratic acum.

Jack îşi amintea vag de o vreme când era un om fericit, chiar jovial. Acum, de când problemele tindeau să se adune una peste alta în mod alarmant, părea că simţul umorului şi modul binevoitor în care privea lumea dispăreau încet, încet.

— Gillian n-a trebuit să depăşească atâtea obstacole câte are Lia.

— Nu? Soţia mea a pocnit un conte în mijlocul balului, ceea ce şi tu trebuie să admiţi că a fost o adevărată provocare chiar şi pentru flerul meu social. Lia în mod sigur nu se va arunca în astfel de acrobaţii.

— Serios, Charles, spuse Gillian, întorcându-şi capul către soţul ei. Când vei înceta să-mi mai scoţi ochii cu acel incident neplăcut?

— Draga mea, oroarea absolută a acelei clipe îmi va rămâne întipărită în amintiri pe vecie.

Ducesa râse.

— Ce aberaţie! Haide, tu şi Jack v-aţi plâns şi aţi încurcat coada prea mult. Biata Lady Cardwell va ajunge să aibă varice dacă mai staţi mult acolo.

Jack se întoarse şi o văzu pe doamna în chestiune cum îi privea chiorâş, buclele sale cenuşii şi turbanul mov aproape tremurându-i de nervi. Murmură nişte scuze, deşi mental se încruntase. Lady Cardwell era o bârfitoare de prima clasă şi o snoabă îngâmfată. Prezenţa ei în seara aceasta nu putea fi un semn bun.

— Ce Dumnezeu caută aici? murmură el înspre Gillian. Este un balaur!

— Crede-mă, ştiu. Mă ia la întrebări de câte ori ne întâlnim. Dar este o prietenă bună a mamei lui Charles, care a insistat să o invităm. Aruncă o privire dezgustată înspre sala de bal. Alături de jumătate dintre oaspeţii din această seară.

— Nu ştiam că soacra ta este în oraş. Nu putu să-şi

ascundă uimirea.

— A sosit la începutul săptămânii, anunţându-ne doar cu câteva zile înainte, spuse Gillian pe un ton morocănos. Era prea târziu să anulăm balul, deoarece majoritatea invitaţiilor fuseseră deja trimise. Apoi a insistat să invităm şi mai mulţi oameni.

Acest lucru era o schimbare neplăcută din mai multe puncte de vedere.

Deşi ducesa văduvă de Leverton era o femeie de treabă, era remarcabil de arogantă. Şi deşi aparent acceptase mariajul fiului său cu Gillian Dryden, susţinerea ei pentru Lia nu se întrezărea să fie la fel de puternică.

— Presupun că ar putea fi mai rău, spuse el cu grijă. Dacă mama lui Leverton a fost de acordat să ne onoreze cu prezenţa astă-seară, asta trebuie să însemne că îi tolerează prezenţa Liei în înalta societate.

— Da, hai să ne prefacem că aşa este, în regulă? zise Gillian entuziastă.

— Şi unde este sfinţenia sa, mama soacră? Am presupus că ne va întâmpina la primire.

— Din nefericire, este exact în spatele tău, murmură Gillian.

Jack trebui să îşi muşte buza pe interior ca să se abţină să nu râdă când se întoarse să o salute pe mama lui Leverton.

— Lord Lendale, ce drăguţ din partea ta să ne onorezi cu prezenţa într-un final, spuse văduva, o femeie scundă şi îndesată care, în ciuda faptului că folosea un baston, avea o postură demnă şi se ţinea foarte dreaptă. Începusem să cred că n-ai să mai ajungi.

— Excelenţă, ce plăcere să vă revăd, spuse el, înclinându-se deasupra mâinii ei. Arătaţi minunat ca întotdeauna.

— Lasă linguşelile, tinere. Îmi displac cu adevărat.

Jack văzu o sclipire în ochii bătrânei. Poate nu îl aproba întotdeauna – ceea ce ţinuse să menţioneze deseori de-a lungul anilor –, dar se obişnuise cu el, aproape văzându-l ca pe un al doilea fiu.

— Arăţi cu adevărat încântător astă-seară, mamă, spuse Gillian politicos. Culoarea aceea te prinde foarte bine.

Chiar şi Jack se chinui să o creadă, de vreme ce văduva purta o nuanţă turbată de mov.

Ducesa văduvă ignoră complimentul.

— Gillian, stai dreaptă te rog! Postura ta e absolut îngrozitoare.

Postura lui Gillian era oricum numai îngrozitoare nu, dar ea doar îşi dădu ochii peste cap şi îşi îndreptă umerii în timp ce soacra ei se strecură în linia de primire lângă fiul său.

— Adoră să mă muştruluiască, îi spuse ea într-o şoaptă mascată lui Jack. Are şi ea o preocupare.

— Şi încetaţi să mai şuşotiţi, adăugă văduva. E chiar necuviincios.

— Are şi urechi de elefant, adăugă Gillian.

— Eşti incorigibilă, replică Jack.

— Aşa îmi spune şi Excelenţa Sa în fiecare ceas. Acum, nu mai ţine coada în loc şi du-te să o cauţi pe Lia.

— Presupun că nu pot să mai amân acest lucru, nu? Sper pe tot ce am mai sfânt să nu ne luăm iar la ceartă.

Ea îl bătu pe braţ.

— Nu te mai îngrijora. Sunt sigură că este nerăbdătoare să te vadă.

— Când a ajuns?

— Cam acum o jumătate de oră, cu foarte puţină agitaţie şi câteva bârfe ici-colo. Asta sigur îţi va face plăcere.

Ştia că el încă era supărat pentru că nu fusese ales să o însoţească pe Lia. Jack presupusese din start că acesta va fi rolul său – să gonească orice crai sau derbedei care ar fi avut curajul să se apropie de ea. Luând în considerare planul ei nebunesc de a-şi căuta un protector, părea o precauţie esenţială şi de bun-simţ. La o adică, dacă ştia să facă un lucru, acela era să aibă grijă de Lia Kincaid.

Sir Dominic nu fusese de acord cu el, nici Lia, spunând că nu va face decât să atragă atenţia asupra relaţiei

neobişnuite dintre familiile lor. De fapt, Jack şi Lia schimbaseră câteva cuvinte aprinse pe această temă, ceea ce dusese la plecarea ei furtunoasă din salonul familiei Hunter, lăsându-l ca de obicei cu gura căscată.

Tot ce mai putea face acum era să se apropie cât de mult i s-ar fi permis şi să încerce să o protejeze pe cât de bine putea.

— În regulă, am să intru, spuse el. Apropo, de obicei înţeleg ce mi se spune, mai ales dacă mi se explică de câteva ori la rând, de preferat în cuvinte monosilabice.

Gillian râse.

— Cred că eşti uşor de antrenat, milord. De fapt, cred că vom avansa la cuvinte de două şi chiar trei silabe cât ai clipi.

— Aceasta a fost o insultă demnă de soţul tău, Excelentă.

— O iau ca pe un compliment.

— Eu nu as face-o.

Ea îi zâmbi galeş înainte de a se întoarce să discute cu Lady Cardwell, care într-un final trecuse de ducesa văduvă.

Lui Jack îi luă câteva minute până ce reuşi să îşi facă loc prin sala de bal, de vreme ce se tot întâlnea cu prieteni şi era nevoit să răspundă la întrebări legate de mama sa. Câteva dintre invitatele vârstnice îşi exprimară surpriza în legătură cu absenţa ei, deşi ştiau că Lady John mai degrabă s-ar împuşca în picior decât să se apropie la mai puţin de o sută de metri de o Kincaid. Remarcile lor mascate erau doar un indiciu al posibilelor pericole ce pândeau în sala de bal.

Se opri lângă una dintre coloanele corintice de la intrare şi trecu în revistă toată încăperea. Abia dacă mai era loc să arunci un ac pe ringul de dans, unde amestecul de rochii colorate şi bijuterii strălucitoare erau în contrast cu ţinutele bărbăteşti întunecate. Din fericire, el era mai înalt decât majoritatea bărbaţilor, aşadar îşi putea identifica cu uşurinţă ţinta.

Ţinându-se de cuvânt, Dominic Hunter stătea lângă Lia şi Chloe, arătând foarte fioros. Din nefericire, nici măcar

căutătura încruntată a lui Sir Dominic nu reuşea să ţină la distanţă de Lia un grup entuziasmat de pretendenţi tineri sau mai puţin tineri.

Deşi majoritatea, slavă Domnului, erau complet respectabili, alţii nu erau chiar aşa. Jack îi recunoscu pe membrii celui de-al doilea grup, atât după nume, cât şi după gen. În ciuda manierelor lor impecabile şi a aparenţelor cizelate, el le cunoştea scopurile la fel de bine cum cunoştea starea precară a finanţelor lui. Căutau o cucerire nouă şi puseseră ochii pe Lia.

Competiţia de a-i câştiga favorurile – şi de a-i compromite complet reputaţia – începuse deja.

„Peste cadavrul meu”.

Nerăbdător să o ajungă, începu să se împingă prin mulţime. Încă mai avea câţiva metri de parcurs şi nu reuşise să o vadă cum trebuie, când mulţimea se dădu la o parte, căci un nou dans începea pe ring. Câţiva dintre domni se îndepărtară, probabil pentru a-şi găsi partenere. Jack aproape că se împiedică în propriile picioare, oprindu-se în loc în timp ce mintea îi era acaparată de viziunea din faţa sa.

Ştiuse întotdeauna că Lia era o fată drăguţă. Zâmbetul ei dulce şi generos îi câştigase aliaţi peste tot pe unde se dusese. Era întruchiparea fetişcanei de la ţară – o faţă proaspătă, fără podoabe şi îmbrăcată într-un fel care se potrivea unei vieţi liniştite, ce se învârtea în jurul anotimpurilor şi al muncii unei moşii retrase din Yorkshire.

Fetiţa simplă cu faţa rumenă era în acea seară înlocuită de o zeiţă tânără şi sofisticată, care purta o rochie crem cu paiete aurii ce-i făcea pielea să strălucească şi se agăţa de forme ce păreau mult mai generoase când erau etalate de un corsaj adânc. Părul castaniu strălucitor fusese ridicat în bucle complicate, cu şuviţe delicate ce alunecau pe gâtul lung şi graţios. Umerii ei fini şi drepţi erau aproape goi, iar mânecile elegante păreau că îi vor aluneca pe braţe din clipă în clipă, lăsând la vedere toate comorile ascunse de rochia mulată.

„Doamne, Dumnezeule!”

Răsuflă cu greutate pe nas, aproape ca un taur înfuriat, nu se putu abţine să nu observe. Trebui să depună un efort conştient să nu smulgă eşarfa matroanei de lângă el şi să n-o arunce pe umerii goi ai Liei. Afurisita se afişa ca o adevărată urmaşă a faimoaselor Kincaid. Nici dacă dădea anunţ în ziar nu i-ar fi reuşit atât de bine.

În timp ce începu să înainteze, o mână fermă îl prinse de umăr.

— Jack, aşteaptă, spuse Charles, trăgându-l după o coloană de marmură. Trebuie să vorbim.

— N-am timp, izbucni el. Trebuie să o prind pe Lia până nu face o nebunie.

— E în siguranţă, Sir Dominic şi Lady Hunter stau cu ochii pe ea.

— Ai văzut cum e îmbrăcată?

Charles se încruntă.

— Desigur. Arată fermecător.

— Arată ca o curtezană afurisită care îşi etalează avantajele.

Sprâncenele prietenului său se ridicară de uimire.

— Nu prea cred. Rochia ei este cu totul adecvată pentru o tânără care nu este la primul sau al doilea sezon. Gillian a ajutat-o să o aleagă.

— Cumva toate femeile din familia asta şi-au pierdut minţile? întrebă Jack.

— Habar n-am despre ce vorbeşti. Dar asta nu contează acum, căci avem o problemă. Sau, mai bine zis, tu ai o problemă împreună cu Lia. Şi mă tem că e cam greu de evitat.

Jack oftă.

— Acum ce mai e?

Charles se uită peste umărul lui Jack înspre sala de bal. Apoi se uită înapoi la Jack, cu trăsăturile ferme şi sumbre.

— Mama şi sora ta tocmai au ajuns şi se îndreaptă înspre noi.

*

— Aici, domnişoară Kincaid, acum vă puteţi odihni puţin, spuse Sebastian Sinclair. Aţi atras un număr impresionant de admiratori, îi aruncă un zâmbet fermecător, dinţii săi albi contrastând cu tenul bronzat. Din fericire pentru mine, toţi flăcăii înflăcăraţi erau ocupaţi pentru următoarele câteva dansuri. Ceea ce înseamnă că acum sunteţi doar a mea.

Lia zâmbi politicos în timp ce încerca să se abţină să nu-şi şteargă transpiraţia care îi curgea pe ceafă. Ce n-ar fi dat pentru o gură de aer rece şi curat de tară, cum era la Stonefell.

Aruncă o privire în jurul încăperii, încă surprinsă de numărul impresionant de bărbaţi care păreau nerăbdători să o cunoască. Însă era mai mult decât evident din câteva aluzii subtile că cel puţin câţiva dintre cei prezenţi văzuseră reprezentaţia ei de la Pan. Acest lucru o făcea atrăgătoare în ochii lor şi devenise chiar, aşa cum bine bănuia, o provocare.

— Este foarte aglomerat, nu? răspunse ea. Dumneavoastră însă nu păreţi afectat de acest lucru deloc, domnule Sinclair.

În urmă cu vreo câteva minute, aproape că-i venise rău de la căldură şi de la mirosurile de parfum, rom, ceară şi aranjamente florale – cu precădere crini şi trandafiri – şi cel puţin trei sute de oameni înghesuiţi în spaţiul strâmt al câtorva camere. Jura că aproape putea vedea o aromă parfumată plutind deasupra ringului de dans.

— Am petrecut majoritatea ultimului deceniu în India, răspunse Sinclair. Pe cât de rău este aici, această sală de bal nici nu se compară cu Bombay în perioada musonului. Acolo reuşeşti cu greu să iei o gură de aer timp de câteva luni.

— Mi-ar plăcea să aflu mai multe despre aventurile dumneavoastră în India, spuse Lia. Pare o ţară incredibil de fascinantă, deşi vremea poate fi într-adevăr o provocare.

Dintre toţi bărbaţii pe care îi întâlnise în seara aceea, Sinclair îi plăcea cel mai mult. Conform mătuşii Chloe, era

fiul cel mai tânăr al unui baron sărac. Fusese trimis în India când era un băieţandru şi îşi făcuse averea acolo. Era înalt şi chipeş, cu păr de culoarea grânelor, ochi verzi pătrunzători şi o personalitate prietenoasă care părea complet naturală. Spre deosebire de alţi bărbaţi, nu părea să o privească doar ca pe o tentaţie de moment care aştepta să fie devorată. Vorbea ca un bărbat cu bun-simţ şi educat, ascultând cu interes şi opiniile ei.

El ridică din umeri.

— Te obişnuieşti.

Ceva din tonul său sugera că nu prea avusese de ales.

— Vă invidiez curajul, domnule Sinclair, spuse Chloe, vânturându-şi cu putere evantaiul pentru a se răcori. Mai aveam puţin şi leşinam. Mă mir că Gillian a găsit atâţia oameni rămaşi aici, considerând că sezonul s-a terminat de mult. Poate puţin prea mulţi, să fiu sinceră.

— Bănuiesc că nu toţi au fost pe lista de invitaţi, interveni Dominic cu sarcasm.

Lia se încruntă.

— Adică oamenii au venit şi fără invitaţie? De ce ar face aşa ceva?

Chloe şi Dominic se priviră reciproc.

— Presupun că au venit să caşte gura la cea mai recentă faimoasă Kincaid. Lia se strâmbă. Ce nepoliticos să vină pe capul familiei Leverton fără niciun fel de bun-simţ.

— Nu poţi niciodată greşi anticipând comportamentul inadecvat al înaltei societăţi, spuse Dominic. De fapt, este mai bine să te aştepţi întotdeauna la ce e mai rău, astfel încât atunci când o ocazie fericită se iveşte, nu poţi decât să rămâi plăcut surprins.

— Sunt complet de acord, având în vedere propriile mele experienţe, spuse Sinclair. De când m-am întors la Londra acum câteva luni, am fost abordat cu cele mai impertinente întrebări legate de orice detaliu, de la întâlnirile mele cu femeile exotice ale Indiei până la măsura averii mele.

— Asta e groaznic, spuse Lia. Cum aţi rezistat?

El îi făcu cu ochiul.

— Am inventat cele mai mari gogoşi pe care mi le-am putut imagina, în special în legătura cu grosimea portofelului meu.

Lia şi Chloe râseră şi până şi Dominic zâmbi uşor.

Era primul semn de bună dispoziţie pe care îl arătase toată seara. Unchiul ei îşi petrecuse timpul până atunci încruntându-se la diverşi care încercaseră să discute cu ea până atunci, făcând tot posibilul să îi gonească. Chloe fusese nevoită într-un final să-i amintească scopul acestui întreg exerciţiu, acela ca Lia să îşi găsească un pretendent potrivit. Dominic răspunsese cu acreală că el îi gonea doar pe cei nepotriviţi, care păreau să fie mult prea numeroşi.

Acest lucru nu făcu decât să îi întărească convingerea Liei că încercarea lor de a o ajuta să debuteze în societate era o pierdere de vreme. Doar câţiva burlaci respectabili o invitaseră la dans, şi asta probabil avea mai mult legătură cu mamele lor decât cu ei înşişi. Fusese prezentată unui număr de lady aristocrate, şi deşi niciuna nu o criticase pe faţă, nici nu se străduiseră să lege o conversaţie mai presus de câteva schimburi de replici politicoase. Să-şi facă speranţe că fiii lor urmau să o curteze era o încercare deşartă.

— Aceasta este o tactică excelentă, domnule Sinclair, dar nu cred că gogoşile vor funcţiona în cazul meu, spuse Lia. Istoria mea este destul de şocantă şi aşa.

— Prostii, draga mea, zise Chloe. Eşti o tânără blândă şi manierată, cu mult bun-simţ. Nu este nimic şocant la tine.

— Spune-le asta oaspeţilor, spuse Lia cu amărăciune. Nu cred că mulţi dintre ei vor fi de acord cu tine.

— Cumva din cauză că aţi apărut pe scenă săptămâna trecută sau din cauză că mama şi bunica dumneavoastră au fost curtezane? întrebă Sinclair.

Lia clipi, surprinsă de întrebarea sa directă. Sinclair le zâmbi scuzându-se.

— Iertaţi-mi onestitatea. Traiul simplu pe care l-am dus în ultimul deceniu n-a făcut decât să-mi şteargă din memorie manierele elegante.

Lia îi zâmbi.

— Este mult mai simplu când oamenii spun direct ce gândesc în loc să învelească înţelesul în fraze frumoase, înflorite – mai ales, mustrările.

Chloe încuviinţă.

— Cât de adevărat. Nu-ţi pot spune de câte ori am fost insultată la un eveniment social şi am înţeles abia câteva ore după.

— Data viitoare când se întâmplă asta, am să te rog să-mi spui, se zburli Dominic. N-am să permit nimănui să-mi insulte soţia şi să scape nepedepsit.

Ea îl bătu pe braţ.

— Eşti un dulce, dar nu te pot lăsa să bagi spaima în oameni pentru câte un zevzec care se iţeşte ici-colo.

— Nu văd de ce nu, spuse Dominic. Ce rost mai are influenţa dacă nu o poţi exercita ca să sperii oamenii şi să-i faci să se comporte civilizat?

— Sau necivilizat, în funcţie de caz, rânji Sinclair.

— Conform familiei mele, am trecut prin suficiente întâmplări necivilizate, spuse Lia. De acum trebuie să fiu un model de comportament desăvârşit.

— Asta ar fi o schimbare plăcută, zâmbi Dominic cu amărăciune.

— Apariţia scenică a domnişoarei Kincaid nu sună atât de scandalos, spuse Sinclair. Ci mai degrabă o aventură amuzantă. Şi era şi compania tatălui vitreg, nu? Sună absolut paşnic dacă ştii toate detaliile.

Lia strâmbă din nas.

— Presupun că nu aţi auzit de rolul meu în travesti.

El clătină din cap, cu o privire uşor surprinsă.

— Nu este cazul să discutăm asta acum, spuse Dominic ferm. Sau vreodată, de fapt.

— Presupun că aveţi dreptate, spuse ea. Domnule Sinclair, vă rog să uitaţi că am menţionat ceva legat de asta.

— Ei, asta nu e amuzant, se plânse el teatral. Dar de vreme ce sunt un gentleman, îmi voi ţine curiozitatea sub control, însă numai dacă îmi veţi permite să vă vizitez în

curând, domnişoară Kincaid. Şi pe dumneavoastră, Lady Hunter, bineînţeles.

Lia zări privirea mătuşii sale zburând spre Dominic, care încuviinţă aproape imperceptibil din cap. După toate aparenţele, se părea că domnul Sinclair trecuse testul.

— Sunt sigură că şi eu, şi Lia vom fi încântate să vă revedem, spuse Chloe.

Îi zâmbi încurajator Liei.

— Într-adevăr, ar fi foarte plăcut, adăugă Lia politicoasă.

Deoarece Sinclair părea un domn cu adevărat drăguţ, nu-şi putea închipui de ce şi-ar pierde timpul cu ea. Cu înfăţişarea, familia şi averea lui, era considerat o partidă de primă mână pentru un mariaj monden. Presupuse că era pur şi simplu politicos, având în vedere că tatăl său era prieten cu Dominic.

Ochii lui sclipiră cu un licăr de amuzament.

— Sunteţi prea bună, domnişoară Kincaid. Voi face tot posibilul să vă amuz pe dumneavoastră şi pe Lady Hunter cu poveşti încântătoare despre călătoriile mele în India.

Mulţi dintre domnii pe care îi întâlnise Lia în acea seară îi păruseră doar nişte păuni împopoţonaţi, etalându-se în faţa femeilor şi aşteptând aprobarea lor deplină. Sinclair, deşi era evident un om încrezător, nu părea să se ia prea în serios.

Poate că totuşi i-ar fi făcut plăcere să petreacă timp alături de el. Dacă nu din alt motiv, poate că reuşea să-i ia gândul de la Jack. Tocmai se certase cu el din nou în urmă cu câteva zile, ceea ce o făcuse să se simtă tristă şi părăsită. Fuseseră cândva cei mai buni prieteni, însă de curând pierduseră capacitatea de a-şi vorbi deschis, cu atât mai puţin de a-şi citi sentimentele.

Dacă Jack o iubea cu adevărat, aşa cum sugerase Chloe, acest lucru nu s-ar fi întâmplat, din punctul de vedere al Liei. În orice caz, relaţia lor părea să se destrame sub un munte de discuţii şi neînţelegeri, făcându-i să se îndepărteze unul de celălalt din ce în ce mai mult în fiecare zi.

Se temea că nu mai aveau un viitor împreună.

„Atunci nu mai boci şi fă ceva”.

— Acest lucru ar fi splendid, îi spuse ea, zâmbindu-i larg lui Sinclair. Abia aştept să ne vizitaţi.

Sprâncenele lui se ridicară uimite de entuziasmul ei brusc. Nu era deloc bună la socializare, aşa cum încercase să le explice de nenumărate ori mătuşii Chloe şi lui Gillian. Jack fusese de acord cu ea, ceea ce, să fie sinceră, nu era foarte încurajator.

Sinclair se aplecă scurt peste mâna ei înmănuşată.

— Vă mulţumesc, domnişoară Kincaid. Mă voi asigura că…

Apărând brusc din mulţime, Gillian îi înfipse un cot în coaste lui Sinclair, împingându-l mai încolo.

— Lia, iată-te! Am scotocit după tine peste tot, dar nenorocita asta de sală… ăăă, sala aceasta ridicolă este atât de aglomerată că abia mi-am mai găsit propriile mâini.

— Iertaţi-mă, Excelenţă, spuse Sinclair pe un ton sec. Nu mi-am dat seama că vă stăteam în drum.

Gillian păru exagerat de surprinsă când dădu cu ochii de el.

— Domnule Sinclair, dumneavoastră sunteţi? Mii de scuze! Nu v-am observat.

Având în vedere că el avea peste un metru optzeci şi ochilor lui Gillian nu îi scăpa niciun amănunt, acest lucru nu era foarte credibil.

— Sper că nu v-am călcat pe picior şi că nu v-am rănit, adăugă ducesa, aproape ca un gând trecător.

— Nu, doamnă, vă asigur, *piciorul* meu n-a fost deloc rănit.

Gillian îi zâmbi reţinut.

— Sunteţi foarte drăguţ. În alte circumstanţe, chiar mi-ar plăcea de dumneavoastră.

Asta îl nedumeri pentru câteva secunde, dar îşi reveni cu un zâmbet rapid.

— Vă mulţumesc… cred.

— Excelenţă, aveţi nevoie de ceva de la Lia? întrebă Dominic, părând oarecum suferind.

Gillian avea tendinţa de a genera această reacţie printre familia şi prietenii săi. Ducesa era chiar mai neconvenţională decât era ea, şi o luase de îndată pe Lia sub aripa ei cu o loialitate aprigă şi de neabătut. Lia deja ajunsese să o adore.

— Da. Este extrem de important să vorbesc cu Lia, cu tine şi cu mătuşa Chloe. Gillian îi aruncă o privire nerăbdătoare lui Sinclair. Acum.

El prinse sugestia şi se scuză cu un murmur încet înainte de a dispărea în mulţime. Pentru un bărbat atât de mare, se mişca cu o graţie elegantă care era chiar atrăgătoare. Dacă nu l-ar fi avut pe Jack…

Îşi opri gândurile în fuga lor.

— S-a întâmplat ceva Gillian?

— N-ai nici cea mai vagă idee. Gillian aruncă o privire peste umăr, apoi se apropie şi îşi coborî vocea: Mama şi sora lui Jack tocmai au ajuns la bal. El şi Leverton se străduiesc să le ţină în partea aceea a camerei, dar nu cred că vor reuşi foarte mult timp.

Chloe icni şi îşi duse o mână la gură. Dominic înjură cu năduf.

— Sunt în asentimentul dumitale, Sir Dominic, spuse Gillian. Nu ne mai rămâne nimic de făcut decât să ne descurcăm cât de bine putem. Ţineţi-o pe Lia mai ferită, ca până acum.

— Asta poate fi o provocare, răspunse el cu asprime, de vreme ce am decis că acesta va fi debutul Liei în societate. Ar fi complet nepotrivit ca oaspetele de onoare să dispară brusc.

— Lia, draga mea, eşti bine? o întrebă Chloe, punându-i o mână pe braţ.

Lia îşi adună gândurile ca să se poată exprima cât de cât coerent.

— Nu înţeleg. Lady John şi Lady Anne nu au fost invitate, nu?

— Bineînţeles că nu, spuse Gillian. În mod normal, ne-am bucura să invităm toţi membrii familiei lui Jack, dar în circumstanţele date ar fi un dezastru ca voi trei să vă

întâlniţi.

Aceasta era o exprimare elegantă. Lady John detestase întotdeauna prezenţa lui buni la Stonefell cu fiecare por al fiinţei sale, precum ura şi prietenia fiului ei cu Lia. În urmă cu vreo patru ani, într-una dintre rarele ocazii când întreaga familie Easton venise în vizită, Lia îi auzise pe Jack şi pe mama lui certându-se destul de tare în grădină. Lia era subiectul discuţiei, şi îşi putea aminti cu exactitate ce jigniri îi adusese Lady John. Chiar şi acum, amintirea îi făcea stomacul să se strângă într-un nod dureros.

— Aveam senzaţia că Lady John făcea tot posibilul să ocolească familia Kincaid, spuse Chloe. Aşadar, acest lucru nu are sens.

— În mod normal, ne-ar evita ca pe ciumă, spuse Lia, încercând să nu pară la fel de amărâtă pe cât se simţea.

În ciuda părerii lui Dominic, ideea cea mai bună părea retragerea pentru a evita o confruntare urâtă. Pe cât de mult ar fi deranjat-o o astfel de scenă, ar fi fost mult mai rău pentru Jack. El le era devotat mamei şi surorii lui. Să-i pună la încercare loialitatea în acest fel, în public... nu ar fi putut să o facă.

— Charles spune că ea ia atitudine, zise Gillian. Orice o însemna asta.

— Ştiu exact ce înseamnă, spuse Lia.

Lady John petrecuse decenii întregi crezând că ea şi fiica ei fuseseră date la o parte din locurile care li se cuveneau în sânul familiei, fiind înlocuite de femeile Kincaid.

— Chiar cred că ar trebui să plec, Sir Dominic. Presupun că va vrea să facă o scenă, iar asta îl va devasta pe Jack.

— Nici pe tine nu te va ajuta prea mult, spuse Chloe sumbru.

Braţul lui Gillian alunecă după talia Liei.

— Nu voi permite ca Lia să fie gonită, îi spuse ea pe o voce provocatoare lui Dominic.

El aruncă o privire împrejur, cu o vădită nemulţumire pe chip. Deşi vorbeau şoptit, oamenii din jur începeau să

observe discuţia lor aprinsă. Unii dintre musafiri cu siguranţă le observaseră pe nou-sosite şi fără nicio îndoială deja începuseră să bârfească – şi să anticipeze un scandal.

— E în regulă, Gillian, spuse Lia. Putem pleca.

Dominic clătină din cap.

— Nu, dacă ne strecurăm şi fugim ca nişte hoţi nu rezolvăm nimic. Îi aruncă o privire soţiei sale. Draga mea, te rog du-o pe Lia în salonul de ceai şi găsiţi un colţ liniştit. Voi veni şi eu în curând.

— Ce-ai de gând să faci? întrebă soţia sa.

— Am s-o opresc din drum pe Lady John şi să văd dacă o pot potoli cumva.

— Of, fir-ar spuse Gillian. Este prea târziu.

Mulţimea din faţa lor văluri precum lanurile de porumb sub vântul de seară şi apoi se despărţi în două. În spaţiul rămas îşi făcu apariţia Lady John, urmată de fiica sa. Jack şi Leverton erau chiar în spatele lor, părând complet frustraţi.

De fapt, Jack arăta de parcă mai avea puţin şi omora pe cineva – probabil chiar pe Lia pentru că îi adusese într-o situaţie dezastruoasă.

Gillian o mai strânse o dată pe Lia de talie şi făcu un pas în faţă.

— Lady John, ce surpriză! Nu ne aşteptam să veniţi la mica noastră sindrofie.

Lia clipi. Verişoara ei, cea mai încrezătoare şi fireasc persoană pe care o întâlnise, se transformase într-o clipită într-o ducesă demnă – una chiar foarte regală.

Însă mama lui Jack nu se lăsă intimidată.

— Mă aşteptam la asta, spuse ea cu o voce trufaşă, de vreme ce nu am fost invitate.

Privirea ei ostilă alunecă peste Gillian.

Dominic înaintă şi se înclină uşor spre Lady John.

— Lady John, îmi permiteţi să vă însoţesc pe dumneavoastră şi pe fiica dumneavoastră în salonul de ceai pentru nişte răcoritoare? E mult mai liniştit şi mai răcoare acolo, aşadar putem purta o discuţie netulburată.

Dacă o reverenţă putea fi considerată înciudată,

aceea a fost reverenţa lui Lady John.

— Vă mulţumesc, Sir Dominic, dar nici eu, nici fiica mea nu avem poftă de răcoritoare. Am treburi urgente care nu suferă amânare.

Un murmur de anticipare străbătu adunarea. Deşi orchestra încă mai cânta şi unii dintre dansatori nu se opriseră, oamenii care se aflau în vecinătatea discuţiei aprinse nu mai încercau să socializeze sau măcar să se prefacă în acest sens, ci urmăreau schimbul de replici cu o atenţie avidă.

Jack i se alătură mamei sale, expresia fiindu-i similară cu cea a unei statui. Cu toate acestea, o atinse pe braţ atât de uşor şi atitudinea lui era atât de protectoare, încât inima Liei se frânse pentru el.

— Mamă, te rog însoţeşte-l pe Sir Dominic, spuse el încet. Nu-ţi vei face decât mai mult sânge rău dacă vei continua această discuţie.

Când ea îşi smulse braţul cu furie din mâna lui, Jack scoase un sunet de nemulţumire şi se uită la sora lui.

— Anne, asta este o nebunie!

Sora lui le aruncă o privire rapidă şi încurcată, dar apoi ridică din umeri, indicând că nu avea de gând să intervină.

— Lady John, începu ducele de Leverton.

Ea ridică o mână nerăbdătoare, retezându-i vorba. Privirea ei în sfârşit trecu de la Gillian la Lia. Jack moştenise ochii întunecaţi şi zglobii de la mama lui, dar nu era nicio urmă de bucurie, de bunătate sau de iubire în privirea ei acum, când se fixă asupra Liei. Era numai ură şi dispreţ.

— Tu, începu ea cu o voce tremurătoare, arătând-o cu degetul. De ce trebuie să-mi farmeci familia? De ce nu-mi poţi lăsa fiul în pace? Familia ta este ca o năpastă de care nu putem scăpa oricât am încerca.

Un icnet colectiv, atât încântat, cât şi şocat, se ridică din mulţime.

— Doamne, Dumnezeule, spuse Gillian cu dezgust.

Lia trebui să îşi reţină un impuls total nepotrivit de a râde atât de limbajul învechit al lui Lady John, cât şi de

postura ei melodramatică. În alte circumstanţe, mami i-ar fi oferit Excelenţei Sale un rol în trupă.

— Milady, nu este intenţia sau dorinţa mea să provoc probleme în familia dumneavoastră, spuse Lia, forţând un ton calm. Şi abia dacă îl văd pe Jack în ultimul timp, aşadar nu văd de ce v-aţi îngrijora. Nu este nimic între noi decât o prietenie din copilărie.

De îndată ce rosti ultimele cuvinte, înţelese ce greşeală imensă făcuse.

Lady John păru să crească mai înaltă de indignare.

— Cum îndrăzneşti să vorbeşti de fiul meu pe un ton atât de nonşalant, de parcă sunteţi egali? Să nu ai senzaţia vreo clipă că îţi voi permite să-mi strici relaţia cu el sau să mă goneşti din locul meu în societate. *Tu* eşti cea care este în plus aici.

Femeia ar fi fost surprinsă să afle cât de mult era Lia de acord cu ea.

Jack îi puse o mână pe umăr mamei sale.

— Suficient, mamă. Ţi-ai vărsat amarul, iar acum plecăm.

Ea îl ignoră, din nou agitând un deget în direcţia Liei.

— Ştiu că eşti o stricată, Lia Kincaid, la fel ca mama ta. Şi dacă nu vei sta departe de familia mea, te voi face să regreţi asta pentru tot restul vieţii tale.

În timp ce toată lumea asimila ofensa lansată public, Gillian îi dădu la o parte braţul femeii şi păşi în faţa Liei.

— În regulă, ajunge cât ai avut de zis, izbucni ea.

Lia încercă să o tragă înapoi.

— Gillian, e în regulă, nu mă poate răni.

Nu mai mult decât o făcuse deja, în orice caz. O viaţă de ură o determinase să reuşească.

— N-am să-i permit să te insulte, răspunse Gillian, neluându-şi privirea de la Lady John. Doamnă, permiteţi-mi să vă spun că nu sunteţi decât o clevetitoare bătrână şi arţăgoasă. Şi dacă nu-mi veţi părăsi casa chiar în acest moment, am să vă arunc în fund eu însămi.

Ochii lui Lady John se măriră de şoc. Un moment mai târziu, îşi luă avânt şi o plesni pe Gillian peste obraz.

Capitolul 13

— Încetează să te mai scuzi, spuse Gillian cu o voce înfundată de cârpa udă pe care o ţinea pe obraz. O bătu pe Lia pe braţ cu mâna liberă. N-a fost vina ta.

— Ba da, a fost, răspunse Lia nefericită. N-am fost suficient de puternică încât să refuz ideea aceasta nebunească de a-mi face debutul în societate. Şi acum te-am băgat în cel mai mare scandal.

Deşi petrecerea încă era în toi la parter, ei se retrăseseră într-un salon privat din spatele casei. Lia stătea lângă verişoara ei pe canapea, în timp ce Dominic şi Chloe stăteau în faţa lor pe nişte scaune tapiţate confortabile. Ambii păreau îngrijoraţi, dar incredibil de calmi, luând în considerare circumstanţele.

Cu toate acestea, Leverton măsura camera în lung şi-n lat ca un leu în cuşcă, încercând să scape de furia cauzată de insultele lui Lady John adresate atât soţiei sale, cât şi Liei. Mulţumită mamei lui Jack, ce mai rămăsese intact din reputaţia Liei era acum distrus.

După cum era de aşteptat, Dominic îşi reveni primul.

— Este un obstacol, e adevărat, îi spuse el Liei. Dar nicio persoană în deplinătatea facultăţilor mintale nu te poate acuza pe tine. N-ai făcut nimic să provoci nefericita reacţie a lui Lady John.

Ducele se opri din mers şi se încruntă către bărbatul mai în vârstă.

— Reacţie nefericită? Dementă şi răuvoitoare ar fi o descriere mai potrivită. Femeia e o lunatică!

Chloe îi aruncă o privire îngrijorată înainte de a-i zâmbi liniştitor Liei.

— Draga mea, încă eşti foarte palidă. Lasă-mă să-ţi dau nişte ceai şi poate ceva de mâncare. Menajera lui Gillian a adus nişte gustări minunate alături de ceai.

— De fapt, aş vrea nişte brandy, spuse Lia.

— Asta este o idee excelentă, zise Gillian. Charles, dacă nu te deranjează?

Leverton se îndreptă către un dulăpior chinezesc care adăpostea câteva carafe şi o colecţie de pahare delicate de cristal. Turnă nişte brandy în două pahare şi se îndreptă spre canapea, înmânându-le în tăcere, unul soţiei sale şi unul Liei.

Lia se forţă să-i întâlnească privirea care încă ardea de furie şi de frustrare.

— Excelenţă, îmi pare atât de rău că v-am făcut de râs familia. Mi-aş dori să găsesc un mod de a mă întoarce în timp ca să evit întregul dezastru din această seară.

— Da, din păcate nu putem, spuse el pe un ton sec.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu te mai purta ca un troglodit grobian, spuse Gillian încruntându-se la soţul său. Ai zice că tu eşti cel care a fost altoit, nu eu.

El inspiră scurt.

— Mi-aş fi dorit să fiu eu, draga mea. Harpia aceea ţi-a lăsat o urmă pe obraz!

Gillian înlătură pânza şi încercă să îşi mişte falca.

— Lady John are o mână puternică. Acum cere-ţi scuze Liei că te-ai purtat ca o brută!

Lia sări de parcă cineva o împunsese cu un ac.

— Vă rog, nu! Numai Dumnezeu ştie că nu aveţi de ce să vă cereţi scuze.

Leverton se mai îndreptă puţin, zâmbindu-i mâhnit.

— Soţia mea are dreptate, Lia. Nu este deloc vina ta aici. Nimeni n-ar fi putut anticipa desfăşurarea evenimentelor.

— A fost totuşi incitant, trebuie să recunoşti, spuse Gillian cu o voce surprinzător de veselă. Şi chiar nu cred că a fost atât de rău. Da, ne vor bârfi, dar mulţi oameni din înalta societate se poartă neadecvat deseori. A fost doar o pălmuţă.

Lia aproape că încremeni la replica verişoarei sale. Cu toate astea, Gillian pocnise un conte la debutul său, fiind cât pe ce să pornească o răfuială în sala de bal. Poate că raportat la acest lucru, seara asta fusese doar o mică

reiterare.

— Văd că te simţi mult mai bine, spuse Leverton, aruncându-i o privire încurcată soţiei sale.

— Presupun că te aşteptai să scot un cuţit de sub rochie şi să o înjunghii, spuse Gillian cu asprime.

Sprâncenele ridicate ale soţului său ţinură loc de răspuns.

— Serios, Charles, n-aş înjunghia-o niciodată pe mama lui Jack, oricât de mult ar merita-o. Ar fi foarte nemulţumit dacă aş face aşa ceva.

Lia trebui să îşi reţină un chicotit. Întreaga seară devenise o scenă de comedie domestică ce ar fi fost incredibil de amuzantă dacă nu îi avea în rolurile principale pe ea şi pe Jack.

— Sunt de acord că ar fi putut fi mult mai rău, spuse Dominic, zâmbindu-i lui Gillian. Şi asta e mai mult din cauza ta, draga mea! Reacţia ta a fost adecvată şi generoasă prin excelenţă.

— Şi neaşteptată, spuse Leverton cu o urmă de umor. Eram convins că va trebui să-mi scot soţia de la închisoare înainte ca seara să se încheie.

— Sunt capabilă de stăpânire de sine când este nevoie, spuse soţia sa sec. Chiar dacă uneori este un pic prea târziu.

Musafirii care se strânseseră fuseseră aduşi la tăcere de răsunetul palmei lui Lady John. Înlemniseră îngroziţi, aşteptându-se ca ducesa de Leverton, cunoscută pentru temperamentul ei schimbător, să răspundă insultei. Mama lui Jack refuzase să dea înapoi, înfruntându-i privirea înfierată lui Gillian cu una la fel de veninoasă.

Jack şi Leverton se puseseră în mişcare de îndată ca să intervină între cele două combatante, dar Gillian îi făcuse să se oprească aruncându-i lui Lady John un zâmbet vesel şi dându-i mâna.

— A fost o lovitură exersată, de maestru, Excelenţă, spusese ea. Vă felicit! Acum, hai să ne dăm mâna şi să o trecem cu vederea, ca de la om la om.

Lady John se holbase la Gillian complet consternată,

dar în mod evident fusese atât de şocată de gestul ei încât îi întinsese o mână fragilă. Gillian o strânsese cu putere.

De parcă o vrajă fusese ruptă, sala de bal îşi revenise la viaţă. Toată lumea începuse să vorbească în acelaşi timp, şi orchestra, într-un sincron absolut, se lansase într-un vals. După ce Jack avu un schimb de priviri cu sora sa, o luară pe mama lor de braţ şi o traseră încet la o parte. Dominic şi mătuşa Chloe făcură la fel cu Lia, scoţând-o printr-o uşă laterală şi ducând-o pe scări în sus.

Lia o strânse de mână pe verişoara sa.

— Ai fost absolut splendidă, Gillian. Nu ştiu cum ai reuşit.

— Sunt destul de bună în momente de criză. Ochii lui Gillian străluciră în timp ce se uita spre soţul ei. Aşa cum îţi poate confirma şi Charles.

Leverton pufni, însă zâmbetul său era cald şi aprobator. Un om cu o prezenţă impunătoare şi de o autoritate extraordinară, în mod clar îşi adora soţia incredibil de neconvenţională. Deşi Lia se bucura pentru Gillian, nu-şi putea reţine un sentiment de invidie. Ca omul pe care îl iubeşti să te accepte întru totul, cu bube şi cu tot, părea rupt din visurile ei cele mai frumoase.

— Vorbind de criză, spuse Gillian, lăsând paharul din mână, presupun că ar fi bine să coborâm şi să vedem cum se mai manifestă dezastrul.

— Nu e nevoie să ne grăbim, spuse Leverton. Mama mea şi bunica ta stau cu ochii pe situaţie. Cu ele două jos, sunt sigur că totul este sub control.

Lia le cunoscuse pe ducesa văduvă şi pe Lady Marbury, bunica lui Gillian, înainte ca petrecerea să înceapă. Erau amândouă nişte femei impresionant de demne. Dar în timp ce ducesa se uitase pieziş la Lia, Lady Marbury fusese prietenoasă şi aparent o acceptase cu drag în sânul familiei. Cu toate acestea, după evenimentele serii, acest lucru putea să se schimbe.

Gillian îi rânji soţului său.

— Nu vrei să cobori pentru că ţi-e frică să dai ochii cu mama ta.

— Mă poţi învinui? întrebă Leverton.

— Eu nu, spuse Lia. Este înfricoşătoare.

Gillian se încruntă.

— Chiar că este, nu?

— Cred că ar fi mai bine să rămânem aici sus până ce se întoarce Lord Lendale, spuse Dominic. Trebuie să discutăm cu el despre modul în care vom aborda reacţiile iscate de micul nostru incident – şi cum vom proceda cu mama sa.

Leverton începu iar să străbată camera în lung şi în lat.

— Micul incident? Ha!

Dominic arăta ca întruparea răbdării.

— Din câte îmi pot da seama, nimeni n-a fost ucis, şantajat, răpit, jefuit sau prins în vreo poziţie compromiţătoare. După standardele familiei noastre, evenimentul din această seară a fost cu adevărat liniştit.

— Asta este destul de adevărat. Gillian împunse un deget ameninţător către soţul său. Şi îţi interzic complet să fii nepoliticos cu Jack. Nu e vina lui că mama lui e îngrozitoare.

Leverton nu era singurul care nu voia să îl vadă pe Jack. Lia era atât de îngrozită, încât îşi dorea să poată deschide o fereastră şi să alunece în jos pe burlan înainte să apară el.

Desigur, după această seară, probabil că ar fi fost inutil. Jack nu ar fi dorit oricum să o revadă după o asemenea umilinţă absolută. Avusese mereu dreptate în legătură cu tot, şi ei ar fi trebuit să îl asculte.

Ea ar fi trebuit să îl asculte.

Lady John nu e o persoană rea, spuse ea. A dus o viaţă nefericită şi grea din multe puncte de vedere şi nu-i pot imputa dorinţa de a-şi apăra familia.

— Are un mod tare straniu de a o face, spuse Gillian. Să stârneşti o scenă de felul acesta la un bal riscă să-ţi aducă şi mai multe necazuri în loc să le gonească. Crede-mă că ştiu ce zic.

— Cred că se simte disperată, zise Lia.

— Lady John te vede ca pe o ameninţare pentru fiul său, rosti Dominic încet.

Ea încuviinţă.

— Exact, cred că voia să stârnească un scandal ca să-l forţeze pe Jack să facă o alegere. El le este foarte loial mamei şi surorii lui, încât nu ar dori să le supună la şi mai multe bârfe şi nenorociri din cauza mea.

— Asta-i bună, spuse Gillian. Ea a pornit tot circul, şi tot tu trebuie să te descurci cu consecinţele. Ar fi trebuit să o arunc afară înainte să mai apuce să se apropie de tine.

Chloe se strâmbă.

— Există o logică îngrozitoare în spatele acţiunilor ei. Încercăm noi să vedem partea bună, însă majoritatea oamenilor vor considera că tot Lady John a fost cea jignită. Mă tem că efectul asupra Liei va fi cu adevărat devastator.

Dominic se întinse şi o apucă de mână.

— Am avut şi probleme mai grave, draga mea.

— Într-adevăr, aşa este, spuse Gillian cu încăpăţânare. Uită-te la mine, de exemplu.

— Da, dar linia ta genealogică este impecabilă, zise Lia.

Dominic clătină din cap.

— Totuşi, cred că…

Chloe îl întrerupse punându-i blând o mână pe braţ.

— De ce n-o lăsăm pe Lia să ne spună ce doreşte? Nu prea am lăsat-o până acum, nu?

— Uf, chiar că suntem îngrozitori, nu? spuse Gillian. Iartă-mă, verişoară. Familia mea obişnuia să-mi dea ordine tot timpul, şi detestam asta.

— Lasă că nu ţi-a prins chiar atât de rău, spuse Leverton uşor exasperat.

— Da, dar nu din pricină că am plecat urechea la tot ce mi s-a zis, ci pentru că într-un final toţi m-au ascultat *pe mine,* răspunse ea.

El păru să nu fie de acord, dar nici nu o contrazise.

— Aţi fost cu toţii extraordinari, spuse Lia, bătând-o uşor pe genunchi pe verişoara sa. Doar că…

— Doar că nu te-am ascultat deloc, încheie Dominic

trist. Ba mai rău, ţi-am mai şi ordonat tot felul.

— Eu nu, spuse Leverton. Eu nu spun nimănui niciodată ce să facă.

— Glumeşti, pufni Gillian în râs. Eşti un dictator absolut.

Lia nu se putu abţine să nu zâmbească de tachinările lor afectuoase, deşi un alt gând îi străpunse inima şi aşa destul de grea. Abia îşi găsise noua familie şi toţi erau minunaţi. Dar mult prea curând va fi nevoită să-şi ia rămas-bun. Unde plănuia ea să se ducă, ei nu o puteau urma.

— Foarte bine, verişoară, spuse Leverton, zâmbindu-i Liei. Te rog, spune-ne cum plănuieşti să rezolvi această situaţie neplăcută.

— A rămas un singur lucru de făcut, spuse ea, pregătindu-se pentru reacţia lor. Trebuie să plec.

Chloe se încruntă.

— Din Londra? Cu siguranţă nu cred că vrei să te întorci la Stonefell, mai ales acum.

— Nu, asta nu este posibil, spuse Lia.

După ce îşi punea planul în acţiune, nici acasă nu s-ar mai fi putut întoarce.

„Nu e casa ta, ai uitat?”

— Doreşti să te întorci la casa mamei tale? o întrebă Dominic.

— Poate pentru puţin timp, ezită ea.

Se uitară la ea, în mod evident confuzi. Un moment mai târziu, Dominic înţelese.

— Nu! izbucni el. În niciun caz!

— Ce altă opţiune aş avea? întrebă ea. Trebuie că vedeţi şi dumneavoastră cât de greu mi-ar fi să-mi revin după insultele lui Lady John, nu că aveam cine ştie ce şanse să fiu acceptată de lumea bună şi înainte. După seara asta, şansele acelea parcă nici nu ar fi existat.

— V-ar deranja să ne spuneţi şi nouă despre ce vorbiţi sau o să ne lăsaţi să ghicim? întrebă Leverton.

Înainte ca Lia să răspundă, o bătaie în uşă anunţă apariţia lui Jack, care se strecură pe lângă majordom. Se opri pentru o clipă, uitându-se la toţi cei prezenţi. Părea

complet ostenit, cu riduri de grijă adâncite în jurul gurii. Jack fusese întotdeauna atât de jovial, cu un simţ al umorului isteţ şi o fire generoasă şi blândă. Acum arăta de parcă îmbătrânise zece ani în câteva luni.

Lia se crispă, ştiind că nu îi mai putea permite să continue aşa, mereu prins între două loialităţi vrăjmaşe. Familia Kincaid făcea parte din trecutul lui, şi acolo le era şi locul. Era momentul ca orice urmă a familiei ei în viaţa lui să dispară o dată pentru totdeauna.

Jack se îndreptă spre canapea, dar fu oprit de Leverton. Se uitară unul la altul pentru o clipă cu feţele dure ca stânca. Apoi Jack se strâmbă şi lăsă să-i scape un oftat, clătinând din cap. Pentru moment, ducele păru mulţumit de comunicarea lor masculină şi eliptică, deoarece încuviinţă şi se dădu la o parte. Toată lumea din cameră păru să răsufle uşurată, iar sentimentul de îngrijorare din pieptul Liei se mai domoli un pic. Leverton era prietenul cel mai bun al lui Jack, şi ea era îngrozită că evenimentele acestei seri fuseseră pe punctul de a le distruge relaţia.

Jack se opri în faţa lui Gillian şi făcu o plecăciune formală.

— Excelenţă, nu pot să-mi cer scuze îndeajuns pentru comportamentul scandalos al mamei mele. În numele familiei mele, te rog să accepţi cele mai sincere scuze, şi permite-mi să-ţi mărturisesc că voi face tot ce-mi stă în putinţă ca să diminuez efectele negative ale acţiunilor ei.

Gillian sări în picioare cu un mormăit caraghios. Îi trase un pumn în umăr lui Jack, apoi îşi aruncă braţele în jurul lui şi îl îmbrăţişă strâns. După un moment de ezitare, una din mâinile lui se aşeză ezitant pe spatele ei.

— Nu mai fi idiot, spuse ea cu vocea înfundată de haina lui. Nimeni în deplinătatea facultăţilor mintale nu ar fi putut să prezică o asemenea scenă ridicolă. Se trase înapoi şi îi rânji. Şi eu credeam că sunt singura care umblă prin saloane şi pocneşte aristocraţi. Acum cred că va trebui să îi cedez această onoare mamei tale.

El îi zâmbi slab.

— E drăguţ din partea ta că încerci să înveseleşti spiritele, dar ştiu cât de îngrozitor trebuie să fi fost pentru tine. Şi mai ales pentru Lia.

Când privirea îi căzu asupra Liei, nu putu să o privească prea mult, iar inima Liei se strânse şi mai tare. Nu că ar fi contat, de vreme ce ea oricum voia să îl elibereze de povara cu care îl îngreunase.

— Şi este vina mea, adăugă el. Ştiam cât de supărată era mama. N-ar fi trebuit să vin la bal de la bun început.

Toată lumea începu să vorbească în acelaşi timp, protestând la auzul cuvintelor lui. Dar când Lia se ridică în picioare, se făcu linişte în cameră.

— Nu, Jack, spuse ea. Ultima persoană vinovată eşti tu. De fapt, tu eşti cel care s-a opus cel mai mult acestui plan. Ar fi trebuit să te ascultăm.

Într-un final, el reuşi să o privească în ochi, şi Lia văzu cât de ruşinat era. *Ura* acest lucru. Jack era cel mai bun om pe care îl cunoştea, şi nu merita aşa ceva.

— Lia, îmi pare rău că a trebuit să te expui acestei… nebunii ale sale. Îşi strânse buzele, parcă suferind. Mama nu este ea însăşi. Nu gândeşte raţional momentan.

— Lady John a fost forţată să îndure multe nedreptăţi de-a lungul vieţii, zise Lia. Sunt sigură că unchiul tău n-a intenţionat niciodată să o umilească, dar asta a făcut, la fel şi tatăl tău. Astă-seară pur şi simplu a ajuns la limita răbdării.

El pufni într-un râs amar.

— Cam asta a spus şi ea, dacă-ţi vine să crezi.

— O cred, pentru că acesta este adevărul.

— Ceea ce nu este din vina ta, spuse el. Nu ai nicio vină în asta, Lia.

— Nu şi în ochii mamei tale, zise ea încetişor.

Ce straniu era să îi ia apărarea femeii care o tratase întotdeauna cu dispreţ şi crezuse că ea nu era nimic mai mult decât o stricată. Din nefericire, perspectiva asta era acum şi părerea generală a societăţii, cel mai probabil.

— Mama greşeşte, spuse el ferm.

Acum el părea să se fi enervat, ceea ce era totuşi o

îmbunătăţire de la sumbru şi întristat. O ajuta şi în legătură cu ceea ce avea de spus.

— Jack, pentru mult prea mult timp ai fost prins între mine şi buni şi adevărata ta familie. Înainte de a moşteni titlul, nu prea aveai ce să faci. Dar acum ai. Şi ar trebui să faci ceea ce este cel mai bine pentru tine şi pentru reputaţia numelui tău.

— Refuz să cred că aceste două lucruri au ceva în comun, zise el încăpăţânat. Vă pot fi loial tuturor.

Ea se apucă uşor de baza nasului, rugându-se să aibă răbdare.

— Nu, nu ai cum, pentru că familia ta şi societatea nu-ţi vor permite acest lucru. Asta îţi distruge viaţa, aşa cum mi-o distruge şi mie. Aşa că trebuie să încetăm.

El tresări, dar îşi reveni repede.

— Drăguţo, nu ţi se pare că eşti puţin cam melodramatică?

Răbdarea ei ajunsese la limită în sfârşit.

— Splendid, şi mai multe insulte. Poate oi fi puţin prea melodramatică, Jack Easton, dar tu eşti complet încăpăţânat. Totul ar fi decurs cum trebuia dacă nu ai fi pornit-o după mine la Londra în loc să-ţi vezi de treabă la Stonefell. Unde probabil că ai şi lăsat toate treburile vraişte, apropo.

— Cum trebuie? Serios? răspunse el, ignorându-i izbucnirea. Ai senzaţia că reprezentaţia de la Pan a fost cum trebuia?

— Poate ar trebui să ne reluăm locurile şi să discutăm despre asta pe un ton mai liniştit, interveni Dominic. Nu cred că situaţia este atât de disperată pe cât pare.

— O idee foarte bună, spuse Gillian. Întinse mâna. Haide Lia, stai aici lângă mine!

Lia aproape că se aşează, dar degetele lui Jack i se încleştară pe încheietură. O trase cu el spre canapea şi se trânti lângă ea, luându-i locul lui Gillian. O înghesui pe Lia lângă braţul tapiţat, de parcă ar fi protejat-o de ceilalţi din încăpere.

— E bine că eşti tu şeful, spuse ducesa privindu-l cu

un aer amuzat.

Jack pur şi simplu ridică din umeri şi îi aruncă o privire încăpăţânată. În mod evident, nu era momentul cel mai potrivit să poarte o discuţie raţională cu el. Trebuia să se ocupe de lucruri cu o mare grijă, pentru că toleranţa ei pentru şi mai multe scene se evaporase.

El răsuflă îndelung, liniştindu-se, şi se sprijini într-un final de spătarul canapelei. Îi păstră mâna în poală, mângâind-o, ca şi cum ar fi vrut să o liniştească. Dar de fapt o agita mai mult, împiedicând-o să gândească limpede.

— Totul e în regulă, drăguţo? murmură el.

Ea reuşi să încuviinţeze. Mereu încerca să aibă grijă de ea, dar într-una din zilele astea trebuia să înţeleagă că putea să ia decizii şi singură.

— Sunt bine.

Jack încercă în van să îi zâmbească lui Dominic care îi privea cu o căutătură ce îi trimise Liei frisoane pe spinare. Magistratul avea propriile planuri, încercând să pună laolaltă informaţiile pe care le deţinea. Lia era evident una dintre piese, la fel ca Jack.

— De ce nu-mi spuneţi şi mie ce-aţi apucat să discutaţi? întrebă Jack. Sunt sigur că Sir Dominic are un plan cât de cât, şi am şi eu câteva idei pe care aş vrea să le împărtăşesc cu voi.

Gillian rămăsese în picioare, uitându-se calm la Lia şi la el cum stăteau unul lângă altul. Liei nu-i plăcea licărirea din ochii verişoarei sale.

— Discutam despre planul Liei de a remedia situaţia, spuse Gillian. Sau mai bine zis tocmai voiam să facem asta când ai venit tu.

„Fir-ar!”

Jack îi aruncă Liei o privire îngrijorată.

— Şi ce plan ai tu?

Limba ei păru să-i îngheţe în cerul gurii.

— Ei bine, încă n-am pus la punct toate detaliile… oh, mai bine să ascultăm mai întâi ce are de zis Sir Dominic.

Dintr-un motiv îngrozitor, pur şi simplu nu reuşea să rostească vorbele.

— Ce este, Lia? întrebă Jack printre dinţi.

— O să devină curtezană, spuse Gillian veselă. Şi cred că va fi cea mai populară din Londra.

Capitolul 14

— Nu-i aşa că totul este minunat? întrebă Amy Baxter cu entuziasm. Nu ştiu dacă am mai fost vreodată într-o casă atât de elegantă sau la o petrecere aşa minunată.

Lia stătea rezemată de o coloană imensă de marmură aurită ostentativ. Se potrivea cu restul conacului din Great Russell Street, care abunda de muluri aurite, frize pictate, candelabre gigantice şi ceea ce păreau să fie nenumărate coloane poleite. În viziunea ei, decorul era mai mult impunător decât elegant sau încântător.

Niciodată movul nu îi păruse o culoare prea fericită, dar domnului Welby (un negustor bogat şi gazda petrecerii) îi plăcea foarte mult. Toate draperiile şi materialele de pe mobilă aveau diferite nuanţe ale acestei culori, precum şi majoritatea aranjamentelor florale care decorau diversele măsuţe de prin casă. Până şi marmura de sub picioarele lor avea vinişoare vineţii care o străbăteau. Presupuse că scopul lui Welby era să dea casei un aer de eleganţă regală. În schimb, părea că un recipient imens cu must explodase în mijlocul sălii de bal.

Barbara Carson, o actriţă tânără şi drăguţă din trupa de la Pan, pufni când auzi remarca lui Amy.

Având în vedere că ăsta este primul conac în care intri, presupun că da, este cel mai elegant pe care l-ai văzut.

— De unde ştii pe unde am fost şi nu am fost? replică Amy. Ţin să te informez că lordul meu mă plimbă pe la multe petreceri elegante. Şi nu e ca şi cum amorezul tău te scoate în oraş în locuri speciale.

— Nu e nevoie să te agiţi atâta, spuse Barbara defensivă. Oricum, n-ai dreptate. Chiar săptămâna trecută

Anthony m-a dus la un bal la Vauxhall care era la fel de splendid ca acesta. Şi mult mai răcoros, aş adăuga, având în vedere că era afară. Mai am puţin şi leşin de la nenorocita asta de căldură.

— Dacă nu-ţi place, eşti liberă să pleci, spuse Amy cu acreală. Oricum v-am invitat doar ca o favoare astă-seară.

— A fost foarte drăguţ din partea ta şi a lui Sir Nathan, se grăbi Lia să intervină. Eu şi Barbara suntem extrem de recunoscătoare, nu?

Barbara îi înfipse un cot prietenos lui Amy în şold.

— Doamne, normal că sunt! Doar te tachinam puţin. Dar trebuie să recunoşti că ne coacem aici.

Lia aruncă un ochi prin sală.

— Nu ştiu cum s-ar putea mişca cineva pe aici, darămite să mai şi danseze.

După cum descoperea, balurile date de cei din clasa de mijloc erau la fel de inconfortabile precum cele ale lumii bune. Începea să se întrebe dacă cineva chiar se distra la petrecerile londoneze.

Barbara flutură cu putere un evantai de dimensiuni considerabile în dreptul feţei, făcând ca buclele din jurul templelor ei să zboare în spate.

— Măcar nu eşti îmbrăcată ca afurisita de Regină Fecioară. Gulerul ăsta elizabetan mai are puţin şi mă spânzură.

Gulerul enorm cu volane părea să cântărească mult şi să o şi irite, dar nu prea reuşea să îi acopere sânii Barbarei, care aproape ieşeau din corsajul decoltat şi pătrat al epocii. Nu trebuia decât să te apleci puţin ca să-i vezi sfârcurile.

— Poate dacă îţi faci vânt în faţă, ăăă, pieptului, o să te mai răcoreşti puţin, sugeră Lia.

— Dumnezeu ştie că e expus destul, rânji Amy. Poate vei găsi un domn galant care să-ţi strecoare nişte gheaţă acolo ca să te mai răcorească. Apoi îl poţi ruga să o şi scoată, dacă nu cumva se topeşte între timp.

Când fetele izbucniră în râs, Lia abia reuşi să zâmbească slab. După standardele licenţioase ale serii, asta fusese o glumă slabă.

Cu toate astea, fusese suficient cât să o facă să se ruşineze, ceea ce nu o prea ajuta în misiunea pe care o avea de îndeplinit în seara aceea.

— Eşti în regulă, Lia? întrebă Amy, privind-o iscoditor. Te-ai înroşit ca o ridiche. Stai aşa, că acum se întoarce Sir Nathan cu băuturile noastre.

— Nu, doar m-am încins puţin, spuse ea. Dar tu te-ai îmbrăcat foarte adecvat, Amy. Arăţi răpitor şi rochia ta pare răcoroasă.

Aerisită era o descriere mai bună. Amy se aranjă, netezindu-şi firele rebele şi scuturându-şi fustele costumului de nimfă. Era alegerea perfectă pentru un bal mascat. La acest bal nu era niciun domino negru sau vreo rochie de bal respectabilă. Nu, era o adunare scandaloasă şi gălăgioasă, frecventată de oameni cu o reputaţie dubioasă, femei decadente şi, după cum se părea, de fiecare fante tânăr şi dezmăţat londonez. Era genul de bal mascat unde o femeie decentă nu ar fi călcat în veci, chiar şi în compania soţului său.

Însă era şi oportunitatea perfectă pentru Lia să-şi deschidă drumuri în lumea demimondenă, încercând să-şi caute cu discreţie un protector.

Discreţia era esenţială, de vreme ce familia ei ar fi făcut un scandal monstruos dacă ar fi ştiut cu ce se ocupă. Din punctul lor de vedere, ea era acasă suferind de migrenă, absentă de la spectacolul de operă la care se duseseră familiile Hunter şi Leverton. Chloe, complet îngrijorată, o băgase în pat cu o cârpă rece şi nişte ceai cald de muşeţel. Lia aşteptase în întuneric jumătate de oră înainte să dispară din casă. Fusese nevoită să iasă pe uşile franţuzeşti din salonaşul lui Chloe, apoi să sară peste balustrada terasei în grădina din spate. După care chemase un birjar care să o ducă la Pan, unde se întâlnise cu Amy şi cu Barbara. Teatrul era închis în acea seară, aşa că reuşiseră să scotocească prin dulapul de costume. După ce se îmbrăcaseră, iubitul lui Amy, Sir Nathan Prudhoe, le luase cu trăsura.

— Şi tu arăţi foarte drăguţ, dragă, spuse Amy cu un

zâmbet încurajator. Deşi mi-aş fi dorit să mă laşi să te îmbrac în ceva mai exotic decât o lăptăreasă obişnuită. Jur că deja am văzut alte zece lăptărese.

Lia îşi trase neatentă corsajul mai sus. Amy o încorsetase foarte strâns, făcându-i sânii aproape să se reverse afară. O respiraţie mai adâncă o despărţea de o ţinută dezastruoasă, deşi cu toţi sânii expuşi astă-seară, ai ei probabil că ar fi trecut aproape neobservaţi.

Cu toate astea, se rugă în gând ca masca ei elaborată de dantelă şi o protejeze suficient. Sânii ei poate că erau expuşi în văzul tuturor, dar niciunul dintre invitaţi nu ştia care era identitatea ei.

Nu avea nicio intenţie să îşi dea jos masca sau să discute cu oricine altcineva în afară de prietenele ei. Venise doar ca să cunoască marfa, ca să spunem aşa, nu să şi cumpere ceva. Asta urma să se întâmple într-un viitor mai mult sau mai puţin îndepărtat, când urma să aibă şansa să compare candidaţii pentru rolul de protector şi, ceea ce era esenţial, să-şi dea seama pe ce criterii să îi aleagă. Încă nu reuşise să întocmească o listă de calităţi pe care poziţia respectivă le-ar fi cerut, cu excepţia celor două elemente esenţiale – să fie bogat şi să nu o scârbească complet.

În ceea ce priveşte metodele prin care urma să-şi înfăptuiască planul, nu avea nicio idee pentru moment.

Oh, dacă ar fi fost buni aici să o sfătuiască. Lia încercase să abordeze subiectul cu mama ei cu câteva zile în urmă, dar nu ajunsese la niciun rezultat. Mami părea convinsă acum că noile rude bogate ale Liei se puteau îngriji de ea, şi că, dacă ar fi încercat să-şi caute un protector, i-ar fi jignit atât pe cei din familia Leverton, cât şi pe cei din familia Hunter.

Noua atitudine ezitantă a mamei sale ar fi fost de râsul lumii dacă nu ar fi fost complet enervantă şi inutilă.

Gândindu-se cu amărăciune la toate obstacolele noului său drum, Lia trase din nou de corsaj. Amy se întinse şi îi dădu una peste mâini.

— Haide, domnişoară Lia, încetează, spuse ea. Îţi acoperi trăsăturile cele mai frumoase.

— În afara feţei, bineînţeles, adăugă Barbara. Dar nimeni nu o poate vedea.

Lia se strâmbă.

— Nu sunt foarte bună la asta, nu?

— Trebuie doar să te obişnuieşti puţin, spuse Amy. Nu vei avea probleme.

— Mai ales după ce vei trece de primul iubit. Apoi o să înceapă să-ţi placă, adăugă Barbara.

Lia reuşi să schiţeze un zâmbet. Nimic din toate astea nu i se păreau amuzante. Amy o studie cu o expresie gânditoare.

— De ce nu i-ai propune ceva acelui tânăr încântător care a venit să te vadă la teatru? Lordul Lendale parcă era, nu?

— El este ultimul om căruia îi pot propune să-mi fie protector, răspunse ea pe un ton sumbru.

— Te-ar refuza, este? întrebă Amy cu simpatie.

— Nu este de acord cu aşa ceva. Este un om foarte respectabil şi m-ar ucide dacă ar şti ce fac astă-seară.

Lia nu-l mai văzuse pe Jack de câteva zile bune, de la seara aceea îngrozitoare la conacul Leverton. Dominic le interzisese să ia legătura pe motiv că nu ar face decât să alimenteze bârfele. Jack se opusese iniţial, însă căzuse de acord într-un târziu şi fără tragere de inimă că era cazul să îi salveze ce mai putea din reputaţie. Deşi era o decizie cu extraordinar de mult bun-simţ, Liei îi lipsea atât de mult încât suferea constant de dor.

Cu toate astea, dacă acest lucru îl îndepărta pe Jack din viaţa ei, atunci cu atât mai bine pentru el.

— Nu pari foarte entuziasmată să-ţi găseşti un iubit, spuse Barbara. Eşti sigură că tu chiar vrei să faci asta?

Lia tresări.

— Speram să nu fie atât de evident. Dar da, vreau să continui să fac asta. Şi vă sunt îndatorată că aţi fost de acord să mă ajutaţi.

Ajutorul lui Amy fusese singura idee pe care reuşise Lia să o născocească. Deşi nu fusese foarte convinsă la început, tânăra căzuse până la urmă de acord.

— Tot ce sper este ca doamna Lester să nu mă dea afară pentru că te-am adus aici, spuse Amy. Nu înţeleg de ce propria ta mamă nu doreşte să te ajute. La o adică, ea aşa a început.

— Motivele ei nu contează, spuse Lia ferm. Şi promit că nu va afla niciodată că m-ai ajutat.

— Şi restul familiei tale? Ei ce zic? întrebă Barbara.

— Bunica nu va avea nicio problemă. În ceea ce-i priveşte pe ceilalţi, nu este problema lor.

Lia pur şi simplu refuzase să devină ruda sărăntoacă şi care depindea de altcineva pentru fiecare îmbucătură de pâine pe care o mânca. În plus, era mult prea târziu să se mai răzgândească. În ochii societăţii distinse, ea era deja o stricată, la fel ca mama şi bunica ei. Percepţia nu diferea mult de realitate în cazul unei femei ca ea, oricât de mult ar fi încercat să o contrazică Dominic şi Chloe.

Percepţia aceea, marcată şi mai mult de scena cu mama lui Jack, îi pecetluise soarta Liei. Nu mai putea decât să încerce pe cât posibil să-şi controleze viitorul.

— Eşti o fată dulce şi adorabilă, aşa că sigur o să-ţi găseşti un om bogat, spuse Amy. Dacă o să încetezi să mai tragi de nenorocitul ăla de corsaj.

Sir Nathan reveni într-un final, dar fără un valet cu băuturi.

— Mă iertaţi că v-am abandonat pentru o perioadă atât de îndelungată, doamnele mele, spuse el. Am fost reţinut.

— Clar nu de coada de la masa cu răcoritoare, îl tachină Amy. Of, domnule, suntem cu adevărat leşinate de căldură.

Privirea fără mască a lui Sir Nathan se aprinse de nervi.

— Poate că vei putea tu să iei băuturile data viitoare, draga mea. Sunt sigur că poţi găsi un număr considerabil de admiratori care să te ajute.

Amy înţelesese aluzia lui subtilă. Dădu din mână cu un aer relaxat şi râse, spunând că doar se plictisise fără el, de vreme ce era singurul bărbat interesant din încăpere.

Sir Nathan Prudhoe era bogat şi chipeş, şi faptul că îl câştigase ca protector fusese o lovitură dată de Amy. Cu toate acestea, lui Lia îi părea un om rece, cu un comportament nepoliticos şi dispreţuitor. Îi displăcuse din prima, în ciuda asigurărilor lui Amy că el era omul perfect care să o ajute să-şi facă intrarea în lumea demimondenă. Sir Nathan cunoştea toţi bogătaşii din înalta societate, incluzându-i pe aceia care păreau interesaţi să îşi găsească o nouă amantă.

Ideea că îi era îndatorată unui astfel de om însă îi repugna. Nici felul în care îi privise corpul cu o dorinţă avidă şi impersonală nu îi plăcuse foarte mult. Slavă Domnului că purta mască şi că insistase ca Amy să o prezinte tuturor bărbaţilor din seara aceea, precum şi lui, drept domnişoara Smith.

De acum şi până ce era pregătită să facă ultimul pas, urma să îşi păstreze identitatea secretă. Ultimul lucru de care avea nevoie era să i se ducă vorba până la Dominic sau, mai rău, la Jack. Ei ar fi făcut tot ce le stătea în putinţă să îi zădărnicească planurile.

— Nu ştiu voi, dar eu am nevoie de ceva de băut, mormăi Barbara. Dacă Sir Nathan nu ne va aduce răcoritoare, presupun că va trebui să mergem să ne luăm singure.

— Sunt sigură că un servitor va trece din clipă-n clipă, spuse Lia grăbită când văzu cum faţa arogantă a lui Sir Nathan se întuneca, îşi aminti vânătaia de pe umărul lui Amy, şi nelinişstea ei crescu. La o adică, gazda noastră este generoasă şi grijulie cu oaspeţii săi, iar petrecerea este atât de reuşită. Nu vă pot mulţumi suficient pentru că ne-aţi permis mie şi lui Amy să vă însoţim astă-seară, Sir Nathan. A fost foarte drăguţ din partea dumneavoastră.

Suna ca o gogomană alintată, însă Prudhoe părea genul de om care considera că laudele i se cuvin.

O scrută suspicios cu privirea pentru câteva secunde, însă apoi zâmbi şi făcu în glumă o plecăciune înspre Lia.

— A fost plăcerea mea, domnişoară Smith. Welby este întotdeauna bucuros să invite doamne singure la

evenimentele sale, după cum sunt sigur că ai remarcat.

Îşi punctă remarca cu o privire atât de deşănţată, încât Liei i se făcu rău.

— Ah, desigur, domnul Welby, spuse Amy, bucuroasă să schimbe subiectul. Oare ne vom întâlni cu gazda noastră la un moment dat astă-seară?

Prudhoe ridică din umeri.

— Poate. De obicei, organizează aceste petreceri, însă deseori şi participă la ele. Omul este la fel de straniu ca spiritele, însă la ce te poţi aştepta de la un orăşean?

— Cu toate astea, ar fi plăcut să îl cunoaştem, spuse Lia.

— Pentru că este bogat, porumbiţa mea cea avară? întrebă el cinic.

— Nu, aş dori doar să-i mulţumesc pentru ospitalitate, răspunse ea, reţinându-şi impulsul de a-i răspunde cu obrăznicie.

Urma să fie o minune dacă nu îi trântea o vază în cap până la sfârşitul serii.

— Nu i-ar păsa. În plus, tu şi domnişoara Carson veţi avea multe şanse de a atrage admiratori în seara asta. Însă v-aş sugera să începeţi să circulaţi. Nimeni nu se va putea bucura de calităţile voastre dacă veţi continua să staţi ascunse într-un colţ.

Când privirea lui coborî pe pieptul ei şi rămase acolo, ochii Liei se îndreptară spre o vază mare de cristal plină cu crini şi irişi mov de pe masa alăturată.

— Haide, draga mea, spuse Barbara luând-o de braţ. De ce nu ne luăm noi ceva de băut şi apoi putem să explorăm camera. Îi făcu un semn cu capul lui Amy. Te găsim mai târziu, da?

— Da, dar să aveţi grijă să ne întâlnim la miezul nopţii când ne demascăm, adăugă Prudhoe. Sunt foarte nerăbdător s-o văd pe micuţa prietenă a lui Amy fără mască.

Asta nu urma să se întâmple. Şi după privirea lui Amy, nici ei nu prea îi surâdea ideea. Deja îi venea greu să reţină interesul amoros al iubitului ei, ceea ce nu era atât de rău

din punctul de vedere al Liei. Omul era îngrozitor.

— Ce idiot absolut e omul ăla, spuse Barbara în timp ce se plimbau pe ringul de dans. Chiar dacă o fi mare bogătan.

— În mod sigur, nu este foarte amabil, spuse Lia.

Se hotărâse ca bunătatea să fie prima calitate pe care o va căuta la un protector. Toţi banii din lume nu puteau să compenseze un caracter brutal. Luând în considerare numărul de bărbaţi de la bal – care se aventurau în tot soiul de comportamente neadecvate, după cum observă – urma să aibă suficient material cu care să lucreze.

În timp ce se strecurau pe lângă o ceată veselă de fanţi, Barbara chicot. Când se întoarse şi se uită furioasă la unul dintre bărbaţi, acesta îi rânji larg.

— Ţine-ţi mâinile acasă, neghiobule, spuse ea. Sau îţi arăt eu ţie, vezi tu!

— Aş vrea să văd, spuse omul ameţit şi râzând. De ce nu veniţi cu noi tu şi prietena ta? Apoi poţi să ne arăţi ce vrei, începând cu sânii tăi drăguţi.

— Nu prea cred, izbucni Barbara. Nu eşti decât un…

— Mulţumim, domnule, dar nu, întrerupse Lia. Nu te lua în gură cu ei, sâsâi ea spre Barbara în timp ce o trăgea spre salonul de răcoritoare. Nu avem pe nimeni care să ne apere dacă lucrurile degenerează.

— Dar m-a pipăit pe fund. Anthony al meu l-ar fi rupt în bucăţele dacă ar fi văzut cum se purta cu mine.

— Doamne, Barbara, ce cauţi aici? întrebă Lia exasperată. Deja ai un iubit care pare să-ţi fie devotat.

Prietena sa începu să răspundă, însă o vestală virgină puternic machiată alături de companionul ei îmbrăcat ca un rege flamboiant din dinastia Stuart le despărţiră. Barbara îi împinse mai încolo, ignorând protestele monarhului ofensat.

— Este foarte devotat, spuse ea. Însă tatăl lui deţine o afacere de cărăuşie şi momentan transportă nişte bunuri la Glasgow. Ştie că-mi place să mă duc la petreceri şi la spectacole şi nu are o problemă cu asta. Îi făcu cu ochiul Liei, gura ei generoasă curbându-se într-un zâmbet sub

masca drăguţă cu pene. Şi oricum, nu strică să mai câştig câte ceva în plus, nu? Iar acesta este locul potrivit pentru aşa ceva, cu toţi bărbaţii din jur. Anthony al meu se va bucura de venitul suplimentar când vom avea casa noastră.

Era greu de crezut că un bărbat putea fi atât de tolerant şi de iertător. Cu toate astea, Barbara părea o persoană foarte practică, şi poate că şi iubitul ei era la fel. Lia trebuia să recunoască faptul că banii şi statutul erau deseori mai importante ca iubirea. Luând în considerare ce păţise bunica ei, care lăsase iubirea să fie mai importantă ca banii, poate că era mai bine să fii mai practic.

— Bărbatul care te-a ciupit de fund dorea să petreacă timp cu tine şi părea foarte entuziasmat de această posibilitate. De ce nu ai petrece timp cu el?

— Eu aleg cu cine îmi petrec timpul, dragă. Nu invers. Asta este problema lui Amy. Nu e suficient de pretenţioasă, dacă mă întrebi pe mine.

Lia adăugă această informaţie preţioasă pe lista lucrurilor pe care trebuia să şi le amintească când urma să-şi aleagă un protector. În cele din urmă ajunseră alături de mulţimea îmbrăcată colorat spre capătul sălii de bal spaţioase unde se afla masa de răcoritoare. În spatele meselor, două uşi mari dădeau spre alt salon, unul în care se servea cina. Dar în loc de scaune şi mese, spaţiul fusese ocupat de canapele şi de fotolii, cu măsuţe de cafea răsfirate printre ele. Aranjamentul era menit în mod evident să le permită oaspeţilor să stea rezemaţi şi relaxaţi în timp ce mâncau, beau şi aveau tot soiul de alte… preocupări.

Din ceea ce-şi putea da seama Lia, aceste preocupări erau predominante în detrimentul unei cine uşoare. Văzu un bărbat care strecura o căpşună grăsuţă în decolteul şi mai plin al însoţitoarei sale. Efectul era şi mai obscen din cauza faptului că cei doi se îmbrăcaseră ca episcop şi călugăriţă, deşi acoperământul religios al femeii era compus dintr-un corsaj extrem de decoltat şi fuste care lăsau să i se întrevadă ciorapii şi portjartierul. Când episcopul se aplecă să mănânce căpşuna dintre sânii însoţitoarei sale, Lia fu nevoită să-şi înghită un icnet de

uimire.

Acea imagine însă era delicată faţă de acţiunile unui cuplu de pe una din canapele. Domnul respectiv, şi termenul era un eufemism, avea o doamnă împlinită care chicotea şi stătea în poala lui, îmbrăcată în şcolăriţă. El trase de corsajul ei până ce unul dintre sâni ieşi la iveală ca un măr copt. După ce-şi turnă şampania pe pieptul ei, se aplecă să îi guste sfârcul cu un entuziasm debordant.

Şocată complet, Lia îşi smulse privirea pentru a se holba disperată la spatele unui domn înalt care se afla în faţa sa. Căldura îi străbătu corpul şi transpiraţia începu să îi curgă pe şira spinării. Inspirând pe toată părţile hotărârea de a participa la bal. Deşi era conştientă că un bal de curte urma să abunde de comportamente inadecvate, nu se aşteptase să dea peste oameni despuiaţi în salonul pentru cină. Sigur trebuiau să existe metode de a-ţi găsi un protector care nu implicau sfârcuri în şampanie sau funduri ciupite de străini.

Când nişte degete se lipiră de fundul *ei* câteva secunde mai târziu, sări în sus cu un icnet. Se poticni şi căzu pe bărbatul din faţa ei, sprijinindu-şi palmele de spatele lui pentru a-şi recăpăta echilibrul. El se întoarse şi se uită la ea, cu o încruntare pe faţa neacoperită de mască. Privirea lui păru să se oprească pe gura ei, apoi coborî pe silueta ei, în timp ce o privire îngrozită indica faptul că o recunoscuse.

„Fir-ar fir-ar fir-ar!”

Inima Liei începu să bată ca un ciocan pe nicovală, şi pentru un moment îngrozitor avu senzaţia că o să leşine. Nenorocitul acela de bărbat îi ghicise identitatea.

— Doamne, Dumnezeule! exclamă Sebastian Sinclair. Ce naiba faceţi aici, domnişoară…?

Ea îi lipi o mână înmănuşată pe gură.

— Domnişoara Smith. Mă numesc domnişoara Smith.

Cu o privire stupefiată, el îi înlătură încet mâna de la gură. Lia luă în considerare pentru un scurt moment opţiunea de a se arunca în patru labe şi de a se pierde în mulţime.

— Totul e în regulă, draga mea? întrebă Barbara pe un ton ascuţit. Se înfipse lângă Lia, uitându-se la Sinclair cu o ostilitate prost mascată. El, la rândul său, se uită la actriţă cu o nemulţumire vădită.

— Da, spuse Lia cu un fir de voce. Îl cunosc pe acest domn. Cred că este doar surprins să mă vadă.

— Complet înmărmurit ar fi o descriere mai adecvată, mormăi el.

— Sunt prietena ei. Şi cine naiba eşti tu?

— Şi eu sunt prietenul ei, şi unul mai bun ca tine dacă a fost ideea ta să o aduci pe domnişoara *Smith* la o sindrofie de genul ăsta.

Barbara îşi înfipse mâinile în şolduri.

— Acum, ascultă aici, începu ea arţăgoasă, n-ai niciun drept să ne faci morală mie sau ei. Nu ne tragem de şireturi.

Cavalerul Barbarei decise galant, dar neinspirat, să intervină:

— Domnule, sper că nu le deranjaţi pe aceste doamne. Am să fiu cu adevărat ofensat dacă faceţi acest lucru.

Sinclair, care îl depăşea cu câţiva centimetri, pufni cu dispreţ.

— Ce înfricoşător! Propun să-ţi vezi mai departe de treabă până nu te apuc de gulerul acelui costum ridicol şi te arunc pe prima fereastră pe care o văd.

În timp ce cavalerul începea să facă scandal, Barbara se îmbrânci înainte, aproape călcându-l pe Sinclair pe degete.

— Ia ascultă aici, domnule mare şi tare, zise ea şi începu să agite un deget în direcţia lui.

Lia o apucă de braţ.

— Nu, murmură ea, atragem prea multă atenţie.

Sinclair aruncă o privire rapidă împrejur şi blestemă în surdină.

— Aveţi dreptate. Nu putem vorbi aici. Chiar nu vă însoţeşte nimeni la nenorocita asta de petrecere?

Barbara începu să se burzuluiască, dar Lia îi puse o

mână pe braţ pentru a o opri.

— Am venit însoţite de o altă prietenă şi gentlemanul ei, însă cred că acum dansează.

— Prin gentleman sper că nu vă referiţi la Sir Dominic, Lord Lendale sau ducele de Leverton, spuse el sec.

Lia nu-şi putu reţine un chicotit.

— Cred că glumiţi.

— În regulă, atunci nu aveţi ce căuta aici. Am să vă însoţesc acasă chiar în clipa asta.

— Ba nu, n-o s-o faceţi, spuse ea, începând să se enerveze. Dacă doriţi o explicaţie, vă pot oferi una, dar asta este tot.

El mai aruncă o privire dură în jur şi încuviinţă fără tragere de inimă. O luă de braţ şi o îndepărtă de mulţime.

Barbara întinse o mână ca pentru a-i opri.

— Nu trebuie să mergi cu el dacă nu doreşti asta, domnişoară. Îl putem găsi pe Sir Nathan care îl va face să vă lase în pace.

— Sir Nathan Prudhoe? El este escorta dumneavoastră?

Sinclair păru şi mai uimit. Lia alese să îi ignore întrebarea. Mulţumesc, Barbara, dar acest domn este cu adevărat un prieten. Am să discut puţin cu el, apoi am să vin să te caut. Unde te pot găsi?

Barbara îi aruncă o privire piezişă lui Sinclair, după care ridică din umeri.

— Ne vedem pe coridorul de lângă sala de bal. O să luăm nişte şampanie şi fursecuri şi te vom aştepta pe bănci.

Lia încuviinţă.

— Am să revin repede.

— Şi ai grijă s-o tratezi pe domnişoară cu respect, spuse Barbara, uitându-se urât la Sinclair. Sau îmi vei da socoteală chiar mie, şi promit că n-o să-ţi facă plăcere.

— Dacă ar fi vrut să fie tratată cu respect, nu ar fi venit la un bal de curte, spuse Sinclair.

O prinse pe Lia de cot şi începu să o tragă prin mulţime. Pentru că mergeau împotriva curentului, se

mişcau cu greutate, şi ar fi fost şi mai dificil de înaintat dacă Sinclair nu ar fi împins oamenii din calea lor. Din nefericire, în urma lor se iscase un cor de proteste.

— Domnule Sinclair, spuse ea cu asprime într-un final, dacă aţi fi încercat să atrageţi atenţia asupra noastră nu v-ar fi ieşit mai bine.

El bolborosi ceva în barbă, însă încetini uşor.

— Iertaţi-mă, domnişoară Kin…

— Smith.

— Smith, mormăi el. Nu intenţionam să fiu atât de dur. Puteţi pune asta pe seama faptului că am fost şocat complet să vă întâlnesc la un eveniment de o natură atât de nepotrivită.

— Şi eu am fost surprinsă să vă văd, spuse ea.

Şi uşor dezamăgită. Sinclair nu părea genul care să se amestece cu societatea de moravuri uşoare.

— Participaţi deseori la astfel de petreceri?

— Cu siguranţă nu am făcut un obicei din asta, spuse el în timp ce se îndreptau spre marginea ringului de dans. Ieşisem în oraş cu câţiva prieteni şi am ajuns aici.

— La fel şi eu, spuse ea, încercând să braveze. Ce amuzant!

El se uită la ea încă odată cu uimire.

— Da. Hilar.

Sinclair o trase rapid spre un alcov cu ferestre largi, unde o coloană reuşea să îi mascheze cât de cât de ochii lumii. Aproape că o împinse în spaţiul umbrit, întorcându-se cu spatele la mulţime pentru a sta cu faţa la ea.

— Acum, *domnişoară Smith,* îmi puteţi explica, vă rog, de ce nu ar trebui să vă duc direct la casa lui Sir Dominic în secunda asta?

Capitolul 15

— Pentru că nu aveţi niciun drept, în primul rând, spuse Lia, încercând să nu se încrunte spre Sinclair. Se

săturase de bărbaţi bine intenţionaţi care încercau să îi conducă viaţa. Şi nu cred că dacă m-aţi târî afară din sala de bal în timp ce vociferez vă va ajuta în planul dumneavoastră de a mă feri de bârfe. Ba chiar dimpotrivă, nu sunteţi de acord?

Când el începu să o contrazică, ea se uită dincolo de el către ferestrele mari franţuzeşti care dădeau spre terasă.

— Desigur, dacă nu doriţi cumva să mă aruncaţi peste umăr şi să fugiţi cu mine prin grădina din spate, adăugă ea. Sunt sigură că asta nu va părea deloc suspect. Şi gândiţi-vă ce rău se vor agita prietenii mei când vor descoperi că am dispărut.

Sinclair răsuflă cu greutate.

— Sunt destul de tentat să vă răpesc prin grădina din spate, credeţi-mă.

— Sunteţi invitatul meu. Dar v-aş sugera să vă pregătiţi o scuză foarte bună, pentru că nu o să vin de bunăvoie. De fapt, este chiar foarte probabil ca masca să-mi cadă şi apoi veţi fi prins în capcană. Dacă oamenii o să ne vadă într-o situaţie atât de compromiţătoare, este posibil chiar să fie nevoie să mă cereţi de nevastă. Altfel, riscaţi să fiţi ucis de unul dintre bărbaţii exagerat de protectori din familia mea, care cu siguranţă vă vor acuza că aţi distrus şi ultimele rămăşiţe ale reputaţiei mele.

Gura lui se deschise fără sunet, făcându-l să arate uşor caraghios. Desigur, acest gând nu îi trecuse prin cap bietului om.

— Nu cred că vă doriţi aşa ceva, nu? întrebă ea cu blândeţe. Să vă căsătoriţi cu mine adică.

El îşi drese glasul.

— Ei, nu, adică, orice bărbat ar fi onorat să vă aibă de soţie, dar nu asta… ah, fir-ar! Ştiţi la ce mă refer, spuse el tresărind.

— Ştiu. Dar desigur mai există o variantă. Aţi dori să vă devin amantă?

Ochii lui ieşiră din orbite din cauza şocului neaşteptat.

— Desigur că nu! Ce fel de deşănţat mă credeţi? Dintre toate sugestiile absurde… să credeţi că aş putea să

profit de o tânără bine-crescută ca dumneavoastră.

Lia încuviinţă.

— Atunci cred că ne-am înţeles, domnule. Credeţi-mă că ştiu exact ce fac. Prietenii mei vor avea grijă să ajung în siguranţă acasă, ca să puteţi dormi liniştit.

— Asta nu mă linişteşte cu nimic, spuse el cu acreală. Nu când Sir Nathan este escorta dumneavoastră. Nu ştie cine sunteţi, nu? Din câte pot să-mi dau seama, lui îi lipsesc mai multe trăsături morale şi este un clevetitor fără pereche.

— Nu sunt complet nepricepută, domnule Sinclair. Sigur că nu ştie cine sunt. Cât despre cele două prietene ale mele, am perfectă încredere în ele, dacă nu din alt motiv, măcar pentru că ştiu că tatăl meu vitreg le-ar da afară din trupă dacă ar şti că m-au ajutat astă-seară.

El clătină din cap.

— Nu doar vă ţineţi de pozne, nu? Vă jucaţi cu dezastrul făcând asta, ştiţi doar. Este complet nebunesc.

Lia încercă să nu uite că el voia să fie de ajutor.

— Sunt impresionată de grija dumneavoastră, dar credeţi-mă că ştiu exact ce fac.

— Dacă doriţi să vă găsiţi un amant, nu pot să fiu de acord cu acest lucru.

Când privirea lui coborî pe trupul ei, zăbovind câteva secunde pe sâni, ea se simţi recunoscătoare că purta o mască pentru a-i ascunde roşeaţa. Nu era plăcut să se prezinte străinilor ca pe un bun de vânzare, dar să vadă cum cineva care o cunoştea şi de care îi plăcea o evaluează o tulbura complet.

Dezaprobarea din ochii lui o făcu să îşi întrevadă viitorul. Oamenii pe care îi iubea vor fi mai mult decât dezamăgiţi – se vor simţi trădaţi şi probabil dezgustaţi. Jack nu urma să mai vrea să aibă nimic de-a face cu ea. S-ar fi înfuriat să ştie că ea îi ignorase dorinţele cu atâta nesăbuinţă şi ar fi jurat cu siguranţă să nu o mai vadă niciodată.

„Ceea ce este exact ceea ce-ţi doreşti, nu?”

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Sinclair, cu o expresie

îngrijorată. Păreţi că tocmai vi s-a făcut rău.

Lia se forţă să zâmbească.

— Mă strânge prea tare costumul, asta e tot.

El agită un deget ameninţător în direcţia ei.

— Ce se presupune că sunteţi, o lăptăreasă? Unde vă e taburetul şi găleata?

— Le-am lăsat la intrare, evident.

Se concentră asupra ţinutei lui. Arăta foarte elegant îmbrăcat în alb şi negru, cu o pelerină de mătase neagră aruncată neglijent pe umeri. Şi ea arătă cu degetul înspre el.

— Asta nu pare să fie cine ştie ce costum. Ce se presupune că sunteţi?

— Un domn plictisit de afaceri, răspunse el sec.

Ea râse.

— Atunci presupun că se potriveşte. Şi mă tem că sunt de acord, petrecerea asta este cu adevărat plictisitoare, în ciuda naturii sale licenţioase.

Pentru un moment, Lia luă în considerare posibilitatea de a se retrage şi a-l lăsa pe Sinclair să o însoţească acasă. Însă cine putea spune când o să mai aibă şansa de a trece în revistă posibilii protectori? Nu îşi permitea să lase această oportunitate să îi scape.

— Atunci lăsaţi-mă să vă conduc acasă, rosti el blând, de parcă îi citea gândurile. Nu aveţi nevoie de ce este aici.

Lia ridică din umeri.

— Nu-i adevărat. Şi bănuiesc că deja aţi auzit de ce am nevoie.

— Da, am auzit, dar acel incident nefericit nu a fost vina dumneavoastră.

— Nu contează a cui a fost vina, dezastrul s-a întâmplat.

— Familia dumneavoastră nu ar fi de acord.

— Familia mea greşeşte.

Avu senzaţia că vede o urmă de milă în privirea lui. Asta era şi mai rău decât dacă pur şi simplu nu ar fi fost de acord, deoarece mila era probabil singurul sentiment la care se mai putea aştepta de la familia şi prietenii săi. Şi

deseori mila se transforma în dispreţ.

— Dacă îmi veţi permite, domnule, spuse ea, disperată să scape. Trebuie să-mi găsesc…

— Ştiu cum e să te simţi lăsat pe dinafară, să ştiţi, o întrerupse el. Să-ţi dai seama că nimeni nu te înţelege.

Lia nu-şi putu reţine un râset.

— Nu doresc să fiu nepoliticoasă, domnule Sinclair, dar dumneavoastră sunteţi bogat şi fiul unui baron bine văzut. În afara celor din familia regală, nimeni nu poate fi mai integrat decât dumneavoastră, mai ales în înalta societate.

Dacă el îi observase tonul ironic – căci sânge regal curgea totuşi prin venele *ei* –, nu dădu niciun semn în acest sens.

— Nu pretind că înţeleg exact situaţia dumneavoastră anume, spuse el, dar vreau să spun că aparenţele pot fi înşelătoare. Istoria mea personală, de exemplu, include un exil, fiind plecat de acasă şi departe de toţi cei la care ţineam. Am fost în India pentru zece ani, şi nu pentru că am vrut.

Expresia lui serioasă îi atinse ceva în suflet şi îi stârni curiozitatea. Lia dorea să poată afla mai multe detalii, dar deja petrecuse mult prea mult timp alături de el. Barbara urma să vină să o caute mai devreme sau mai târziu, şi nu dorea să rişte să iste o scenă.

Îi prinse pentru un moment antebraţul.

— Sunteţi foarte bun, domnule Sinclair. Vă rog nu vă îngrijoraţi pentru mine. Promit să am grijă.

Când el încercă să o prindă, ea îi alunecă printre degete.

— Staţi, nu fugiţi, spuse el pe un ton ascuţit.

Lia se feri de el şi fugi pe ringul de dans. Îl auzi blestemând, însă nu se întoarse să se uite. În schimb, se strecură printre grupurile de dansatori, aplecându-se cât de mult putea în timp ce traversa lunga cameră spre partea opusă. Când în sfârşit traversă camera, se uită înapoi şi răsuflă uşurată. Sinclair se pierduse printre zecile de corpuri mascate care populau încăperea. Cu puţin noroc,

urma să îi respecte dorinţele şi să o lase în pace pentru restul serii.

Îşi croi drum pe un coridor lung ce părea să se ducă în spatele conacului. Era slab luminat şi mult mai răcoros decât în sala de bal sau în saloane, iar ea dorea să îşi scoată masca şi să respire aerul proaspăt. Însă asta ar fi fost o greşeală. În ciuda atitudinii ei nepăsătoare faţă de Sinclair, intenţiona să fie foarte grijulie. Nu avea nicio intenţie să iste un nou scandal înainte de a avea un plan şi resursele necesare pentru a controla rezultatul.

Din când în când un servitor trecea grăbit, dar coridorul era gol cu excepţia Liei. Trecuse pe lângă un alcov umbrit unde se afla un cuplu care se purta puţin cam iubăreţ în opinia ei, dar Barbara şi noul său prieten nu se zăreau nicăieri.

Găsi o bancă confortabilă şi tocmai se aşeza mai bine când trei domni ieşiră din sala de bal şi se întoarseră în direcţia ei. Evident băuţi, izbucniră în râs şi începură să se clatine încet pe hol.

În timp ce se apropiau, inima Liei se făcu mică. Îl recunoscuse pe unul dintre bărbaţi de la balul familiei Leverton. De fapt, nu numai că discutase cu acel bărbat, un viconte văduv de vârstă mijlocie, ci şi dansaseră câteva dansuri tradiţionale.

Încercând să nu se alarmeze, se gândi la cea mai bună opţiune pe care o avea. Aşa cum era îmbrăcată, erau slabe şanse să o recunoască, mai ales în lumina slabă de pe hol. Se strânse spre marginea băncii, sperând să fie prea beţi ca să-i dea atenţie.

Ca de obicei, nu fu atât de norocoasă. Vicontele schimbă direcţia şi se proţăpi în faţa ei, o expresie confuză instalându-se peste trăsăturile sale plăcute.

— Ia spune, nu te ştiu de undeva? întrebă el, sughiţând uşor.

Lia se ridică în picioare, aplecându-se într-o mică reverenţă în timp ce se uita în spatele lui şi calcula o rută pe care să se facă nevăzută.

— Nu, milord, rosti ea pe o voce nazală. Nu v-am mai

văzut în viaţa mea.

El se încruntă.

— Vocea ta nu-mi este familiară, dar nasul şi gura… jur că te-am mai văzut undeva înainte.

Unul dintre însoţitorii săi îl înghionti în coaste.

— Ce contează unde ai mai văzut-o, Reggie? E aici acum, şi uite ce bucăţică bună pare.

Îi aruncă Liei o privire libidinoasă care o făcu să vrea să îl plesnească.

— Asta cam aşa, zise al treilea bărbat. Era înalt şi slab şi în mod ciudat purta o pălărie de bufon împreună cu costumul său sobru de seară. Când ridică un monoclu curios ca să o inspecteze, era atât de beat că era să-şi scoată ochiul. Ai vrea să împarţi un pahar cu noi, domnişoară? întrebă el politicos.

— Şi apoi putem să te împărţim noi, adăugă cel care se holba mai devreme.

Toţi izbucniră în râs, iar cel vulgar se plesni pe picior de parcă făcuse o glumă reuşită.

În timp ce ei mureau de râs, Lia îi ocoli şi începu să se îndepărteze.

— Nu, mulţumesc, domnilor. Eu… am altă întrevedere stabilită cu un domn. Va trebui să mă scuzaţi.

Vicontele pocni din degete.

— Ah, sigur te ştiu de undeva. Lasă-mă un minut!

„Fir-ar! Uitase de accent. Mami avea dreptate – era complet nepricepută ca actriţă.

Libidinosul începu să vină după ea.

— Nu, nu fugi, drăguţa mea. Sunt sigur că putem să te facem mult mai fericită decât misteriosul tău iubit.

— Şi eu vreau să ştiu cine se ascunde sub mască, spuse vicontele.

Începu să se poticnească după ea, luându-i urma cu încăpăţânare.

Lia îşi sacrifică demnitatea şi o luă la fugă pe coridor. Cu agresorii ei urmărind-o, împiedicaţi, dar hotărâţi, ea ocoli un colţ şi dădu în alt hol. Dând de perete uşa primei camere pe care o văzu, se uită înăuntru. Din fericire, micul

salon era gol.

Şi avea o cheie în uşă.

Închise cu viteză uşa şi răsuci cheia. Apoi se propti de lambriurile. de lemn, încercând să-şi recapete răsuflarea.

Afară, vicontele şi prietenii sau strigau după ea şi tropăiau ca o ceată de mistreţi. Când unul dintre ei se propti în uşă şi scuturâ uşa, Lia îşi lipi o mână peste gură ca să-şi înăbuşe un strigăt. Se dădu înapoi câţiva paşi, ţinându-şi respiraţia. Nu puteau să spargă uşa, dar ar fi putut găsi un valet care să le-o deschidă. Sau pur şi simplu ar fi putut aştepta ca ea să iasă. Lia nu se putu abţine să nu se muştruluiască pentru că îi permisese lui Sinclair să o îndepărteze de prietenii ei.

Încercând să nu se sperie şi mai rău, aruncă o privire pe singura fereastră din cameră şi răsuflă uşurată. O balustradă mare ducea la un zid care separa casa de aleea din faţă. În cel mai rău caz, se putea sui pe fereastră, putea traversa balustrada şi apoi putea aluneca în jos pe zid. Era o înălţime destul de mare până la alee, dar se căţărase în mulţi pomi în copilărie şi căzuse de pe ramuri care se aflau mai sus decât acel zid. Deşi probabil ar fi stricat costumul şi ar fi fost certată de mama ei, prefera asta de o mie de ori decât să se apere de trei beţivi care o credeau o femeie uşoară.

„Normal că asta au crezut, isteaţo”.

La o adică, făcuse tot ce-i stătea în putinţă să dea această impresie. Cu roate acestea, o înfuria faptul că nu îi acceptaseră refuzul politicos. Niciun bărbat nu avea dreptul să siluiască o femeie, chiar dacă era vorba de una de moravuri uşoare.

Cu un oftat, căzu într-un fotoliu de piele lângă şemineul gol, masându-şi muşchii încordaţi de la ceafă. Până acum, începutul carierei ei de curtezană fusese la fel de nereuşit şi de nefericit precum cariera ei de actriţă.

Problema cea mai mare la momentul respectiv rămânea vicontele şi şansa ca el să-şi amintească cine era ea. Lia nu putea decât să spere că admiratorii săi beţivi se vor plictisi şi vor dispărea, permiţându-i să se strecoare şi

să o caute pe Barbara. Cu puţin noroc, ar fi putut ajunge acasă şi la loc în pat cu mult înainte ca Chloe şi Dominic să se întoarcă de la operă.

În câteva minute, gălăgia din hol începu să se diminueze. Un bărbat anunţă că el s-a plictisit de căutări, şi în curând vocile lor păliră. O tăcere binecuvântată se aşternu din nou peste acea parte a casei.

Cu grijă, se ridică şi merse pe vârfuri până la uşă, apoi aruncă o privire prin gaura cheii. Pentru că nu zări nimic, răsuci cheia şi întredeschise uşa, aruncând o privire, dar gata să o trântească la loc la cel mai mic semn de primejdie. Din fericire, holul întunecat era tulburat doar de muzica îndepărtată ce răsuna din sala de bal.

Se grăbi să părăsească încăperea, desfăcându-şi eşarfa lungă din talie în timp ce mergea. Legând-o în jurul capului şi al pieptului, îi îndesă capetele în corsaj. Prioritatea ei nu mai era etalarea bunurilor pentru a atrage un bărbat, ci o deghizare cât mai bună.

Când ajunse în coridorul principal, se opri să se uite după colţ. Câţiva oaspeţi ieşiseră din sala de bal şi se îndreptară către terasă, iar servitori cu tăvi se grăbeau de colo-colo. Din fericire, vicontele şi prietenii lui nu se zăreau nicăieri.

Din nefericire, nici Barbara nu se zărea nicăieri.

Lia începu să ia în considerare faptul că va trebui să înfrunte străzile şi să cheme o birjă, căci explorarea sălii de bal prin mulţime pentru a-şi găsi prietenii nu îi surâdea deloc. Nu-i trecuse deloc prin minte că va avea de-a face cu atâtea situaţii neplăcute la un bal de curte. În mod evident, trebuia să fie mai atentă la aspectele practice ale viitoarei sale cariere.

În timp ce se gândea cum să procedeze mai departe, auzi nişte paşi grăbiţi care se îndreptau spre ea. Se răsuci şi o văzu pe Barbara îndreptându-se către ea, ţinându-şi fustele în pumni. Răsuflând uşurată, Lia se propti de perete, simţindu-se slăbită, dar fericită.

— Aici erai, spuse ea când Barbara se opri. Începusem să cred că…

Fata o apucă de braţ.

— Unde te-ai dus? Te-am căutat peste tot.

Lia clipi surprinsă, încurcată de tonul ei aspru.

— A trebuit să mă ascund de nişte domni foarte insistenţi. Unul dintre ei era convins că mă ştia de undeva.

Barbara se strâmbă.

— Avea dreptate?

Da, dar era prea beat ca să-şi dea seama, iar eu am reuşit să scap până să-şi amintească.

— Slavă Domnului! Începu să o tragă pe Lia în direcţia din care venise. Am fi încurcat-o rău de tot dacă te recunoştea.

— Barbara, ce s-a întâmplat? De ce mergem în spatele casei?

— Pentru că Amy are probleme. Vocea ei se subţiase de grijă. Ea şi Prudhoe s-au certat, iar el a lovit-o. Rău.

Lia se împiedică.

— Ce? De ce?

Barbara o trase, grăbind pasul.

— Pentru că este un ticălos, de aia. Nu voia să facă ceva ce-i ceruse el.

— Ce voia să facă?

Prietena ei îi aruncă o privire sumbră.

— Nimic din ce ai tu nevoie să ştii, dragă, crede-mă pe cuvânt.

Asta suna îngrozitor.

— Unde sunt?

— Este o oranjerie în spatele casei. Când nu ai mai apărut, eu şi cavalerul meu am început să ne plimbăm şi am ajuns acolo. Prudhoe şi Amy erau deja acolo şi i-am auzit certându-se.

— Ai intrat?

— Normal că da. O scutura pe biata Amy ca pe o cârpă, nenorocitul. Am urlat la el să se oprească, dar mi-a spus că mă ia şi pe mine în primire dacă nu-mi vedeam de treabă. Am încercat să-l rog pe cavalerul meu să mă ajute, dar a fugit de acolo de parcă avea artificii la fund. Atunci am decis să vin să te caut. Poate noi două o să reuşim s-o

salvăm din mâinile lui.

— Poate am putea să cerem ajutorul unui slujitor? întrebă Amy.

Barbara clătină din cap cu tristeţe.

— N-o să vrea să ne ţină partea. Nu împotriva unui lord.

Mai ocoliră un colţ şi se opriră în faţa unor uşi care dădeau spre sera de sticlă. Barbara întinse mâna spre uşă, dar Lia o opri.

— Barbara, ascultă! O să încerc să-l liniştesc pe Prudhoe şi s-o scot pe Amy de acolo. Dar vreau să te întorci în sala de bal şi să încerci să îl găseşti pe prietenul meu, Sinclair. Este un om foarte bun şi ne va ajuta.

Ochii fetei se măriră de uimire.

— Nu te pot lăsa singură cu porcul ăla. Mama ta mă va omorî dacă află.

— E în regulă, promit să mă descurc.

În cel mai rău caz, urma să îşi scoată masca şi să-l ameninţe pe Prudhoe cu furia lui Sir Dominic Hunter. Ar fi fost un scandal monstruos, dar era un risc pe care era gata să şi-l asume. O împinse uşor pe Barbara.

— Hai, fugi!

Prietena sa îşi ridică rochia elizabetană şi o luă la fugă pe hol.

Lia inspiră adânc, concentrându-se pentru a-şi linişti bătăile inimii. Apoi îşi îndreptă umerii, deschise uşa şi intră.

Se opri brusc, pentru că abia putea vedea la câţiva paşi în faţă. Diversele plante puse în ghivece sau copacii aruncau umbre lungi, iar lumina difuză se strecura prin strania construcţie de sticlă. Lia clipi de câteva ori, forţându-şi ochii să se obişnuiască cu penumbra.

Auzul său era însă bun, şi ceea ce auzi îi făcu stomacul să se întoarcă pe dos. Vocea lui Amy tremura de plâns şi îl implora pe Prudhoe să nu o mai rănească. Lia îşi ridică fustele şi se repezi spre aleea centrală a serei, urmărind vocile. Ocoli un stativ înalt cu ghivece de bambus şi înţepeni.

Amy era pe jos, ghemuită într-o parte a fântânii de

marmură ornamentată. Jetul vesel de apă care curgea dintr-un vas de piatră purtat de un îngeraş contrasta puternic cu suspinele ascuţite ale fetei. Rochia ei diafană era ruptă, lăsându-i aproape tot pieptul la vedere. Părul îi era ciufulit, de parcă cineva îşi înfipsese degetele în el şi o târâse prin cameră. Chiar şi în lumina slabă, Lia putea să vadă vânătăile de pe gâtul şi faţa dansatoarei.

Fata era aplecată, cu mâinile strânse în jurul corpului, de parcă voia să îşi protejeze talia. Prudhoe stătea ameninţător pe lângă ea.

— Nu mă lovi din nou, suspină Amy. Fac orice vrei.

— Da, aşa o să faci, târfă, spuse bruta. Şi o vei face fie că te lovesc, fie nu. Scoase un hohot de râs horcăit. Dar îmi face plăcere să-ţi lovesc carnea dulce şi pufoasă, mica mea Amy. Se simte atât de bine sub pumnul sau sub gheata mea.

Când îşi luă avânt cu piciorul, Lia se aruncă în faţă.

— Opreşte-te, monstrule! strigă ea, împingându-l din spate cu toată forţa.

Prudhoe se poticni cu putere, blestemând când se prăbuşi peste o latură a fântânii.

Lia se pregăti, înfigându-şi picioarele în pământ. Nu îndrăznea să se întoarcă cu spatele la el, aşa că îi aruncă o privire peste umăr lui Amy, care se făcuse mică şi tremura.

— Te poţi ridica? întrebă Lia.

— Eu… cred că da.

În timp ce Amy îşi sprijini mâinile tremurânde de marginea fântânii şi începu să se ridice, Prudhoe se sprijini în genunchi, cu trăsăturile contorsionate de durere. Ochii lui întunecaţi ardeau de o furie care îi făcu inima Liei să bată nestăvilit.

— Târfă nenorocită! izbucni el. O să vă omor pe amândouă!

— Nu prea cred. Lia fu surprinsă de controlul pe care îl exercita asupra situaţiei, pentru că sufletul îi tremura ca o frunză-n vânt. De fapt, dacă nu dispari rapid de aici, am să te reclam magistratului eu însămi. Te asigur că-mi va lua plângerea foarte în serios.

Prudhoe reuşi să se ridice cu greu, de vreme ce umărul său era în mod evident rănit. Lia nu regretă o clipită faptul că îl rănise.

— Serios? izbucni el în râs în timp ce se înfipse în faţa ei. Crezi că magistratul va crede cuvintele a două stricate împotriva celor ale unui baronet? Nu prea cred, curvă proastă.

— Deşi stricatele au şi ele dreptul la justiţie ca toată lumea, îmi permiţi să menţionez că suntem actriţe? Domnul Lester va fi livid de furie când va vedea cum ai abuzat-o pe biata Amy. Sunt sigură că va depune o plângere.

Prudhoe înţepeni, capul înclinându-i-se în timp ce o studia. Apoi buzele i se separară într-un zâmbet malefic. Lia mulţumi sfinţilor că nu era predispusă să leşine, pentru că intenţia răutăcioasă din spatele expresiei lui era cu adevărat înfricoşătoare.

— Nu şi dacă domnul Lester – alături de magistrat dacă este necesar – va afla că tu şi mica ta prietenă aţi încercat să mă jefuiţi.

— Crede-mă, Sir Nathan, domnul Lester nu te va crede.

— Ce zici de ideea asta? De ce să nu mă duc chiar acum să chem un poliţist local chiar acum să vedem ce părere are despre asta? Sau, şi mai bine, de ce să nu mergem direct pe Bow Street? Apoi vom vedea cine crede pe cine.

Amy se agăţă de fustele Liei.

— Domnişoară, nu pot merge pe Bow Street, şopti ea cu o voce tremurătoare. Va fi un scandal imens. Te rog, haide doar să plecăm de aici!

— Nimeni nu merge pe Bow Street, spuse Lia ferm. Poate cu excepţia lui Sir Nathan după ce-i vom spune domnului Lester ce s-a întâmplat aici.

Din nefericire, ameninţarea ei nu păru să aibă efectul scontat asupra îngrozitorului bărbat, pentru că el păşi ameninţător în faţă. Amy icni, făcându-se din nou mică. Se ţinea cu putere de fustele Liei, ceea ce le putea îngreuna tentativa de scăpare.

— Nu mai face un singur pas, Sir Nathan, ordonă Lia, ridicând o mână fermă.

Dacă Barbara nu se întorcea cu ajutoare în curând, va trebui să recurgă la măsuri disperate.

Evident, el o ignoră şi se apropie. Sclipirea din ochii lui îi indică faptul că el se distra, în ciuda umărului rănit.

— Ce vei face dacă nu-ţi ascult ordinele prosteşti? se amuză el. Mă vei lovi din nou? Te asigur, rezultatul acestei acţiuni nu va fi unul plăcut. Însă pedeapsa pe care ţi-o voi aplica va fi incredibil de satisfăcătoare pentru mine.

Dacă Gillian ar fi fost aici, i-ar fi tras un pumn în faţă nenorocitului sau l-ar fi înjunghiat, dacă era necesar. Lia, din nefericire, nu se antrenase în artele pugiliste şi nici nu purta asupra ei un pumnal, deşi intenţiona să remedieze această situaţie pe viitor.

Momentan, se putea baza doar pe isteţimea ei.

Cu tot calmul de care era în stare, îşi duse mâinile la spate pentru a-şi desface masca. Când o scoase, Prudhoe rămase cu gura căscată.

— La dracu’, murmură el. Tu eşti fata aia, Kincaid.

— Sunt de asemenea şi verişoara ducesei de Leverton şi, mai precis, nepoata lui Lady Hunter. Lia îi zâmbi cu o politeţe falsă. Presupun că ştii cine este soţul mătuşii mele, nu? Sir Dominic Hunter este magistrat, şi unul extrem de puternic, după cum cred că ai auzit.

El se holbă la ea pentru câteva secunde, în mod evident şocat. Dar apoi ridică din umeri, de parcă ceea ce spusese ea era la fel de important ca o muscă enervantă. Schema ei nu avusese efectul scontat. Probabil pentru că bărbatul era nesăbuit din cauza beţiei.

— Ştiu şi ce s-a întâmplat la balul familiei Leverton, spuse el. Ai fost prezentată ca o stricată ce eşti, la fel ca mama ta. Şi dacă ai fi încă sub protecţia lui Dominic Hunter, n-ai umbla cu stricate la un bal de curte.

— Pur şi simplu, mă bucur de o seară în oraş cu prietenele mele.

El îi ignoră balivernele evidente.

— Presupun că îţi cauţi un protector, nu? cugetă el.

Ce alte variante ai putea avea? Niciun bărbat decent nu te vrea, evident. Eşti pătată.

„Fir-ar”. O fi fost el beat, dar nu era prost. Practic, Lia îşi pusese soarta în mâinile celui mai rău soi de om, şi nu mai avea cum să scape din situaţia asta.

El se bătu pe piept.

— Ei bine, mă bucur să te informez că ţi-ai găsit un nou protector. Mica ta amică Amy mă plictiseşte deja, şi e momentul să fie înlocuită de cineva proaspăt. De fapt, aş vrea să degust chiar acum noua ofertă. Să încercăm să vedem ce ascunzi între coapsele acelea apetisante!

Disperată, Lia încercă să o tragă pe Amy în picioare.

— Dacă mă atingi, te omor, rosti ea cu dinţii încleştaţi.

— Oh, o să fac mult mai mult decât să te ating, mârâi Prudhoe.

Mâna lui se întinse atât de repede încât o luă pe nepregătite. Degetele lui o prinseră de corsaj, alunecându-i în corset. Lia încercă să se tragă la o parte, dar el o smuci cu uşurinţă înspre el. Puterea lui era înspăimântătoare.

— Dă-mi drumul, nenorocitule, mârâi ea.

Celălalt braţ al lui o cuprinse, degetele înfigându-i-se Liei în coaste. Cu toate astea, reuşi să evite gura umedă ce se apleca deschisă pentru un sărut.

— Dă-i drumul, ţipă Amy, încercând să îi împingă picioarele lui Prudhoe în timp ce se ţinea încă de Lia.

Aprecia efortul, însă greutatea lui Amy o dezechilibra. Lia îşi strânse buzele pentru a evita sărutul dezgustător şi plin de salivă care o aştepta. Dar poate că atât timp cât Prudhoe era ocupat cu treburile astea oribile, reuşea să îşi ia suficient avânt cât să îi tragă un picior în vintre.

Apoi simţi agitaţie în spatele ei, şi ceva la fel de tare ca marmura se lipi de spatele ei – ceva cald şi incredibil de familiar. Mirosul curat şi masculin, forma musculoasă – le recunoscu într-o clipită, căci le ştia la fel de bine pe cât se cunoştea pe sine.

Strânsoarea lui Prudhoe pe corsajul ei slăbi, iar el rămase cu gura căscată de uimire. Făcu doi paşi în spate.

— Ai face bine s-o asculţi pe fată, spuse Jack cu o

voce ce promitea moartea.

Când ea se cutremură auzindu-i tonul îngheţat, mâinile lui se curbară protector pe şoldurile ei.

— Pentru că, dacă o vei mai atinge vreodată, o să te rup în bucăţele. Sau poate o să fac asta doar ca să mă distrez.

Capitolul 16

Prudhoe îşi smulse mâna. În ciuda flăcării care îi ardea în privire, reuşi să rânjească destul de credibil.

— Nu e nevoie de ameninţări, Lendale. De unde era să ştiu că fata era a ta? În plus, abia am atins-o.

„Da, e a mea”.

Cuvintele răsunară ca un sunet de corn în mintea lui Jack.

— Acesta este singurul motiv pentru care nu eşti o băltoacă de sânge pe podea.

Se uită în jos la Amy Baxter, care era agăţată de piciorul Liei. Dansatoarea avea vânătăi urâte pe obraz şi pe falcă, iar buza îi era tăiată. Îşi şterse faţa înlăcrimată cu o mână tremurândă, întinzându-şi machiajul şi sângele într-o urmă teribilă de roşu.

— Şi totuşi, spuse Jack încet, poate am să te bat până la sânge până la urmă.

O trase pe Lia mai aproape de el. Fundul ei dulce era lipit de vintrele sale, iar şoldurile ei delicate se curbau sub degetele lui. Aşa cum era îmbrăcată, era o fantezie şi un vis neîmplinit – visul *lui.* Se opusese ideii de săptămâni bune, dar văzând mâinile mizerabile ale lui Prudhoe care o pipăiau peste tot nu mai avusese nicio îndoială – se hotărâse într-un moment îngrozitor.

— Desigur, nimeni n-ar putea să te acuze, spuse Lia cu o voce aspră. Dar o idee mai bună ar fi să chemăm poliţistul. Sir Nathan ar trebui arestat de îndată.

Se răsuci în braţele lui Jack pentru a se uita în ochii

lui. Era îmbujorată toată, iar ochii ei albaştri străluceau de furie latentă, însă nu părea speriată sau intimidată.

Deşi era incredibil de fericit că nenorocitul nu o rănise, Jack trebui să se abţină din răsputeri să nu îi ţină o morală de zile mari. Niciodată nu văzuse o situaţie care scăpase mai mult de sub control, dintr-o mulţime de motive pe care avea de gând să le exploreze odată ce rămânea singur cu Lia. Exagerase prea mult de data aceea. n fost un miracol dacă reuşea să mai salveze ceva din rămăşiţele reputaţiei ei.

Ea îi zâmbi încurajator.

— Să-i cer unui lacheu sau majordomului să cheme poliţistul sau ar trebui să-l ducem pe Sir Nathan pe Bow Street chiar noi?

Amy o trase pe Lia de fuste.

— Domnişoară, te rog nu face asta!

Lia se trase din îmbrăţişarea lui lejeră şi se ghemui lângă prietena ei, dându-i uşor părul la o parte de pe faţa rănită în timp ce murmura liniştitor. Amintiri vechi îi trecură prin minte lui Jack, luându-l pe nepregătite. Bunătatea şi compasiunea erau cele mai mari daruri ale Liei, întotdeauna oferite gratuit. Când se gândi la iubirea şi generozitatea pe care i le arătase de-a lungul anilor, inima îi zvâcni cu un sentiment periculos de aproape de regret.

— Draga mea, te-a bătut, ar trebui pedepsit, spuse Lia pe o voce şoptită şi grăbită.

— Ai face bine să o asculţi pe Amy, domnişoară Kincaid, spuse Prudhoe. Bârfa poate fi atât de deranjantă, nu ştii? Îi aruncă o privire lui Jack, un zâmbet viclean iţindu-se în colţul gurii. Sunt sigur că eşti de acord, Lendale.

Pumnii lui Jack se strânseră cu o dorinţă acută de a-i rearanja faţa laşului, atât pentru ceea ce făcuse, cât şi pentru că din nefericire avea dreptate.

— Nu-mi pasă de asta, spuse Lia, aruncându-i lui Prudhoe o privire dispreţuitoare. N-ar trebui să scapi nepedepsit. Se uită înspre Jack. Nu-i aşa?

El încercă să nu tresară.

— Lia, nimic nu mi-ar face o plăcere mai mare decât

să-l târăsc pe Prudhoe pe Bow Street, dar asta nu poate fi cea mai înţeleaptă alegere în ceea ce vă priveşte pe tine şi pe domnişoara Baxter.

Ea se ridică uşor în picioare, deşi îşi păstrase o mână pe umărul lui Amy.

— Despre ce vorbeşti? Sir Nathan a bătut-o cu cruzime. Nimeni n-ar trebui să scape după ce a făcut aşa ceva.

Privirea ei rugătoare încerca să îl convingă să fie de acord, şi el îşi dorea din toată inima să o facă. Numai gândindu-se la ceea ce Prudhoe îi făcuse lui Amy şi posibil şi Liei îi făcea sângele să fiarbă. Şi totuşi, pentru moment nu putea face mare lucru în acest sens.

Avea propriile idei despre cum să îl pedepsească pe baronet, dar acestea necesitau atât timp, cât şi discreţie pentru a putea fi duse la îndeplinire.

Prudhoe ridică o sprânceană batjocoritoare, după care scoase o tabacheră din haină, deschizând-o pentru o priză.

— Lendale, poate i-ai putea explica domnişoarei Kincaid de ce nu ar fi cazul să atragă prea mult atenţia asupra acestui lucru, atât pentru tine, cât şi pentru ea. Sau, mai bine zis, de dragul mamei şi al surorii tale. Imaginează-ţi numai durerea lor când ar afla detaliile acestei seri neplăcute.

— Nu mă ameninţa, Prudhoe, spuse Jack cu o voce dură. Promit că rezultatul nu-ţi va face plăcere.

Mâna baronetului flutură şovăitoare, făcându-l să verse tutun pe partea din faţă a vestei.

Lia o ajută pe Amy să se ridice şi să se aşeze pe marginea fântânii.

— Jack, te rog, fă ceva, spuse ea pe un ton iritat. Trebuie să o ajutăm cumva pe Amy.

Prudhoe îşi scutură tutunul de pe vestă.

— Nu-mi pasă ce faceţi, dar eu plec.

Jack ridică o mână pentru a-l opri.

— N-am terminat cu tine.

Baronetul se înroşi de furie.

— O să mă provoci la duel pentru o pereche de târfe?

Şi eu care credeam că eşti un om de bun-simţ, Lendale.

— Imbecilule! izbucni Lia, făcând câţiva paşi în faţă şi ridicând mâna ca să-l plesnească. Jack o prinse de mână şi o trase înapoi.

— Nu prea mă ajuţi, Lia, spuse el printre dinţi.

— Nici tu, replică ea.

Auziră un sunet de paşi grăbiţi şi cealaltă însoţitoare a Liei apăru, urmată îndeaproape de Sebastian Sinclair.

— Ah, ce bine, spuse Jack. Văd că l-ai găsit, domnişoară…

— Carson, Excelenţă.

Tânăra se aşeză pe marginea fântânii şi o cuprinse într-o îmbrăţişare protectoare pe Amy pe după umeri.

Când domnişoara Carson apăruse în faţa lui, fugind din sala de bal, cu fustele ridicate şi cu gulerul acela ridicol fluturându-i în faţă, Jack se dădea de ceasul morţii de grijă. Ajunsese la conacul lui Welby doar de câteva minute, şi o scurtă privire aruncată sălii de bal încă nu îi indicase vreo urmă a Liei. Din fericire, tânăra actriţă îl recunoscuse din vizitele lui la teatru şi nu stătuse pe gânduri. Îl trăsese într-un alcov la geam şi îi povestise tot ce se întâmplase, spunându-i că îl căuta pe Sinclair pentru a-i cere ajutorul.

Surprins că Sinclair ştia că Lia se afla la bal – o informaţie care nu-i dădea pace până nu reuşea să o lămurească –, o trimisese pe domnişoara Carson să îl găsească. Jack nu ştia rolul lui Sinclair în evenimentele acestei seri, dar era destul de sigur că se putea baza pe el să dea o mână de ajutor dacă era nevoie cât şi să păstreze secretul Liei.

Sinclair avea o expresie destul de uimită, dar în curând aceasta se transformă într-una de furie când îi văzu faţa rănită lui Amy.

— Ce Dumnezeu se întâmplă aici?

Prudhoe oftă dramatic.

— Serios, de ce nu invităm toată petrecerea să ne admire mica escapadă? Sunt sigur că oaspeţii s-ar amuza copios.

— Dacă mai scoţi un cuvânt, o să te omor cu mâna

mea, spuse Jack. Şi de vreme ce sunt mai degrabă soldat decât gentleman, poţi fi sigur că o să sar peste formalităţile absurde ale duelului.

Privirea baronetului se aprinse de furie, dar era suficient de isteţ ca să nu-şi dea de gol gândurile.

Sinclair se aplecă să îi cerceteze faţa lui Amy.

— Sir Nathan ţi-a făcut asta?

Fata încuviinţă cu amărăciune.

— Dar nu vreau necazuri, domnule, vă rog.

El se îndreptă uşor şi se uită spre Prudhoe. Ochii lui verzi şi stranii prinseră un licăr înfricoşător.

— Tare viteaz mai eşti, de baţi femei fără apărare.

— A încercat să mă jefuiască, spuse Prudhoe. Ce era să fac?

Toate cele trei femei protestară într-un glas.

— Minţi, spuse Lia. Ai vrut s-o forţezi să facă ceva ce nu voia, şi apoi ai bătut-o când te-a refuzat.

Sinclair se încruntă.

— Ce voia să facă?

Când Lia se strâmbă spre Amy, Jack interveni:

— Nu contează. Ceea ce contează este să le ducem pe aceste femei în siguranţă acasă.

— Şi să îl aducem şi pe Sir Nathan în faţa magistratului, spuse Lia, înfigându-şi pumnii cu îndărătnicie în şolduri. Căutătura ei îl înfrunta pe Jack, aşteptând o provocare.

Sinclair se uită la Jack.

— Pot eu să fac asta dacă vrei.

În timp ce Prudhoe vocifera revoltat, Lia îi zâmbi dulce lui Sinclair.

— Asta ar fi minunat, domnule. Lord Lendale pare să ezite în acest sens.

Faptul că ea era foarte mulţumită de Sinclair şi complet nemulţumită de el nu îi îmbunătăţi lui Jack starea de spirit.

— Care e problema, Lendale? întrebă Sinclair.

— Erai şi tu la balul de săptămâna trecută de la conacul Leverton, nu-i aşa?

Îşi îndreptă privirea către Lia, care se încruntă în direcţia lui.

Celălalt bărbat se strâmbă.

— Da. Desigur.

— Nu-mi pasă de chestiunile acelea, interveni Lia. Reputaţia mea oricum e compromisă.

— Nu, nu este, spuse Jack. Nu mulţumită ţie, însă.

— Vă rog, nu vreau să merg pe Bow Street, interveni Amy suspinând. Va declanşa un scandal de zile mari, şi tot eu voi fi dezavantajată într-un final. Îşi trase nasul şi îi luă mâna Liei într-a ei. Şi nici *ţie* nu-ţi va fi de ajutor, domnişoară Lia, mai bine renunţi.

— Lia, mă ocup eu de asta, spuse Jack în şoaptă. Am să am grijă ca Prudhoe să n-o mai rănească pe Amy vreodată, promit.

Ea deschise gura, vrând în mod evident să protesteze, dar Amy o trase de mână.

— Te rog, vreau doar să merg acasă.

Lia se strâmbă, dar apoi încuviinţă.

— Desigur, draga mea. Orice îţi doreşti.

— Ce pot face să ajut? îl întrebă Sinclair pe Jack.

— Dacă le-ai putea însoţi pe domnişoara Carson şi pe domnişoara Baxter acasă, aş fi foarte recunoscător. O să mă ocup eu de Prudhoe şi de domnişoara Kincaid.

— Nu e nevoie să *te ocupi* de mine, Jack Easton, mormăi Lia.

Sinclair le aruncă o privire îngrijorată lui Jack şi Liei.

— Este în regulă acest plan, domnişoară Kincaid? Aş fi fericit să vă însoţesc şi acasă dacă doriţi.

— Îţi sunt recunoscător pentru ajutorul din această seară, Sinclair, dar lasă-mă să-ţi explic ceva, spuse Jack înainte ca Lia să poată răspunde. Domnişoara Kincaid este problema mea, nu a ta.

Ochii nababului deveniră la fel de duri ca piatra.

— Nu accept ordine de la tine, Lendale.

— Pentru numele lui Dumnezeu, spuse Lia dezgustată. E în regulă, domnule Sinclair. Vă rog, însoţiţi-le pe Amy şi pe Barbara acasă. Credeţi-mă, am câteva lucruri

de discutat cu Excelenţa Sa.

— Sunteţi sigură? întrebă Sinclair.

Lia se ridică pe vârfuri şi îi depuse un scurt sărut pe obraz, făcându-l pe sinclair să clipească surprins şi pe Jack să vrea să îl arunce în fântână. Începu să se îndoiască de capacităţile lui mintale.

— Aţi fost minunat, domnule, spuse Lia. Mulţumesc pentru tot ajutorul acordat.

— Este onoarea mea, domnişoară Kincaid. Sper să vă revăd în curând.

— Se pare că ai ceva competiţie, bătrâne, se amuză Prudhoe pe seama lui Jack.

Idiotul părea să-şi dorească să moară.

— Prudhoe, dă-mi portofelul tău, spuse Jack în timp ce sinclair o învelea pe Amy cu dominoul lui, înainte de a o ajuta să se ridice.

— Pardon? spuse baronetul.

Jack îi aruncă o privire ucigătoare şi întinse mâna aşteptând.

Mormăind, Prudhoe îşi extrase portofelul şi i-l înmână. Jack scoase câteva bancnote înainte de a-i arunca portofelul lui Prudhoe la picioare, determinând un nou val de insulte la adresa lui.

— Ocupă-te, te rog, de ea şi găseşte-i un doctor, îi spuse lui Sinclair în timp ce punea bancnotele în mâna lui Amy.

— Vă mulţumesc, domnule, pentru tot, şopti Amy, zâmbindu-i şovăitor.

— O să vin să te văd mâine, îi spuse Lia fetei. O să vorbim despre ce să-i spunem mamei mele.

Amy îi aruncă un zâmbet recunoscător înainte de a se îndepărta şchiopătând, cu Sinclair susţinând-o cu grijă. Domnişoara Carson făcu o reverenţă scurtă în direcţia lui Jack, se încruntă spre Prudhoe şi se grăbi după ei.

— Am rezolvat totul spre satisfacţia ta, Lord Lendale? întrebă Prudhoe sarcastic. Aş putea acum să fiu eliberat dintr-unul dintre cele mai îngrozitoare episoade ale vieţii mele?

— Tu, om îngrozitor, să taci! izbucni Lia. Şi nu, n-am terminat cu tine.

Stăpânindu-şi o înjurătură, Jack o luă de braţ şi o trase lângă fântână, punând-o să şadă pe marginea acesteia.

— Pentru numele lui Dumnezeu, îmi dai, te rog, voie o clipă să rezolv problema?

Bărbia ei se ridică cu încăpăţânare. După o clipă, îşi dădu ochii peste cap şi flutură din mână ca şi cum ar fi spus „hai, descurcă-te”. Văzuse acea expresie nemulţumită de mii de ori când erau mici, de câte ori încercase să o protejeze de vreo mică aventură care îi părea prea riscantă pentru ea. În alte circumstanţe, ar fi fost tentat să se amuze de această revenire subită.

— Ţi-ai căutat de lucru cu domnişoara, spuse Prudhoe. Dar îl poţi lăsa oricând pe Sinclair să se ocupe de ea dacă tu nu vrei.

Jack îl înghesui, aproape călcându-l pe degete.

— Încă un comentariu de genul ăsta şi te sugrum pe loc, şi nimănui nu-i va păsa dacă am să o fac. Acum, tacă-ţi gura aia nenorocită şi ascultă bine!

Ura sclipi în ochii bărbatului, dar se dădu câţiva paşi în spate şi încuviinţă spăsit.

— N-ai să scoţi niciun cuvânt despre prezenţa domnişoarei Kincaid, spuse Jack. În ceea ce te priveşte, nu cunoşti identitatea prietenelor domnişoarei Baxter. Ne-am înţeles?

Baronetul mimă nepăsarea ridicând din umeri.

— Nu e suficient, spuse Jack. Vreau să juri.

— Ha! râse Lia. De parcă cineva îl crede pe *el* pe cuvânt.

— Ce ştie o stricată proastă despre cuvântul unui domn? scuipă Prudhoe înapoi răspunsul.

Jack îl apucă pe bărbat de gât şi îl izbi de un ghiveci imens de piatră care găzduia un portocal. Când baronetul se prăbuşi, Jack pur şi simplu se aplecă peste el şi îi lipi faţa idiotului de scoarţa copacului.

— Să nu mai îndrăzneşti să-i vorbeşti Liei Kincaid, mârâi el. De fapt, nici să nu te uiţi în direcţia ei. Dacă am să

aud că ai deranjat-o chiar şi cu o privire, te distrug.

Prudhoe începu să se învineţească de cât se zbătea, zgâriindu-i neputincios mâna lui Jack care se fixase în jurul gâtului său.

— Am cuvântul tău că nu vei mai menţiona *niciodată* prezenţa Liei Kincaid aici în această seară?

— Nu cred că poate răspunde, interveni Lia de la locul ei de pe fântână. Din cauză că îl strângi de gât cam tare.

— Presupun că ai dreptate. Eliberă puţin din strânsoare, ceea ce îi permise baronetului să ia o gură de aer. Am cuvântul tău?

— Da, fir-ai tu să fii! izbucni Prudhoe cu o voce icnită.

Când Jack îl eliberă, baronetul se împiedică, agăţându-se de marginea ghiveciului ca să se poată ţine pe picioare.

— Nenorocitule, înjură el în timp ce se trăgea frenetic de lavalieră ca să o mai desfacă. Se înroşise tot şi transpiraţia îi străbătea faţa. Ai grijă, Lendale. Nu eşti atât de puternic pe cât te crezi. Buzunarele tale amărâte sunt goale din ce-am auzit.

— Ai auzit greşit. Plus că ai uitat că domnişoara Kincaid se bucură şi de protecţia ducelui de Leverton şi de cea a lui Sir Dominic Hunter, un magistrat extrem de influent. Ar fi total nemulţumit să afle despre aceste evenimente. Ar putea chiar să acţioneze în numele domnişoarei Baxter dacă i-aş spune care este situaţia.

— Şi eu i-am spus lui Sir Nathan exact acelaşi lucru, spuse Lia triumfătoare. Dar a refuzat să mă creadă.

— Acum mă crezi, Prudhoe? întrebă Jack.

Baronetul încuviinţă din nou cu furie.

— Am terminat?

— Da, poţi pleca. Când încercă să treacă de el, Jack îl apucă de braţ. Şi las-o şi pe Amy Baxter în pace! Protecţia mea se extinde şi asupra ei.

Prudhoe îşi smulse braţul din mâna lui.

— Nu m-aş atinge de stricata aia nici dacă m-ai plăti.

Se îndepărtă furtunos, dărâmând o plantă în timp ce dădea colţul şi dispărea. Paşii lui apăsaţi se îndepărtară, iar

uşa de la seră se trânti cu putere. O tăcere neliniştitoare se lăsă peste seră, întreruptă doar de stropii de apă care curgeau din cupa nimfei în fântână.

Când Jack se întoarse să se uite la Lia, ea îl privi încruntându-se dezaprobator.

— Care mai e problema acum? întrebă el.

Ea sări în picioare şi se apropie de el.

— În afara faptului că m-am săturat de bărbaţi în general?

— Da, în afară de asta.

— Ai lăsat ca acel monstru să-ţi scape mult prea uşor.

— În alte circumstanţe, aş fi de acord. Dar pe lângă faptul că domnişoara Baxter doreşte să evite scandalul ce se poate isca de la o astfel de scenă, înţelegi că încerc să te protejez, nu?

Ea ignoră această informaţie cu un gest indiferent.

— Mulţumesc, dar nu am nevoie de protecţie.

Jack se simţi prins între dorinţa de a o scutura până îi venea mintea la cap şi de a o lua în braţe fără să-i mai dea drumul.

— Şi presupun că nu aveai nevoie de protecţie nici când te molesta Prudhoe?

Umerii ei se ridicară spre urechi.

— Nu mă molesta în adevăratul sens al cuvântului. El doar încerca să… ăă…

El îşi împreună braţele la piept şi ridică întrebător o sprânceană.

— Ah, fir-ar murmură ea.

Trase absentă de corsaj, încercând să îl mai ridice. Nu prea reuşi. Sânii ei încă se revărsau peste marginea de voal a ţinutei absurde.

— Recunosc că *încerca* să mă molesteze, spuse ea, dar sunt destul de sigură că aş fi reuşit să îl înfrâng.

— Of, Doamne, spuse Jack, clătinând din cap.

— Dar sunt foarte recunoscătoare că ai venit la momentul potrivit. Apoi se opri pentru a-l studia cu o căutătură confuză. De fapt, ce cauţi aici? Mă aşteptam ca domnul Sinclair să vină să ne ajute, nu tu.

— Apropo de asta, de unde ştia el că eşti aici? Îşi înfipse mâinile în şolduri. Şi nu-mi spune că v-aţi vorbit să vă vedeţi la un bal de curte. Dacă aşa a fost, voi fi nevoit să îl omor.

— Nu fi idiot, Jack! A fost o întâmplare nefericită faptul că ne-am întâlnit. Mi-a recunoscut faţa sub mască, ceea ce a fost uşor neliniştitor. Îi zâmbi jalnic. Te vei bucura să afli că a fost foarte tulburat să mă vadă. De fapt, a insistat destul de mult să plec şi să mă duc acasă.

— În mod evident, nu i-ai dat ascultare.

O luă de încheietură şi începu să o tragă după el pe alee.

— Aşteaptă o secundă, te rog, spuse ea, trăgându-se înapoi.

Deşi era la fel de plăcută ca orice frumuseţe palidă din Londra, Lia era o fată cu rădăcini sănătoase de ţară, şi era suficient de puternică pentru a-l încetini.

— Mai întâi, spune-mi de unde ştiai că sunt aici, spuse ea, înfigându-se în călcâie. Dădu la o parte cu nerăbdare o ramură care atârna dintr-un ghiveci agăţat şi care i se prinsese de mâneca subţire. Mai important, cine altcineva mai ştie?

Anxietatea din vocea ei era de înţeles. Familia ei s-ar fi dat de ceasul morţii în legătură cu escapada ei – cu excepţia lui Gillian, care ar fi văzut-o ca pe o aventură fabuloasă.

— Cei din familia Leverton m-au invitat la operă astă-seară.

— Împreună cu Sir Dominic şi cu mătuşa mea. Ea păru dezamăgită. Urma să discutaţi despre mine, nu?

— Ţi-a scăpat din vedere că şi tu erai invitată? Charles era de părere că aceasta este o metodă acceptabilă de a mă readuce în cercul tău de prieteni fără a isca prea multe clevetiri.

Ea îi zâmbi slab.

Iartă-mă. Nu ştiam că acesta era planul.

— Credeam că mă eviţi pretinzând o migrenă, de vreme ce pe tine nu te doare niciodată capul.

Ea oftă şi îşi frecă fruntea.

— Ba s-ar putea să înceapă de acum. Şi nu te evit în mod special.

— Ca să te citez, *ha!* În orice caz, suspiciunile îmi dădeau târcoale, mai ales că Gillian te văzuse la ceai cu câteva ore înainte şi susţinea că erai perfect sănătoasă. Eram nervos până ce Lady Hunter a reuşit să mă tragă la o parte la pauză. Mi-a spus că purtarea ta din ultimele zile o îngrijorase puţin şi bănuia că aveai tu ceva în plan. Deoarece nu dorea să-i alarmeze pe ceilalţi sau să te facă de râs, m-a rugat să mă scuz pentru a veni să văd ce faci.

Lia tresări.

— Trebuie să spun că mătuşa Chloe are nişte ochi foarte buni.

— Aşa este. La casa familiei Hunter, Smithwell m-a informat că zăceai la pat. După ce l-am rugat să verifice acest lucru, el a revenit cu nefericitele veşti că tu părăsiseşi camera. Era chiar uimit de abilitatea ta de a dispărea neobservată. El trase de una dintre buclele încăpăţânate ce îi părăsiseră coafura distrusă. Din ce am auzit, nimeni nu reuşeşte să-l păcălească pe Smithwell. Cum ai reuşit?

— Am trecut din biroul mătuşii Chloe pe terasă şi apoi peste gardul din grădină. A fost uşor s-o iau pe scurtătura de pe aleea din spate spre stradă.

— Splendid, spuse el. Nimic periculos în planul tău.

— Nu era nimic din ce nu făcusem de zeci de ori înainte la Stonefell.

— Pot să remarc faptul că nu mai eşti la ţară? Nicio femeie respectabilă nu s-ar strecura prin oraş singură. Este o nebunie.

— Nu m-am strecurat. Pur şi simplu am mers cale de câteva străzi şi am luat o birjă spre teatru. A fost un drum extrem de scurt şi fără probleme. Se încruntă în direcţia lui când îl auzi blestemând în barbă. Scuză-mă, ai spus ceva?

— Nu vrei să ştii. În orice caz, Smithwell a ghicit că te-ai dus la Pan, aşa că acolo m-am dus şi eu. Era un flăcău la ieşirea actorilor…

— Sammy. El păzeşte teatrul când nu are activitate.

— Da, flăcăul m-a informat că tu şi însoţitoarele tale aţi umblat prin dulapul cu costume şi apoi v-aţi întâlnit cu Prudhoe. Din fericire pentru mine, tânărul Sammy se chinuise să tragă cu urechea la conversaţia domnişoarei Carson cu domnişoara Baxter despre ieşirea din această seară, ceea ce m-a adus aici.

Ea se încruntă.

— Nu m-am gândit să îl pun pe Sammy să jure că va păstra discreţia. Presupun că asta a fost greşeala noastră în legătură cu acest plan.

— Una dintre ele.

— Nu e cazul de insulte, Jack, spuse ea pe o voce ofensată. Totul ar fi decurs cum trebuie dacă Sir Nathan nu s-ar fi dovedit a fi un monstru. Tot sunt de părere că ar trebui să îl raportăm magistratului, chiar dacă i-am păstra identitatea lui Amy secretă.

Jack trebui să se abţină să nu o ciufulească puţin.

— Încerc să te păzesc să nu-ţi ruinezi reputaţia, isteaţo.

Ea îşi lipi palmele şi le apăsă scurt pe buze.

— Jack, încearcă să-ţi bagi în cap că reputaţia mea este ruinată de mult.

— Nu încă, deşi văd că faci tot posibilul. Te rog, spune-mi măcar că ai purtat masca pe tot parcursul serii.

— Evident că am păstrat masca. Nu sunt complet naivă.

— Asta rămâne de văzut.

Ea scoase un chiţăit revoltat şi încercă să îl împingă.

— Stai, spuse el, prinzând-o înapoi. În afară de Prudhoe şi Sinclair, eşti sigură că nimeni altcineva nu te-a mai recunoscut?

Ea începu să se încrunte către el, dar apoi buzele ei pline se strânseră îngrijorate.

Jack oftă.

— Ce este?

— Nu-i nimic, spuse ea într-un final, clătinând din cap. Am avut foarte mare grijă să-mi ascund adevărata identitate. Nu voiam să afle nimeni cine sunt până ce nu

pregătisem pasul următor al planului meu.

Jack făcu tot posibilul să-şi mai păstreze o urmă de răbdare intactă.

— Planurile tale, despre care n-am niciun dubiu că sunt complet sărite, vor trebui să rămână neîndeplinite. Nu-ţi voi permite să-ţi distrugi viaţa în acest fel.

— Nu este alegerea ta, Lord Lendale, spuse ea, împingându-l la o parte.

Aproape că o luă la fugă pe drumul care ducea la ieşire.

— Pune-ţi nenorocita aia de mască, strigă el după ea.

O prinse din urmă la uşă în timp ce ea se străduia să îşi prindă masca la loc. Jack îi dădu mâinile la o parte şi dezlegă panglicile încurcate. După ce îi potrivi masca pe faţă, legă panglicile într-o fundă strânsă la ceafa ei. De fiecare dată când îi privea linia fină a curbei unde gâtul său se unea cu umărul, era chinuit de o dorinţă nestăvilită de a muşca acel loc.

Cu o clipă înainte discuta furios cu ea, iar în clipa următoare voia să o tragă după un ghiveci de flori, să-i ridice fustele subţiri şi caraghioase, ca apoi să se bucure de ea în întregime. Îl făcea să se simtă ca un nebun.

— Mulţumesc, spuse Lia pe un ton aspru.

Dădu uşa de perete şi o porni spre hol. Jack era pe urmele ei, dar o secundă mai târziu ea înţepeni în loc. El intră în ea, şi doar dintr-un noroc chior reuşi să se oprească înainte ca amândoi să se prăvălească pe podea ca doi caraghioşi.

— Oh, nu, spuse ea, uitându-se drept în faţă.

— Porumbiţa mea mică, aici erai, strigă un bărbat. Te-am căutat peste tot!

Jack se uită în lungul holului.

— Este acela cumva…

— Mă tem că da, murmură ea.

Vicontele Stanley, în continuare într-o stare avansată de ebrietate, se poticni în direcţia lor cu un entuziasm exacerbat, cu braţele deschise larg şi un zâmbet prostesc pe faţă.

— Pare destul de fericit să te vadă, spuse Jack.
— Da, oftă ea. Şi şi-a adus şi prietenii cu el.

Capitolul 17

Jack se puse pavăză în faţa Liei, în timp ce Stanley şi ceilalţi doi bărbaţi beţi veneau pe trei cărări spre ei. Ar trebui să o ducă înapoi în seră? Asta nu le-ar da prea multe posibilităţi de scăpare şi ar fi fost destul de departe de ajutoare. Era destul de sigur că îi putea învinge pe cei trei bărbaţi, luând în considerare starea deplorabilă în care se găseau, dar asta tot ar fi expus-o pe Lia pericolului.

— Şi cum de-i cunoşti pe aceşti domni? întrebă el.

— Nu-i cunosc, cu excepţia vicontelui, mormăi ea. Când i-am întâlnit mai devreme astă-seară, el avusese senzaţia că mă ştie de undeva. Din fericire, am reuşit să scap de ei.

— Se pare că n-ai avut prea mult noroc astă-seară.

Ea oftă şi îşi rezemă fruntea pe spatele lui.

— Sunt suficient de conştientă de asta.

— Lendale, ce surpriză plăcută, spuse Stanley în timp ce se opri clătinându-se în faţa lor. Nu te-am prea văzut bucurându-te de balurile de curte.

— Şi sper să nici nu fie cazul pe viitor, răspunse Jack vesel.

O expresie confuză traversă faţa lui Stanley.

— Nu eşti iubitor de femei uşoare şi de orgii, nu? Atunci ce Dumnezeu cauţi aici de la bun început?

Unul dintre însoţitorii săi, un bărbat înalt şi slăbănog ca un schelet, care părea uşor familiar, se aplecă într-o parte pentru a-i arunca Liei un zâmbet greţos.

— Motivele domniei sale sunt evidente, luând-o în considerare pe micuţa sa însoţitoare. Se pare că-i calci totuşi pe urme stimatului tău tată, Lendale, şi te felicit. Omul avea un ochi excelent pentru dame.

Îşi urmă afirmaţia cu un cot bine plasat în coastele

celui de-al treilea cap al balaurului beat pe care îl alcătuiau. Prietenul său chicoti, dar era prea pierdut ca să fie capabil de prea multe în afară de a trimite sărutări prin aer în direcţia Liei.

— Lord Lendale nu are nimic în comun cu tatăl lui, pufni ea. Şi tu. Arătă spre omul care trimitea sărutări. Încetează să te mai maimuţăreşti aşa. Este revoltător.

Jack abia îşi reţinu un mormăit. Aprecia susţinerea ei, însă afurisita nu părea să ştie când e cazul să se abţină de la comentarii.

— Doamne, încercam doar să-mi exprim aprecierea, bălmăji bărbatul, expresia lui aducând mai mult cu un beagle trist decât cu un reprezentant al societăţii. Nu e nevoie să sari aşa.

Jack întinse o mână în spate şi o apucă pe a Liei.

— Într-adevăr. Acum, dacă ne veţi scuza, domnilor, trebuie să plecăm.

— Staţi, unde vă grăbiţi? întrebă vicontele, blocându-le drumul. Prietenii săi se mişcară în acelaşi timp cu el. Seara abia a început, nu? Şi în plus, am petrecut aproape o oră căutându-te, mica mea porumbiţă. Ai fost crudă când ai fugit, abia când începeam şi noi să ne distrăm.

— Să vă distraţi? Jack se întoarse pentru a se uita la Lia. Obrajii ei ardeau în spatele măştii. Te-au atins?

Ea clătină din cap, însă nu-şi luă privirea de la viconte.

— Aşa cum am explicat deja, spuse ea, adoptând un ton nazal pentru şi masca vocea. Nu dispun de timp să mă distrez cu alte persoane. Veţi fi nevoiţi să găsiţi alte fete cu care să vă întreţineţi, fiindcă eu nu sunt disponibilă.

În mod evident, ei încercaseră să o convingă să li se alăture în aventurile sexuale cu atâta insistenţă încât fusese nevoită să fugă şi să se ascundă. Când se gândi la toate modurile în care seara asta s-ar fi putut termina prost pentru ea, furia se scurse prin venele lui Jack ca o otravă.

Se uită furios la bietele specimene ale umanităţii care le blocau drumul şi îşi dori să îi poată strangula pe toţi. Se pare că şi ei înţeleseseră asta, pentru că ochii lui Stanley se măriră de uimire, în timp ce prietenii săi se uitară unul la

altul cu nesiguranţă.

— Ce fel de gentleman urmăreşte o femeie care doreşte să fie lăsată în pace? întrebă Jack. Staţi liniştiţi, dacă nu aveam o datorie faţă de siguranţa doamnei, v-aş fi arătat exact cum tratez eu nişte laşi ca voi.

— Nu e nevoie să ne insulţi. Expresia lui Stanley trăda un amestec de teamă şi demnitate rănită. Nu aveam nicio idee că fata îţi aparţine, Lendale. Am fi lăsat-o în pace dacă ne-ar fi rugat.

— Am încercat, spuse Lia, dar n-aţi vrut să ascultaţi.

— N-ai spus că era vorba de *Lendale,* protestă cel cu faţă de bufnită, care trimisese sărutări mai devreme.

— Şi asta cu ce era diferit? Cuvântul meu nu era suficient?

Era atât de scandalizată, încât uitase şi de accent. Vocea melodioasă a Liei cu un slab accent de Yorkshire era uşor de distins. Cu cât vorbea mai mult, cu atât i-ar fi venit mai uşor lui Stanley să o recunoască.

— Lasă-mă să mă ocup eu de asta, spuse Jack. Şi taci din gură.

Le aruncă cea mai înfricoşătoare privire lui Stanley şi prietenilor săi.

— Lăsaţi-mă să vă explic pe limba pe care nişte nătângi ca voi o pot pricepe. Când o femeie vrea să fie lăsată în pace, te supui. O petrecere de acest fel nu e o scuză pentru a silui femei.

— Ce sensibilităţi, milord, pufni cel care semăna cu mortul viu. Dar am înţeles. Sunt suficient de multe stricate care se preumblă pe aici astă-seară, una mai bună ca alta. N-are sens să ne pierdem timpul cu o damă care a fost deja măsurată şi rezervată. Privirea lui se îndreptă spre decolteul Liei şi zăbovi acolo. Deşi nu m-ar deranja să gust din ceea ce îl delectează pe Excelenţa Sa. Pun pariu că e la fel de suculentă şi dulce ca o piersică mică şi coaptă.

Jack simţi cum calmul Liei dispăru complet, aşa că o strânse mai tare de încheietură.

— Ia ascultă, obraznic dezgustător, mârâi ea, repezindu-se în faţă înainte ca Jack să o tragă înapoi şi să o

ţină aproape de el. Ea îşi întoarse capul şi se încruntă spre el. Dă-mi drumul în clipa asta! Era atât de furioasă că îşi pierduse orice simţ al precauţiei.

— Vocea aceea! exclamă vicontele. Aproape că ştiu cine e. Mai grăieşte ceva, porumbiţa mea. Sau şi mai simplu, înlătură-ţi acea mască prostească pentru a vedea cine eşti.

Când Stanley se repezi spre faţa Liei, Jack o trase la ţanc înapoi, punându-şi o mână în jurul taliei sale şi ridicând-o în braţe. Ignorându-i protestele, fugi pe hol până ce dădu de prima uşă. O dădu de perete, purtând-o pe Lia pe braţe, şi o închise trântind-o. Din fericire, exista o cheie, aşa că încuie rapid uşa, ascultând prin ea pentru a auzi paşii urmăritorilor lor.

— Nu sunt un sac de grâu ca să mă cari de colo-colo, spuse Lia cu răceală. Te rog să mă laşi jos!

El o lăsă din braţe, dar nu-şi mută atenţia de la zgomotele ce se auzeau pe hol. Auzi paşi greoi şi proteste incoerente, ceea ce însemna că Stanley şi amicii săi erau încă în apropiere.

— Sunt sigură că se vor plictisi şi vor pleca într-un minut, spuse Lia. Deşi mi-aş dori să le spun verde-n faţă cam ce cred despre ei. Comportamentul lor a fost absolut dezgustător.

— O merită, dar asta ar fi o idee extrem de proastă. Vicontele Stanley pare să aibă un fix cu tine şi a fost foarte aproape de a-şi da seama cine eşti.

— Presupun că ai dreptate. Aruncă o privire în jurul camerei micuţe şi se strâmbă. Nu era mai mare ca o anticameră, deşi una foarte confortabilă. Ah, splendid, o luăm de la capăt.

— Cu ce anume?

— A trebuit să mă ascund în această cameră când vicontele şi prietenii lui mă urmăreau.

Imaginea acelor imbecili imorali urmărind-o îl făcu să vadă negru înaintea ochilor, şi nu îşi dorea nimic mai mult decât să îi arunce într-o grămadă mare de balegă de pe stradă. De vreme ce nu putea să-şi satisfacă această

plăcere, plănuia să folosească timpul pentru a se lămuri cu Lia o dată pentru totdeauna. Ea era un spectator captiv, şi pentru prima oară în viaţa ei nu avea unde să fugă de el.

Problema era să reuşească să o convingă că exista o soluţie rezonabilă, ceea ce spera din tot sufletul să îi iasă, pentru că răbdarea sa ajunsese la limită. Deja începea să facă scenarii în care ar fi răpit-o, fugind cu ea din Londra. Din nefericire, acea fantezie de obicei se termina cu ei doi într-o casă solitară la ţară şi cu Lia legată de pat cu lavalierele lui, purtând doar ciorapi şi portjartier.

Se luptă cu imaginea aceea provocatoare, reuşind într-un final să şi-o înlăture din minte. Acum era cel mai nepotrivit moment să se gândească la fantezii licenţioase. Nu ar fi putut să o aibă pe Lia niciodată şi cu cât mai repede accepta acest lucru, cu atât ar fi fost mai bine.

Ea traversă camera şi se prăbuşi într-un scaun de piele în faţa şemineului gol. Oftând, îşi ridică masca şi se aplecă pentru a-şi masa una dintre glezne, de parcă o durea. Acea poziţie îi oferi lui Jack o privelişte neîngrădită a tot ceea ce se afla sub corsajul Liei. De fapt, dacă s-ar fi mişcat mai în faţă cu un pas, ar fi putut fără nici un dubiu să îi vadă întregul…

— Ce dezastru absolut a fost seara asta, mormăi ea, scoţându-l din gândurile sale. E incredibil de enervant, luând în considerare cât de mult m-am chinuit să ajung aici.

Jack se rezemă cu spatele de uşă, forţându-se să nu se uite la pieptul ei. Nu avea de gând să se alăture bărbaţilor de tipul lui Stanley, care vânau femei. Jurase cu mult timp în urmă să nu calce pe urmele condamnabile ale tatălui său.

— Ai un talent să minimalizezi situaţiile, drăguţă, spuse el. Şi deşi îmi pare cu adevărat rău ca a trebuit să înduri insultele unor porci astă-seară, venirea ta aici a fost un lucru extraordinar de prostesc. Nu aparţii acestei lumi şi ştii asta.

Când ea îşi scoase pantoful pentru a-şi masa degetele, el înlemni pentru o clipă la vederea arcuirii delicate a gleznei sale fine. Însă tonul aspru al vocii ei îl

aduse din nou cu picioarele pe pământ.

— Oare există vreo femeie care să aparţină unui asemenea loc? Majoritatea scenelor la care am asistat astă-seară au fost de-a dreptul şocante, să spun drept.

— Desigur că au fost şocante. Ăsta e şi scopul lor.

Pufni dezgustată şi începu să-şi maseze celălalt picior.

— Chiar nu-mi pot da sincer seama cum de aceste biete femei acceptă să fie atinse cu atâta indecenţă evidentă.

Jack nu-şi putu reţine un zâmbet amuzat când îi auzi naivitatea.

— Unele femei sunt cu adevărat supuse, deşi presupun că majoritatea ar prefera să nu fie văzute ca un bun de vânzare. Dar un număr mare de femei – nu toate sunt prostituate, aş adăuga –, se bucură de activităţile serii la fel de mult ca bărbaţii.

Lia îşi scăpă pantoful din mână.

— Serios? Le place să umble mai mult despuiate, şi să lase bărbaţii să… Vântură o mână prin aer. Ei, sunt sigură că ştii despre ce vorbesc. Compensaţia financiară nu pare să justifice efortul.

— Pentru unele dintre ele e suficientă. Cred că ştii asta deja, luând în considerare istoria familiei tale.

Lia îşi îndreptă spatele, aruncându-i o privire ofensată.

— Nu pot să-mi imaginez că buni sau mama au participat la orgii. Au prea multă demnitate pentru aşa ceva.

Jack auzise destule despre mama Liei pentru a şti că participase cel puţin la câteva baluri de curte în tinereţea ei. Cu toate acestea, ţinu acest amănunt pentru el.

— Dacă ai senzaţia că sunt îngrozitoare, ce Dumnezeu cauţi aici, Lia? Care a fost scopul acestei escapade nereuşite?

— Am discutat de asta de un milion de ori, răspunse ea nerăbdătoare, şi nu mă mai repet. E suficient să spun că nu am alte opţiuni.

Jack îşi înfipse unghiile în lemnul uşii.

— Ştii foarte bine că ai mai multe opţiuni, aşa cum am discutat de un milion de ori deja.

Buzele ei pline se strânseră luând forma unui boboc de trandafir şi indicând faptul că era pe cale să izbucnească o ceartă. Dar apoi ea clipi de două ori, gura ei se rotunji într-un „oh” tăcut, de parcă ceva – o imagine sau o idee – o luase prin surprindere.

„Oh, la naiba!” Cunoştea foarte bine *acea* privire.

Lia îşi împreună mâinile cuminte în poală şi îşi îndoi feciorelnic picioarele sub fuste – sau cel puţin încercă acest lucru, căci nenorocita de rochie se oprea la câţiva centimetri deasupra gleznelor. Cu toate acestea, ea făcuse un efort să pară pe cât de doamnă putea în circumstanţele existente.

Drăguţa lui tocmai se pregătea să-i trântească o replică de zile mari.

— Bineînţeles că ai perfectă dreptate, spuse ea cu veselie.

— Că ai opţiuni? întrebă el precaut. Mă bucur că eşti de acord.

Ea îi zâmbi cu atâta indulgenţă încât Jack simţi un fior pe ceafă.

— Nu asta, prostuţule. Ai avut dreptate când ai spus că nu este cazul ca eu să mă strecor în lumea demimondenă căutându-mi un protector. Nu numai că este un exerciţiu dezgustător, nu este niciun mod foarte eficient de a-mi realiza planul.

— Nu despre asta vorbeam…

Ea ridică o mână să-l oprească.

— Te rog, nu mă întrerupe, Jack. Fie că îţi place, fie nu, acest lucru se întâmplă. Şi în loc să îmi tot pui obstacole în drum, aş fi foarte recunoscătoare dacă ai decide să mă ajuţi. Aşa ar proceda un prieten adevărat.

El era convins că ochii tocmai îi săriseră din orbite.

— Să te ajut să devii o prostituată? Ai înnebunit?

Zâmbetul ei tremură pentru o fracţiune de secundă.

— Nu este nevoie să fii nepoliticos. Nu vreau să mă ajuţi să devin o prostituată. Vreau să mă ajuţi să-mi găsesc

un protector.

— Vorbim de acelaşi lucru, spuse el neîncrezător.

— Nu sunt de acord. O prostituată nu deţine controlul asupra circumstanţelor vieţii sale. Dar dacă voi găsi un protector adecvat, unul care este şi respectuos, şi de încredere, sunt convinsă că pot negocia un aranjament de care am putea beneficia amândoi. Acest lucru îmi va da într-o anumită măsură independenţă şi control asupra vieţii mele, lucru care îmi lipseşte acum, permiţându-mi în acelaşi timp să am grijă şi de buni.

— Vrei să găseşti pe cineva care este şi respectuos, şi de încredere? Ţinând cont de ceea ce ştiu despre bărbaţii din înalta societate care şi-au luat amante, cred că poţi să cauţi mult şi bine, spuse el cu sarcasm.

— Exact ce-ţi spuneam. Niciodată nu te-am crezut obtuz, Jack, dar încep să am dubii.

— Lia, ce naiba vrei de la mine?

— Aş dori să mă ajuţi în identificarea posibililor candidaţi şi în stabilirea unor calităţi necesare, indicându-mi trăsăturile la care ar trebui să fiu atentă. Desigur, trebuie să găsesc pe cineva cu punga plină…

— Ceea ce mă scoate pe mine din discuţie, bineînţeles, izbucni el înainte de a se putea stăpâni.

Ea păru surprinsă.

— M-ai refuzat, îţi aminteşti?

— Încerc doar să-ţi demonstrez ceva, spuse el, încercând să-şi recapete stăpânirea de sine.

— Şi anume?

Nu se mai punea problema dacă el îşi pierde minţile. Era absolut convins că le pierduse de mult.

— N-o să pierd timpul explicând ceva ce este perfect evident.

Pufnetul ei arătă faptul că era conştientă de nesiguranţa lui. Îl studie câteva momente cu o grimasă sceptică pe buze.

— Jack, chiar îţi doreşti să umblu pe la astfel de evenimente? întrebă ea în final. Pentru că asta e singura variantă care îmi trece prin cap momentan.

El i-o reteză cu o mişcare scurtă din mână.

— Nu, dar nici n-am să te ajut să-ţi găseşti un protector.

Lia sări în picioare şi se apropie de el, sânii ei drăgălaşi tremurând din cauza forţei pasului său.

— Atunci cum, pentru numele lui Dumnezeu, se presupune că am să mă susţin pe mine şi pe buni? Toate celelalte variante posibile mi-au fost refuzate, mulţumită mamei şi *ţie.*

El tresări.

— Da, ştiu. Şi regret acest lucru, după cum cred că pricepi şi singură.

— Nu vreau să regreţi. Vreau să mă ajuţi să-mi ating scopul. Clătină din cap, cu o expresie sumbră. Sunt fiica şi nepoata unor curtezane, Jack. Cursul vieţii mele a fost scris cu mult timp în urmă. Tot ce-mi doresc acum este să fac tot ce pot în situaţia asta pe care nu mai am cum s-o evit.

El îşi trecu mâinile prin păr, trăgând de vârfuri. Fie făcea asta, fie o trăgea pe Lia peste genunchii lui şi o altoia pentru că îl pusese într-o situaţie atât de imposibilă.

— Chiar te aştepţi să fac asta ca un gest prietenesc?

Studiindu-l, Lia îşi încrucişă braţele. Doamne, îşi dorea ca ea să nu mai facă asta. De fiecare dată când o făcea, el trebuia să se lupte cu instinctul de a-i trage corsajul în jos pentru a-i devora sânii apetisanţi.

Lia zâmbi atât de dulce încât putea fermeca îngerii.

— Nu-ţi cer decât să mă ajuţi să întocmesc o listă de calităţi şi poate să identific câţiva candidaţi potriviţi. Trebuie să cunoşti un gentleman sau doi care m-ar putea lua în considerare. De fapt…

Se opri şi se încruntă de parcă deja analiza o listă mentală de posibili protectori. Simpla idee a acestui fapt îi făcu creierul lui Jack să fiarbă de nervi.

— De fapt, ce? întrebă el.

— Nimic, spuse ea, dând din mână cu nepăsare.

— Deja te-ai gândit la cineva? Cum ar fi Sebastian Sinclair? explodă el.

Văzuse modul în care nenorocitul se uita la ea.

Ea răsuflă exasperată.

— Deja m-a refuzat. E păcat, de vreme ce e un om foarte drăguţ. Prea drăguţ ca să-şi ia o amantă presupun.

Exploziile din capul lui se transformară în lavă pură ce părea să erupă ca dintr-un vulcan prin creştetul său. O apucă de umeri şi o ridică până ce ea de-abia mai atingea pământul cu vârful degetelor, gurile fiindu-le la acelaşi nivel.

— Vrei să înveţi cum să fii o curtezană? Cum să seduci şi să controlezi un bărbat? mârâi el.

— Jack, ce faci? icni ea.

— Hai să începem cu asta, să vedem dacă îţi place. Îi smulse masca de pe cap, apoi îşi lipi buzele de ale ei cu putere, într-un sărut disperat ce îi frânse toate pavezele şi îl lăsă expus celui mai mare duşman al său.

Acesta era el însuşi.

Capitolul 18

Lia se agăţă de umerii lui Jack, pleoapele sale închizându-se instinctiv. Cu o secundă înainte se uitau unul la altul scânteind de furie şi în următoarea o luase în braţe, îmbrăţişând-o strâns. Abia se mai putea mişca sau gândi când el o asaltase încins, sărutul lui lăsând-o fără răsuflare. Fără îndoială era pe punctul de a leşina din cauza lipsei de aer sau din cauza şocului că Jack chiar o săruta, şi chiar cu entuziasm.

Acesta nu era un sărut reţinut între amici. Era o furtună, dezlănţuită asupra ei cu forţa celor care se abăteau în văile din Yorkshire. Îi alunga orice urmă de raţiune din cap.

Înfigându-şi degetele în haina lui, încercă să-şi recapete stăpânirea. Trebuia să îl gonească dacă mai avea vreo urmă de bun-simţ în creierul său înfierbântat, căci în

orice secundă Jack îşi putea reveni la normal şi urma să se retragă fără îndoială, îngrozit şi simţindu-se vinovat că îşi pierduse controlul.

Gura lui seducătoare avea aroma pasiunii, la fel şi felul cum îi muşca uşor, oh, buza ei inferioară. Însă acest sărut surprinzător, impetuos şi arzător nu era alimentat de pasiune. Era furie şi nevoia de a-i da o lecţie. Nu era dorinţă, iubire sau măcar fervoare. Era Jack, cel mai binevoitor şi răbdător om de pe planetă ajuns la limita răbdării. Şi de îndată ce îşi revenea din efervescenţa asta, urma să fie îngrozit de ceea ce făcuse.

Şi ea urma să fie complet devastată că o va refuza din nou.

„Opreşte-l chiar acum!”

Inspiră cu regret, apoi îşi lipi mâinile de pieptul lui şi îl împinse la o parte. Nu era uşor, de vreme ce picioarele ei atârnau deasupra podelei şi braţele lui musculoase o ţineau strâns cu o putere surprinzătoare. Jack păru să nu vrea să o elibereze, deşi în mod clar demonstrase ce voia. De fapt, când ea se zbătu, încercând să creeze un spaţiu cât de mic între ei, mârâitul care se auzi din gâtul său sună mai degrabă a bestie rănită decât a omul care încerca să o înveţe o lecţie. Chiar mai uimitor de atât era că una din mâinile lui îi alunecă pe spate pentru a o apuca de fund şi a o trage şi mai aproape de el.

Lia îngheţă, şocată complet. Era fecioară, însă nu era deloc naivă. Ştia ce se petrecea între bărbaţi şi femei şi ştia că era necesar un anume grad de entuziasm pentru a înfăptui actul, mai ales din partea bărbatului. Faptul că Jack se entuziasmase atât de mult era puţin spus, de vreme ce mădularul lui îi apăsa cu insistenţă pe moliciunea abdomenului. Apăsa şi pe alte zone ale corpului la care o tânără respectabilă nu obişnuia să se gândească.

Desigur, ea *numai* la asta se putea gândi pe moment, şi îi veni ideea de a se apropia de el puţin de tot, atât cât să fie mai aproape şi mai sus, încât partea sa…

„Opreşte-te!”

Îşi stăvili gândurile care i se revărsau în minte şi îşi

strânse buzele. Nu era foarte uşor când un bărbat încerca să-şi strecoare limba în gura ta. Jack o simţi că se retrage, aşa că se trase înapoi, gura lui îndepărtându-se încet, fără să vrea. Braţele lui însă rămaseră înţepenite asupra ei ca un lacăt ferecat.

Gâfâind, Lia se uită în sus la el, o ceaţă aşternându-i-se în minte în timp ce observa foamea din ochii săi întunecaţi şi senzualitatea buzelor lui.

— Ce s-a întâmplat, Lia?

Tonul lui era gutural şi gros, făcând-o să tremure.

— Chiar nu vrei să faci asta, Jack. În plus, ţi-ai dovedit punctul de vedere.

Buzele lui, umede în urma sărutului înfocat, se curbară în zâmbetul strâmb şi familiar.

— Pe naiba nu vreau. Şi dacă aveam ceva de dovedit când am început, mi-a ieşit complet din minte.

Când începu să îşi apropie din nou capul de al ei, ea îşi încrucişă încheieturile pentru a-l opri.

— Comentariul tău îmi susţine teoria. Trebuie să te opreşti şi să te gândeşti la ceea ce faci, iar între timp te rog să mă pui jos.

Pe cât de mult adora forţa lui, se săturase să atârne ca o marionetă.

El se strâmbă, apoi o lăsă să alunece deliberat încet, făcând-o să i se taie suflarea. Simţise *tot,* şi tot ce simţise era delicios de… tare.

— Asta nu a fost foarte politicos, spuse ea când atinse iarăşi podeaua.

Fu nevoită să se sprijine de braţele lui până ce îşi recăpătă echilibrul.

Jack se aplecă şi îi alintă obrazul.

— Nu mă simt foarte politicos momentan.

Ea se cutremură.

— Ah, desigur, nu am putut să nu observ. Dar te rog opreşte-te şi gândeşte-te o clipă înainte să se întâmple ceva ce nu mai poate fi remediat.

El izbucni într-un hohot de râs.

— Nu mai stau să mă gândesc. În plus, nu cred că aş

putea gândi nici dacă aş încerca. Îşi bătu fruntea cu un deget. Cel puţin, nu cu capul ăsta.

— Doamne, Jack, ţi-ai ieşit complet din minţi? O să…

Se sprijini de uşă şi o trase între picioarele lui depărtate. Nu mai era pic de spaţiu între ei, şi doar câteva straturi de haine mai rămăseseră între cele două corpuri care nu aveau de ce să interacţioneze atât de nesăbuit.

— O să ce? întrebă el.

— Ah, am uitat.

Trebuia să readucă situaţia sub control, dar nici creierul, nici corpul ei nu păreau să dea vreun semn cât de mic că şi-ar dori să coopereze.

El îi aruncă un zâmbet viclean şi seducător.

— Foarte bine, că m-am săturat de vorbe. Tot ce vreau acum e să *simt* – să te simt.

Ea se holbă la el, fără a reuşi să-şi găsească vorbele pentru a răspunde raţional. Felul în care se uita la ea, de parcă voia să o dezbrace până la piele şi să o devoreze, o făcu să ameţească de plăcere.

Când mâinile lui coborâră în jos de la talia ei, apucând-o de posterior, Lia nici măcar nu reuşi să îşi reţină geamătul care îi izbucni din gât. Poate că se foise puţin, deşi nu putea fi sigură, căci creierul ei nu mai era responsabil de nimic. Când îi muşcă uşor maxilarul şi apoi o sărută pe gât, simţi cum îşi înclină capul într-o parte, direcţionându-l în tăcere către punctul sensibil din spatele urechii.

În mod evident, era complet dusă.

— Nu te-ai săturat să vorbim de asta? şopti el. Nu-ţi doreşti asta la fel de mult ca mine?

— Eu… doar încerc să fiu raţională, Jack. Unul din noi trebuie să fie.

Mâinile lui îi cuprinseră umerii şi o înclină în spate câţiva centimetri. Privirea lui fugi înfometată pe corpul ei.

— Nu e nimic raţional aici, draga mea. Mai ales modul în care eşti îmbrăcată, adăugă el, de parcă tocmai îi observase costumul ridicol.

Îşi plimbă un deget pe clavicula ei, după care îl coborî

între sâni. Îl simţea de parcă îi mângâia corpul cu o flacără. Când vârful degetelor lui trecură pe umflătura apetisantă a sânilor ei, o căldură înăbuşitoare îi cuprinse corpul şi se scurse încet înspre coapsele ei. Cum oare putea o simplă atingere să trezească astfel de senzaţii?

Pentru că era Jack.

— Te vreau, Lia, rosti el pe o voce joasă şi aspră. Toată. Fără obstacole între noi, fără vreo urmă de raţiune. Se aplecă şi îi linse buzele întredeschise. Fără să mai spunem nu, şopti el.

Se agăţă de el ca de axa lumii ei, fierbinte şi ameţitoare, singurul lucru care o oprea să nu se prăbuşească tremurând. El era tot ceea ce îşi dorise de când putea să-şi amintească. Când era mică, el era o cometă care îi traversa mersul obişnuit al zilelor, luminându-i viaţa de câteva ori pe an. Şi din momentul în care începuse să devină o femeie în toată puterea cuvântului, îl dorise cu o pasiune greu de stăpânit. Acea dorinţă îi invada acum trupul, refuzând să mai fie negată nici măcar o singură secundă.

— Dar, nu crezi că… încercă ea un ultim efort de a se salva.

De *a fi* salva.

El îi tachină gura, retezându-i obiecţia şi pecetluindu-i soarta. Din momentul în care venise să o salveze în seara asta, Lia se luptase cu ispita de a-i ceda. Ba chiar îi ceruse ajutorul pentru a-şi găsi un protector. Fusese ultima ei baricadă, o încercare care putea fie să îi asigure ajutorul lui, fie să îl gonească o dată pentru totdeauna.

Nu se aşteptase însă ca el să refuze ambele scenarii. Nu se bazase pe faptul că Jack o va lua în braţe pentru a-şi însuşi victoria.

Una dintre mâinile lui îi alunecă pe piept şi îi cuprinse încet un sân. Trecu degetul mare peste sfârcul ei, tachinându-l uşor, iar rezistenţa ei slabă se pierdu în neant.

— Hm, e plăcut. Un zâmbet extrem de satisfăcut îi înălţă colţurile gurii în timp ce îşi freca degetul de mica ridicătură care se întărea sub atingerea lui. Crezi că e

plăcut, Lia?

— Eu… da, şopti ea.

Vocea ei părea la fel de slăbită ca muşchii din spatele genunchilor.

— Bun, mârâi el.

— Eşti sigur? întrebă ea cu îndoială. Foarte sigur?

Pentru că dacă ajungea să regrete acest lucru mai târziu, ea pur şi simplu ar fi murit. Indiferent de ce urma să se întâmple între ei în viitor, dorea ca acest moment să rămână neatins de vină – sau de orice nu era pasional, minunat sau chiar bun, dorinţă pură între doi adulţi care ştiau exact ce-şi doresc şi de ce.

El îi cuprinse faţa între palme.

— Draga mea, n-am fost mai sigur de nimic în toată viaţa mea.

— Eu, ah… atunci este în regulă.

Râsul lui reţinut era melancolic.

— Ai încredere în mine, Lia. Aşa cum ai avut întotdeauna. Aşa cum ştii că poţi să ai oricând.

Ea îi lăsă vorbele să-i ajungă direct în inimă, căci acolo sălăşluia încrederea.

— Întotdeauna, Jack.

— Slavă Domnului! O ridică în braţe, apropiind-o de pieptul său. Căci costumaţia ta mă înnebuneşte. Am încercat toată seara să nu mă uit la sânii tăi, dorind să omor fiecare bărbat care se uita.

Ea îşi ascunse faţa în umărul lui.

— Îmi pare rău că sunt o pacoste atât de mare, spuse ea, încercând să nu râdă.

— Ciudat, nu prea pare să-mi pese, spuse el, cel puţin nu în acest moment.

Lia îşi înălţă capul.

— Pentru că-ţi vei face de cap cu mine?

— Cu siguranţă, spuse el, pe un ton incredibil de încântat.

Părea încântat, deşi era o încântare excitată. De fapt, semăna mai mult cu vechiul Jack, cel care nu petrecuse luni copleşit de responsabilităţi şi de o viaţă pe care nu şi-o

dorise.

O purtă spre fotoliul mare de piele, tresărind uşor în timp ce o aşeza în poala lui. Când ea se foi ca să stea mai confortabil pe coapsele lui tari, un şuierat slab îi scăpă printre buze. Deşi se temea că îl rănise, expresia lui sugera opusul. Privirea senzuală i se strecura printre gene în timp ce o prindea cu o mână de ceafă şi cu cealaltă de sub sâni.

Ea ridică întrebătoare o sprânceană.

— Rămânem aici? Sunt sigură că Lordul Stanley şi prietenii lui au plecat de mult.

— Nu-mi aminti de imbecilii ăia. Nu, stăm aici pentru că e o cameră privată, unde nimeni nu ne va întrerupe.

Ea îşi prinse braţele de gâtul lui.

— Presupun că e în regulă.

Nu era foarte sigură cum avea să îşi piardă virginitatea în timp ce stăteau pe un fotoliu, dar cu siguranţă Jack ştia ce are de făcut. El o privi sardonic înainte de a se apuca să îi deznoade panglicile încrucişate ce îi prindeau corsajul în faţă.

— N-am de gând să te am într-o trăsură întunecată în drum spre Upper Wimpole Street. Nu-mi pot imagina un loc mai puţin romantic.

Ea strâmbă din nas.

— Şi eşti prea mare ca să te strecori neobservat în dormitorul meu, deşi am putea încerca.

El dezlegă panglicile, iar corsajul ei se deschise, expunându-i corsetul şi cămăşuţa.

— Singurul lucru mai puţin romantic decât să o facem într-o trăsură ar fi să o facem cu Sir Dominic şi Lady Hunter în camera alăturată.

— Da, îmi imaginez că asta ar fi uşor deranjant.

Ca să nu mai spunem incredibil de riscant. Dacă cineva ar fi aflat ce se întâmplase astă-seară, Jack ar fi fost obligat să o ceară în căsătorie. Lia nu intenţiona să îl pună vreodată în acea poziţie ingrată. Seara aceasta era un moment încremenit în timp, un interludiu magic unde puteau pretinde că sunt egali, fără nicio obligaţie sau familii care să nu fie de acord.

Trebui să îşi reţină lacrimile, ştiind că acest lucru se va întâmpla doar o dată. Dar cel puţin, pentru prima oară, va fi cu omul pe care îl iubea. Aceasta era o amintire şi o binecuvântare pe care avea să o preţuiască pentru totdeauna.

— Buni avea dreptate, şopti ea.

El se uită în sus la ea, degetele-i neobosite oprindu-se pentru o clipă pe corsetul ei.

— Poftim?

Ea îi zâmbi.

— Nimic. Continuă, Lord Lendale, şi spune-mi dacă te pot ajuta cu ceva.

Râsul lui era răguşit şi atât de delicios încât se topea de plăcere.

— Nu vreau decât să te simţi bine, spuse el. Noaptea asta este numai a ta.

O sărută pe buze, despărţindu-le uşor pentru a o gusta. Ea oftă în timp ce îl săruta şi îşi prinse degetele în buclele lui mătăsoase. Inima îi bătea cu putere, în timp ce mintea ei se chinuia să asimileze faptul că îl putea atinge oricât de mult voia, oriunde voia.

Era mult mai mult decât îşi închipuise vreodată.

El se retrase cu un murmur apreciativ şi începu să se ocupe de corsetul ei legat convenabil în faţă.

— Asta a fost mult prea uşor, spuse el, trăgându-l în jos. Să nu cumva să mai porţi o astfel de lenjerie, clar? Le dă oamenilor idei.

— Se pare că a funcţionat perfect pentru tine.

— Da, şi toate ideile mele în legătură cu tine sunt scandaloase, rosti el în timp ce îi cuprinse un sân.

Sfârcurile ei erau întunecate şi se întăriseră excitate, împingând în materialul subţire al cămăşuţei. Le apucă pe rând cu degetele mari. Materialul se frecă de mărgeluţele tari cu o asprime delicioasă, trimiţându-i fiori pe piele.

— Minunat, şopti el.

Jack o ţinu strâns în timp ce îşi cobora capul încetişor. Limba lui îi desfătă sfârcurile prin lenjerie. Lia se foi, îndemnându-l fără cuvinte să intensifice presiunea. El se

opuse, încercând în mod evident să o tachineze. Când încercă să se arcuiască înspre el, el se feri.

— Asta e cruzime, icni ea.

— Chiar? murmură el.

Întreaga lui atenţie era direcţionată către sânii ei, unde trăsese materialul umed strâns peste cele două vârfuri tari.

— Da.

Avea nevoie de mult mai mult decât de o joacă blândă. Avea nevoie de mâinile şi de gura lui pe fiecare părticică a corpului ei, pentru a-i trezi senzaţiile la care râvnise timp de atât de mulţi ani singuratici.

— Nu-mi place să fiu tachinată, şi ştii asta.

El îşi trecu palma pe deasupra punctului întărit.

— Dar e atât de amuzant să tachinezi, spuse el, plin de satisfacţie masculină.

Ei bine, doi puteau juca acel joc.

Zâmbindu-i provocator, ea îşi flexă şoldurile, apăsându-se pe poala lui. Mădularul lui pulsă pe posteriorul ei, şi el scăpă un geamăt sugrumat. Lia îşi plimbă degetul arătător pe nasul lui mândru şi aristocratic, apoi urmă linia buzelor în timp ce îşi mişca din nou şoldurile.

— Ce spuneai, milord? toarse ea.

În retrospectivă, forma ei de tortură părea să fi fost o greşeală, căci dorinţa îi înflăcărase trăsăturile lui Jack, smulgând orice licăr de râs din ochii lui. Muşchii picioarelor lui erau tari ca fierul şi braţul lui se încleştă pe umerii ei într-o strânsoare de oţel.

— Gata cu jocurile, Lia!

Mâna lui îi prinse sânul cu fermitate şi posesivitate.

— Dar totul este un joc, nu? şopti ea.

Deşi inima îi era plină de emoţie, ştia că acesta nu putea fi decât un scurt interludiu magic. Nu ar fi putut dura pentru totdeauna.

— Este mult mai mult de-atât, spuse el pe un ton aproape sumbru. Pentru că eşti a mea.

Îi prinse cămăşuţa şi trase, rupându-i partea de sus. Ea icni când el îi strânse sfârcul înroşit între degete.

— Eşti *toată* a mea, rosti cu voce groasă.

Apoi gura lui era pe ea. Ea strigă şi se zbătu, însă el o ţinea strâns, sugând şi lingându-i sânii până ce ea crezu că va leşina. Lia visase mult la acest moment, prima dată a lor împreună, şi mereu crezuse că va fi liniştită şi blândă, cu atingeri uşoare şi şoapte şovăitoare. Că dragostea lor va fi un vis molcom, în patul ei moale sub streşinile de la Bluebell.

În schimb, acum o furtună îi acapara, de o intensitate terifiantă, şi şi-o dorea atât de mult încât inima era cât pe ce să-i sară din piept. Se foi, eliberându-şi o mână şi prinzându-l pe Jack de ceafă, împingându-i sânii adânc în gură. Spatele ei se curbă într-un arc intens, corpul ei oferindu-i tot ce îşi dorea.

După câteva secunde, el se trase înapoi în timp ce ea voia să ţipe de frustrare, lăsându-şi limba să zăbovească pe unul din sfârcurile ei pulsânde. Lia gemu şi îl trase de părul bogat.

— Au, făcu el, uitându-se spre ea.

Râsul i se întorsese în ochi, deşi căldura emana încă pe fundal, ca un apus de soare văratic.

— De ce te-ai oprit? gâfâi ea.

Era excitată şi se umezise, pulsând de dorinţa de eliberare.

— Pentru că n-ar trebui să te domin ca o bestie nesătulă. Cel puţin, nu prima oară.

„Prima şi singura oară”.

Ignorând acel gând trist, ea se întinse să îl sărute, deschizându-i buzele pentru a-i suge limba. El gemu adânc în timp ce ea îşi umplu gura de el, bucurându-se de asta. Era fierbinte şi delicios, aşa cum ştia că va fi. Era promisiunea lucrurilor ce aveau să vină, când urma să o sărute astfel în timp ce o pătrundea din nou şi din nou, cu mădularul pulsând înăuntrul corpului ei doritor.

Cât de şocant era să îi treacă prin minte astfel de gânduri scandaloase, să-şi dorească asta de la un bărbat care nu-i putea fi nicicând soţ. Lia presupuse că asta o făcea la fel de vicleană ca mama şi bunica sa, ceea ce era

probabil un lucru bun. La urma urmelor, dacă dorea să urmeze o carieră având relaţii sexuale cu bărbaţi, ar fi fost groaznic să descopere că acestea îi displăceau.

Din nefericire, avu un sentiment deprimant că numai Jack ar fi putut să o facă să se simtă aşa. Se retrase şi trebui să îşi mascheze un zâmbet la vederea expresiei ameţite de pe faţa lui.

— Nu te purtai ca o bestie. Şi în plus, ţi se pare că mă deranjează?

Privirea lui trecu de la faţa ei în jos, pe corpul său seminud.

— Nu, spuse el, rotindu-i uşor sfârcul între degete. De fapt, pari gata de mai mult. Mult mai mult.

— Splendid, şopti ea, simţindu-se uşor ameţită şi ea.

Membrele ei nu se simţiseră nicicând astfel, practic tremurând de energie şi totuşi atât de greoaie şi de leneşe în acelaşi timp. Ar fi vrut să petreacă întreaga noapte în poala lui, lăsându-l să se joace cu ea la nesfârşit.

El îşi lăsă mâna să alunece încet pe corpul ei, zăbovind puţin pe abdomen înainte de a a-i atinge mica movilă. O apucă uşor printre fustele ei şifonate şi caraghioase, înainte de a-şi lăsa mâna să alunece iar pe coapsă.

— Ai un corp minunat, Lia, murmură el în timp ce o strângea uşor de coapsă. Niciodată n-am ştiut cât de minunat, deoarece mereu purtai haine atât de simple şi de practice.

— Da, căci lumea nu prea se îmbracă ca o cocotă atunci când smulge buruienile din grădină sau curăţă cămara.

Cu mâna lui încă pe coapsa ei şi degetele apăsând-o uşor, ea ridică privirea şi îl zări cum o privea încruntat.

Lia întrebă:

— Acum ce mai e?

— Poate că te-ai îmbrăcat astfel în seara asta, dar tu *nu* eşti o cocotă, spuse el cu emfază.

Lia ridică ironică o sprânceană şi se privi de sus. Era întinsă peste el, pe jumătate dezbrăcată, sânii încă umezi şi

încinşi din cauza gurii lui.

— Serios?

El se aplecă până ce nasurile ajunseră să li se atingă.

— Repet, *nu* eşti o cocotă.

Era incredibil de dulce din partea lui să fie atât de insistent, dar era şi la fel de absurd. Cu toate astea, nu intenţiona să se certe cu el pe tema asta. Probabil că ar fi dat-o jos din poală şi ar fi cărat-o acasă, încă virgină, doar ca să-şi susţină punctul de vedere.

Îi puse o mână pe obraz.

— Ştiu. Mulţumesc, Jack. Acum, putem continua?

El râse reţinut.

— Eşti tare nerăbdătoare, nu?

— Dintr-un motiv sau altul, mă simt uşor agitată şi neliniştită. Sper să poţi face ceva în privinţa asta.

Începu să îi descheie haina.

Jack îi dădu mâinile nepricepute la o parte.

— Pot şi am să o fac. Tu însă nu vei avea altă treabă decât să stai cuminte şi să te simţi bine.

— Dar…

Când el ridică imperios o sprânceană, ea se linişti în poala lui cu un mormăit.

— Foarte bine, spuse el, sărutând-o aprobator pe nas.

— Dar nu înţeleg… Ochii ei se măriră când el îşi strecură o mână pe sub genunchiul ei şi îi propti piciorul peste braţul fotoliului, desfăcând-o. Oh, icni ea.

— Oh, o imită el zâmbind.

În timp ce îi despărţea şi mai mult coapsele, aerul păru să se blocheze în plămânii ei. Şi când îi împinse fustele spre talie, expunându-i triunghiul moale de cârlionţi întunecaţi de la întretăierea coapselor, îşi pierdu răsuflarea cu totul.

— Ia te uită, spuse el într-un murmur gutural şi jos, mâna lui odihnindu-se pe burta ei. Eşti atât de frumoasă, draga mea! Degetele lui alunecară în jos. Atât de moale.

Lia tremură când îl văzu că se cufundă printre buclele ce îi ascundeau sexul. Priveliştea erotică o făcu să se simtă ca o desfrânată. Era întinsă în poala lui, corpul ei complet

expus, o jucărie senzuală pe care el o putea folosi după placul său. Cu toate acestea, o ţinea cu o blândeţe ce îi aduse lacrimi în ochi. Privirea lui avea la fel de multă adoraţie pe câtă căldură emana, făcând-o să se simtă complet iubită.

Ceea ce simţea pentru Jack era prea mult pentru corpul ei. Aproape că era o lovitură devastatoare dată inimii ei.

— Lia, eşti bine?

Jack îşi retrase mâna, o îngrijorare uşoară ivindu-i-se pe chip.

Fu nevoită să înghită în sec de câteva ori înainte de a putea răspunde:

— Am să fiu, de îndată ce începi să mă atingi din nou.

Pasiunea se ivi din nou în ochii lui.

— Ah, draga mea, nu doresc să mă opresc vreodată din a te atinge.

Îi sărută gura cu o pasiune arzătoare. Apoi mâna lui, posesivă şi dură, îi prinse sexul, cucerindu-l. Când îi desfăcu pliurile, Lia gemu şi se lipi de el. O ţinu aproape de pieptul lui musculos, murmurând încurajator în timp ce se juca cu ea. Vârfurile degetelor lui se mişcau cu precizie, făcând-o să i se dăruiască din plin. Îi tachină mugurul până ce ajunse o proeminenţă dură şi dureroasă. Lia se arcui, împingându-se în mâna lui pentru a spori presiunea delicioasă.

Şi o tachină acolo la fel de mult pe cât îi tachinase sfârcurile, încercuindu-l şi făcând-o să tânjească după atingerea lui. Când atinse bobocul în cele din urmă, ea strigă în timp ce spasme puternice izbucniră din străfundurile ei.

Pielea ei era incredibil de fierbinte, şi fiecare muşchi părea să zbârnâie şi să trepideze de dorinţă nemăsurată. Îşi aruncă braţul pe după gâtul lui, înfigându-şi degetele în lavaliera lui în timp ce încerca să îşi desfacă picioarele şi mai mult.

Jack se aplecă şi o gâdilă cu gura, atingându-i buzele cu limba.

— Ce doreşti, draga mea? Eşti pregătită să termini?

— La naiba, da, izbucni ea. Fă ceva!

Râsul lui izbucni nemilos. Îi atinse sexul o dată, de două ori şi a treia oară, dar tot nu era suficient. Ea gemu uşor şi se arcui în poala lui.

— Spune-mi ce vrei.

Vocea lui era atât de joasă şi de dură încât părea a unui străin.

— Te vreau în mine, icni ea. Ce mai aştepţi?

El se abţinea, nenorocitul, atât de atent încât îşi dorea să ţipe. Nici acum nu voia să o aibă, cel puţin nu în întregime, deşi era mai mult decât pregătită să îi dea totul.

Râsul său fu aspru.

— Nu te îngrijora, draga mea! Am să-ţi dau exact ce îţi doreşti.

Când împinse două degete în canalul ei şi apăsă cu degetul mare pe nodul încordat al sexului ei, stele şi luni răsăriră în mintea ei. Ea strigă ascuţit în timp ce valuri de plăcere se revărsau asupra ei. Mâinile lui mişcându-se peste ea, în ea, o aruncară într-un gol strălucitor, trimiţând-o zburând din ce în ce mai sus, atingând vibraţia stelelor. Apoi o prinse în timp ce cădea pe pământ, ţinând-o cu blândeţe şi murmurând dulci nimicuri în timp ce ea revenea din nou în propriul corp.

Însă când deschise ochii pentru a-i zări expresia sumbră şi dură, Liei nu îi scăpă un singur lucru – în timp ce Jack o trimisese spre stele, din nefericire decisese să o trimită acolo singură.

*

Doar eforturi considerabile îl împiedicaseră pe Jack să îşi desfacă pantalonii şi să se arunce în corpul minunat al Liei. Dar ea era virgină până la urmă, şi nicio fată nu merita să fie luată aşa pe nepregătite, sigur nu una atât de inocentă ca Lia.

Acest lucru îi clarifică ce avea de făcut mai departe.

Mama şi sora lui aveau să se înfurie, desigur, şi însemna că nicio mireasă bogată nu va mai veni în ajutorul

domeniului Stonefell. Dar cu Lia pe jumătate dezbrăcată şi întinsă în braţele lui, acestea erau griji minore.

În ciuda tuturor eforturilor de a se opune, începea să creadă că viaţa lui şi a Liei duseseră inexorabil la acest moment. Şi văzând-o la acest bal nenorocit, urmărită de crai şi dezmăţaţi, înţelesese cu exactitate cât de vulnerabilă era. Când avusese tupeul nemăsurat să îl roage să o ajute să îi caute protector…

Deşi creierului său îi luă câteva minute să se urnească, corpul lui ştiuse exact ce avea de făcut – trebuia să o aibă pe Lia, să fie a lui acum şi pe vecie.

Nimeni nu o cunoştea pe Lia mai bine ca el şi nimeni nu ţinea mai mult la ea. Dacă şi-ar fi găsit un bărbat bun cu care să se mărite, el ar fi acceptat acest lucru. Dar ca ea să ducă o viaţă de curtezană, o jucărie pasată de la un bărbat la altul?

Niciodată.

O strânse în braţe. Când în sfârşit cedase atracţiei magice dintre ei, un sentiment de uşurare aproape copleşitoare îi invadase simţurile şi gândurile. O aprobare specială era necesară. Cu cât se căsătorea cu Lia mai repede şi o aducea în patul său, cu atât mai bine.

Când îl atinse pe nas cu putere, el clipi surprins.

— La ce te gândeşti? întrebă ea pe o voce prea prudentă pentru o în femeie care tocmai coborâse de pe culmile plăcerii. *r* Jack o aşeză mai bine, tresărind când posteriorul ei apăsă pe erecţia sa inconfortabilă. Le permisese gândurilor să zboare, făcând o listă cu lucrurile care trebuiau aranjate în următoarele zile.

Obrajii Liei erau aprinşi de pasiune, gura roşie şi umflată de sărutări. Sânii ei plini, talia subţire, şoldurile superb curbate şi buclele moi dintre coapsele rotunjite îl tentau să arunce precauţia pe fereastră şi să o aibă chiar acolo, cucerindu-şi prada complet.

— Jack, ai surzit?

„La naiba!” O făcuse din nou.

— Iartă-mă, draga mea, spuse el. O ridică şi se apucă să îi aranjeze corsetul la loc. Lasă-mă să te ajut să te

îmbraci.

Ea îi înlătură mâinile.

— Nu vreau să mă ajuţi să mă îmbrac. Vreau să vorbeşti cu mine.

— Da, desigur. Dar hai să te ducem întâi în siguranţă acasă! Ignorându-i protestele, o ridică în picioare. Ea se clătină şi îl apucă de umeri, lăsând să-i scape un icnet. El o ţinu strâns de şolduri, incredibil de conştient de cât de mult tremura ea sub degetele lui. În mod evident, nu mai avusese parte de asemenea pasiune până atunci şi, ca o brută primitivă ce era, el nu se putu abţine să nu se simtă incredibil de mulţumit de informaţia aceea.

— Nu mergem nicăieri până când nu-mi spui ce urmează să se întâmple mai departe, spuse ea, încercând să-şi recapete răsuflarea.

— Mai departe, o să te însoţesc acasă.

Se aplecă şi îi sărută vârful nasului. Dintr-un motiv anume, acest lucru o făcu să se încrunte.

— Nu trebuie să discutăm nimic în seara aceasta, drăguţo, adăugă el. O să te vizitez mâine-dimineaţă şi apoi putem începe să ne facem planuri.

Când ea îşi ridică corsetul peste sâni, Jack înghiţi în sec.

— Dacă în aceste planuri nu eşti tu protectorul meu, spuse ea, încercând nerăbdătoare să îşi aranjeze cămăşuţa sfâşiată, nu e nevoie să discutăm deloc despre acest... incident.

El ridică din sprâncene.

— Incident?

— Tu cum l-ai numi?

Întregul ei comportament devenise aproape glacial.

Jack se ridică în picioare, furia crescându-i în acelaşi timp, deşi făcu tot posibilul să-şi păstreze calmul. Fusese o seară dificilă pentru ea şi probabil că asta era un soi de reacţie femeiască. Dar la reacţia asta cu siguranţă nu se aşteptase. Lia îl iubea, şi se asigurase din toate punctele de vedere, înainte de a-i desface primul nasture, că şi ea voia ca acest lucru să se întâmple la fel de mult ca el.

— Înţeleg că ai avut o seară obositoare, spuse el cu grijă. Şi poate gândirea îţi e momentan destul de înceţoşată. Dar ai înţeles complet greşit dacă ai senzaţia că acţiunile mele au reprezentat în vreun fel vreo excepţie. Ba chiar opusul.

Ea îşi lăsă fustele la loc în jos.

— Te referi la măritiş? Nu e necesar, Jack. Nu m-ai dezvirginat, aşadar n-ai nicio obligaţie.

Tonul ei era aproape tăios.

— Lia, eu nu te văd deloc ca pe o obligaţie, aşa cum ţi-am spus de cel puţin o mie de ori în ultimele săptămâni. Şi cu certitudine te-am dezvirginat. Îmi amintesc cu exactitate cum se simţea corpul tău sub mâinile mele. Cum se simţea *înăuntrul* tău, sublinie el.

Lia roşi puternic, ceea ce nu putu să treacă neobservat nici măcar în camera slab luminată. Cu toate astea, din expresia ei, Jack înţelese că ea nu avea să renunţe fără luptă.

Şi ştia de ce. Îi intrase în cap că singura metodă de a salva Stonefell era ca el să îşi găsească o soţie bogată. Deşi nu era pe punctul de a-i insulta inteligenţa spunându-i că lucrurile nu puteau să ia o turnură riscantă şi că nu urma să fie forţat să ia nişte decizii pe care ar fi preferat să le evite, nu avea de gând să o lase pe Lia să se sacrifice pe altarul moşiei familiei.

Şi, dacă se gândea mai bine, nici el nu avea de gând să se sacrifice printr-o căsătorie de convenienţă, nu când putea să o aibă în schimb pe femeia pe care o dorea.

Ea îl privi cu un aer hotărât.

— Sunt fiica şi nepoata unor curtezane. Ştiu exact ce implică pierderea virginităţii, şi inocenţa mea este perfect intactă. Nu mulţumită ţie, adăugă ea pe un ton răstit.

— Stai, eşti nervoasă pe mine pentru că *nu* mi-am făcut de cap cu tine?

Sprâncenele ei se arcuiră sardonic.

— Că nu ţi-ai făcut de cap? Ce expresie simpatică, mai ales că ne aflăm la un bal curtenesc.

— Conversaţia asta este incredibil de inadecvată,

spuse el cam fără rost.

Ea oftă exasperată.

— Jack, am crescut pe o moşie la ţară, unde am petrecut suficient timp cu fermierii şi cu administratorul moşiei. Ştiu exact cum funcţionează procesul de împerechere.

— Bravo ţie, dar tot nu văd cum ajută asta situaţia noastră.

Pentru o clipă Lia păru că vrea să îl plesnească, dar apoi pocni din degete.

— Am uitat complet să îţi spun. Domnul Lindsey mi-a scris zilele trecute despre o nouă rasă de porci despre care a citit în *Raportul agriculturii din Yorkshire.* A menţionat asta cumva în cea mai recentă scrisoare a lui?

— Şi nici *nu* o să vorbim de porci, spuse el în timp ce îi recupera masca de pe jos.

— Nu putem vorbi de sex, nu putem vorbi de Stonefell, şi acum nu mai putem vorbi nici de porci. Ea îşi flutură mâinile într-un cerc extravagant. Despre ce naiba mai putem să vorbim?

El îi înmână masca.

— Momentan, singurul lucru despre care putem vorbi este cum să te aducem în siguranţă acasă. Apoi, aşa cum am spus, am să te vizitez mâine şi vom pune la cale mariajul nostru.

— Jack, te rog încearcă să înţelegi că nu ne vom căsători.

— Prostii, şi oricum nu mai discutăm despre asta în seara această, spuse el ferm. Eşti în mod clar într-o stare de spirit mult prea schimbătoare.

Nici starea lui de spirit nu era cea mai bună. Dacă această discuţie continua, numai Dumnezeu ştia ce se putea întâmpla. Probabil ar fi dus-o din nou în fotoliul acela, ridicându-i fustele peste cap şi înfigându-şi membrul adânc în frumosul ei corp. Asta ar fi rezolvat problema lor ridicolă o dată pentru totdeauna.

Se mai încruntă la el pentru câteva secunde, apoi îşi trânti masca pe faţă şi începu să îşi lege panglicile,

însoţindu-şi mişcările de nişte blesteme destul de vulgare. Jack îşi impuse să discute cu Lindsey şi cu grăjdarul-şef odată ce revenea la Stonefell, de vreme ce Lia petrecea în mod evident mult prea mult timp în jurul hambarelor şi al grajdurilor.

Desigur, ar fi putut să-şi însuşească acest vocabular colorat şi din culisele teatrului sau chiar de la mama ei, ceea ce era un gând îngrozitor. Era momentul să pună piciorul în prag şi să o readucă pe biata fată sub control.

De îndată ce Lia termină de legat masca, mai trase o dată în sus de corsaj şi porni spre uşă.

— Stai, şuieră el, sărind după ea şi lipind o palmă de uşă. Lasă-mă să mă uit mai întâi ca să verific că nu e nimeni acolo.

Ea pufni.

— Nu fi aşa fricos, Jack. Lordul Stanley şi prietenii lui s-au plictisit şi au plecat de mult.

— Poţi să încerci măcar o dată să nu fi absolut nechibzuită? întrebă el exasperat.

Ea răsuflă cu năduf, dar făcu un pas în spate cu o privire de martiră răbdătoare, de parcă îi era milă de lipsa lui de inteligenţă.

El crăpă uşa şi îşi strecură capul afară cu grijă. Cu excepţia unui domn de vârstă mijlocie, cam rotunjor, care sforăia tare pe o banchetă, coridorul era gol. O luă pe Lia de mână şi o trase în hol.

— Ţi-am spus, rosti ea îngâmfată după ce aruncă o privire rapidă în jur.

— Ai putea, te rog, să nu vorbeşti? Chiar mi-ar plăcea să reuşim să scăpăm din nenorocita asta de situaţie fără să fii recunoscută.

— Cum spui tu, milord, spuse ea în acel accent oribil pe care îl mai folosise.

El o conduse rapid până în holul de la intrare. În mod uimitor, întâlniră foarte puţini oameni pe drum. De vreme ce trecuse de mult de miezul nopţii, sărbătoarea din sala de bal îşi atinsese apogeul mult aşteptat. Se intersectară cu doi sau trei întârziaţi care le aruncară priviri curioase, dar

după ce îşi recuperă pălăria de la un slujitor, Jack o îndrumă pe Lia cu grijă pe scările ce coborau în stradă.

Norocul le surâse şi când reuşi să oprească un birjar care trecea din întâmplare pe acolo. Luând-o pe Lia pe sus, o înghesui înăuntru, indică adresa şi se sui după ea.

Ea îl privi furioasă.

— Chiar a fost necesar să mă împingi din spate, brută?

— Încercam doar să te scot mai repede de aici, deşteapto!

Ea îi flutură un deget ameninţător sub nas.

— Acum, ascultă la mine Jack...

El o apucă de deget.

— Nu face asta!

Lia îşi smulse mâna şi se aşeză cu un mormăit, apoi refuză să se uite la el sau să îi vorbească pe tot parcursul drumului până la Upper Wimpole Street. Acest lucru îi conveni de minune, căci era de părere că niciunul din ei nu avea nimic esenţial de adăugat la conversaţia care fusese destul de sumbră. După ce traseră în faţa casei lui Sir Dominic, Lia îl aşteptă pe alee nervoasă în timp ce el plătea vizitiul.

— Mulţumesc pentru că m-aţi însoţit acasă, Lord Lendale, spuse ea pe un ton îngheţat. Cu toate astea, nu am nevoie de ajutorul tău pentru a mă sui pe zidul din spatele grădinii, aşa că am să-ţi urez noapte bună.

Se răsuci pe călcâie, cu intenţia clară de a se duce spre aleea din spate. Jack o apucă de umăr şi o trase spre treptele de la intrarea în casă.

— Ştiu cât de mult îţi place să te dai în spectacol, dar te asigur că Sir Dominic şi Lady Hunter sunt convinşi că nu dormi în patul tău. Aceasta fiind situaţia, vom folosi uşa de la intrare ca nişte oameni civilizaţi ce suntem.

— Nu o să intru acolo ca o dezmăţată obraznică! izbucni ea. Ştii foarte bine ce fel de lucruri îşi vor închipui.

— Ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte de mica ta escapadă din seara asta.

O luă de braţ şi o porni în sus pe trepte alături de ea,

apoi bătu la uşă.

După câteva clipe, Smithwell, părând neobişnuit de agitat, deschise uşa larg.

— Domnişoară Kincaid, slavă Domnului! exclamă majordomul pe un ton uşurat.

Ea reuşi să zâmbească.

— N-ai niciun motiv de îngrijorare, Smithwell. Câinele meu de pază m-a urmărit îndeaproape, gonind lupii din preajma mea. Zâmbetul ei deveni dur când se întoarse spre Jack. Noapte bună, Lord Lendale, spuse ea, gata să îi închidă uşa în nas.

El îşi înfipse un picior în deschizătura uşii.

— Jur că am să te trântesc pe genunchii mei şi am să te bat la fund dacă încerci să-mi închizi uşa asta în nas.

Ochii ei se măriră de revoltă. Până şi Smithwell tuşi uşor jenat. Lia se răsuci pe călcâie şi porni furtunos spre scara interioară. Jack o urmă înăuntru. Urcase jumătate din trepte când Chloe ieşi rapid din salon, soţul său urmând-o îndeaproape.

— Slavă Domnului! exclamă Chloe, uitându-se în jos spre ea. Am fost atât de îngrijorată!

Lia ezită puţin, apoi se grăbi să urce restul de trepte pentru a-şi îmbrăţişa mătuşa. Toată vlaga păru să îi dispară când îşi sprijini capul de umărul femeii mai în vârstă.

— Îmi pare rău că ţi-am dat motiv să-ţi faci griji, mătuşă Chloe. Dar n-ai avut de ce să te îngrijorezi. Sunt perfect în regulă.

— Aceasta poate fi considerată cea mai aberantă afirmaţie pe care am auzit-o vreodată, spuse Jack.

Lia se răsuci spre el fulgerându-l cu privirea.

— Vezi-ţi de treabă, Jack Easton!

Se retrase din braţele mătuşii ei şi fugi în sus pe scări spre cel de-al doilea etaj. Câteva secunde mai târziu, sunetul unei uşi trântite răsună în depărtare.

— Of, Doamne, oftă Chloe. Mai bine m-aş duce s-o liniştesc.

Se grăbi să se ducă după nepoata sa, lăsându-i pe Jack şi pe Sir Dominic uitându-se furioşi unul la altul.

— Sper că intenţionezi să readuci sub control această situaţie nefericită, Lord Lendale, spuse magistratul pe un ton moale, care lăsa totuşi să se simtă intenţia unei ameninţări. Înainte să fiu forţat să fac ceva în numele nepoatei mele ce aş putea regreta.

— Ce Dumnezeu crezi că încerc să fac? mârâi Jack. Dacă nu reuşeşti să-ţi dai seama de asta, poţi să-ţi vezi şi tu de treabă.

Se răsuci pe călcâie şi o porni în jos pe scări spre uşa de la intrare. Pentru prima dată, reuşise să aibă ultimul cuvânt.

Capitolul 19

— Dacă acesta este un picnic italian, eu sunt omul de pe lună, spuse Gillian în timp ce inspecta cu suspiciune saleul cu homar de pe farfuria de porţelan chinezesc din mâna ei. În primul rând, niciun italian care se respectă nu ar mânca *al fresco* pe o astfel de vreme.

Lia se uită înspre cer. Era destul de răcoare pentru luna august, iar norii flirtaseră capricios cu soarele întreaga după-amiază. Dar în comparaţie cu o zi târzie de vară în Yorkshire, era chiar plăcut.

— Presupun că ai dreptate, însă grădinile lordului Peckworth sunt cu adevărat frumoase. Şi este atât de încântător aici, pe lângă Tamisa, nu crezi?

Gillian aruncă o privire neîncrezătoare către răzoarele frumoase de flori şi pajiştile tunse cu mare atenţie.

— Este prea umed, dar te rog să nu-i spui contesei că am zis asta. Probabil mă va târî într-un alt tur al casei pentru a-mi pedepsi manierele lamentabile.

Familia Leverton şi familia Hunter, alături de un mic grup de prieteni comuni, veniseră să se bucure de o zi împreună la noul conac din Chiswick al contelui de Peckworth. Lia şi Gillian petrecuseră prima oră urmărind silueta amplă a lui Lady Peckworth, scoţând exclamaţii de

admiraţie la vederea diverselor detalii ale magnificei case. Gillian se plictisise de moarte, deşi reuşise să mascheze acest lucru foarte bine. Însă când Lady Peckworth insistase să le arate atât noile bucătării, cât şi noile toalete, Gillian adoptase o expresie îndurerată ce amintea de un martir.

În ciuda lipsei entuziasmului verişoarei sale, Liei îi făcuse plăcere să discute cu femeia mai în vârstă despre multitudinea de detalii care transformaseră conacul spaţios într-o casă confortabilă. Însă interludiul domestic declanşase în sufletul ei un dor de casă nestăvilit. Ajunsese în punctul în care ar fi preferat să îşi petreacă zilele îngrijind grădinile de la Stonefell şi căutând ouă proaspete prin coteţele de păsări, ceea ce spunea multe despre nenorocul ce o însoţise în aventurile ei londoneze. De fapt, ar fi preferat mai degrabă să potcovească un cal decât să fie târâtă la încă o serată muzicală sau dineu unde oaspeţii o desconsiderau, o ignorau sau, şi mai rău, încercau să facă conversaţie în timp ce se prefăceau că nu vorbeau cu una dintre faimoasele Kincaid.

Deşi, în cazul ei, ar fi fost mai potrivit să o descrie drept o faimoasă Kincaid ratată, la cât succes avusese să-şi lanseze cariera de curtezană.

Zâmbi din politeţe la gluma verişoarei sale.

— Trebuie să recunoşti că plimbarea cu barca pe Tamisa a fost încântătoare.

Gillian îşi puse farfuria cu saleul de homar neatins pe măsuţa dintre scaunele lor din fier forjat.

— Da, a fost cu adevărat amuzant, deşi pernele bărcii şi tapiţeria aveau un miros ciudat de mucegai. Începusem să mă întreb dacă am uitat să mă îmbăiez azi-dimineaţă. Ştiam că nu are cum să fie Charles, căci el întotdeauna miroase divin.

Lia se simţi nevoită să râdă.

— Biata de tine! Îmi pare rău că a trebuit să înduri chinuită încă o ieşire nereuşită din cauza mea. Trebuie să fii incredibil de sătulă de ele – şi de mine.

Gillian o bătu uşor pe mână.

— Sunt doar o babă chiţibuşară. Şi deşi Lady

Peckworth este probabil cea mai plictisitoare femeie în viaţă, are un suflet bun, dovadă fiind bunătatea ei faţă de tine. Se vede că acel tur al casei te-a bucurat cu adevărat, ceea ce mă bucură şi pe mine.

— M-a bucurat într-adevăr. Presupun că asta mă face şi pe mine o persoană plictisitoare.

— Ba chiar deloc. Dar îţi lipseşte viaţa de la ţară, nu, Lia?

— Da, îmi lipsesc Stonefell şi buni foarte mult. Prostesc din partea mea, ştiu, de vreme ce am avut şansa să vă întâlnesc pe tine şi pe mătuşa Chloe, şi toată lumea mă răsfaţă foarte mult.

— Nu e nimic prostesc. La o adică, Stonefell e casa ta.

Lia îşi ignoră strângerea de inimă.

— Nu mai este. Şi cu cât mai repede mă voi obişnui cu noua mea viaţă, cu atât mai bine.

Gillian îşi încrucişă braţele şi îşi întinse picioarele, împreunându-şi gleznele în ghetele elegante. Leverton, care se afla la câţiva metri de ele alături de Dominic şi Lord Peckworth, îi aruncă o privire soţiei sale şi ridică o sprânceană întrebătoare.

— Ah, fir-ar murmură Gillian, corectându-şi postura băieţoasă.

— Cred că nu e uşor să fii măritată cu cel mai sofisticat om din Londra, spuse Lia pe un ton glumeţ.

— Poate cel mai sofisticat din Anglia. Un zâmbet slab îi flutură lui Gillian pe buze. Dar sunt şi avantaje.

În timp ce Lia urmări privirea discretă şi intimă schimbată de cei doi, se simţi nevoită să îşi reţină un mic suspin. Avea aceleaşi sentimente puternice pentru Jack, deşi se îndoia că în cazul lui era la fel. O aprecia plin de afecţiune, şi cu siguranţă o dorea, dar nu se punea problema iubirii intense dintre Leverton şi soţia lui.

Acel gen de iubire era un vis pe care ea şi Jack probabil nu-l vor trăi niciodată. Întâlnirea lor intensă fusese memorabilă, însă nu şi urmările ei. De fapt, acestea fuseseră de-a dreptul dezamăgitoare, de vreme ce era clar că el o ceruse în căsătorie doar dintr-un sentiment de

datorie şi de onoare. Ceea ce fusese un minunat moment al vieţii Liei devenise cu repeziciune cel mai umilitor. Ca de obicei, ajunseseră să se certe. Odată ajunşi acasă, Dominic şi Jack intraseră şi ei în conflict, deşi amândoi erau perfect de acord că ea şi Jack trebuiau să se căsătorească printr-o aprobare specială cât mai repede.

Din fericire, Chloe înţelesese teama ei de a-i forţa mâna lui Jack. Mătuşa sa insistase că au nevoie să stea separaţi un timp pentru a se gândi la viitorul lor. Dominic mormăise că este de acord, deşi insistase ca Lia să fie pusă sub supraveghere în caz că îi venea vreo idee să se arunce în alt plan nebunesc pentru a-şi lansa cariera în lumea demimondenă. Chloe şi Gillian interveniseră în acel moment, târând-o pe Lia de la un eveniment social la altul, pentru a o ajuta să se decidă cu adevărat dacă dorea să se mărite cu Jack sau ar fi preferat să aştepte alţi pretendenţi care să se arate la faţă. Din punctul de vedere al Liei, era un plan complet sărit, şi îi lăsase cu discuţia în aer, gata de a sări unul la gâtul celuilalt.

— Da, sunt sigură că mariajul cu Charles Penley are anumite avantaje, zise Lia, gândindu-se ce splendid era să ai un soţ care te adoră.

— Ai putea şi tu să te bucuri de beneficiile căsătoriei, spuse Gillian. Tu şi Jack aţi fi foarte fericiţi împreună.

Lia pufni.

— Jack nu are nicio dorinţă adevărată să se însoare cu mine, ceea ce, trebuie să recunoşti, poate fi un obstacol pentru un mariaj fericit.

Gillian făcu ochii mari.

— Nu are nicio dorinţă să te ia? Hai că glumeşti! Omul e bestia în persoană ori de câte ori sunteţi despărţiţi. Charles spune că mai are puţin şi o să dea foc Londrei dacă mătuşa Chloe îi mai închide mult uşa în nas. Iar când sunteţi împreună, abia îşi poate ţine mâinile departe de tine.

Lia trebui să se opună impulsului de a-şi apăsa palmele pe obrajii ce se înroşeau cu repeziciune.

— Asta nu e iubire, Gillian, el îmi… ăăă… admiră

formele.

— Asta poate o fi adevărat, dar este mai mult de-atât. Omul te adoră.

— Încurci dragostea cu afecţiunea. Jack mi-a fost întotdeauna mai mult ca un frate.

— Nu seamănă cu niciun frate pe care l-am cunoscut eu, replică Gillian sardonic.

Lia tresări.

— Foarte bine, să presupunem că am trecut de asta. Dar mai sunt şi alte obstacole care fac această uniune dificilă, dacă nu imposibilă.

Gillian ridică o mână.

— Te rog să nu menţionezi statutul tău de bastard regal. Ăsta nu e un impediment adevărat – nu cu noi toţi de partea ta.

— Poate că nu, dar mama lui nu mă suferă pe mine sau pe oricare din familia Kincaid, de fapt. La o adică, s-ar putea să încerce să-mi toarne arsenic în ceaiul de dimineaţă dacă m-aş mărita cu Jack.

— De acord că e un balaur, spuse Gillian, dar odată căsătoriţi va fi nevoită să te accepte.

Lia clătină din cap.

— I-ar face viaţa un calvar lui Jack. Şi sunt destul de apropiaţi, ştii asta. I-ar fi foarte greu să se apropie iarăşi de ea.

— Ai fi surprinsă de ce ajung să accepte soacrele până la urmă. Iubita mamă a soţului meu e un adevărat tartor, şi totuşi mă înghite.

— Da, dar…

Gillian ridică din nou mâna înspre ea.

— Am eliminat un obstacol. Altceva?

Lia pufni.

— Să zicem că sunt de acord pentru moment. Ceea ce nu pot să neg este faptul că Jack trebuie să se însoare cu o moştenitoare. Stonefell e pe butuci şi are nevoie de o sursă substanţială de venit, ori situaţia ar putea deveni cu adevărat problematică. N-am nimic de valoare pentru moşie.

— Prostii! Din ce înţeleg, nimeni nu cunoaşte Stonefell mai bine ca tine sau nu ţine mai mult la bunăstarea lui şi a oamenilor săi.

Asta era probabil adevărat, pe cât era de inutil.

— Sunt sigură că noua marchiză va ajunge să iubească Stonefell, spuse Lia, încercând să pară optimistă în ceea ce privea ideea îngrozitoare că o femeie străină va străbate holurile vechii case, ocupând magnificul pat în stil Tudor din dormitorul stăpânului, alături de Jack.

Gillian o studie uşor perplexă.

— Ce este? întrebă Lia.

— Tu ştii despre descoperirea minereului de fier de pe pământurile de la Stonefell, nu?

Lia ridică din umeri.

— Ştiu că domnul Lindsey făcea nişte prospecţiuni. Dar Jack a menţionat acum câteva săptămâni că nu-şi permite să exploateze indiferent ce ar fi găsit. Am senzaţia că nu reuşea să convingă investitorii necesari.

— A rezolvat asta. Charles şi Sir Dominic şi-au exprimat clar disponibilitatea de a investi într-o exploatare minieră serioasă din Yorkshire. Asta îi va permite lui Jack să o pună pe picioare cum trebuie. De fapt, din ce mi-a spus Charlie, explorările preliminare sunt cu adevărat promiţătoare.

Lia se holbă la ea.

— Jack n-a pomenit nimic de genul ăsta. Eşti sigură?

— Dragul nostru Lord Lendale e uşor încăpăţânat pe tema asta. Din ceea ce mi-a spus Charles, nu doreşte să le fie îndatorat prietenilor, spuse ea pufnind. Prostuţ mai e! Dar sunt sigură că dragul meu soţ şi Sir Dominic îl vor convinge până la urmă. Îi făcu cu ochiul. Mai ales după ultimele evenimente.

Faţa Liei se încinse din nou.

— Dacă asta ar fi situaţia, aş fi foarte fericită pentru Jack. Dar tot nu…

— Eşti la fel de încăpăţânată ca el, spuse Gillian, întrerupând-o. În regulă atunci. Să spunem că nu te măriţi cu Jack. Asta nu înseamnă că trebuie să devii curtezană. Şi

apropo, nu pare că te pricepi prea bine la asta. Serios, verişoară, chiar nu pare deloc să fie chemarea ta.

Lia începea şi ea să se convingă de acelaşi lucru.

— Şi ce altceva se presupune că o să fac?

— Ai putea încerca să te căsătoreşti. Cu altcineva decât Jack, vreau să spun.

Lia răsuflă exasperată.

— De asta m-aţi târât tu şi mătuşa Chloe de la o sindrofie la alta.

Gillian ridică din umeri.

— Noi credem că ar trebui să te măriţi cu Jack, dar e bine mereu să ai mai multe opţiuni.

— Nu cred că planul vostru a mers mult mai bine ca al meu.

Doar câţiva dintre bărbaţii pe care îi întâlnise recent păruseră cât de cât interesaţi. Şi mai degrabă decât să o curteze sau să se căsătorească, ea bănuia că erau interesaţi de un alt fel de relaţie, mai puţin respectabilă.

— Nu ştiu, spuse Gillian. Sebastian Sinclair pare cu adevărat interesat de tine. Şi e clar că nu are de gând să te lase de izbelişte.

Lia tăcu pentru câteva secunde.

— Cred că ai dreptate în ambele privinţe.

Fusese surprinsă de atenţia pe care i-o acordase Sinclair în ultima săptămână. Avusese grijă să discute cu ea la fiecare sindrofie la care participaseră şi dansase cu ea de câteva ori.

— Dacă nu cu Jack, crezi că te-ai putea mărita cu Sinclair? întrebă verişoara ei. Trebuie să recunoşti că e un bărbat bun, plus că e chipeş şi bogat, ceea ce e întotdeauna un avantaj.

Lia tăcu în continuare, nedorind să îşi mintă verişoara.

Gillian chicoti.

— Şi eu ziceam că nu. Cred că mai bine te-ai obişnui cu ideea căsătoriei cu Jack, pentru că el cu siguranţă nu-ţi va permite să devii o curtezană. Iar Sir Dominic sau soţul meu nu se vor lăsa nici ei mai prejos în acest sens. Se aplecă şi îi strânse mâna Liei. Sau eu. Pur şi simplu nu e

cazul, draga mea.

Lia o strânse de mână.

— Nu ştiu ce să fac.

Se simţea incredibil de nesigură, cu toate astea neputând să nege că un sâmbure de speranţă începuse să încolţească.

— Dacă vrei părerea mea, ar trebui să te măriţi cu Jack şi să-l scapi de suferinţă.

— Dar dacă voi face asta, îi va aduce şi mai multă nefericire, spuse ea, strâmbându-se.

Gillian înclină din cap.

— Dar îl iubeşti, nu?

— Sigur că da, spuse Lia, simţindu-se uşor înfrântă pe moment.

Nu-şi putea aminti de vremea când nu îl iubea, silueta lui adolescentină şi slăbănoagă, precum şi faţa zâmbitoare luminându-i lumea. De mică îl admirase cu o adoraţie copilărească, de parcă ar fi fost propriul ei zeu. Iar Jack îi tolerase prostiile, deşi probabil că îl enervase îngrozitor. La o adică, ce băiat îşi doreşte ca o fetiţă să umble mereu după el, ca un căţeluş mic, dornic de atenţie?

Şi cu toate astea nu fusese nimic altceva decât un prieten adevărat, salvând-o din nenumărate situaţii şi apărând-o de diversele probleme care îi apăreau din când în când în cale. Când Jack Easton venea, nu mai îndrăznea nimeni să o insulte pe Lia Kincaid, nu dacă nu îşi dorea cumva foarte mult un nas însângerat sau un ochi învineţit.

Fusese eroul ei de când putea să-şi amintească asta.

— Şi tu iubeşti Stonefell, spuse Gillian, strângând-o uşor de degete. Dacă mă întrebi pe mine, atât Jack, cât şi domeniul au nevoie de tine, aşa că ar trebui să lupţi pentru ei. Să fii acolo pentru ei.

Lia rămase nemişcată, lăsându-se sedusă de idee. Când în sfârşit acceptă această opţiune, fără griji sau ezitări, se simţi bine. Extraordinar de bine.

De-a lungul anilor, afecţiunea ei copilărească pentru Jack se transformase în ceva tăcut şi profund, o iubire la fel de puternică precum rădăcinile stejarilor antici ce alcătuiau

pădurile din jurul moşiei Stonefell. Lia ştia că ar fi putut trăi fără el dacă trebuia, ducând o viaţă cât de cât satisfăcătoare. Dar fără Jack, ceva esenţial ar fi fost pierdut, de parcă o cotise greşit pe un drum ce ducea departe de casă, departe de orice conta cu adevărat.

Gillian îşi trase mâna.

— Eu am spus ce aveam de zis şi sper că e suficient, zise ea ambiguu. Pentru că am senzaţia că te apropii de o luptă grea. Ţine-te bine, fată dragă. Şi fă-ne mândri de tine!

— Despre ce vorbeşti?

Verişoara ei dădu din cap spre casă. Lia îi urmă privirea şi aproape căzu de pe scaun. Apropiindu-se de ei pe pajişte cu paşi măsuraţi erau Jack şi sora sa, Lady Anne.

— Oh, nu, mormăi Lia. Ştia că o să fiu aici?

Gillian îi aruncă o privire pe sub gene.

— Am o bănuială puternică că da.

— Tu ştiai de asta?

Verişoara sa ridică mâinile de parcă se preda.

— Ştiam că Jack urma să vină, dar trebuie să recunosc că sosirea surorii lui este o surpriză. Dar poate că nu va fi atât de rău.

— Ai înnebunit? spuse Lia. Mă urăşte.

Gillian aruncă o privire scurtă înspre Lady Anne peste pajişte.

— Mă îndoiesc că Jack ar fi adus-o numai ca să-i permită să facă o scenă sau să se poarte îngrozitor cu tine, îi zâmbi Liei înainte să se ridice. E momentul să lupţi pentru ceea ce-ţi doreşti, draga mea. Nu uita – ai sânge de rege în vene. O conta şi asta la ceva.

— Mă îndoiesc, spuse Lia sarcastic, ridicându-se.

Jack şi sora lui se opriră să schimbe două vorbe cu gazda şi cu Sir Dominic, apoi se îndreptară spre Lia şi Gillian. Pe cât detesta să recunoască acest lucru, Lia era atât de stresată încât abia mai putea să cugete cum trebuie. Nu îl mai văzuse pe Jack din seara aceea neobişnuită de la balul de la curte. Faptul că sora lui asista la reîntâlnirea lor era şi mai stresant.

Jack îi făcu cu ochiul şi îi zâmbi, dar asta nu îi linişti

nervii.

— Bună ziua, doamnelor. Excelenţă, sunt sigur că ţi-o aminteşti pe sora mea, Lady Anne Kendall.

— Cu siguranţă, spuse Gillian fără nicio inflexiune în glas şi înclină uşor din cap înspre ea.

Lady Anne făcu o reverenţă respectuoasă.

— Excelenţă, sunt onorată să am ocazia să vă vorbesc. Doresc să-mi exprim cele mai sincere scuze, atât dumneavoastră, cât şi soţului dumneavoastră, în legătura cu scena extrem de deranjantă de la balul domniilor voastre. Regret profund comportamentul mamei mele şi ruşinea pe care v-a cauzat-o.

Gillian dădu uşor din mână.

— Nu m-a deranjat cu nimic. Dar nu pot spune acelaşi lucru despre verişoara mea sau fratele dumitale.

Lady Anne o privi pe Lia cu o expresie serioasă.

— Da, ştiu. Aş dori să vorbesc cu domnişoara Kincaid despre asta, dacă îmi va permite.

— Desigur că-ţi va vorbi. Nu e un căpcăun, să ştii, spuse Jack. Îi zâmbi sardonic surorii lui. Dar nu cred că voi două v-aţi cunoscut până acum oficial, nu? Domnişoară Kincaid, permite-mi să ţi-o prezint pe sora mea, Lady Anne Kendall.

Lia făcu o reverenţă destul de şovăitoare.

— Este o onoare să vă întâlnesc, Lady Anne.

Cel puţin vocea ei suna relativ normal. Simţindu-se jenată, ar fi dat orice acum să fie în dormitorul ei confortabil de la Bluebell, în siguranţă sub acoperişul găurit, dar primitor.

Lady Anne îi aruncă Li ei un zâmbet strâmb extrem de familiar. În acel moment semăna incredibil de mult cu fratele ei mai mare, ochii săi întunecaţi fiind prietenoşi şi incredibil de calzi.

— Mă îndoiesc profund că eşti onorată, domnişoară Kincaid, şi nimeni nu te poate acuza de contrariul. Apoi îl lovi pe fratele ei în umăr. În ceea ce priveşte prezentările oficiale, te prosteşti, Jack. Eu şi domnişoara Kincaid ştim exact cine suntem. De fapt, am şi discutat de câteva ori,

nu-i aşa?

— Hm, da, presupun că da, spuse Lia.

Dacă punea la socoteală saluturile bălmăjite în rarele ocazii când dăduseră una de alta în grădini sau pe aleea din spatele Bluebell. Lia fusese instruită cu stricteţe de Lord Lendale să stea departe de familia Easton la vizitele lor anuale şi mereu se temuse că Lady Anne va spune mamei sale despre aceste întâlniri. Dar nimic de acest fel nu se întâmplase vreodată.

— Astea sunt noutăţi pentru mine, spuse Jack.

— Nu trebuia să recunoaştem că ştim de existenta celeilalte, ai uitat? spuse sora sa. Şi era destul de inconfortabil pentru amândouă, din câte îmi amintesc.

— La fel ca această întâlnire inconfortabilă, nu mă îndoiesc, replică el. Dar tu ai insistat să vii.

— Lord şi Lady Peckworth sunt naşii mei, îi explică Lady Anne Liei. M-au invitat să-i vizitez cât mă aflam la Londra. Când Jack mi-a spus că va veni astăzi aici, m-am gândit că ar fi ocazia perfectă să-i văd şi să vorbesc cu tine.

— E aproape o reuniune de familie, spuse Gillian pe un ton amuzat. Ce distractiv!

— Dacă ideea ta de amuzament e să-ţi înfigi un ac în ochi, spuse Jack enervat. Chestia asta nu are cum să nu se termine dezastruos, din cauza încăpăţânării lui Anne.

Sora lui doar rânji larg, ceea ce îl enervă şi mai rău.

— Şi să nu vii la mine să te salvez când o să afle mama despre asta. O să te las să dormi aşa cum ţi-ai aşternut.

Asta era puţin exagerat, chiar dacă Jack avea tot dreptul să fie enervat. Cu siguranţă nu fusese uşor pentru Lady Anne să vină aici şi să-şi ceară scuze public de la Gillian.

— Jack, nu mai fi rău cu sora ta, spuse Lia.

— Şi tu ai fi rea dacă ar trebui să te descurci cu toanele ei, spuse el.

De data asta însă, gura i se curbă într-un zâmbet plin de afecţiune.

Când trase de una dintre buclele ce scăpaseră din

pălăria înzorzonată a lui Lady Anne, stomacul Liei se strânse. O trăsese de bucle de multe ori de-a lungul anilor, cu un gest intim ce credea că îi era rezervat. Ce prostie fusese să creadă că era mai importantă pentru el decât propria lui soră. Jack avea o familie adevărată, cu legături de sânge, loialitate şi o istorie comună. Relaţia lor stranie nu se putea compara cu aşa ceva.

— Ajunge, milord, spuse Lady Anne cu stricteţe. Acum, aş aprecia dacă ai însoţi-o pe ducesă într-o plimbare prin grădini în timp ce eu cu domnişoara Kincaid discutăm puţin.

Privirea lui Jack se întunecă.

— Anne, chiar nu cred că…

Lia îi atinse braţul.

— Sunt fericită să aud orice are sora ta să-mi spună.

— Şi ca să te parafrazez, preaiubitul meu frate, nu sunt un căpcăun, spuse Lady Anne. Dar trebuie să-mi prezint scuzele domnişoarei Kincaid şi aş prefera să fac asta în particular.

Lia se gândi la ce era mai rău. Lady Anne îşi ceruse scuze faţă de Gillian cu uşurinţă în mod public. De ce avea nevoie de intimitate acum?

— Foarte bine, îi spuse Jack surorii lui. Dar să nu cumva s-o superi.

Când Lady Anne îşi dădu ochii peste cap la remarca lui, Lia fu din nou uimită de cât de mult semănau cei doi. Aveau aceleaşi trăsături frumoase şi oacheşe ale tatălui lor, alături de un farmec relaxat. Când Lady Anne se întinse pentru a-şi săruta fratele pe obraz, acesta fu un nou semn ce-i aminti că Jack avea deja o familie căreia trebuia să îi fie loial şi pe care trebuia să o susţină.

— Ştiu cât de mult înseamnă domnişoara Kincaid pentru tine, Jack, spuse Lady Anne. Şi mai ştiu şi cât de mult ţinea unchiul nostru la ea. Promit să o tratez cu respectul pe care îl merită.

El încuviinţă.

— Foarte bine. Lia, am să mă plimb cu Excelenţa Sa o dată în jurul grădinii, iar apoi am să revin. În regulă?

— Eşti la fel de rău ca Charles, spuse Gillian. Voi, bărbaţii, vă comportaţi de parcă noi, femeile, nu avem cum să ne purtăm singure de grijă. E o prostie absolută.

Îi ignoră protestele lui Jack şi începu să îl târască spre soţul ei.

Lady Anne chicoti.

— Fraţii pot fi atât de dificili, dar se pare că Excelenţa Sa are grijă de Jack pentru moment.

— N-am avut niciodată un frate, milady.

Până de curând, adică. Desigur, încă nu îl întâlnise pe căpitanul Endicott, aşa că nu părea unul real încă.

— Jack ţi-a fost întotdeauna ca un frate, nu? Cel puţin asta am presupus întotdeauna.

Lia se gândi la asta pentru câteva momente.

— Dacă stau să mă gândesc bine, chiar nu ştiu ce fel de relaţie am avut. Făcu un gest către scaun. Staţi jos?

— Eraţi totuşi apropiaţi, spuse Lady Anne după ce se aşeză şi îşi aranjă poalele elegantei sale rochii de vară. De fapt, recunosc că eram puţin geloasă în copilărie. Deşi Jack avea grijă să nu îţi menţioneze numele de faţă cu mama sau cu mine, de fapt, era clar că e foarte protector cu tine.

Lia se încruntă.

— Nu era la fel şi cu dumneavoastră?

Lady Anne zâmbi.

— Era un frate foarte bun şi încă este. Deşi nu am discutat despre tine, îmi dau seama că eşti specială pentru el. Am presupus că asta este pentru că te vedea ca pe o soră mai mică. Îi aruncă o privire Liei care o măsură din cap până în picioare. Presupun că situaţia nu mai stă aşa acum.

Lia se chinui să nu se ruşineze sub privirea cercetătoare a femeii.

— Nu sunt sigură ce părere mai are Jack despre mine, sau a avut mai demult, să fiu sinceră. N-am discutat asta niciodată.

Lady Anne ridică politicoasă o sprânceană neîncrezătoare.

— Serios?

Lia înălţă din umeri.

— Era stânjenitor pentru toată lumea, trebuie să recunoaşteţi, iar bunica mea şi Lord Lendale nu ne-au încurajat niciodată să vorbim despre asta. Mai bine ne prefăceam că relaţiile noastre ciudate erau ceva normal. Dar pentru mine Jack era cel mai bun prieten. Tăcu pentru câteva secunde. De fapt, era singurul meu prieten.

Ochii însoţitoarei sale se încălziră de înţelegere.

— Da, îmi imaginez că ţi-a fost dificil. Şi te-ai simţit singură. Tu şi bunica ta n-aţi putut fi acceptate niciodată de comunitatea locală, însă nu eraţi nici servitoare la Stonefell, pe de altă parte. Asta v-a pus într-o poziţie uşor stranie, nu?

Era o analiză surprinzător de empatică, din partea cuiva care avea fiecare motiv din lume să o urască.

— N-am să pretind că a fost întotdeauna uşor, dar a fost mai greu pentru bunica mea.

— Dar nu aveai nicio prietenă şi n-ai putut să mergi la şcoală în sat. Unchiul meu vă întreţinea, dar niciodată nu ai dus o viaţă normală de fată tânără.

— Nu, dar nu există niciun motiv să vă simţiţi prost pentru mine. N-am fost servitoare, nici n-a trebuit să muncesc pe câmp precum copiii fermierilor arendaşi. Şi aveam Stonefell, care era un loc splendid pentru a creşte. Îl mai aveam şi pe Jack atunci când venea în vizită.

— Era suficient? întrebă Lady Anne, părând cu adevărat curioasă.

— N-am de ce să mă plâng, spuse Lia încet.

— Nimeni nu te-ar putea acuza dacă o făceai. Oftă. N-am fost avantajaţi de vârstnicii noştri, nu? Eu, tu şi Jack.

Lia se foi inconfortabil pe scaunul dur de metal.

— Iertaţi-mă, milady, dar nu ştiu exact ce doriţi de la mine.

— Te rog, spune-mi Anne. La o adică, suntem rude, conform sugestiei ducesei, zâmbi ea strâmb.

Acum era rândul Liei să ridice neîncrezătoare o sprânceană. Anne râse.

— În regulă, presupun că am exagerat. Dar tot cred că am fi fost prietene, dacă circumstanţele ar fi permis asta.

— Probabil că nu, spuse Lia. Eram prea intimidată de tine. Erai atât de frumoasă şi de impunătoare, la fel ca mama ta.

— Adică eram o snoabă îngrozitoare, vrei să spui, răspunse Lady Anne sec.

— Excelenţă... Lia se opri, căci pur şi simplu nu avea ce răspunde la aşa ceva.

Sprânceana elegantă, atât de asemănătoare cu cea a lui Jack, se ridică din nou. Lady Anne era la fel de încăpăţânată ca fratele său.

— Foarte bine, Anne, spuse Lia zâmbind reţinut. Ai spus că vrei să-mi ceri scuze pentru incidentul de la balul familiei Leverton. Dar nu este necesar. N-ai făcut nimic care să mă rănească.

Cu mama lui Anne era altă poveste, dar Lia ştia mai bine ca oricine că greşelile părinţilor nu erau şi ale copiilor.

— Mama s-a purtat îngrozitor, şi regret că nu am făcut nimic să o opresc. Cu toate astea, înţeleg de ce a făcut-o. Viaţa ei nu a fost deloc uşoară.

— Ştiu, spuse Lia. Mama ta a fost forţată să facă multe sacrificii de-a lungul anilor, la fel ca tine. Ştiu că nici ţie nu ţi-a fost uşor. Mai ales când a trebuit să îţi părăseşti familia. Să pleci din Londra.

Anne păru încurcată pentru un moment înainte ca înţelegerea să îi lumineze chipul.

— Te referi la mariajul meu cu domnul Kendall? Acela nu a fost un sacrificiu, te asigur. De fapt, a fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat.

— Dar mie întotdeauna mi s-a spus…

Nu exista nicio modalitate delicată de a continua.

— Că m-am măritat sub poziţia mea socială?

— Erai un diamant de primă calitate în anul debutului tău social. Conform bunicii mele, toată lumea se aştepta să închei un mariaj splendid. Toată lumea se baza pe asta, din ce mi s-a spus.

— Şi aşa am şi făcut. Soţul meu este un bărbat arătos, blând şi inteligent care pur şi simplu mă adoră. Îi aruncă Liei un zâmbet pişicher. Este şi bogat, şi generos, ceea ce

nu e de colo. Am un mariaj fericit, te asigur.

Lia simţi un fior brusc, de parcă îşi dăduse seama de ceva.

— Îmi cer iertare dacă te-am jignit, rosti ea încet. În mod clar aveam o impresie greşită.

Aşa cum avusese ani buni. Nu o dată auzise Lia povestea mariajului nereuşit al lui Anne, totul din lipsa unei zestre adecvate. Auzise şi cât sânge rău îşi făcuse Lady John că fiica ei frumoasă şi fermecătoare fusese forţată să se mărite cu cineva atât de jos faţă de poziţia sa socială – cu un nobil de ţară. Liei i se păruse întotdeauna nedrept că Excelenţa Sa o acuzase în parte pe Rebecca Kincaid de acest lucru. Nimeni nu forţase bărbaţii din familie să îşi arunce banii pe jocuri de noroc şi pe amante.

Şi nu era ca şi cum buni nu făcuse sacrificii. Aceste sacrificii erau pe punctul de a le distruge atât pe ea, cât şi pe Lia dacă nu găseau o soluţie la problema lor financiară.

Anne încuviinţă înţelegător.

— O impresie cultivată de mama. A fost foarte furioasă când am fost obligată să mă mărit cu domnul Kendall, cum zicea ea. Şi n-am să pretind că îmi plăcea să fiu trecută cu vederea de pretendenţi eligibili iar şi iar, doar pentru că nu aveam zestre. Asta nu era foarte plăcut, cum nu erau nici bârfele despre comportamentul scandalos al tatălui meu.

Tânăra femeie aruncă o privire peste umăr, de parcă se asigura că nule putea auzi nimeni, apoi se aplecă spre Lia.

— Dar am să-ţi spun un secret. Am fost foarte fericită să scap de toate bârfele şi de tot teatrul. Ziua în care m-am căsătorit cu domnul Kendall şi am plecat din oraş a fost cea mai fericită din viaţa mea. Râse scurt şi se lăsă la loc pe spate. Dacă ai fi fost nevoită să trăieşti cu părinţii *mei,* ai şti exact la ce mă refer. Şi de asta eram geloasă pe tine în tinereţe. Viaţa ta la Stonefell părea atât de calmă. Nu l-am condamnat niciodată pe Jack că voia să fugă la Yorkshire ca să stea cu unchiul Arthur şi să scape de toate.

— Eu… nici nu ştiu ce să spun, se bâlbâi Lia. Prin doar

câteva propoziţii, perspectiva ei despre familia Easton, cel puţin o parte, fusese întoarsă pe dos. Chiar nu am ştiut că te simţeai aşa.

Anne ridică din umeri.

— Mama a ţesut despre familia noastră o poveste care i se potriveşte, şi orice am spune eu şi Jack nu pare să poată schimba asta. Din nefericire, vina aruncată asupra ta şi asupra bunicii tale este un element-cheie al acelei poveşti. Dar de fapt vina este a tatălui meu. Se opri pentru o secundă, cu o privire cercetătoare. Şi a mamei tale.

Lia se încruntă.

— Ce treabă are mama cu asta?

— Ah, am bănuit eu. Anne oftă părând cu adevărat uşurată. Chiar nu ştii ce s-a întâmplat.

„Oh nu! Ce ai făcut, mami?”

Liei i se strânse stomacul când înţelese adevărul, dar nu avea cum să evite asta.

— Ce vrei să spui?

Anne o privi cu o expresie calmă, aproape tristă.

— S-a întâmplat chiar când tu şi bunica ta aţi plecat la Stonefell cu unchiul meu. Cred că nu aveai nici trei ani atunci, nu?

Lia încuviinţă. Inima îi bătea nebuneşte, împiedicând-o să vorbească.

— Nu la mult timp după ce aţi părăsit oraşul, spuse Anne, tatăl meu şi cu mama ta au avut o aventură. Iar mama *mea,* îmi pare rău să o spun, a aflat despre asta, îi zâmbi Liei trist. Şi de asta, draga mea, Lady John Easton va urî întotdeauna pe cineva care poartă numele Kincaid.

Capitolul 20

— Domnişoară Kincaid, eşti bine? întrebă Anne, iscodind-o pe Lia cu îngrijorare.

— Te rog, spune-mi Lia!

Era un răspuns prostesc, dar toată raţiunea dispăruse

din mintea Liei.

— Da, desigur. Sora lui Jack luă un pahar de limonadă de pe masă şi i-l puse Liei în mâini. Ai părut brusc aproape să leşini, ceea ce era de aşteptat după veştile neplăcute pe care tocmai ţi le-am dat. Îmi pare rău.

Lia luă paharul cu o mână tremurătoare şi îl duse la buze. Băutura era călduţă, dar amăreala lămâilor o revigoră.

— Nu ai de ce să-ţi ceri scuze. Aşa cum bine ai zis, părinţii noştri nu prea ne-au fost de ajutor. Dar asta… Clătină din cap dezgustată. Nu pot să cred că mama s-a purtat cu atâta nepăsare faţă de familia ta.

Deşi se întâmplase cu ani în urmă şi multe păcate puteau fi uitate, mami ar fi putut cu greu să aleagă pe cineva mai nepotrivit şi mai puţin înţelept decât Lord John Easton.

— Nu e de mirare că mama ta ne urăşte, continuă Lia. Mai întâi, unchiul tău o instalează pe bunica drept amanta lui pe moşia familiei, apoi mama are o aventură scandaloasă cu un alt bărbat Easton. Cred că are senzaţia că suntem precum ciuma.

Anne încuviinţă.

— Asta este o descriere foarte potrivită a perspectivei mamei mele, mai ales că acum Jack pare…

— Să se fi încurcat cu mine, încheie Lia. Comportamentul complet dezastruos al lui Lady John de la bal acum era justificat în totalitate. Jack ştie despre acea aventură?

— Nu. Aparent, totul a fost muşamalizat imediat. Mama a descoperit aventura şi i-a cerut tatălui meu să o încheie pe loc. Unchiul Arthur a susţinut-o. Anne se strâmbă. Poţi să-ţi imaginezi ce scandal ar fi fost dacă ar fi fost descoperiţi? Bărbaţii Easton şi femeile Kincaid! Ziariştii şi bârfitorii s-ar fi distrat pe cinste. Pe cât era de corupt din punct de vedere moral, nici unchiul meu nu putea tolera o astfel de situaţie.

— Sunt sigură că nici bunica nu ar fi fost foarte încântată. Voia să scape de scandalurile fostei sale vieţi, de

dragul meu, cât şi de al ei. De asta a fost atât de nerăbdătoare să se retragă la Stonefell şi să dispară în anonimat.

Lia nu era surprinsă că buni nu menţionase acest capitol urât din istoria familiei. Ar fi fost urât şi jenant atât pentru cei din familia Easton, cât şi pentru cei din partea Kincaid.

— Unchiul meu a insistat ca aventura să nu fie niciodată menţionată de vreunul dintre cei doi, spuse Anne. Unchiul Arthur chiar a ameninţat că o să-i taie veniturile tatălui meu dacă ar fi scăpat vreo vorbuliţă, ca să nu mai spun de o posibilă întâlnire cu mama ta.

— Dacă nimeni nu trebuia să spună ceva despre asta, tu cum ai aflat? întrebă Lia în timp ce îşi punea paharul la loc pe masă.

— La câţiva ani după întâmplare, mi-am auzit părinţii certându-se că unchiul Arthur voia ca Jack să-şi petreacă vacanţele şcolare cu el la Stonefell. Mama voia ca Jack să stea acasă cu ea. Se temea că dacă va fi expus moral la prezenţa bunicii tale, luând în considerare... Anne ezită, căutând parcă cuvintele potrivite. Istoria noastră cu cei din familia Kincaid. Tatăl meu îi spunea că are o reacţie exagerată şi că nu intenţiona să plece urechea la temerile ei absurde.

Lia îşi simţi stomacul strângându-se.

— Ce îngrozitor pentru ea!

— Ulterior, am auzit-o plângând în camera ei. Când am mers s-o consolez, m-a făcut să jur cu mâna pe Biblie că nu am să-i suflu niciun cuvânt lui Jack. Clătină din cap. Crede-mă, am regretat deseori acel jurământ.

— Dar dacă i-ai fi spus lui Jack, el ar fi fost înţelegător, nu? Îi e foarte apropiat.

— Trebuie să înţelegi că demnitatea mamei mele a fost smulsă de-a lungul anilor, iar ideea că lui Jack i-ar putea fi milă de ea era de neconceput. Sau că ar fi ştiut exact cât de mult a umilit-o tatăl nostru. Anne îi zâmbi trist Liei. Iar mama n-a vrut ca Jack să fie nevoit să aleagă între părinţi. Cred că se temea că l-ar fi ales pe tata în

detrimentul ei, ceea ce ar fi devastat-o.

— Jack nu are nimic în comun cu tatăl său, spuse Lia încet. Cu siguranţă Lady John înţelege asta.

— Din punct de vedere raţional, da. Dar inima ei se teme încă, chiar mai mult acum.

— Din cauza mea.

Liei îi venea greu să vorbească cu calm având în vedere greutatea aceea oribilă pe care o simţea pe inimă.

Când Anne încuviinţă, Lia oftă.

— Ce doreşti să fac, milady? Să-i spun lui Jack despre asta sau pur şi simplu să-i explic că nu putem avea o altfel de relaţie decât de prietenie?

În mod surprinzător, Anne clătină din cap.

— Draga mea, asta nu este decizia mea. Aşa cum i-am spus şi lui Jack, voi decideţi ce faceţi cu vieţile voastre. Ştiu cât de importantă eşti pentru el şi nu am nicio dorinţă să stau în calea fericirii voastre – dacă acest lucru l-ar face cu adevărat fericit. Dar m-am gândit că ar fi mai bine să fii total conştientă de provocările care te aşteaptă, inclusiv de consecinţele sociale şi financiare. Sprâncenele ei se ridicară cunoscătoare. Pe lângă relaţia pe care o aveţi sau nu.

Lia se crispă. Se pare că Jack nu îi spusese surorii lui că o ceruse în căsătorie, ceea ce indica că el ezita oarecum. Nu putea să îl blameze. Ar fi trebuit să fie complet neghiob ca să-şi imagineze că mariajul cu ea nu avea nicio repercusiune.

— Înţeleg, spuse ea. Şi îţi mulţumesc pentru sinceritatea de care ai dat dovadă. Sunt sigură că nu ţi-a fost uşor.

Anne îi zâmbi ironic, ilustrând din nou farmecul relaxat pe care îl avea în comun cu fratele său. Inima Liei era plină de regrete faţă de oportunităţile de prietenie pierdute pe care le avuseseră de-a lungul vieţilor lor.

— Nu a fost, spuse Anne. Dar cred că meritai să ştii adevărul, pe cât de mult regretam să ţi-l spun.

— Recunosc, a fost un şoc. Dar nu este vina ta sau a mamei tale.

Anne întinse mâna scurt, apoi şi-o trase înapoi în

poală.

— Eşti foarte generoasă, Lia. Mi-ar fi plăcut... Se întrerupse şi clătină din cap.

— N-ai de ce să te îngrijorezi, spuse Lia. Ştiu exact ce să fac.

O certitudine sumbră îi acaparase gândurile. Cineva trebuia să se sacrifice pentru toate relele cauzate familiei Easton, mai ales femeilor. Şi acea persoană urma să fie Lia.

*

După ce o abandonă neceremonios pe Gillian soţului său, Jack se îndreptă către râu, unde Lia cu sora lui stăteau lângă o pereche de stejari mari. Unui străin i s-ar fi părut o scenă idilică – două doamne tinere şi drăguţe îmbrăcate în rochii de vară pastelate şi cu pălării elegante, bând limonadă şi discutând în soarele ezitant. Nu ar fi putut fi ceva mai afabil.

Dar Jack ştia mai bine. Expresia pierdută a Liei indica supărare. Deşi Anne spusese că îi va susţine orice decizie ar fi luat el în legătură cu Lia, îi spusese verde în faţă că ar fi fost nebun dacă şi-ar fi aruncat viaţa pe fereastră pentru a se căsători cu ea. La momentul respectiv, îi replicase lui Anne să îşi vadă de treabă înainte să îl înfurie. Ameninţarea funcţionase cam pe cât de bine anticipase, adică deloc. Sora lui era la fel de încăpăţânată ca el, o trăsătură moştenită de la mama lor.

Pentru că ştia că Anne nu s-ar fi jenat să se ducă la Lia singură sub pretextul că vrea să îşi ceară scuze, fusese de acord într-un final să o lase să îl însoţească în acea zi acolo. Ştiindu-se în apropiere, putea să remedieze orice rezultat dezastruos al confruntării care s-ar fi ivit.

Sora lui era o femeie blândă şi tolerantă, dar îi era de asemenea deosebit de devotată mamei lor şi înţelegea mai bine ca oricine cât de tensionate ar fi ajuns vieţile lor dacă Jack s-ar fi căsătorit cu Lia. Din nefericire, încă nu găsise nicio metodă bună de a-şi linişti mama. Din punct de vedere raţional, mariajul cu Lia nu prezenta niciun avantaj

material sau social.

Nu, beneficiile erau mai efemere, dar şi mai valoroase. Atitudinea calmă şi senină a Liei, precum şi susţinerea ei veselă pentru provocările cu care se confrunta erau nişte binecuvântări pe care probabil doar el le vedea.

Cât despre ideea de a-i spune mamei lui că o dorea pe Lia cu o pasiune care acum îl ţinea treaz nopţile… ei bine, bătrânica ar fi fost dispusă să dea jos setul de arme de vânătoare de pe perete şi să-l împuşte dacă sugera aşa ceva.

Când ajunse la ele, doamnele ridicară privirea, surprinse. Fuseseră atât de prinse de conversaţie încât nu îl auziseră apropiindu-se.

El se încruntă scurt înspre sora lui, apoi se aşeză pe scaunul liber de lângă Lia, luându-i mâna într-a lui.

— Sper că surioara mea mică şi enervantă nu te-a deranjat prea rău, draga mea.

Ochii Liei se măriră. O luase prin surprindere, dar el nu vedea vreun motiv pentru care să se prefacă cum că între ei nu se întâmplase nimic.

— Ăăă, nu, spuse ea, totul este în regulă.

Când îşi retrase mâna, Jack o lăsă fără tragere de inimă. Anne u zâmbi încurajator.

— Noi doar discutam, atât.

— Despre vreme? Sau despre talentele decorative ale lui Lady Peckworth? întrebă el sarcastic.

Sora lui se înroşi uşor.

— Ei bine da, vorbeam de familie, dar jur că nu am spus nimic care să o sperie.

— Sper că nu, sau va trebui să-mi dai mie socoteală, spuse Jack.

— Cât de înspăimântător, replică Anne cu un rânjet obraznic. Tremur în ghete şi mai multe nu.

— Eşti o răzgâiată irecuperabilă. Acum, vrei să pleci pentru a mă lăsa să discut cu Lia? În plus, Lady Peckworth doreşte să te vadă, aproape că tremură de nerăbdare la gândul că te poate plimba prin casă.

— Ah, fie! Anne se ridică şi îşi înlătură câteva frunze

rătăcite pe poalele fustei, îi zâmbi Liei. Mulţumesc pentru discuţia purtată. Sper să mai apucăm să vorbim din nou.

Lia se ridică şi ea în picioare.

— Mulţumesc, milady. Din nou, îţi apreciez onestitatea.

Clopoţei de alarmă începură să sune în capul lui Jack.

Când Anne o îmbrăţişă repede pe Lia, îl luă complet prin surprindere, şi, din expresia Liei, şi pe ea. Sora lui îl strânse scurt de braţ, apoi traversă gazonul pentru a se întâlni cu Lady Peckworth.

— Nu uita s-o rogi pe Excelenţa Sa să-ţi arate bucătăriile, strigă Lia după ea. Mai ales noile dotări!

Anne dădu din mână şi se îndepărtă repede.

— Te-a supărat, nu? spuse Jack. După boală, Lia nu îşi recuperase încă strălucirea sănătoasă de ţară, iar în acea zi arăta chiar mai palidă decât de obicei. Jur că o s-o arunc în Tamisa eu însumi, chiar dacă e singura mea soră.

Un licăr de amuzament sclipi în ochii Liei.

— Sora ta este o femeie foarte de treabă. De fapt, mi-a spus că regretă că nu ne-am împrietenit până acum. A spus şi că a fost geloasă pe mine, dacă îţi vine să crezi.

— De fapt, chiar cred asta. Mama noastră s-a bazat pe sprijinul lui Anne de la o vârstă fragedă, şi asta a responsabilizat-o peste măsură.

— Asta mi-a şi spus. Îmi pare atât de rău, Jack. Se strâmbă. Îmi pare rău pentru tot.

El îi strânse mâna mult mai mică decât a lui. Cu toate acestea, strânsoarea ei era puternică, semnul unei fete care nu se temea de muncă.

— Nu are de ce să-ţi pară rău, draga mea. N-ai rănit pe nimeni în viaţa ta.

— Da, dar familia mea ţi-a rănit foarte rău familia. Mă simt groaznic din acest motiv.

— Majoritatea vinei e a bărbaţilor din familia *mea,* nu a femeilor dintr-a ta, spuse el sec.

— Luând în considerare cum funcţionează societatea, mama şi bunica ta au avut mai puţine opţiuni în viaţă. Au făcut ceea ce era necesar pentru a supravieţui şi a-şi

proteja copiii.

Când Lia îşi trase mâna şi făcu un pas în spate, Jack se simţi de parcă lăsase o sută de metri între ei.

— Au fost câteva alegeri pe care puteau să *nu* le facă, rosti ea pe o voce care avea o notă de durere în ea.

— De ce nu vrei să stăm jos şi să-mi spui despre ce este vorba, rosti el blând.

Ea se uită în jur, de parcă vedea împrejurimile pentru prima dată

— Cred că aş prefera să ne plimbăm. Te deranjează? Grădinile sunt destul de extinse şi am văzut doar o mică parte din ele.

Şi mai bine. Jack descoperise deja câteva locuri destul de intime, iar dacă lumea ar fi ajuns la anumite concluzii în lipsa lor, asta s-ar fi potrivit cu planurile lui.

— Sunt deja familiarizat cu grădinile lordului Peckworth, spuse el. Îţi pot arăta cele mai frumoase locuri. Hai să începem cu o plimbare pe lângă râu!

El îi oferi braţul, iar ea îl luă fără să ezite, aşezându-se alături de el.

Începură să meargă pe un drum cu pietriş, Lia ţinând pasul cu el cu uşurinţă. Faptul că nu mergea tărăgănat era încă un lucru care îi plăcea la ea.

De îndată ce ieşiră din văzul celorlalţi, ea îşi desfăcu panglicile bonetei şi o scoase de pe cap. Câteva ace se desprinseră şi şuviţe strălucitoare de păr îi cuprinseră gâtul şi umerii. Îşi ridică scurt faţa înspre soare, oftând. La cât de bine o cunoştea Jack, ştia că nu fusese un oftat de mulţumire sau de uşurare. Deşi profilul ei era fermecător, buzele îi erau strânse şi nefericite.

— Mă bucur că suntem prieteni din nou, spuse el, testând apele.

Îi aruncă un zâmbet scurt şi întrebător.

— Desigur că suntem prieteni. Întotdeauna vom fi prieteni. Cel puţin, aşa sper, adăugă ea.

— Eu sper la mai mult de-atât, Lia, zise el.

Îi aruncă o privire îngrijorată pe sub gene.

— Serios? Ai decis până la urmă să fii protectorul

meu?

El o opri în drum.

— Am mai discutat asta. Nu te voi transforma într-o curvă. Folosise în mod special termenul obscen, sperând să o sperie ca să-şi revină.

— Nu? Eşti magician? Mă poţi transforma în ceva mai pe placul tău? Pocni din degete. Poate o prinţesă de poveste? Ar fi drăguţ şi foarte potrivit.

— Foarte amuzant, rosti el. În ceea ce aş vrea să te transform, aşa cum presupun că ştii deja bine de tot, este o soţie. Soţia *mea,* mai exact.

Ea începu să meargă într-un ritm atât de alert, încât fu nevoit să mărească pasul ca să o prindă din urmă.

— Jack, ştii că asta nu e posibil şi e momentul să accepţi, spuse ea. El o îndreptă spre mesteacănul aflat pe malul râului. O bancă frumoasă din fier forjat, adăpostită de umbra ramurilor înfrunzite şi aplecate, oferea un spaţiu destul de îndepărtat de casă şi de grădinile principale pentru a nu fi deranjaţi.

— N-am să accept nimic de genul ăsta.

O împinse uşor în umăr, iar ea se lăsă pe bancă cu ceea ce el ar fi descris drept o încruntare încântătoare.

Privirea ei era suficient de tăioasă pentru a-l tăia feliuţe, iar el nu se putea gândi decât la cât de adorabilă era când se înfuria pe el. Nu dorea nimic altceva decât să o întindă pe iarba moale, să îi înlăture încet hainele şi să îi devoreze corpul gol şi superb din cap până în picioare. Ardea de dorinţa să o simtă pe dinăuntru, împingându-se cu putere în ea, simţindu-i strânsoarea până ce atingea eliberarea supremă.

Ori îl aducea în pragul nebuniei, ori îl umplea de dorinţe nesatisfăcute.

Îşi propti un picior pe bancă şi un braţ pe coapsă.

— Ce ţi-a spus sora mea de te-a convins să nu te măriţi cu mine?

— Eşti de-a dreptul obtuz, spuse ea exasperată. Se pare că ai preferat să uiţi că de fapt n-am fost de acord să ne căsătorim. Ba chiar dimpotrivă.

— În urma evenimentelor de la balul de la curte, as susţine chiar opusul.

— Dacă mai menţionezi nenorocitul ăla de bal o singură dată, voi fi nevoită să recurg la măsuri disperate.

— Cum ar fi?

Ea îi aruncă o privire dezaprobatoare.

— Mă gândeam să te împuşc. Aşa măcar nu o să mă mai baţi la cap.

Când el râse, gura ei se strânse într-un zâmbet reţinut. Îşi aranjă boneta în braţe şi îşi lăsă privirea să zăbovească pe râu.

Jack era mulţumit să-şi reţină înflăcărarea pentru a lăsa peisajul să-şi exercite magia. O briză blândă făcu stuful să tremure, şi libelulele zburau în zigzaguri ameţitoare pe suprafaţa apei. Cele câteva bărci micuţe care treceau îi dădeau locului un aer bucolic ce îl plictisea de obicei. Dar de data asta îl făcu să se gândească la Stonefell şi să se întrebe cum se desfăşura viaţa acolo în absenţa lui. Aproape că îi lipsea, ceea ce era o senzaţie nouă. Vechia moşie fusese întotdeauna mai mult o povară decât altceva. Uneori, se simţea ca o piatră de moară în jurul gâtului său, sugrumându-l.

Dar acum, un alt sentiment îl depăşea încet pe cel de neplăcere, strecurându-i-se în suflet cu atâta discreţie încât aproape îl rată. Era vorba de o mândrie pe care o avea faţa de Stonefell şi recunoaşterea faptului că era un loc vechi nobil şi frumos, care merită salvat. Nu putea să nu se gândească la faptul că salvarea acestuia era mai mult o onoare decât o povară.

Trăsăturile Liei se limpeziseră acum şi aveau o frumuseţe senină. Locul ei era la ţară, şi când se gândea că o va duce înapoi la Stonefell ca mireasă a lui, nerăbdarea îi străbătea corpul, alături de un optimism pe care nu îl mai simţise de mult. Cu ea alături, pentru a-l ajuta şi a-l iubi, ceea ce înainte fusese o povară părea să devină ceva uşor.

— Abia aştept să mă întorc, spuse el. La Stonefell.

Ei îi trebuiră câteva secunde să înţeleagă la ce se referea. Când reuşi, privirea i se îngustă.

— Ai băut?

— Sigur că nu. Îţi spun doar că abia aştept să mă întorc acasă, mai ales cu tine. Ca soţia mea, adăugă el, punând accent pe ultimele cuvinte.

— Dacă vrei să mă duci la Stonefell ca soţia ta, ar fi mai mult o retragere forţată, de vreme ce am fugit de mama ta.

— O să accepte ea asta.

— Mă îndoiesc.

— Lia… începu el nerăbdător.

— Foarte bine, spuse ea, retezându-i vorba din gură. Asta înseamnă că ai decis să accepţi investiţiile lui Leverton şi ale lui Sir Dominic în exploatarea minieră?

— Cine ţi-a spus despre asta?

— Gillian. A zis că sunt destul de decişi în privinţa asta, dar că tu eziţi.

El blestemă în barbă, dorind să o stranguleze pe Gillian, alături de mama şi de sora lui, ca să fie sigur. Nu făceau decât să complice o situaţie incredibil de simplă.

— Chiar dacă le apreciez susţinerea, spuse el, nu este încă suficient de clar dacă mina va aduce suficient profit încât să le justifice investiţia. După cum îţi poţi imagina, nu doresc să mă afund şi mai mult în datorii dacă acesta este cazul.

— Gillian pare să creadă că afacerea este una viabilă.

— Nu ştie chiar tot, spuse el.

— Mă gândeam eu că era prea optimistă, zâmbi ea cu amărăciune.

„Fir-ar!” îşi tăiase singur craca de sub picioare.

— Probabil va fi foarte profitabilă la un moment dat, dar aceste lucruri au nevoie de timp. Asta e tot ce spun.

Ea îşi încrucişă braţele la piept.

— Stonefell nu dispune de timp, aşa cum ştim amândoi. Nu-ţi permiţi să te însori cu mine, Jack, şi ceea ce-mi spui dovedeşte asta. Ai nevoie de o soţie bogată, şi cât mai repede.

Hotărârea din vocea ei îi ridică părul pe ceafă.

— Chiar nu e atât de rău, spuse el ferm.

— Ba e atât de rău, şi ştii asta. Cu toţii o ştim. Dacă te-ai însura cu mine nu am face decât să înrăutăţim situaţia. Şi refuz să fiu motivul ruinei moşiei Stonefell.

El îşi înfipse piciorul în pământ. Încruntându-se de deasupra ei, îşi aşternu pe chip cea mai cumplită căutătură.

— De vreme ce nu mai eşti pe scenă, ţin să-ţi amintesc că astfel de afirmaţii dramatice nu mai sunt necesare.

Lia pufni.

— Eu am să hotărăsc ce este necesar în viaţa mea, Jack. Nu mă poţi forţa să mă mărit cu tine. Şi sunt destul de sigură că mama şi sora ta îmi vor susţine decizia.

— Lia…

— Avem doar două opţiuni. Fie mă iei de amantă, fie eşti de acord să mă ajuţi să-mi găsesc un protector. Dacă nu vei alege niciuna dintre opţiuni, voi continua cu planul iniţial de a-mi găsi singură un protector.

Reuşise să îl înghesuie din nou la colţ. Lia îşi dorise mereu ce era mai bun pentru el, şi dacă asta însemna că trebuia să-şi sacrifice propria fericire, ar fi făcut-o fără ezitare. Îl iubea la fel cum iubea şi Stonefell, poate mai mult decât pe el. Alese să nu se gândească la asta pe moment.

În mintea ei, ea decisese perfect raţional că însurătoarea cu ea nu avea cum să îi rezolve vreuna dintre probleme. Dar când venea vorba de Lia, Jack se simţea oricum, numai raţional, nu. Ea era a lui. Fusese întotdeauna a lui, înţelese el, aşa cum şi el fusese întotdeauna al ei. Ideea de a nu o avea în viaţa lui era de neconceput.

Cât despre ideea de a o avea amantă, asta era de neconceput. El nu era tatăl sau unchiul lui. Dacă ar fi acceptat asta, ar fi dezonorat-o şi într-un final asta i-ar fi distrus pe amândoi.

„Aşa că fă-i jocul şi câştigă nişte timp”.

— Foarte bine, spuse el. Să zicem că sunt de acord cu planul tău nebunesc. În ce constă el, de fapt?

Gura ei rămase căscată de uimire.

— Adică vrei să spui că tu chiar m-ai lua de amantă?

— O să vedem. Şi el putea negocia strict. Am nevoie

să-ţi cunosc condiţiile mai întâi. Şi am nevoie de timp să iau o decizie. Asta nu e ceva ce un bărbat poate decide în grabă.

— Poate, dar să nu ai senzaţia că am să te las să o lălăi aşa la infinit, Jack Easton, spuse ea cu suspiciune. N-am să te las să mă manevrezi.

— Nici n-am să încerc. Deci, condiţiile tale?

Ea îi aruncă o privire înainte să ridice trei degete.

— Ai trei săptămâni. Dacă nu iei o decizie în acest răstimp, o să mă descurc singură.

Era mai mult timp decât avea nevoie, dar era o condiţie stranie.

— De ce anume trei săptămâni?

Lia roşi, foindu-se pe bancă.

— E un număr bun, întreg, spuse ea.

Jack decise să treacă acest lucru cu vederea pentru moment.

— În regulă, accept această condiţie. Altceva?

— Dacă decizi să nu fii protectorul meu, am nevoie de ajutorul tău pentru a concepe nişte teste.

Mintea lui se goli.

— Teste.

— Da, teste, spuse ea cu curaj. Pentru posibilii protectori.

— Ce fel de teste?

Ea dădu din mână vag.

— Ştii tu.

— Ba chiar nu ştiu. Poate ai putea fi puţin mai clară.

Obrajii rumeniţi de adineauri se aprinseră acum cu furie.

— Ăăă, un test de sărut, de exemplu.

El se holbă la ea, creierul lui având dificultăţi în a funcţiona.

— Care ar fi scopul unui astfel de test?

— Voi fi evident nevoită să-mi sărut protectorul, aşa că vreau să fiu sigură că fac ce trebuie. Asta şi alte lucruri, adăugă ea.

El nu-şi putu reţine un hohot.

— Drăguţo, m-ai sărutat foarte bine în seara aceea, te asigur.

— Asta era diferit.

— De ce? Aproape că începea să se distreze. Aproape.

— Pentru că erai tu, izbucni ea.

„Ah!”

— Înţeleg. El îşi mângâie bărbia, de parcă ar fi căzut pe gânduri. Şi ţi-a făcut plăcere să mă săruţi?

Ea îl privi cu o expresie de antipatie profundă.

— Ştii ce, cred că eşti pur şi simplu prea enervant ca să-mi fi protector. Ai de gând să mă ajuţi sau nu?

El fu nevoit să îşi înghită zâmbetul.

— Poate că nu înţeleg scopul testului sărutului.

— Presupun că cineva poate înţelege multe din modul în care un domn sărută o doamnă, corect? De exemplu, dacă este genul de om care îşi tratează amanta cu consideraţie şi respect. Ea dădu din mână. Deci… la ce fel de săruturi ar trebui să fiu atentă? Ce ar putea sugera posibilitatea ca un bărbat să nu fie un candidat bun pentru rolul de protector?

— Dacă încearcă să te forţeze, cam ca Sir Nathan, cred că ăsta ar fi un indiciu destul de bun, rosti Jack sarcastic.

Ea sări în picioare.

— Dacă n-ai de gând să iei asta în serios…

— Iartă-mă, drăguţo, spuse el pe un ton cât putea de gentil în timp ce o împingea uşor să se aşeze din nou. Iau asta foarte în serios.

Nu era nicio şansă pe tot pământul lui Dumnezeu să lase alt bărbat să o sărute, doar dacă nu cumva era un pupic pe obraz de la o rudă sau un prieten.

Ea se aşeză cu un mormăit.

— Atunci continuă, te rog, Jack! Fundul începe să-mi amorţească de la statul pe băncile astea de fier.

Fu nevoit să se lupte cu sine pentru a-şi alunga din minte imaginea fundului ei gol, care s-ar fi potrivit perfect sub trupul lui dezbrăcat.

— Foarte bine. Dacă un bărbat încearcă să fie libertin

cu tine, trebuie să îl opreşti de îndată.

Lia se încruntă.

— Dar deja e destul de libertin de vreme ce îi permit să mă sărute.

— Mă refer la libertăţi ulterioare, desigur. De exemplu, dacă încearcă să-şi bage limba în gura ta.

Lia se crispă.

— Am înţeles. Dar la un moment dat va dori să facă şi asta, nu?

Jack îi zâmbi blând.

— Va insista. Ştiu că va face asta.

Ea se jucă cu panglicile de satin ale bonetei.

— Atunci presupun că va trebui doar să mă obişnuiesc cu asta. Deşi poate aş putea impune o regulă că îşi poate folosi limba doar când îi permit eu.

— Asta e ridicol. Niciun bărbat în toate minţile nu va accepta o astfel de regulă de la amanta lui.

— Ah, fir-ar, murmură ea. Sunt sigură că ai dreptate.

— Va dori să facă şi alte lucruri, spuse el.

Ea începu să pară uşor alarmată.

— Ce fel de lucruri?

— Genul de lucruri pe care le-am făcut în seara aceea.

— Hm, dacă e să fiu sinceră, trebuie să recunosc că mi-a plăcut acel interludiu destul de mult. Deci e un semn bun, nu?

— Ţi-ar plăcea să o faci cu bărbaţi care îţi sunt practic străini?

Strâmbătura ei foarte puţin ascunsă sugera că nu.

— Presupun că va trebui să mă obişnuiesc cu asta, nu?

— Dacă n-o vei face, s-ar putea să ai probleme şi cu alte cerinţe fizice. Şi unii bărbaţi au gusturi foarte particulare. Ciudate ar fi un termen mai potrivit. Da, o spunea cam prea pe şleau, dar era adevărul. Întreab-o pe mama ta dacă doreşti o explicaţie mai detaliată.

Ea se sprijinea de spateaza băncii, rozându-şi o unghie cu mintea aiurea, dar acel comentariu o făcu să se îndrepte într-o clipă.

— Mama este ultima persoană pe care aş întreba-o, spuse ea scurt. Aşa că nu mai sugera asta.

Ceva era cu adevărat în neregulă – chiar mai în neregulă decât conversaţia lor stranie de până atunci.

— Cum doreşti.

I se păru interesant – şi tulburător – că era atât de răscolită. Era evident că avea ceva de-a face cu mama ei. Dar o cunoştea pe Lia foarte bine, şi subiectul era încheiat, cel puţin pentru moment.

Ea se ridică în picioare şi îşi trase boneta pe cap, legând o fundă cu o eficienţă rapidă.

— Să înţeleg că discuţia noastră s-a încheiat, spuse el.

— Aşa este. Îi aruncă o privire mai demnă de o educatoare sau de o fată mare revoltată decât de o curtezană. Sunt sigură că voi avea mai multe întrebări pe viitor. Dar acum am să te rog să reţii chestiunile esenţiale. Ai trei săptămâni să decizi dacă vrei să mă accepţi ca amantă sau să mă ajuţi să găsesc candidatul potrivit pentru aşa ceva. Limpede?

— Limpede precum cristalul, răspunse el cu un zâmbet blând.

— Bun. Atunci sugerez să ne întoarcem în casă. Ceilalţi se vor întreba unde suntem.

El o apucă de braţ.

— Un moment. Am şi eu o condiţie.

Deşi era cu câţiva centimetri mai scundă, Lia tot reuşea să transmită senzaţia că se uita în jos la el. Semăna foarte bine cu prinţesa care ar fi trebuit să fie.

— Ce este? întrebă ea.

— Insist să am drept de veto.

— Drept de veto la ce?

— La potenţialii tăi protectori, desigur. Dacă nu mi se par acceptabili, va trebui să îi refuzi.

Ea păru pe moment perplexă, dar apoi privirea i se îngustă şi sprâncenele i se împreunară într-o linie iritată.

— Asta este ridicol! Ştiindu-te pe tine, nu vei fi niciodată de acord cu vreun bărbat.

— Asta este singura mea condiţie. Dacă vrei ajutorul

meu, îţi sugerez s-o accepţi. Dacă nu, eşti pe cont propriu. Şi amândoi ştim cât de bine te-ai descurcat până acum.

Ea se holbă la el pentru câteva secunde bune.

— Poţi să te duci de-a dreptul la naiba, Jack Easton, spuse ea într-un final.

Apoi se smulse din mâna lui şi plecă furtunos.

Capitolul 21

— Chiar îţi doreşti să te însori cu mine? izbucni Lia.

Părea imposibil. Fusese considerată o paria de lumea bună, şi iată apăruse o altă cerere în căsătorie absolut respectabilă, a doua în tot atât de multe săptămâni.

Propunerea lui Jack fusese de înţeles, de vreme ce se simţea responsabil pentru ea – deşi astea erau nişte prostii. Dar aceasta însă era foarte surprinzătoare.

Sebastian Sinclair, stând alături de ea pe canapeaua din salonul familiei Hunter, fu luat prin surprindere de răspunsul ei şocant.

— Da, de fapt, chiar vreau asta. N-aş glumi niciodată despre ceva atât de serios ca mariajul, domnişoară Kincaid.

Când bebeluşul pufni protestând, Lia înţelese că ţinea micul corp al lui Dom prea strâns la pieptul său. Îşi slăbi strânsoarea şi îl aşeză pe umăr.

— Trebuie să recunosc că sunt confuză, spuse ea. Erai foarte convins la balul mascat al domnului Welby că nu doreai nici să te însori cu mine, nici să mă iei de amantă.

— Nu te-aş insulta niciodată plănuind să îmi fii amantă. Dar în ceea ce priveşte alte... Ridică din umeri. M-ai luat pe nepregătite. Tinerele doamne nu prea propun mariajul domnilor pe care îi cunosc de foarte puţin timp.

— Aproape deloc, spuse ea ironic. Mai ales la un bal mascat scandalos, unde atmosfera nu este de obicei propice pentru gândirea raţională. Îmi imaginez că toate

femeile acelea mai mult dezbrăcate ar fi fost o distragere a atenţiei, în primul rând.

O roşeaţă îi coloră pielea bronzată.

— Mai bine lăsăm acea ocazie nefericită în trecut, acolo unde îi e locul.

Liei i se păru interesant că bărbaţii din viaţa ei păreau mai ruşinaţi de chestiunile sexuale decât femeile. Deşi amuzant, era şi enervant, pentru că împiedica o discuţie sinceră când aceasta era necesară.

— Foarte bine, dar tot sunt surprinsă de oferta dumneavoastră, domnule. Deşi în mod evident sunt şi flatată, adăugă ea.

— Nu păreţi flatată, spuse el sec.

Când Dom se foi, pe jumătate treaz, ea îl bătu uşor pe spate.

— Sunt de acord că ne înţelegem bine când ne întâlnim la evenimente sociale, dar în afară de asta, nu-mi pot imagina un singur motiv pentru care v-aţi dori să-mi faceţi o propunere de acest fel.

— Nu puteţi?

Zâmbetul lui era suficient de cald încât să o facă să se înroşească, deşi mai mult din disconfort decât de plăcere. E adevărat, era un bărbat foarte chipeş, cu părul său de culoarea grâului şi ochii verzi pătrunzători. Şi aşa cum subliniase şi Gillian, era incredibil de bogat şi provenea dintr-o familie bună. O cerere în căsătorie de la Sinclair ar fi fost mană cerească pentru majoritatea femeilor.

— Sunteţi tare amabil, spuse ea, zâmbind forţat. Dar căsătoria cu mine nu vă va propulsa în lumea bună. Ba chiar dimpotrivă.

— Nici că-mi pasă ce părere are societatea despre mine. În plus, nu sunteţi adunată de pe străzi. Într-adevăr, aveţi susţinerea unor membri foarte puternici şi bine plasaţi ai lumii bune.

Lia mută bebeluşul adormit într-o poziţie mai confortabilă pe umărul ei, în timp ce mintea ei obosită se chinuia să dea un răspuns adecvat. Şi-ar fi dorit să se poată strecura într-un colţ liniştit şi să doarmă. Viaţa părea să

devină din ce în ce mai complicată cu fiecare minut ce trecea, iar o cerere în căsătorie de la Sinclair nu făcea decât să adauge şi mai multă presiune.

Când ea nu răspunse, el îi aruncă un zâmbet seducător şi provocator.

— Nu, doresc să mă căsătoresc cu dumneavoastră fiindcă vă plac, adăugă el. Destul de mult, după cum încep să descopăr.

Dacă Lia ar fi avut un pic de minte, ar fi sărit să-i accepte propunerea, dar părea că mintea îi fusese suprimată de evenimentele ultimelor săptămâni – şi de Jack.

— Sunteţi o femeie frumoasă, domnişoară Kincaid, spuse el, totodată blândă, inteligentă şi extrem de practică. Nu discutaţi încontinuu de ultimele bârfe sau de modă şi nu vă pasă de idioţeniile lumii bune. Se întinse şi atinse uşor capul bebeluşului. Vă pasă de lucruri obişnuite, de zi cu zi, precum bebeluşii. Şi din ce-mi pot da seama, preferaţi viaţa la ţară, la fel ca mine.

Deşi amabil, monologul lui suna mai mult a listă de cumpărături decât a cerere în căsătorie – sec şi puţin *prea* normal.

— De fapt, adăugă el, cred că avem o perspectivă similară despre lume, una care ne-ar putea ajuta să fim un cuplu bun şi trainic.

— Despre ce perspectivă vorbim? întrebă ea cu grijă.

— Suntem amândoi oameni din exterior care şi-au croit propriul drum. Nu depindem de alţii pentru fericirea noastră, nici nu le permitem să ne stea în calea a ceea ce dorim să obţinem. Dacă trebuie să o facem singuri, o facem. Toate astea ne face foarte potriviţi şi am duce o viaţă bună şi satisfăcătoare împreună.

Analiza lui era probabil adevărată, dar Lia se săturase până peste cap să stea pe dinafară, uitându-se înspre familia altcuiva şi dorindu-şi să facă parte din ea. Doar o dată îşi dorea să aparţină, complet şi cu adevărat. Pe cât era el de plăcut, ea ştia că nu ar fi avut acest sentiment de apartenenţă alături de Sebastian Sinclair. Era ceva în el

care părea aproape detaşat, deşi într-un mod prietenos, de parcă emoţiile puternice erau ceva mai degrabă deranjant în loc să fie ceva de dorit.

— Domnule, sunt cu adevărat flatată de propunerea dumneavoastră, dar…

— Dar răspunsul este nu, spuse el amar. Mă aşteptam la asta, dar mă gândeam să încerc totuşi.

Ea se holbă la el.

— Vă aşteptaţi să spun nu?

— Inima vă este dăruită altcuiva, cred, spuse el blând.

Nu îşi putea imagina căsătoria cu altcineva decât cu Jack, şi în mod sigur nu se putea căsători cu cineva atât de drăguţ ca Sinclair. Merita mai mult decât o soţie posomorâtă care suspina după alt bărbat.

— Îmi pare rău, spuse ea neajutorată.

— Nu aveţi de ce. M-am bucurat de timpul nostru împreună, şi sper că putem continua să fim prieteni.

— Desigur.

Pe cât de mult o plăcea, expresia lui liniştită îi spunea că nu îi frânsese inima. De fapt, privirea lui fugară către uşă sugera că acum era la fel de nerăbdător să încheie conversaţia lor jenantă cum era şi ea.

Ţinând bebeluşul aproape cu braţul, ea îi întinse o mână.

— Mulţumesc, domnule. Vă rog, credeţi-mă când vă spun că apreciez cu adevărat prietenia dumneavoastră.

El o luă de mână, cu privirea pătrunzătoare şi sinceră.

— Nu trebuie să faceţi asta, să ştiţi.

Ea ridică o sprânceană.

— Să vă luaţi un protector, spuse el. Oferta mea de căsătorie nu este retrasă. Dacă simţiţi vreodată că nu aveţi altă opţiune, vă rog amintiţi-vă că aveţi.

Lia fu nevoită să clipească pentru câteva secunde.

— Mulţumesc, şopti ea într-un sfârşit.

El se apleca peste mâna ei, când uşa se deschise, şi Jack intră în cameră. Smithwell se îngrămădea în spatele lui, cu o expresie îndurerată pe faţă.

— Marchizul de Lendale, majordomul anunţă cu o

demnitate înţepată.

— Ce naiba faci, Sinclair?

Jack aproape că urlă când se apropie de ei.

— Îi urez domnişoarei Kincaid o seară plăcută, spuse Sinclair. Nu că ar fi treaba ta.

— Este treaba mea când aleasa mea are o întâlnire intimă cu un străin.

— Dumneavoastră şi Lendale sunteţi logodiţi? o întrebă Sinclair pe Lia, în mod evident surprins.

— Nu, nu suntem, spuse ea ferm.

— Doar că nu am anunţat asta încă, spuse şi Jack aproape în acelaşi timp.

Când Sinclair îl studie pentru câteva momente, privirea pe care i-o întoarse Jack era atât de ostilă că Liei i se ridică părul pe ceafă.

— Am înţeles, murmură Sinclair într-un final. Apoi îi zâmbi Liei. Ei bine atunci, am să vă urez noapte bună. Vă rog amintiţi-vă ce v-am spus, domnişoară Kincaid. Vorbesc serios.

— Aşa am să fac, răspunse ea.

Sinclair dădu scurt din cap înspre Jack.

— Eşti un bărbat norocos, Lendale. Sper că înţelegi asta.

Animozitatea lui Jack nu scăzu o secundă. Se încruntă la Sinclair până ce bărbatul părăsi camera, urmat de Smithwell.

— Ce s-a întâmplat aici? întrebă Jack, întorcându-şi atenţia spre Lia.

— Ca să-l parafrazez pe domnul Sinclair, nu e treaba ta. Dom începuse iar să se agite, aşa că Lia îl coborî cu grijă în leagănul de lângă canapea, bătându-l uşor pe piept. Şi te rog să cobori vocea. Deranjezi bebeluşul.

— Foarte bine, spuse el încet. Dar tot vreau un răspuns. Şi de ce mă rog eşti singură cu el în primul rând?

Ea era pe punctul de a-i face observaţie, când uşa se deschise din nou. Chloe, îmbrăcată într-o rochie strălucitoare de mătase purpurie, intră în cameră.

— Bună seara, Lord Lendale, spuse ea zâmbindu-i cu

căldură. Ce drăguţ din partea ta să ne vizitezi! Poţi să stai cu Lia în timp ce noi suntem la petrecerea lui Lady Fernton.

Jack se înclină scurt.

— Lady Hunter, nu mi-am dat seama că sunteţi pe punctul de a ieşi în oraş. Sper că nu vă deranjează vizita mea.

— Doamne, de ce ar face-o? întrebă ea.

— Pentru că nu voi fi însoţită de nimeni? întrebă Lia cu speranţă.

Chiar nu voia să fie singură cu Jack acum. Avea cu siguranţă să o chestioneze în legătura cu vizita lui Sinclair şi să înceapă o altă ceartă despre căsătoria lor.

Chloe dădu din mână cu nepăsare.

— Prostii! Lord Lendale e aproape ca din familie, nu? Ai spus-o şi tu de sute de ori draga mea. În plus, nu vreau să te plictiseşti sau să te simţi însingurată, stând aici singură.

Mai degrabă Chloe şi Sir Dominic se temeau ca ea să nu se strecoare afară şi să facă ceva scandalos, să meargă la un alt bal mascat sau la vreo sindrofie similară. Lia nu se putu abţine să nu se întrebe dacă îl rugaseră pe Jack să vină şi să o păzească.

— M-aş bucura să stau acasă şi să mă odihnesc, spuse ea. De fapt, e posibil să mă culc destul de devreme. Încă sunt extenuată de la ăăă… excursia încântătoare de ieri de la conacul lui Lord Peckworth.

Jack pufni, făcându-şi clară opinia faţă de afirmaţia ei absurdă. Lia se încruntă spre el.

— Înţeleg perfect. Ochii lui Chloe sclipiră de înţelegere şi amuzament. Şi este foarte drăguţ din partea ta să stai cu Don, de vreme ce dădaca se simte cam rău. Însă camerista mea va avea grijă să îl culce, aşadar nu este nevoie să ai grijă de el dacă nu vrei.

— Nu e nicio problemă, spuse Lia. Îmi face plăcere, sincer.

Chloe se uită în leagăn pentru a-şi cerceta fiul, îndreptându-i buclele cu o mângâiere blândă.

— Cred că va dormi tot restul serii.

— Am să-l pun în pat în curând, spuse Lia.

— Da, după ce vorbim, zise Jack.

„Fir-ar!”

Clar nu avea cum să scape de bărbatul acela afurisit. Lia nu ştia cât timp ar mai fi putut să îi reziste, mai ales când arăta atât de chipeş în haina sobră, dar croită cu gust, care îi evidenţia umerii cu un efect minunat. Nimeni nu arăta mai atractiv în haine de seară decât Jack.

Chloe o sărută pe Lia pe obraz.

— Bucură-te de conversaţia ta cu Lord Lendale, draga mea.

— Da, abia aştept, răspunse ea sec.

Mătuşa sa dădu din cap către Jack şi se îndreptă spre uşă, oprindu-se pentru a-i face cu ochiul şmechereşte Liei înainte de a ieşi.

Părea că întreaga familie a Liei conspira împotriva ei. Dacă ar fi fost după ei, s-ar fi căsătorit cu Jack până la sfârşitul săptămânii.

Desigur, dacă ar fi ştiut informaţiile pe care i le dăduse Lady Anne, poate că s-ar fi răzgândit. Lia fusese prea tulburată, ba chiar îngrozită, ca să îi spună lui Chloe sau lui Gillian.

Dar trebuia să îi spună lui Jack. Nimic din ceea ce încercase până atunci nu îi oprise încercările, incluzând cererile ei ridicole de ajutor pentru a-şi găsi un protector. Cu orice l-ar fi lovit, el o para. Asta îi lăsa o singură armă în arsenal, dar detesta ideea, căci l-ar fi rănit şi pe el la fel de mult ca pe ea.

Flăcările încă ardeau în privirea lui, dar dincolo de norii negri se întrezărea lumină şi căldură, precum şi multă îngrijorare. Lia trebui să se opună impulsului de a i se arunca în braţe şi de a izbucni în lacrimi. Era atât de sătulă de lupta cu problemele care veneau una după alta. Mai demult, Jack fusese acolo întotdeauna pentru ea, îndreptând răutăţile care îi tulburau viaţa. Tentaţia de a-l lăsa să facă asta în continuare era atât de puternică, încât o înspăimânta.

Trebui să-şi amintească faptul că *el* era acum cauza

multora dintre problemele ei. Dacă Jack ar fi lăsat-o pur şi simplu în pace, ar fi putut să pună în aplicare planul cu care să se susţină pe ea şi pe buni. Şi apoi el şi-ar fi putut vedea de viaţă, găsindu-şi o mireasă adecvată şi având grijă de moşie.

— Care e problema, draga mea? întrebă el blând.

Ezită înainte să răspundă:

— Nimic, sunt doar puţin obosită.

— Atunci hai să stai jos şi lasă-mă să am grijă de tine. Zâmbetul lui seducător o trase fără împotrivire înspre el. Îţi voi masa picioarele dacă vrei. Ştiu ce mult îţi place asta.

— N-ai să faci aşa ceva, spuse ea, încercând să pară scandalizată.

Făcuse asta de mai multe ori când erau copii, după ce alergaseră prin zăpadă sau merseseră să călărească pe vreme rece. Picioarele ei erau mereu reci, de vreme ce cizmele îi erau inevitabil vechi şi subţiri, deseori găurite. Iar Jack se îngrijora invariabil că va răci.

— Atunci stai doar şi vorbeşte cu mine. O luă de mână şi o conduse pe canapea lângă el. Uite, acum nu îţi e mai bine? murmură el în timp ce îi punea un braţ relaxat peste umeri. Degetele lui se jucară cu micile încreţituri din capătul mânecii ei.

— Nu chiar. De fapt, te porţi foarte nepotrivit.

— Tu şi Sinclair v-aţi purtat la fel de nepotrivit, din ce am putut eu să văd. Şi e momentul să îmi răspunzi la întrebare. De ce erai singură cu ticălosul ăla până la urmă?

Ea se foi ca să scape din strânsoarea lui.

— Sinclair nu e ticălos, şi nu e treaba…

Jack o apucă uşor de bărbie, făcând-o să tacă.

— Ba da, draga mea, este.

Ea se încruntă la el, dar el era complet indiferent.

— Eşti atât de enervant, spuse ea.

— Ştiu, dar oricum mă iubeşti.

De vreme ce nu putea să contrazică această afirmaţie, scoase limba la el.

— Mai fă asta o dată şi voi fi nevoit să te sărut, spuse el, licărul seducător întorcându-se în privirea sa.

— Dacă chiar trebuie să ştii, Sinclair m-a cerut în căsătorie, spuse ea, ştiind că îl va enerva.

Ei bine, era puţin mai mult decât nervos, luând în considerare flăcările din privirea lui. Trăsăturile îi deveniră de piatră.

— Fir-ar să fie de nenoro… spuse el.

Lia îi înfipse o mână în piept.

— L-am refuzat, aşa că nu te apuca să fierbi.

— Chiar sper că ai făcut bine şi l-ai refuzat, de vreme ce te vei mărita cu mine.

— Nici cu tine nu am să mă mărit, Jack. Am discutat asta ieri. Ştii foarte bine care sunt condiţiile mele.

— Ştiu că ai înnebunit dacă ai senzaţia că am să te las să urmezi un plan nebunesc de a deveni curtezană. Făcu o pauză scurtă. Sau să te măriţi cu altcineva decât mine.

— E pur şi simplu imposibil, ştii asta, spuse ea, începând să dispere.

El o mângâie pe obraz.

— Iubire, nu este. Sunt de acord că există un număr de obstacole ce trebuie înlăturate, dar avem susţinerea familiei. Asta contează mult.

Familia Leverton şi familia Hunter vor face tot ce pot ca să ne netezească drumul, şi sunt sigur că o putem convinge pe ducesa văduvă de Leverton şi pe bunica lui Gillian să ne fie alături.

— Dar familia *ta* nu va fi de acord.

— Anne e în regulă, a spus deja asta. Cât despre mama, se va obişnui cu asta, mai ales când va avea şansa să te cunoască cu adevărat.

— Nu va fi aşa.

Lia îşi strânse buzele pentru a înghiţi greaţa care începea să se facă simţită în stomac.

— Despre asta aţi vorbit tu şi cu Anne ieri?

Ea încuviinţă, urând că va fi obligată să îi spună. Pieptul i se strânse, împiedicând-o să respire adânc.

Jack se lăsă pe speteaza canapelei şi îşi încrucişă braţele, distanţându-se puţin de ea. Deşi ştia că trebuia să se simtă uşurată, îi lipsea căldura lui şi sentimentul că,

atunci când era aproape, nimic nu ar fi putut să o rănească cu adevărat.

Dar asta era o iluzie. În curând, Jack va fi dispărut din viaţa ei de tot.

— Orice ar fi, mai bine mi-ai spune ca să scapi de gândul ăsta, spuse el cu calm.

— Este… este despre mama mea.

El încuviinţă încurajator.

— Şi tatăl tău.

Jack nu se mişcă, dar corpul lui păru să se încordeze.

— Continuă!

În timp ce repovestea istorioara îngrozitoare, expresia lui abia se schimbă. O mică încruntare i se ivise pe frunte, dar nu o întrerupse şi nu părea deloc îngrozit, aşa cum se aşteptase ea.

— Deci, înţelegi, spus ea concluzionând. Nu m-aş putea mărita niciodată cu tine, chiar dacă toate celelalte probleme ale noastre ar fi rezolvate. Mama ta detestă toate femeile Kincaid, şi pe bună dreptate. N-ai putea să o convingi niciodată să mă accepte în familie după ce au făcut bunica şi mama mea.

— Înţeleg ceea ce mi-ai spus despre draga ta mamă, spuse el. Dar nici tu, nici Rebecca nu aţi făcut niciodată ceva pentru a-mi răni mama. E o prostie să crezi altceva.

Ea nu se putu abţine să nu rămână cu gura căscată de uimire.

— Dar ştii cât de rănită a fost Lady John când buni s-a mutat la Stonefell. A fost foarte dificil pentru familia ta timp de ani buni.

El ridică din umeri.

— Relaţia unchiului meu cu Rebecca era problema lor şi doar a lor. Pe cât de mult îi displăcea mamei mele, n-a avut un impact prea mare asupra vieţii ei.

— Cum poţi spune asta? întrebă Lia. Ura să vină la Stonefell din cauza asta.

Gura lui se strâmbă într-un zâmbet sardonic.

— Am să-ţi spun un secret, draga mea. Mama detesta să vină la Stonefell pentru că urăşte viaţa la ţară şi mereu a

urât-o. Într-o mare măsură, s-a folosit de prezenţa Rebeccăi pentru a evita vizitele în acel loc.

— Serios? întrebă Lia cu neîncredere.

— Serios. Şi dacă aş fi ştiut că asta te-a îngrijorat atât de mult în copilărie, ţi-aş fi spus-o de ani buni. În ceea ce priveşte resentimentele mamei faţă de tine, refuz să le accept. Eşti o victimă inocentă a întregii situaţii, Lia, aşa cum este şi sora mea.

— La fel ca tine, adăugă Lia încet. Sora ta mi-a spus ieri că n-am fost avantajaţi de cei mai în vârstă ca noi.

— Avea dreptate.

Jack aproape că nici nu clipise când îi spusese despre aventură. Nu avea sens, decât dacă…

— Jack, n-ai părut foarte surprins despre ce ţi-am spus de mama mea şi lordul John. Ştiai deja de aventură? Lady Anne a spus că nu.

El oftă.

— Tata a făcut câteva comentarii voalate de-a lungul anilor, la fel şi unchiul meu. Presupun că n-am ţinut neapărat să mă gândesc la asta, aşa că nu mi-am urmat suspiciunile, mai ales pentru că ştiam că mama se va simţi umilită. Aşadar, nu, nu mă miră să-mi fie confirmate bănuielile.

Ea se strâmbă.

— Îmi pare rău, a fost urât din partea lor.

— A fost, dar nu este nevoie de scuze.

— Ei bine, cineva trebuie să se scuze, spuse ea. Biata ta mamă a suferit cumplit în urma comportamentului inadecvat al familiei mele. Dacă îi vei cere să mă accepte ca soţia ta vă veţi otrăvi relaţia, şi n-aş putea trăi cu acest gând.

— N-aş lăsa asta să se întâmple.

Afurisita lui de încredere în sine şi aroganţă o făceau să vrea să îl scuture.

— Nu eşti Dumnezeu, Jack. Nu poţi să faci din oameni ce vrei tu, spunându-le ce trebuie să simtă faţă de anumite situaţii – sau oameni.

— Deci îţi vei sacrifica propria fericire pentru a

îndrepta ceva ce s-a întâmplat acum ani buni? Ca să le fie iertate greşelile mamei tale şi tatălui meu? Nu ţi se pare puţin cam exagerat?

— Dacă asta este necesar. În plus, nu cred că aş putea da ochii cu Lady John, după toate lucrurile prin care a trecut.

De fapt, chiar şi gândul o făcea să i se facă rău.

— Nu te-am crezut nicicând o laşă, Lia, spuse el.

Furia ei se aprinse şi începu să se ridice în picioare. Dar Jack o apucă de braţ şi o trase înapoi.

— Discuţia asta s-a încheiat, Lord Lendale, izbucni ea. Te rog să pleci.

— Lia, regret nespus nedreptatea suferită de mama, dar nu am să-mi sacrific viaţa – sau pe a ta – pentru a repara asta. Am trăit deja mariajul nefericit al părinţilor mei. O relaţie de acest gen mi-a fost suficientă, şi nu am nicio intenţie să le repet greşelile, ai înţeles?

— Jack, nu e ca şi cum chiar îţi doreşti să ne căsătorim. O faci doar de nevoie.

El se strâmbă.

— De unde ţi-a venit şi ideea asta?

— Este purul adevăr.

Se smulse din mâinile lui şi se ridică cu greu în picioare, întorcându-se cu spatele la el. *Era* adevărul, dar asta nu însemna că era uşor de spus. Da, ţinea cu adevărat la ea şi voia să o ştie în siguranţă, dar el voia să se însoare cu ea doar pentru că o compromisese. Era un punct de pornire îngrozitor pentru mariaj, fie că el înţelegea asta, fie nu. În cele din urmă, ar fi ajuns poate chiar să o deteste, ceea ce nu ar fi făcut decât să o distrugă.

Lia îl auzi ridicându-se în picioare.

— Este departe de adevăr. Mâinile lui mari îi cuprinseră umerii. Vreau să ne căsătorim. Foarte mult.

Ochii începură să o usture de lacrimile care stăteau să se reverse, dar se forţă să rămână calmă.

— Nu contează, pentru că eu nu intenţionez să mă mărit cu tine.

El o întoarse cu blândeţe şi îi ridică bărbia, făcând-o

să se uite la el. Privirea lui era atât de blândă, încât ea aproape că putea crede că el o iubea în felul în care ea se voia iubită. Iar acest lucru îi frânse inima în zeci de mii de bucăţele, ca o dantelă sfâşiată.

— Ştii de ce am venit astă-seară? întrebă el.

— Ca să mă enervezi?

Râsul său era jos şi gutural, trimiţându-i valuri de iubire în corp, în ciuda emoţiilor sale schimbătoare.

— Nu, ci pentru că n-am putut răbda zile, nu mai zic trei săptămâni, ca să lămurim problema asta, spuse el. Te vreau, Lia, mai mult decât orice mi-am dorit vreodată. O să lămurim problema în seara asta, o dată pentru totdeauna.

Când se aplecă să o sărute, gândurile Liei se împrăştiară ca puful păpădiilor în vânt. Îşi impuse să se mişte, să îl dea la o parte, dar membrele ei refuzau să acţioneze.

De îndată ce buzele lui le atinseră pe ale ei, un urlet îngrozitor se auzi din spatele lor. Se despărţiră de parcă un gigant îşi pusese mâinile între ei şi îi aruncase unul departe de altul.

— Fir-ar să fie! exclamă Jack. Cred că am rămas fără zece ani din viaţă.

Lia îşi apăsă ambele mâini pe piept, icnind în timp ce inima îi bătea să îi iasă din piept.

— Dom are un plânset sănătos, rosti ea cu o voce tremurătoare.

În timp ce se ducea să ia copilul, îşi spuse că era mai bine că se trezise şi îi întrerupsese. Sărutul lui Jack era extrem de periculos. Odată ce începeau, nu era sigură că se mai putea opri.

Şi ştia foarte bine unde se ajungea.

— Gata, gata, puiule, spuse ea cu o voce mângâietoare în timp ce îl ridica pe Dom.

Îl legănă pe umăr, bătându-l uşurel pe spate. El începu să se liniştească, sughiţă o dată, apoi începu să-şi verse cina pe partea din faţă a rochiei ei.

Jack îi aruncă o privire şi izbucni în râs.

Capitolul 22

Lia se uită în jos spre corsaj, apoi la Jack, care aproape că se îndoise de râs. Oftând, scotoci după batistă şi îi şterse bărbia bebeluşului. Dom părea acum la fel de fericit ca un măcăleandru primăvara, în ciuda micului accident. Gânguri în timp ce ea îl curăţa, agitându-şi pumnii cu bucurie

— Nu ştiu ce ţi se pare atât de amuzant, îi spuse ea lui Jack morocănoasă. Bebeluşii varsă mereu. Asta e ceea ce fac.

— Da, ştiu, spuse el încercând să se abţină. Doar că în sfârşit aveam şansa să te curtez într-un mod romantic, când tânărul Dominic a decis să ne întrerupă cu atâta hotărâre. E destul de ridicol, trebuie să recunoşti.

Ea se strâmbă în timp ce îşi ştergea corsajul. Purtase minunata rochie de culoare galben pal doar de două ori şi bănuia că nu va mai fi niciodată la fel, nici după o spălare temeinică.

— Cred că e foarte urât din partea ta să râzi de necazul meu, spuse ea, încercând să îşi păstreze demnitatea. Era o provocare, căci Dom o apucase acum de păr şi trăgea cu destul de mult entuziasm.

— Ai dreptate, spuse Jack. Dar nu pot să nu mă întreb câte dintre curtezane au trecut prin situaţii similare. Ar fi cam deranjant pentru un amant obişnuit, trebuie să recunoşti.

Lia începu să se întrebe dacă avea abilităţile necesare sau chiar norocul de a deveni o curtezană de succes. Până atunci fusese o cauză pierdută, iar acest incident prostesc nu făcea decât să sublinieze această idee.

— Acum, dragule, nu mă trage de păr, îi spuse ea pe o voce dojenitoare lui Dom. Încercă să smulgă o şuviţă din mâna lui, dar el avea o strânsoare puternică pentru cineva atât de mic. Nu vrei să… Au!

Bebeluşul trăsese atât de rău încât îi dădură lacrimile. Sau cel puţin aşa îşi zise Lia. De fapt, era oricum destul de aproape de a se abandona unui acces de plâns supărător. Plângea rar, dar stresul ultimelor săptămâni o ajunsese, şi în cel mai prost moment. Îl va convinge pe Jack că era şi mai neputincioasă şi că avea nevoie de grija lui.

— Haide, dă-mi-l pe micul năbădăios până ce nu te răneşte, spuse el, întinzându-se după bebeluş.

— E murdar tot. Îţi va strica haina.

— Nu e chiar aşa dezastruos ca tine. Îi deschise cu grijă pumnul celui mic. Tu eşti un dezastru absolut.

Deşi el glumea, lacrimile îi înţepau ochii Liei. Nu numai rochia îi era distrusă, ci toată viaţa ei.

— Haide încoace, drăcuşorule, spuse el atunci, ridicând bebeluşul în braţe.

Dom acceptă acest lucru, transferându-şi interesul de la părul Liei la lavaliera lui Jack.

— Ţi-am spus, zise ea în timp ce urmărea bebeluşul distrugând cutele apretate ale lavalierei.

Jack îi aruncă o privire lămuritoare.

— E doar o lavalieră, dragă. Acum, stai jos şi odihneşte-te puţin!

— Ar trebui să mă duc să mă schimb.

— Stai, rosti el pe o voce fermă.

Jack îl duse pe Dom pe hol. Îl auzi vorbind cu Smithwell, apoi se întoarse fără bebeluş, încuind uşa în spatele lui. Dacă ar fi fost cu mintea adunată, probabil că acel gest ar fi îngrijorat-o, dar toată energia ei se concentra la încercarea de a nu-şi acoperi faţa cu o pernă şi de a nu plânge isteric.

— I-ai dat bebeluşul lui Smithwell? întrebă ea în timp ce el i se alătura.

A fost cu adevărat şocat de starea în care se afla Dom, dar am încredere că se va descurca. În plus, are o casă întreagă de slujitori care să-l ajute.

— Ar fi trebuit să mă laşi să-l duc sus. Oricum trebuie să mă schimb, îşi ridică gulerul de dantelă şi îl mirosi ezitând. Miros îngrozitor, iar rochia acesta este distrusă. E

şi una dintre favoritele mele.

Vocea i se poticni.

El o aranjă astfel încât stătea cu spatele la el.

— Am să-ţi cumpăr una nouă identică, spuse el în timp ce îi descheia rochia.

— Jack, ce… ce faci?

— Îţi scot rochia. Tu ai zis că miroşi îngrozitor.

— Nu poţi să mă dezbraci în salonul mătuşii Chloe. Ar trebui să pleci.

— În primul rând, n-am niciun gând să plec, nu, până nu terminăm de discutat.

Ea simţi o lacrimă pe obraz.

— Chiar trebuie?

— Mă tem că da, spuse el, evident fără îi pară rău.

Se întinse şi îi trase mânecile în jos pe braţe, învăluind-o cu căldura lui. Lia trebui să se lupte cu dorinţa de a se lăsa pe pieptul lui puternic, căutând adăpost.

— Şi în al doilea rând? şopti ea, în timp ce el îi trăgea rochia în jos peste şolduri.

O îndemnă să se ridice puţin şi o trase de sub ea. Ea se cutremură uşor, mai mult de emoţie decât de aerul care brusc îi atingea pielea expusă.

— Hm? întrebă el în timp ce împăturea rochia şi o punea pe podea.

— Mi-ai spus deja ce vrei să faci în primul rând, dar în al doilea rând?

El o întoarse cu faţa la el, mâinile sale mari îmbrăţişându-i umerii. Se uită spre faţa lui chipeşă şi dragă. Expresia lui era atât amuzată, cât şi tandră, şi îl dorea atât de mult, că întregul suflet îi tremura de dorinţă.

— Ah, în al doilea rând o să te dezbrac cu siguranţă în salon. Nu te îngrijora, draga mea! Nimeni nu ne va întrerupe.

— Nu e asta, spuse ea amărâtă. Doar că nu cred…

— De ce plângi, draga mea? murmură el, urmărindu-i linia obrazului umed cu un deget. Ţi-am spus că totul va fi bine.

Ea ridică din umeri. Faptul că nu ştia cu adevărat ce

se petrecea în mintea lui Jack o făcea să se simtă şi conştientă de sine, şi vulnerabilă. La o adică, nu era ca şi cum îi dăduse inima lui pe o tavă sau îi făcuse declaraţii de iubire. În general, îi oferea mustrări bine intenţionate, dar enervante, ceea ce părea să considere a fi suficient ca să lămurească cum stau lucrurile între ei.

Nu era.

— Nu ştiu, ezită ea. Presupun că sunt doar obosită.

El trecu o mână pe gâtul ei, lăsând-o să se odihnească pe piept, puternică şi liniştitoare.

— Şi poate puţin îngrijorată?

Ea reuşi să râdă întretăiat.

— Puţin? Totul este înspăimântător, şi tu ştii asta.

Zâmbetul lui blând îi ridică unul din colţurile gurii.

— Să te sărut ca să treacă?

Lia îşi frecă obrazul şi o altă lacrimă căzu.

— Nu poţi. Pur şi simplu, nu este posibil.

— Asta sună ca o provocare, şi ştii că nu pot refuza o provocare.

— Jack…

El o ridică în braţe, gura lui devorând protestele ce începuseră să i se reverse pe buze. Ea se agăţă de umerii lui când se simţi cuprinsă cu o pasiune căreia nu-i putea rezista. Ochii ei se închiseră şi se adânci în căldura şi puterea îmbrăţişării lui. Era ca şi cum ajunsese acasă după foarte mult timp petrecut departe, iar inima ei tânjea să se predea.

Jack îi exploră gura cu o minuţiozitate care îi smulse un icnet din adâncul gâtului. Dorinţa alungase orice argument, orice teamă, orice zid ridicase împotriva lui. Era un sărut dominant, care spunea că el va lua ceea ce îşi doreşte, când îşi doreşte, şi blestemat fie cel care îi va sta în cale.

Însă când una dintre mâinile lui îi alunecară pe sân, un gând raţional o străbătu şi în starea aceea de ameţeală. Ochii i se deschiseră şi se trase înapoi.

Privirea lui Jack era încinsă şi furioasă în egală măsură.

— Acum ce mai e? mormăitul său gutural era străbătut de o notă de iritare masculină.

Dacă nu s-ar fi simţit lipsită de suflare, Lia ar fi râs de răspunsul lui morocănos. Dar aşa, tonul jos şi pătrunzător trimise o săgeată de-a dreptul între coapsele ei.

— Nu… nu cred că te-ai gândit prea bine la asta, Jack.

El pufni şi se apucă să îi desfacă corsetul.

— Lia, nu prea m-am mai gândit la alte lucruri din ziua în care m-ai sărutat în biblioteca de la Stonefell.

Când ea încercă să îi înlăture mâinile, el îi ignoră eforturile nereuşite.

— Jack Easton, nu poţi să faci dragoste cu mine în salon.

— De ce nu? întrebă el în timp ce îi desfăcea şireturile.

— Pentru că… pentru că e nebunesc, scandalos şi… complet nepotrivit pentru un bărbat cu poziţia ta.

El o privi cu neîncredere.

— Zise femeia care se plimba pe la un bal de la curte.

— *Nu* mă plimbam, spuse ea în timp ce se chinuia să îşi ţină corsetul desfăcut.

El îi împinse din nou mâinile la o parte.

— Nu ştiu cum am putea să-i spunem altfel.

— Un eşec total, de fapt, oftă ea.

— N-a fost un eşec total.

Îi lăsă corsetul în jos pe şale şi îi mângâie unul din sfârcuri cu vârful degetului. Se strânse într-un mic dâmb, împingând materialul moale al cămăşuţei ei.

— De fapt, parcă îmi amintesc nişte părţi care au fost chiar reuşite.

Vocea lui devenise groasă din nou, având acea notă care o făcea să tremure pe interior.

— Jack…

— Doamne, cât de frumoasă eşti, şopti el în timp ce îşi freca încet palma de vârful sensibil al sânului ei.

Lia se simţea de parcă era pe punctul de a trăi cea mai frumoasă experienţa din viaţa ei – sau una îngrozitoare, dacă l-ar fi părăsit.

Când el trase de breteaua cămăşuţei ei, expunându-i unul dintre sâni, ea trebui să înghită cu greutate pentru a putea să rostească vorbele:

— Cred că este o greşeală. O foarte mare greşeală periculoasă.

Degetele lui se strânseră posesiv pe sânul ei, umplând-o de senzaţii şi de căldură. Dacă nu ar fi stat jos, s-ar fi prăbuşit într-o clipă pentru că se simţea atât de bine. Fu nevoie de toată forţa voinţei sale ca să nu se aplece înspre el.

— Ba este opusul unei greşeli, spuse el. Totul este perfect. Eşti tot ceea ce-mi doresc, Lia. Nu te îndoi de asta.

— Trebuie să mă îndoiesc. Săptămâni de emoţii adunate se revărsau acum prin cuvinte. Aş aduce atât de puţin în căsătoria noastră. N-am nimic să-ţi ofer.

Pentru un moment, el păru cu adevărat şocat. Apoi privirea lui deveni atât de tandră, încât Liei aproape că îi venea să plângă. El îi prinse obrazul în palmă.

— Eşti suficientă doar tu, draga mea.

Ea îşi muşcă buza, cuprinsă de emoţii contradictorii şi de o dorinţă la fel de puternică ca o furtună de vară nemaivăzută. Când el se aplecă, muşcându-i buza de jos înainte de a o săruta, Lia se cutremură, iar corpul ei se înmuie şi se udă.

— Să-ţi arăt averea pe care o vei aduce mariajului nostru? murmură el în apropierea buzelor ei.

Lia era prea ameţită ca să înţeleagă exact la ce se referea. Dar reuşi să încuviinţeze. Ochii lui sclipiră de amuzament şi de dorinţă în timp ce se îndrepta.

— Foarte bine, doamnă. Să purcedem.

O surprinse când se ridică şi o trase şi pe ea în sus. Corsetul ei desfăcut alunecă pe podea.

— Ce faci? întrebă ea.

— Nu vreau să fie vreo nelămurire, aşa că am să-ţi enumăr avantajele, unul câte unul.

— Asta sună jenant şi prostesc, murmură ea în timp ce el îi scotea acele din păr şi le arunca pe masă.

Apoi el se dezbrăcă de haina sa şi o abandonă

neglijent pe podea.

— Tu eşti cea care vrea să treacă totul pe răboj, spuse el în timp ce îi scutura părul. Mereu ai fost mai bună la numărat şi la ţinut contabilitatea decât am fost eu, acum că stau să mă gândesc.

— Asta aşa este, admise ea. Aşa cum îţi poate spune şi administratorul moşiei tale.

— Excelent. Atunci te poţi ocupa de contabilitate de acum încolo, ceea ce este un bonus pentru mine.

Lia îşi dădu ochii peste cap.

— Asta devine din ce în ce mai ridicol cu fiecare clipă.

— Răbdare, iubire!

O întoarse cu faţa la canapea. Apoi se aşează, lăsând-o pe ea în picioare în faţa lui, ca pentru inspecţie.

— Eu nu stau jos? protestă ea.

— Nu. Tu o să stai acolo ca o fetiţă cuminte şi o să mă laşi să ilustrez multele bunuri pe care le aduci în căsătoria noastră.

Lia se înroşi, simţindu-se mult prea expusă, dar şi excitată de căldura privirii lui care se plimba pe corpul ei.

— Începând cu părul tău. Jack trase şuviţele groase peste umerii ei. Părul Liei era mai lung decât o cerea moda, şi îi cădea într-o cascadă mătăsoasă peste sâni. Îţi ador părul, spuse el în timp ce îl mângâia. E ca satinul, şi când soarele îl atinge, străluceşte asemenea chihlimbarului lustruit. Am avut multe fantezii în care zăceai goală în braţele mele, acoperită doar de minunatul tău păr.

— Serios? murmură ea.

Zâmbetul lui senzual îi trimise fluturi în stomac.

— Mă bucur să spun că acea fantezie e pe punctul de a se împlini.

O trase mai aproape, poziţionând-o între coapsele lui desfăcute.

Lia nu se putu abţine să nu arunce o privire către umflătura plină care se împingea în pantalonii lui.

— Deci avem chihlimbar, pentru început, spuse el, pieptănându-i părul cu degetele. Prima bijuterie din cutia de comori care este Lia Kincaid. Să continuăm cu

următoarele giuvaieruri?

Ea încercă să îşi reţină un râset.

— Vorbeşti prostii.

El îi mângâie şoldurile prin materialul moale al cămăşuţei.

— Nu, enumăr toate bogăţiile pe care le vei aduce mariajului nostru.

— Dar…

El îi reteză vorba cu un alt sărut care din nou deveni umed şi fierbinte, iar Lia nu putu decât să ofteze de plăcere.

Când în sfârşit se retrase, ochii lui Jack luceau.

— Pot continua acum cu enumerarea?

Lia abia mai putea respira, darămite să rostească nişte contraargumente de bun-simţ.

— Dacă insişti.

— Insist. Cu blândeţe, îi urmări linia sprâncenelor cu degetul. Ochii tăi sunt următorii, şi sunt incredibil de preţioşi. Sunt safire strălucitoare, Lia, pline de sclipiri şi de lumină.

Liei îi luă câteva secunde să răspundă.

— Vai de mine, Lord Lendale, nu bănuiam că poţi fi atât de poetic!

El zâmbi.

— Subiectul mă inspiră mult.

— Foarte bine, ce urmează? spuse ea înţepată, încercând să capete controlul emoţiilor sale. Abia o atinsese, şi era gata să se topească de tot şi să îi dea tot ce îi va cere.

— Pielea ta.

Trecu o mână pe gâtul ei înainte de a-şi plimba vârful uşor aspru al degetelor peste pieptul ei. Era o atingere fină, şi cu toate astea lăsa în urmă un foc delicios.

— Nu e o piatră preţioasă, evident, spuse el, dar se aseamănă incredibil de mult cu porţelanul preţios. Chinezesc, cred, atât de fin şi de delicat. Îi coborî cealaltă baretă de pe umăr, apoi îi sărută adâncitura de deasupra claviculei. Şi atât de pur, murmură el lângă pielea ei.

Când o muşcă uşor, un arc de flăcări îi pătrunse fiinţa până în suflet. Genunchii i se înmuiară, forţând-o să se apuce de umerii lui pentru a-şi recăpăta echilibrul.

— Nu sunt ceva ce ar putea fi definit ca fiind delicat, spuse ea fără suflare. O fată sănătoasă de la ţară era imaginea pe care o proiecta în jurul ei. Sau pură, adăugă ea un gând răzleţ.

Jack îi lingea clavicula, însă capul său se ridică.

— Dar *eşti* pură, Lia. Este ridicol că ai altă impresie.

Ea se strâmbă, detestând faptul că stricase atmosfera, dar nu mai avea sens să se scuze.

— În afara familiei mele scandaloase, ai uitat ce s-a întâmplat între noi la bal. Aceea n-a fost o întâlnire inocentă.

— N-am uitat nici cel mai mic detaliu al acelei întâlniri, spuse el, dar nu despre asta vorbim.

— Dar despre ce?

Jack îi puse palma drept pe inimă.

— Vorbesc despre ce este aici. Nu-mi pasă ce familie ai sau ce ai făcut cu mine sau cu altcineva. *Aici* este puritatea de care vorbesc, Lia – inima ta. A fost mereu şi ştiu că va fi întotdeauna.

În momentul acela, inima bătea atât de tare încât Lia ar fi putut jura că reverbera în palma lui.

— Este… incredibil de delicat din partea ta să spui asta.

— Sunt doar sincer. Acum, pot continua?

Ea zâmbi şi îşi apăsă scurt mâna pe a lui.

— Cum doreşti, milord.

— Bun. Urmează buzele. Asta este uşor, bineînţeles. Sunt rubine preţioase şi încântător de roşii. Dar spre deosebire de pietrele preţioase, sunt absolut delicioase.

Îi prinse gura cu un sărut ce îi făcu capul să se învârtă. Deveni din jucăuş posesiv într-o clipă, atât de fierbinte şi incitant, încât Lia se foi şi gemu uşor. Când el se retrase, ea abia mai putea sta în picioare.

Jack era şi el lipsit de suflare. Pometii săi ascuţiţi se înroşiseră sub pielea bronzată, iar ochii sclipeau de o

dorinţă abia înfrânată.

— Trebuie să recunosc că îmi plac rubinele, spuse ea.

El râse uşor.

— Şi mie, draga mea. Atât de mult încât mai vreau.

Îi înălţă braţele, apoi îi ridică tivul cămăşuţei şi i-o trase peste cap. Lia rămase astfel îmbrăcată doar în jartiere, ciorapi şi pantofi. O roşeaţă puternică o cuprinse din cap până în picioare. Creierul ei confuz încercă să se decidă pentru un moment care parte din ea ar trebui să o acopere mai întâi. Într-un compromis nereuşit, îşi încrucişă coapsele şi îşi acoperi sânii cu braţele.

— Eşti sigur că uşa e încuiată? bălmăji ea, aruncând o privire neliniştită peste umăr.

— Sigur. Cu grijă, îi dădu braţele în jos. În plus, Smithwell ştie că l-aş omorî dacă ar lăsa pe cineva să intre.

Lia se crispă. Asta înseamnă că Smithwell ştia exact ce făceau.

— Asta este jenant, spuse ea, ducând o mână în jos pentru a se acoperi.

El îi acoperi degetele cu mâna, apăsând şi trimiţând un val de senzaţii direct în centrul sexului ei. El o frecă uşor şi se strecură printre degetele ei către pliurile ei moi. Lia simţi cum se încinge şi se umezeşte şi mai tare.

— Ştie că purtăm o discuţie serioasă, spuse Jack. Strecură un deget direct prin poarta corpului ei. Foarte serioasă.

Lia îl apucă de umeri, clătinându-se uşor când îi întâlni privirea intensă. Jack avea dreptate. Acesta era unul dintre momentele serioase ale vieţii ei. Nimic nu păruse la fel de important precum ceea ce se petrecea acum între ei.

— Eşti gata să afli ce urmează? şopti el în timp ce continua să o tachineze.

Când împinse două degete în interiorul ei, ea icni şi se ridică pe vârfuri.

— Ăăă, ce? Pierduse complet firul conversaţiei.

— Următoarele bijuterii din cutia ta de comori.

Lia se forţă să se concentreze. Părea imposibil, pentru că fiecare atingere a lui era incredibil de copleşitoare.

— Mai multe rubine, spuneai, icni ea.

— Corect, aceste rubine, mai exact.

El îşi trase degetele şi se întinse către un sfârc, acum roşu ca o fragă. Degetele sale erau alunecoase, şi când îi masă punctul întărit, Lia aproape leşină de valul de plăcere care părea să îi facă genunchii să i se înmoaie.

— Jack, ce faci? chicoti ea.

— Am să te gust.

Jack îi supse sfârcul, trăgând tare. Lia trebui să-şi muşte limba ca să nu strige. Simţi acea senzaţie în tot corpul, mai ales în partea de jos a abdomenului. Un cutremur puternic o cuprinse, iar mâna lui îi prinse posteriorul, ţinând-o ferm.

Trecu de la un sân la altul, tachinând-o. Sânii ei ardeau cu un foc delicios care o făcea să se foiască. Înăuntrul său, primele contracţii slabe se amplificau într-o dorinţă dureroasă.

Lia îşi înfipse degetele în părul lui des, ţinându-l aproape. Să stea în faţa lui aşa, cu fiecare parte a corpului ei expusă gurii lui doritoare şi mâinilor sale cercetătoare era dincolo de orice limită a imaginaţiei sale.

— Jack, gemu ea într-un final când plăcerea atinsese limite insuportabile. Opreşte-te, te rog, opreşte-te!

El o mai atinse o dată, apoi se uită la ea cu o grimasă comică.

— Dacă asta doreşti, cu siguranţă, dar voi muri, căci cu siguranţă asta mă va ucide.

Ea se înecă de râs în timp ce îi înlătura părul de pe fruntea umedă.

— Nu voiam să spun să te opreşti de tot. Doar din acţiunea aceea.

— Te-am rănit?

— Nu, era minunat, mărturisi ea. Dar mă făcea să vreau… alte lucruri.

Gura lui încleştată se relaxa într-un zâmbet jucăuş.

— Alte lucruri? Poţi fi mai precisă?

— Nu, nu pot. În plus, sunt sigură că ştii exact ce trebuie să faci mai departe.

— M-ar ajuta foarte mult dacă ţi-ai exprima dorinţele.

Lia dădu vag din mână.

— Ştii tu. Vreau să... mă atingi.

El îşi strânse degetele în jurul sfârcurilor ei şi trase uşor.

— Adică aici?

Ea se bâlbâi.

— Ăăă, nu.

Când el ciupi vârfurile tari, ea îl apucă de braţe.

— Nu mă mai tachina, Jack Easton, icni ea. Ştii foarte bine la ce mă refer.

El ridică sardonic o sprânceană, care arăta însă suficient de seducătoare.

Lia arătă în jos.

— Aici jos, brută.

Jack scoase un chicotit blând în timp ce îi prindea moviliţa sexului. Lia trebui să se abţină să nu se împingă în mâna lui, încercând să obţină imediat uşurarea chinului senzual din corpul său.

— Da, sunt o brută, spuse el, părând uşor înfumurat. Dar am presupus că o femeie cu experienţa ta va şti să exprime mai bine ceea ce îşi doreşte.

Când Lia îşi împreună morocănoasă braţele sub sâni, împingându-i în sus fără să înţeleagă efectul lor, nu putu să nu observe dorinţa arzătoare din ochii lui. Şi, deşi era enervant, să-l tachineze astfel o făcu să se simtă răutăcioasă.

— Ştim amândoi că sunt cea mai nereuşită curtezană, spuse ea cu acreală.

— Şi-i mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta, căci te vreau toată pentru mine.

— Şi cum mă ai toată pentru tine, atunci îţi sugerez să te apuci de treabă. Mai avea puţin şi se zbătea de dorinţă neîmplinită. Mi se pare că îmi contorizai ăăă...

— Ah, da. Am păstrat ce era mai bun pentru la sfârşit.

În sfârşit, în sfârşit, îi masa sexul, alunecându-şi degetele peste mugurele ei încordat. Lia gemu şi se aplecă spre el, închizând ochii şi lăsându-se purtată de senzaţiile

excitante. Jack o masă şi o tachină, murmurând cuvinte erotice încurajatoare şi îmbătătoare care o făcură să ardă de dorinţă.

Când în sfârşit împinse două degete încet în interiorul ei, Lia lăsă să îi scape un mic strigăt. Cu ochii larg deschişi, se uită la faţa încinsă a lui Jack. Trăsăturile lui erau cuprinse de dorinţă, iar privirea lui întunecată şi aprinsă îi străpungea sufletul.

Dar nevoia se zărea în spatele dorinţei din ochi, şi ea mai văzu şi o vulnerabilitate asemănătoare cu a ei. Jack era pe punctul de a risca totul pentru ea, chiar şi relaţiile care erau cele mai importante pentru el. Se lăsase citit ca o carte deschisă de ea, ceea ce îl costase scump.

Cum ar fi putut să nu îl iubească cu fiecare fibră din corp?

El se aplecă şi îi tachină sânul în timp ce îşi apăsa degetele în interiorul ei.

— Eşti o bogăţie fără seamăn, Lia. Mai mult decât şi-ar putea dori orice bărbat.

Ea îi simţi tonul – acum nu mai glumea. Era cu totul sincer.

Pentru câteva minute chinuitoare şi minunate, se jucară unul cu altul. Lia îl mângâia pe gât şi pe faţă, aplecându-se pentru sărutări languroase ce îi înnebuneau pe amândoi. Jack îşi ţinea cealaltă mână ferm pe fundul ei, mângâind-o în timp ce ea se împingea în el.

— Şi asta, zise el, mângâindu-i posteriorul. Îl iubesc şi pe el, fundul tău plin şi superb. Şi mai ales aici, spuse el, adâncindu-şi degetele şi mai mult, făcând-o să icnească. Nu mai am răbdare până ce nu-mi voi simţi membrul în căldura ta umedă.

Limbajul lui licenţios o încânta. Lia gemu, stăpânindu-se cu greu să nu atingă culmea.

— În regulă, m-ai convins, reuşi ea să spună, apucându-l de marginea hainei. Sunt se pare bijuteriile Coroanei. Acum te rog fă ceva până nu înnebunesc.

— Ce vrei? întrebă el pe o voce aspră. Spune-mi!

Ea îl scuturã.

— Te vreau adânc în mine. Acum.

— Doamne, da.

El îşi deschise prohabul pantalonilor pentru a se elibera. Membrul lui gros şi lung era atât de excitat încât se lipi de burta ei. Fără a se putea abţine, Lia se întinse să îi mângâie capul larg şi roşu, trecându-şi degetele prin umezeala strânsă în vârf.

Jack îi trase mâna.

— Tu te-ai jucat cu mine, protestă ea.

— Am să termin prea repede dacă mă atingi aşa. Suie-te, draga mea, spuse el în timp ce o ajută să se urce pe canapea.

O ridică şi îi aranjă corpul astfel încât coapsele ei erau desfăcute larg şi genunchii i se lipiseră de talia zveltă.

Apucându-l de umeri cu mâinile, ea se uită la el uimită.

— O să o facem aşa?

Degetele lui se jucau cu marginea ciorapilor ei, alunecând pe interiorul coapselor ei.

— Cred că îţi va fi mai uşor prima oară. Şi aşa apuc să te văd întreagă. Pe toată.

Ea se înroşi, ceea ce nu credea că mai este posibil, luând în considerare lucrurile scandaloase care se petrecuseră până atunci.

— Dar eşti complet îmbrăcat, exceptând zona de jos.

El ridică din sprâncene.

— Ce nepotrivit din partea noastră! Parcă sunt un paşă, şi tu eşti mica mea fată din harem.

Pufnetul ei îi indica părerea despre acea comparaţie. Cu toate astea, i se părea incredibil de excitant să stea deasupra lui goală, în timp ce din el era expusă doar zona aceea esenţială.

Ea se uită în jos. Extrem de esenţială.

— Acum ce? şopti ea.

— Acum asta, şopti el înapoi.

O aşează cu grijă pe vârful mădularului, apoi îi prinse cu mâinile şoldurile şi începu să o ghideze în timp ce el împingea încet în sus.

Ea era atât de udă, încât credea că va aluneca de îndată înăuntru, dar el era mare şi gros, iar ea era strâmtă. Lia clipi şi închise ochii în timp ce el aluneca în ea cu o mişcare fermă şi hotărâtă.

— Uită-te la mine, draga mea, spuse Jack pe o voce aspră.

Inspirând adânc, Lia îşi deschise ochii şi îi întâlni privirea. Ochii lui erau din obsidian negru şi părea drogat de plăcere.

Era atât de chipeş şi atât de mult îi aparţinea, încât inima Liei bătu de atâta fericire încât părea că i se va frânge. Era prea frumos, prea imposibil ca să reziste în lumea reală.

Jack o sărută blând pe buze.

— Gata? murmură el.

Ea se încruntă.

— Nu o facem deja?

— Aproape. De îndată ce…

Se împinse odată cu putere, şi Lia simţi o durere puternici, virginitatea ei fiind în sfârşit cucerită complet.

— …fac asta, mârâi Jack.

Ea se strâmbă.

— Doamne, partea asta n-a fost extraordinar de plăcută.

El îşi atinse fruntea de a ei, mâinile mişcându-i-se în cercuri liniştitoare pe spatele ei umed.

— Ştiu, draga mea. Îmi pare rău, dar trebuie să recunosc că niciodată nu m-am simţit atât de bine în viaţa mea. Asta este mai bine ca orice.

Ea pufăi amuzată.

— În mod evident, mă bucur pentru tine.

El se lăsă pe spate şi zâmbi, părând atât de liber şi de fericit, că inima ei se umplu de bucurie. Pentru mult prea mult timp fusese apăsat de griji.

— Eşti un spiriduş, draga mea. Dar promit că o să fie mai bine.

— Sper asta, milord, sau o să fiu tare dezamăgită, zise ea cu curaj.

Cine ar fi crezut că acesta era momentul pentru tachinări? Dar se simţea efervescentă ca şampania şi era tot ce putea face ca să nu râdă.

— Nu mă simt deloc presat, replică el sec.

Ea râse la remarca lui, dar apoi el mută o mână între ei, găsindu-i din nou mugurul încordat. Plăcerea alungă orice urmă de durere şi începu să se mişte din instinct.

Era ezitantă la început, cu mâinile lui Jack ghidând-o în timp ce îi murmura cuvinte seducătoare de încurajare. În curând, îşi găsi ritmul, mişcându-se pe membrul lui în timp ce degetele lui o mângâiau. Frumuseţea strălucitoare şi nemaivăzută se apropie din nou în timp ce simţea primele contracţii adânc în trup. Jack se mişcă mai cu forţă, cu o mână pe şold pentru a o susţine, cu alta mângâindu-i sexul.

Toată durerea fusese înlocuită de cea mai minunată şi mai fermecătoare senzaţie. Îşi puse mâinile pe umerii lui şi se mişcă în valuri unduitoare şi senzuale. Era atât de greşit să fie cu el astfel şi atât de scandalos, stând deasupra lui, bucurându-se de plăcerea ei nelegiuită.

Lia savura fiecare moment.

— Asta este, iubirea mea, spuse el pe o voce aspră.

Acum se împlânta cu mişcări scurte care atingeau un punct incredibil de adânc înăuntrul ei. Degetele lui trecură peste sexul ei, ducând-o mai sus, către o senzaţie similară cu arderea incandescentă de lumină şi căldură. Lia se strânse în jurul lui, lăsându-l pe el să controleze mişcările, bucurându-se de mătasea alunecoasă a hainei lui care se freca de sfârcurile ei întărite şi sensibile.

Jack mârâi şi o culcă peste braţul lui, aplecându-se să sugă un sfârc. Mai împinse odată cu putere, şi totul se strânse într-o singură izbucnire de nevoie, suspendând-o la marginea genunii. Apoi nevoia ei se extinse şi explodă, inundându-i membrele tremurătoare cu infinit. Corpul ei se strânse în jurul lui, pe dinăuntru şi pe afară, iar ea suspină de câteva ori cu uşurare şi bucurie.

Rămaseră aşa câteva minute, gâfâind, corpurile lor încinse răcindu-se uşor. Jack plimba o mână în sus şi în jos pe spatele ei, aducând-o încet înapoi la realitate. Lia

acceptă fără tragere de inimă, lăsând momentul perfect să se îndepărteze cu un oftat de regret.

— În regulă, iubito? îi murmură el în ureche.

Ea se împinse pentru a-i putea vedea faţa. El îi mângâie părul răsfirat, privind-o cu grijă şi cu tandreţe.

— Da, sunt bine, spuse ea. Mulţumesc.

El o sărută pe nas.

— N-ai pentru ce, deşi cred că eu ar trebui să-ţi mulţumesc.

— Presupun că putem împărţi laudele, nu-i aşa? Putem fi reciproc recunoscători.

— Raţională ca întotdeauna, domnişoară Kincaid, ceea ce este un alt lucru pe care îl iubesc la tine.

Jack se aşeză astfel încât amândoi să se sprijine de braţul canapelei, punând-o pe ea în braţele lui după ce îşi luase haina de pe podea. După ce o trase pe ei, o legănă strâns în braţe. Simţea intrarea sensibilă a sexului inflamată şi înţepătoare, dar o letargie delicioasă îi umplea restul corpului.

O parte din ea îşi dorea o baie fierbinte, dar nu putea să se împace cu gândul că-i va părăsi îmbrăţişarea reconfortantă.

— Îmi pare rău că a durut, spuse el. Data viitoare promit că nu va mai fi aşa.

„Data viitoare?”

Acea aşteptare a lui o aduse din nou cu picioarele pe pământ. Cum de a putut fi atât de proastă încât să permită să se întâmple aşa ceva? Întâlnirea lor, pe cât de spectaculoasă fusese, nu le rezolvase nicio problemă. De fapt, crease mai multe probleme.

Lia se împinse în sus, sprijinindu-se de pieptul lui. El era întins relaxat, cu capul proptit de unul dintre antebraţele sale musculoase. Părul îi era răscolit şi obrajii îi erau încă aprinşi de pasiune.

Fu nevoie de toată voinţa ei să nu se apuce să îl copleşească din nou cu sărutări.

— Jack, în ciuda a ceea ce s-a întâmplat, trebuie să ne oprim şi să ne gândim bine la asta… la ce urmează să se

întâmple.

— Ceea ce urmează să se întâmple este că voi obţine o aprobare specială ca să ne putem căsători cât de curând posibil, aici sau la casa familiei Leverton. Cred că o nuntă liniştită are mai multă logică, nu?

— Nu o să…

Când el îi trecu un deget pe buze, ea îşi pierdu glasul.

— Abia aştept să te aduc înapoi la Stonefell, spuse el. Toată lumea va fi atât de încântată să te vadă, în special bunica ta.

Pentru un moment, Lia îşi imagină cum se întorceau acasă ca soţ şi soţie. Îi făcu inima să se zbată de anticipare şi dorinţă.

— Ştii că nu va fi atât de uşor pe cât spui tu, zise ea.

— Ba sigur că da. În plus, cine ar putea lua o decizie în legătură cu nenorociţii ăia de porci de care tot pomeneşte Lindsey? N-am nici cea mai vagă idee ce să-i spun, dar tu ştii.

Lia nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Credeam că nu avem voie să vorbim despre porci?

— Am senzaţia că subiectul de evitat era sexul, dar se pare că am reuşit să trecem şi acest hop… dacă pot spune aşa.

Era o glumă îngrozitoare, dar ea nu se putu abţine să nu chicotească. Lia îşi spuse că era din cauza emoţiilor, mai mult decât din cauză că tot ce spunea el suna absolut perfect. Stonefell era casa ei. Acolo aparţinea cu adevărat.

— Jack, eşti sigur de asta? Cu adevărat sigur?

El îi apucă ceafa cu blândeţe.

— Lia, mă iubeşti?

— Sigur că da, deşteptule. Cum de mai trebuie să întrebi?

El râânji.

— Voiam doar să clarific finalmente această idee. Şi de vreme ce aşa stă situaţia, am să te asigur din nou că totul va fi bine.

Ea se gândi pentru câteva momente.

— Dar *tu* mă iubeşti?

El o sărută pe creştet.

— Drăguţo, nimeni pe lumea asta nu poate să ţină la tine mai mult decât mine, poţi să fii sigură de asta.

Inima ei se strânse, căci cuvintele lui erau prea relaxate pentru a provoca bucurie. Atât de multe obstacole se arătau în faţa lor, începând cu Lady John. Doar o iubire sinceră şi arzătoare putea supravieţui unei mame care îşi ura viitoarea noră şi întreaga ei familie. O mamă care dorea mai mult decât orice să vadă familia Kincaid distrusă.

Lia nu era convinsă că acest fel de iubire exista între ea şi Jack să-i ar fi putut exista vreodată.

Capitolul 23

— Cum ai putut, mami? întrebă Lia pe un ton de reproş. Trebuie să-ţi fi dat seama că o să provoci necazuri.

Mama sa stătea la scrinul dezordonat care îi servea drept măsuţă de toaletă, jucându-se cu machiajul de scenă şi aruncând priviri scurte către uşă, de parcă încerca să scape. Repetiţiile se încheiaseră, şi majoritatea actorilor şi a maşiniştilor se duseseră să mănânce. Din acest motiv, Lia alesese acest moment ca să o ia la întrebări.

După întâlnirea încinsă pe care o avusese cu Jack noaptea trecută, avea nevoie disperată de nişte sfaturi, de vreme ce el insista să se căsătorească imediat. Mami ar fi înţeles problema aşa cum nimeni altcineva în afară de buni nu ar fi putut. Deşi avea să considere fără îndoială că mariajul cu Jack era o idee splendidă, măcar mama sa nu urma să pretindă că e un basm cu zâne.

În ciuda unei cariere cu roluri pe scenă, mami trăia în lumea adevărată. Dacă cineva îi putea arăta Liei adevărul gol-goluţ, ea era aceea.

— N-am de gând să plec până nu zici ceva, spuse ea când mama ei nu răspunse. Aşa că nu încerca să mă ignori şi să speri că o să plec.

Mama ei oftă exagerat şi îi întâlni privirea în cele din

urmă.

— Întotdeauna ai fost încăpăţânată, chiar de mică. De fiecare dată când te trimiteam la culcare, te înfigeai în loc şi refuzai să pleci. Şi mereu vociferai când bona încerca să te ducă în camera ta.

Lia îşi dădu ochii peste cap. Conform lui buni, fusese un copil docil, cu o atitudine prietenoasă. Poate asta era problema ei adevărată – mereu fusese prea binevoitoare, încercând să mulţumească pe toată lumea în afară de ea.

— Nu asta îmi amintesc eu. Şi nu mai evita întrebarea, mami. Da, este istorie antică, dar vreau să ştiu de ce te-ai aruncat într-o aventură cu lordul John. Pare o decizie complet smintită.

Mama sa se îndreptă.

— Antic nu este termenul cu care m-aş referi la tinereţea mea, dragă. Doamne, o zici de parcă sunt o babă şubredă.

Cât de previzibil ca mama ei să se concentreze asupra vanităţii ei în loc să vadă durerea cauzată de acţiunile ei altor oameni.

— Mamă, rosti ea pe un ton ameninţător.

— Foarte bine. Eram însingurată, Lia. Tu şi Rebecca plecaserăţi în nord cu lordul Lendale, iar eu tocmai mă despărţisem de amantul meu. Eram nefericită şi… uşor înspăimântată, dacă vrei să ştii adevărul. Mă simţeam foarte singură.

— Nu mi-am dat seama de asta, spuse Lia uşor uimită. Credeam că te-ai simţit uşurată să ne vezi că plecăm.

Mâinile mamei sale fluturară în poală, cu degetele împreunate într-un nod de îngrijorare.

— Uşurată nu este cuvântul cel mai potrivit. Da, uneori era un inconvenient să ai un copil în casă, dar era mai mult de atât. Înainte de a reuşi în final să-mi câştig existenţa ca actriţă, aveam nevoie de un concubin care să mă protejeze şi să mă susţină. Doream ca tu să creşti într-o atmosferă mai… normală. Bunica ta a fost de acord.

— Aşadar, chiar ţi-am lipsit? întrebă Lia încet.

— Evident că da. Te iubeam. Îi zâmbi cu ochii umezi. Încă te iubesc.

Gâtul Liei se strânse.

— Şi mie mi-a fost dor de tine.

— Mulţumesc, draga mea, dar nu este cazul să fim prea sentimentale în legătură cu zile de mult apuse. Până la urmă totul s-a terminat cu bine, nu?

— Asta rămâne de văzut. Tot nu mi-ai spus de ce te-ai apropiat de lordul John. În afară de orice altceva, buzunarele lui erau cam goale, din ce am înţeles. Cu siguranţă nu era o alegere practică.

— Nu, dar era una fermecătoare, şi era aşa de chipeş. În mod clar a simţit că sunt singură şi a început să mă curteze. Era foarte bun la asta, sunt sigură că ai auzit şi tu. Îi făcu ştrengăreşte cu ochiul Liei. *Şi* era şi un amant excelent. Nu pot decât să sper că Jack e la fel de bun ca tatăl său în această privinţă.

Asta nu era o comparaţie la care Lia dorea să se gândească – vreodată.

— Aşadar, spui că lordul John a profitat de singurătatea ta? Asta pare cam mojic din partea lui, având în vedere că buni deja era într-o relaţie cu fratele lui. Trebuie să-şi fi dat seama ce deranjant ar fi fost asta pentru toată lumea, inclusiv pentru soţia lui.

Mami îşi strânse buzele şi se întoarse la machiajul la care umbla mai devreme. Lia simţi cum o cuprinde dezamăgirea.

— Şi tu voiai asta, nu?

— Şi de ce nu? izbucni mama ei pe un ton sfidător. Nu eram destul de bună pentru el? Niciuna din noi nu e suficient de bună pentru nenorociţii ăştia de bărbaţi Lendale? Mi-am lăsat propria fiică sub protecţia lordului Lendale. Ochii ei frumoşi erau plini de resentimente. Lendale i-a fost devotat bunicii tale, sau cel puţin asta susţinea. Dar cu toate astea nu era suficient de bună ca să se însoare cu ea, nu? Rebecca a renunţat la *tot* pentru el, Lia. Aşadar, ce era greşit în a lua puţin din ceea ce toţi cei din familia Kincaid meritau de la familia aia înfumurată?

Asta avea mai mult sens. Mama ei fusese întotdeauna o afaceristă înnăscută şi nu s-ar fi cuplat cu un aristocrat sărac doar pentru că era chipeş sau un amant bun.

— Voiai să te răzbuni, spuse Lia.

Mama ei pufni.

— Eram bune de amante, dar nu şi bune de neveste. Bune să se încurce cu noi, dar nu suficient de bune să le poarte copiii. Îşi strânse pumnul şi îl lovi de masă, făcând cutiuţele cu pudre şi rujuri să tremure. Nu, doar cei mai fini trandafiri englezeşti erau demni de mariaje cu bărbaţii Lendale, nu stricatele de rând ca femeile Kincaid.

Explozia mamei ei era crudă şi acră, mai neplăcută ca usturoiul amar, dar inima Liei o înţelegea.

Resentimentele fierseseră prea mult timp, atât printre femeile Kincaid, cât şi printre femeile Easton. Bărbaţii lor le trădaseră din nou şi din nou, lăsând urme adânci. Deşi Jack se purtase cu un adevărat respect şi cu afecţiune, nici el nu putea să elimine toată ura.

Lia oftă.

— Doamne, asta e mai rău decât *Romeo şi Julieta.*

— Ha! Mi-ar plăcea să îi otrăvesc pe toţi. Cu excepţia lui Jack, bineînţeles, se grăbi mama ei să adauge.

— Înţeleg, mami, însă nu numai noi am fost rănite. Şi Jack, şi Lady Anne au suferit, şi mai ales Lady John. Nu merita să fie umilită de tine şi de lordul John.

Mama ei flutură din mână cu nepăsare.

— Ştiu că vrei să crezi asta de dragul lui Jack. Dar s-au purtat cu mine şi cu bunica ta de parcă am fi fost ultimele gunoaie. Rebecca n-a fost decât discretă şi incredibil de respectuoasă, iar Lady John s-a purtat cu ea ca şi cum ar fi fost o stricată ordinară. Femeia aia merita puţin din ce dădea ea altora, şi mi-a făcut plăcere să îi ofer eu asta înapoi.

Lia îşi apăsă degetele mari pe tâmplele care îi pulsau. Atât de multă ură fusese purtată de la o generaţie la alta. Cum ar fi putut ea şi Jack să acopere acea prăpastie? Ideea ca mama ei să stea alături de Lady John în aceeaşi cameră părea complet imposibilă.

— Te doare capul? întrebă mama ei confuză.

Lia îşi lăsă mâinile în poală.

— Da, presupun că da.

O durea şi capul, şi avea şi o durere de inimă care bănuia că nu va dispărea prea curând. Mama ei nu alunecase într-o aventură scurtă şi prostească cu tatăl lui Jack – fusese un act deliberat, menit să cauzeze durere maximă. Lady John nu avea să uite asta niciodată, şi nici Lia nu îi putea cere asta.

Mama sa se întinse şi puse o mână tremurătoare pe obrazul Liei.

— Acum, draga mea, nu e nevoie să boceşti în legătură cu trecutul şi nu-ţi face griji în legătură cu Lady John. Eşti la fel bună ca orice fată din înalta societate. Mai bună, de vreme ce tatăl tău este chiar ducele de York. Şi Jack chiar vrea să se însoare cu tine, ceea ce este pur şi simplu splendid. Dacă vrei sfatul meu…

Lia râse slab şi sec. Voise să vorbească cu mama sa pe şleau şi reuşise.

— Nu cred că îl mai vreau, nu.

— Ar trebui să renunţi la ideea aceasta nebunească de a deveni curtezană, continuă mama ei neabătută. Nu e o viaţă pentru tine, Lia. Cea mai bună variantă este să te măriţi cu Jack şi să vă întoarceţi la Stonefell. Numai Dumnezeu ştie că meriţi din plin să fii doamna acelei moşii.

Merita? Cum reuşea cineva să merite aşa ceva? Iubirea şi tot ce însemna ea erau un dar ce trebuia dat de bunăvoie sau nu merita să fie primit deloc.

— Trebuie să recunosc, zise mama cu un zâmbet ironic, că aş vrea să-i văd faţa lui Lady John când Jack îi va spune că se va însura cu tine. Ar fi absolut delicios.

— Lasă prostiile, mami, spuse Lia pe un ton aspru. A fost suficientă durere în familiile noastre, şi n-am nevoie de tine să te bucuri de durerea altuia. În plus, n-am stabilit cu Jack dacă o să ne luăm cu adevărat.

— Oh, lasă mă! Ai fi nebună să nu te măriţi cu el, şi eu ştiu foarte bine că bunica ta nu a crescut o prostuţă. Aruncă o privire micului ceas prins la cingătoare. Doamne, uite cât

e ceasul! Cred că tatăl tău vitreg mă aşteaptă.

Din punctul ei de vedere, discuţia se încheiase. Mami se ridică şi o porni spre uşă, dar se opri ca să se uite înapoi.

— Te-aş sfătui să nu-l laşi să aştepte prea mult. Bărbaţii nu sunt cele mai răbdătoare fiinţe de pe planetă, şi tu în mod sigur nu vrei să-i dai mamei lui mai mult timp să-i influenţeze decizia. Îţi sugerez să iei în considerare măcar acest sfat din partea mea.

— Mami, stai, spuse ea, ridicându-se şi urmând-o în hol.

— Da, draga mea?

— Dacă nu voi putea să am grijă de buni, o să ai tu, nu?

Ea zâmbi şi o bătu uşor pe Lia pe obraz.

— Sigur că da. E mama mea şi a renunţat la tot pentru mine.

Şi cu asta, mama ei se întoarse şi o porni spre scenă. După ce sunetul trenei ei scurte care foşnea pe podelele de lemn se stinse, vechea clădire păru să se adâncească într-o tăcere tristă. Cu un oftat, Lia se îndreptă spre cabinele dansatoarelor şi ale solistelor. Obţinuse răspunsurile pe care le căuta, majoritatea îngrozitoare. Ar mai fi putut să facă totuşi ceva bine, trecând pe la Amy pentru a vedea ce mai face.

În timp ce traversa coridoarele ponosite ale teatrului, se simţi puţin claustrofobă pentru prima oară în viaţa ei. Oraşul, cu spaţiile lui înguste şi pereţii înalţi, începea să o epuizeze. Îi era dor de ţară mai mult decât voia să recunoască şi ducea dorul unei guri de aer proaspăt din Yorkshire, bun şi curat.

— Pot intra? întrebă ea, oprindu-se la una dintre uşile cabinelor de schimb.

Amy stătea pe un scaun, ocupată cu pantofii de dans. Se uită în sus cu un zâmbet sincer.

— Domnişoară, ce mă bucur să te văd! Îşi lăsă pantofii din mână şi se ridică să o îmbrăţişeze strâns pe Lia. Arăţi uşor obosită pentru cineva care se bucură de compania unui domn atât de chipeş precum Lord Lendale.

Totul e în regulă?

Toată lumea îi punea Liei afurisita aceea de întrebare.

— Nu-ţi face griji pentru mine, sunt în regulă. Tu ce faci? E prima ta zi înapoi, nu?

Amy încuviinţă.

— Este, şi mă bucur să fiu aici. Mama ta şi domnul Lester au fost incredibil de buni că m-au îngrijit, dar mai aveam puţin şi mă urcam pe pereţi de cât a trebuit să stau la pat.

Mami şi Stephen fuseseră oripilaţi de modul în care Prudhoe o abuzase pe Amy, aşa că insistaseră să o aducă în casa lor pentru a se reface. Stephen se înfuriase atât de rău, încât era gata să îl provoace pe baronet la duel sau cel puţin să îl scarmene niţel, cum zicea el. Numai insistenţele lui Jack care spunea că se va ocupa de chestiune şi cererile disperate ale mamei ca soţul ei să nu se amestece cu „din ăştia” îl oprise.

— Vei dansa foarte curând, spuse Lia, bucuroasă să vadă că vânătăile aproape dispăruseră de pe faţa dulce a lui Amy. N-ai mai avut probleme, nu? Cu Sir Nathan vreau să spun.

— Nici un cuvânt de la nenorocitul ăla degenerat, spuse Amy pufnind. Lord Lendale a spus că va avea grijă ca el să nu mă mai deranjeze niciodată, şi până acum aşa a fost. Domnul Lester i-a trimis şi un bilet prin care îl anunţa că nu mai este bine-venit la Pan.

— Ura! Bravo pentru tatăl meu vitreg!

Amy zâmbi larg.

— Nu sunt sigură că Sir Nathan ar da două parale pe chestia asta sau că ar asculta de domnul Lester. Dar cred că drăguţul tău chiar l-a speriat. Sir Nathan n-ar îndrăzni niciodată să se pună cu un marchiz.

— Mă bucur că Lord Lendale a ajutat atât de mult, dar el nu este tocmai drăguţul meu.

— Nu asta spun bârfele. Conform spuselor, Lendale stătea după fustele tale ca un…

— Da, ei bine, nu băga bârfele în seamă, o întrerupse Lia. Ar spune orice.

Amy păru dezamăgită.

— Păcat! Speram că o să vă căsătoriţi. E un bărbat atât de arătos, şi dacă cineva merită un final fericit, tu eşti aceea, domnişoară.

— Mulţumesc, dar voi fi nevoită să-mi caut finalul fericit în altă parte, spuse Lia, încercând să nu pară prea amărâtă de idee.

Amy îşi înclină capul şi o studie ca o vrabie curioasă.

— Îl iubeşti, nu-i aşa, domnişoară Lia?

— Este atât de evident?

— Este pentru oricine are doi ochi să vadă. Te luminezi toată când îl vezi, chiar dacă doar vă certaţi. Şi e clar că şi el este înnebunit după tine.

— Înnebunit *de* mine, mai degrabă, spuse Lia cu un râs fals. Nu contează, oricum. Nu ne potrivim.

Amy se încruntă.

— De ce nu?

— El este aristocrat, şi eu sunt fiica nelegitimă a unei actriţe. Lord Lendale are nevoie de o lady adevărată, de o persoană la nivelul său social, nu de cineva a cărei simplă existenţă reprezintă un scandal. Şi din alte motive, adăugă ea vag după câteva secunde.

Amy o luă de mână.

— Doamne, domnişoară, eşti fiica unui prinţ. Nu se poate să fii mai aristocrat de-atât.

Lia îi zâmbi larg.

— Oamenii nu cred asta.

— Să-ţi spun eu ce cred. Văd o fată amărâtă care ar face orice pentru oamenii la care ţine. De asta omul tău te iubeşte, nu pentru că eşti o lady de familie bună cu nasul pe sus. În plus, mai mult contează dacă el te tratează ca pe o lady, fie că ai fost născută aşa sau nu.

Ochii Liei se umplură de lacrimi, aşa că îi strânse lui Amy mâna drept mulţumire. Dansatoarea oftă şi clătină din cap.

— Vei face cum crezi tu mai bine, dar ar fi păcat să laşi un tânăr atât de potrivit să-ţi scape. Oricum, ce vei face, având în vedere că mama ta e hotărâtă să nu te lase

să joci?

— Fratele meu vitreg şi soţia lui m-au invitat să stau cu ei la Viena. Poate o să mă duc.

Lia luase asta în considerare şi înainte, dar ca ultimă variantă. Însă acum pentru că mami promisese să aibă grijă de buni, era o opţiune validă, cel puţin până se hotăra ce avea de gând să facă cu viaţa ei – o viaţă fără Jack, care era o idee atât de dureroasă, încât îi făcu pieptul să pară gol şi rece.

— Asta sună minunat, spuse Amy cu invidie. Mereu mi-am dorit să călătoresc.

— Atunci sunt sigură că vei reuşi, într-o zi, reuşi Lia să îngaime. Iartă-mă, Amy, dar trebuie să plec. Verişoara mea vine la ceai şi am promis să fiu acasă când soseşte.

— Te pot conduce, domnişoară. Am terminat pe ziua de azi.

Lia aşteptă până ce Amy îi aduse boneta şi pelerina, după care o luară pe scările care duceau la uşa din spate şi la aleea din spatele clădirii. Sammy, băiatul care păzea intrarea actorilor în serile când teatrul nu funcţiona, se ridică de pe scaun ca să le lase să iasă. Era un ştrengar plin de energie, nu avea mai mult de zece ani, şi avea o claie de păr cârlionţat deasupra unei feţe murdare, dar prietenoase.

Sammy era şi mai de încredere decât portarul obişnuit, de vreme ce părea să fie imun la mita dată de domnii foarte doritori să ajungă în culise. Îşi lua îndatoririle foarte în serios, răspunzând întotdeauna plin de solicitudine la cererile din partea membrilor companiei.

— Bună seara, domnişoară Lia, domnişoară Amy, spuse el, ţinând uşa deschisă pentru ele. Pare să vină o ploaie zdravănă, aşa că mai bine vă grăbiţi spre casă cât mai puteţi.

Amy îl bătu cu afecţiune pe obraz.

— Mulţumesc, dragul meu. O să avem grijă să facem asta.

— Faţa dumitale arată mult mai bine, spuse el sincer. Mi-ar plăcea să-l omor pe nenorocitu’ care ţi-a făcut asta, zău de nu!

— Mi-aş dori să poţi, spuse Amy. Numai Dumnezeu ştie cât o merită.

Lia îi aruncă o privire dojenitoare înainte de a i se adresa băiatului:

— Este un sentiment nobil, Sammy, dar mai bine am lăsa chestiunile de genul acesta în seama autorităţilor.

Sammy pufni cu neîncredere.

— Atunci am aştepta pen' totdeauna. Grangurii nu capătă niciodat' ce merită când vine vorba să rănească oameni ca noi.

Faptul că un copil atât de mic avea o perspectivă atât de cinică – şi de corectă – despre lume o făcu să vrea să plângă.

— Mă tem că asta este deseori adevărat. Dar, în acest caz, simt convinsă că nenorocitul şi-a primit lecţia.

Jack nu îi dăduse prea multe detalii despre pedeapsa lui Prudhoe după ce discutase situaţia cu Dominic şi cu Leverton, dar o asigurase pe Lia că avea totul sub control şi că nu avea de ce să se îngrijoreze de asta. Ea fusese enervată de atitudinea lui bine intenţionată, dar condescendentă, însă înţelesese că bărbaţilor nu le plăcea să discute aceste chestiuni cu doamnele, părându-li-se prea inimoase şi prea sensibile ca să se preocupe de astfel de neplăceri. Era o afirmaţie complet ridicolă din partea oricui, mai ales dacă o cunoşteau pe verişoara ei, Gillian.

— Sper că s-au ocupat bine de el după ce v-a rănit, don'şoară Amy, spuse el. Dar să veniţi să-mi spuneţi dacă vă mai deranjează vreodat'. Am să îi arăt eu lui!

— Am să ţin cont de asta.

Tonul lui Amy era solemn, însă ochii ei râdeau. Era minunat să vezi cum îi revenea starea de bine.

— Nu uita să încui uşa în urma noastră, Sammy, spuse Lia în timp ce o urma pe Amy în jos pe scări spre stradă.

— Nu vă temeţi, don'şoară. Am să am grijă de tot.

Porniră încet pe aleea lungă dintre teatru şi depozitul alăturat, îndreptându-se spre stradă. Nori negri se strângeau deasupra lor, vestind un amurg prematur. O pală

de vânt le forţă să plece capetele în timp ce îşi ţineau bonetele strâns.

— Doamne, o să avem noroc dacă o să ajungem acasă înainte să plouă, spuse Lia.

Amy se uită în sus, dar privirea ei se îndreptă spre capătul aleii, câţiva metri mai în faţă.

— De ce e trăsura aceea oprită de-a curmezişul pe alee? Nu vom avea cum să o ocolim.

O trăsură mare şi neagră le tăia calea. Doi bărbaţi mari, mai bine zis imenşi, se sprijineau de roţi, amândoi fumând pipe. Aveau o atitudine relaxată, dar şepcile le erau trase pe ochi, şi radiau un aer ameninţător. Unul din ei se uită în sus şi întâlni privirea Liei cu o căutătură dură înainte de a-şi scutura pipa de roata trăsurii şi de a o strecura în buzunar. Al doilea bărbat se îndreptă şi el, cu atenţia fixată asupra lor.

Lia o opri pe Amy din mers.

— Mai bine ne întoarcem la teatru.

Dansatoarea încuviinţă încremenită şi o luară înapoi, doar ca să audă un tropăit puternic de paşi ce se apropiau de ele. Fără să se uite înapoi, îşi ridicară poalele şi fugiră.

Aproape reuşiră. Amy ajunsese la treptele din spatele teatrului, iar Lia era în spatele ei când simţi o mişcare bruscă şi un braţ care i se încordă pe talie. Ţipă şi începu să lovească în toate părţile, agitându-şi braţele într-o tentativă inutilă de a se elibera. Bărbatul îi smulse boneta şi îşi înfipse degetele în cocul ei, apoi îi trase capul pe spate atât de brutal, încât Lia avu senzaţia că gâtul o să i se frângă.

Amy se aruncă înapoi de pe trepte asupra lui.

— Las-o în pace, brută!

Începură să îl lovească pe agresorul Liei, dar Amy fu apucată de al doilea golan. O apucă de gât şi o ridică în aer. Amy îl zgârie pe mâini, ochii mărindu-i-se de frică. El îi trase un pumn în bărbie, iar ea îşi dădu ochii peste cap în timp ce se prăvălea pe scări.

— Nu, icni Lia.

Teama şi furia îi dădură forţe noi şi îşi înfipse tocul ghetei în gamba agresorului ei. El blestemă vulgar, dar ea

simţi cum strânsoarea lui se slăbise. Însă când încercă să se zbată ca să scape, el o strânse mai tare şi o întoarse cu faţa la el.

Lia se holbă la trăsăturile lui plate şi cu cicatrice de vărsat. Respiraţia lui, caldă şi duhnind a bere acră, îi făcu stomacul să se revolte.

— Ajutor! ţipă ea.

Se smuci şi mai ţipă o dată, încercând să facă cât mai mult zgomot posibil.

— Tacă-ţi fleanca, târfă proastă, spuse omul pe o voce rece şi calculată.

Îi trase o palmă zdravănă, atât de tare că văzu stele verzi. O pelerină care mirosea a rânced îi fu aruncată pe cap, cufundând-o în întuneric. Lia abia reuşi să ia o gură de aer înainte ca agresorul să o ridice şi să o arunce peste umăr, lăsând-o fără aer.

Străduindu-se să respire, îşi pierdu cunoştinţa.

Capitolul 24

Lia se trezi când pelerina îi fu scoasă de pe cap. Clipind frenetic, se chinui să vadă dincolo de lumina puternică a unui felinar din apropiere. Deşi fusese ameţită câteva minute, din cauza palmei primite, reuşi să deducă că nu trecuse mult timp de la răpirea ei. Aruncată pe podeaua trăsurii, se îngrămădise lângă Amy şi se străduise să îşi alunge sentimentul de teroare care o cuprinsese.

La un moment dat, reuşise să ridice pelerina ca să vadă în jur, doar ca să mai primească imediat încă o palmă peste ceafă. După aceasta, când urechile nu-i mai ţiuiau, pur şi simplu se chinui să asculte, încercând să prindă indicii despre unde ar putea să se afle. Din păcate, troncănitul roţilor pe piatra cubică îi împiedica auzul.

Răpitorii lor tăcuseră tot drumul. Amy reuşise să îi înfrunte cât de cât, însă asta îi adusese doar un şut în coaste. După acel moment, amândouă tăcuseră, chiar şi

când bărbaţii le trăseseră din trăsură într-o cameră.

Vederea ei înceţoşată se limpezi într-un final. Ea şi Amy stăteau una lângă alta pe nişte scaune şubrede într-un fel de salon. Mobila era deteriorată, dar fusese cândva respectabilă, iar femeia care stătea vizavi de Lia arăta ca o menajeră cu rochia ei curată gri şi boneta de dantelă. Însă majoritatea menajerelor nu aveau părul roşu aprins şi ondulat sau obrajii daţi cu fard roşu puternic. Şi nici nu participau la răpiri.

Temperamentul Liei luă foc când văzu că femeia îi rânjea.

— Nu ştiu cine eşti, dar îţi cer să ne eliberezi din…

Exclamaţia lui Amy îi tăie vorba:

— Fir-ar să fie! *El* este, domnişoară Lia. A scăpat, nenorocitul!

Stomacul Liei se strânse când văzu cine stătea în partea cealaltă a camerei, sprijinindu-se relaxat de uşă şi atât de spilcuit, încât părea că se duce la un bal. Abţinându-se de la alte comentarii, ea îţi reţinu un val de frică ce o ameţea.

— Sir Nathan, eşti cumva responsabil de scandalul acesta?

Baronetul râse.

— Sigur că sunt, prostuţo. Deşi trebuie să recunosc că nu mă aşteptam să te prind în plasa mea. Draga şi micuţa mea Amy era ţinta. Dar când te-am văzut pe alee, ei bine… cum aş fi putut rezista?

— Şi sunt o captură bună, milord, spuse femeia care stătea vizavi de ele. Domnii mei caută mereu prospături, chiar dacă aceste bucăţele sunt bunuri folosite.

Prudhoe arătă spre Lia.

— Cred că asta abia dacă a fost atinsă, deşi maică-sa e una dintre cele mai mari stricate din Londra.

Lia sări din scaun.

— Ia ascultă aici, degeneratule…

O mână mare o trânti la loc pe scaun, aproape dărâmând-o. După ce se îndreptă, Lia se uită peste umăr. Fusese atât de surprinsă să îl vadă pe Prudhoe, că nu

reuşise să observe că unul dintre răpitori stătea în spatele lor. Bruta îi aruncă un zâmbet provocator, de parcă o aştepta să mai facă vreo mişcare. Expresia lui indica clar faptul că abia aştepta momentul când ar fi putut să o rănească din nou.

Ea se aşeză, încercând să gândească printre sentimentele de teroare şi furie. Aproape ajunseseră în teatru, aşa că poate Sammy auzise zgomotul şi ieşise să vadă ce se întâmplă. Era o speranţă slabă, dar era singura pe care o aveau.

— Nu are sens să te zbaţi, draga mea, spuse femeia. Nu ne interesează bunurile stricate. Aruncă o privire spre baronet. Şi zici că asta e virgină?

El ridică din umeri.

— Cred că e destul de posibil, deşi nu poţi fi niciodată cu adevărat sigur până nu verifici.

— Tu să o laşi în pace, strigă atunci Amy. Nu merită nimic din toate astea.

Prudhoe plecă de lângă uşă şi se duse spre dansatoare. Ea se făcu mică în scaunul ei, dar îşi susţinu sfidătoare privirea când el îi luă bărbia în mână.

— Merită exact ceea ce o să primească, ca şi tine de altfel, spuse el. Mulţumită ţie şi prietenilor domnişoarei Kincaid, sunt aproape ruinat. Am să mă răzbun pentru asta. El râse cu un hohot. Şi am să iau şi nişte compensaţii bine-venite. Dublu chiar, ce zici, doamnă Grace?

Femeia părea perplexă, de parcă uitase ceva.

— Poate. O să vedem cât doresc clienţii mei să plătească.

— Cine eşti? întrebă Lia. Şi despre ce Dumnezeu vorbeşti?

Buzele pline ale femeii se despărţiră într-un rânjet înfumurat.

— Eu sunt proprietara acestei mici căsuţe, iar tu şi prietena ta veţi fi distracţia serii.

— Adică… un spectacol de teatru privat? întrebă Lia cu grijă, sperând în van că ghicise bine.

Deşi poate că urma să fie vorba de o situaţie

licenţioasă, era posibil ca ea şi Amy să îşi negocieze libertatea în acest caz.

— Este matroană, Lia, spuse Amy pe un ton sumbru. Iar aici este un bordel.

— Aşa este, spuse Prudhoe. Şi o să vă vindem câştigătorilor licitaţiei.

Lia nu se putu abţine să nu râdă.

— Atunci e clar că glumiţi.

El îşi apropie faţa la câţiva centimetri de a ei.

— O să vă vindem ca pe nişte târfe câştigătorilor licitaţiei şi o să facem nişte bani buni, te asigur.

Stomacul ei se crispă când simţi damful respiraţiei care duhnea a gin şi oroarea pe care ideea i-o crease.

— Eşti mort dacă faci asta, spuse ea, încercând să îşi păstreze calmul. Lord Lendale te va ucide, asta dacă nu cumva alţi bărbaţi din familia mea pun mai întâi mâna pe tine.

— Lendale. Te referi la marchiz? întrebă doamna Grace pe un ton îngrijorat.

Prudhoe se îndreptă.

— N-ai de ce să te îngrijorezi.

— Ba ai multe pentru care să te îngrijorezi, spuse Lia. Se încruntă la doamna Grace. Nu ţi-a spus cine sunt?

Matroana îi aruncă o privire baronului.

— Ai zis că e o actriţă proaspăt venită în oraş. Arătă spre Amy. Iar asta o dansatoare şi o stricată, aşa că nimeni nu se va îngrijora dacă lipseşte.

— Ceea ce este perfect adevărat, spuse Prudhoe printre dinţi.

— Nu sunt actriţă, spuse Lia. Deşi mama mea este. Este Marianne Lester. Sigur ai auzit de ea. Este cea mai populară actriţă din Londra, poate chiar din toată Anglia.

Doamna Grace păli pe sub fardul roşu.

— Care ai zis că e numele tău?

— Lia Kincaid, din familia faimoaselor Kincaid. Atât de faimoasă, încât te asigur că o grămadă de oameni vor remarca faptul că am dispărut.

— Tacă-ţi fleanca! ţipă Prudhoe.

Lia nu-şi putu reţine zâmbetul când întâlni privirea furioasă a baronetului.

— Şi cumva Sir Nathan a uitat să-ţi spună şi că sunt logodnica marchizului de Lendale? Nunta se va ţine spre sfârşitul acestei săptămâni, la casa ducelui de Leverton. Se concentră asupra feţei matroanei care părea că mai are puţin şi leşină de groază. Ducesa de Leverton este verişoara mea, să ştii. Poate ai auzit şi de ea.

În câteva secunde se dezlănţui iadul.

*

Amy o atinse pe Lia pe umăr.

— Cât timp crezi că a trecut?

Lia se mişcă pe podeaua tare, încercând să găsească o poziţie mai confortabilă. Oftând, renunţă şi se folosi de perete ca să se ridice în picioare. Capul îi bubuia, şi corpul o durea, dar era mult mai îngrijorată de starea lui Amy. Târându-le sus în acest dormitor îngrozitor, unul dintre răpitori îi lovise faţa bietei fete de o balustradă, tăindu-i pielea de deasupra sprâncenei. Era incredibil de palidă şi deja vomitase într-una dintre oliţele de noapte pe care Lia le găsise sub pat.

— Nu cred că a trecut o oră, spuse ea.

Lia se strâmbă şi se întinse, încercând să scape de crampele de la muşchii spatelui.

— Domnişoară Lia, stai tu pe scaun! N-ar trebui să stai pe podea.

Lia o împinse uşor înapoi pe scaun.

— Sunt bine. Încearcă să te odihneşti în timp ce eu mă gândesc la o metodă să scăpăm din nebunia asta.

— Mult succes, spuse Amy, aruncând o privire sumbră în jurul camerei.

Lia deja parcursese închisoarea lor de două ori, căutând o armă sau un mijloc de scăpare. În afara patului vechi şi şubred, cu cearşafurile atât de murdare, încât nici Lia, nici Amy nu ar fi stat pe ele, mai era doar un scaun, o masă mică şi veche, un sfeşnic şi oliţa. Lipsa unei ferestre

însemna că nu puteau scăpa decât pe uşă, care era încuiată. Aveau doar isteţimea pe post de armă, şi până în acel moment nu avuseseră noroc nici cu asta, oricum.

— Ce crezi că se întâmplă acolo? întrebă Amy.

Lia se ghemui ca să se uite pe gaura cheii, dar văzu doar semiîntuneric de nepătruns şi un perete soios vizavi de camera lor. Se îndreptă cu un oftat.

— Putem doar să sperăm că doamna Grace încearcă să-l convingă pe Sir Nathan să-şi bage minţile în capul ăla sec.

După ce Lia îi informase pe toţi că este logodnica lui Jack, doamna Grace se lansase într-o tiradă urlată, blestemându-l pe Prudhoe că răpise „lume bună” Evenimentele se succedaseră cu repeziciune ulterior, când matroana îi trântise acestuia vreo două peste urechi, ţipând că o să ajungă la spânzurătoare.

În mijlocul haosului, Lia o trăsese pe Amy în picioare şi încercase să scape. Ajunseseră pe coridor înainte ca paznicul lor să pună mâna pe Amy, aruncând-o direct cu faţa în balustrada scărilor. Lia se aruncase asupra lui, dar celălalt bădăran apăruse din neant şi pusese mâna pe ea. La ordinele matroanei, ea şi Amy fuseseră cărate şi încuiate în camera în care se aflau, fiind ameninţate cu bătaia dacă nu-şi ţineau gura.

Liniştea se lăsase la scurt timp. Oriunde s-ar fi aflat, partea aceasta a clădirii era aparent prea puţin utilizată. Nimeni nu venise, şi nimic nu putea fi auzit prin pereţii zdraveni şi zidurile de cărămidă ale casei. Nu puteau decât să aştepte şi să se roage pentru un miracol.

Amy închise ochii.

— Nu ne vor da drumul.

— Ar fi nebuni să n-o facă, spuse Lia, încercând să pară încrezătoare. Imaginează-ţi ce s-ar întâmpla dacă Sir Dominic ar afla despre asta. Este un magistrat puternic, să ştii. Îi va spânzura pe toţi dacă îndrăznesc să ne rănească.

Când Amy îşi deschise ochii, privirea ei era terifiant de goală.

— Motiv pentru care vor fi nevoiţi să ne ucidă.

Inima Liei tresări.

— Ce?

— Nu mai există cale de întoarcere, domnişoară Lia. De îndată ce doamna Grace a auzit cine eşti, am fost terminate. Chiar dacă Sir Nathan e prea prost să-şi dea seama ce pericol a atras prin răpirea noastră, ea a înţeles. E o nenorocită şi n-a supravieţuit atâţia ani fiind proastă.

— O cunoşti?

Gura lui Amy tremură pentru o clipă înainte de a-şi recăpăta controlul.

— Sora mea a fost cea mai frumoasă şi fericită fată care a existat. Doamna Grace a atras-o în afacerile ei şi a făcut tot ce-a putut să o ţină aici, chiar şi când Nancy a vrut să plece. Se strâmbă. A murit de vărsat acum câţiva ani.

— Îmi pare rău, draga mea, spuse Lia încet.

— De asta am muncit atât de mult să ajung dansatoare. Nu voiam să ajung ca Nancy. Privirea ei se înnegură. Poate că mi-am mai luat câte un amant care să mă protejeze, dar niciodată nu m-aş vinde într-un loc ca ăsta, domnişoară Lia. Aş muri de foame înainte să fac asta.

Lia se aplecă şi îi luă mâinile într-ale sale.

— Nu va trebui să faci asta, promit! O să scăpăm de aici.

Amy se sprijini de spătar cu un oftat trist.

— Nu avem cum, domnişoară. Ştii prea mulţi oameni importanţi şi eşti prea importantă. Lord Lendale şi Sir Dominic ar înnebuni dacă ar afla despre asta. Doamna Grace ştie şi ea asta. Ştie că va ajunge să atârne de o funie.

Lia se aşeză pe podelele dure din lemn, surprinsă de turnura evenimentelor. În sfârşit, avea familia mare şi loială care dorea să o protejeze şi să o apere, iar acest simplu fapt probabil ca urma să o omoare. Nu avea să le mai vadă pe mătuşa Chloe sau pe Gillian vreodată, sau să-l întâlnească pe fratele ei vitreg, care deja îi scrisese Liei o scrisoare iubitoare şi plină de căldură.

Şi Jack. Ar fi dat orice să fie alături de el acum, să aibă ocazia să îi spună că da, se va căsători cu el. Toate obstacolele care păreau de neclintit deveniseră

nesemnificative. Şi el ar fi fost devastat dacă ea ar fi murit, acuzându-se că nu avusese grijă de ea şi că nu fusese acolo când ea avusese nevoie de el.

Lia îşi dorise să dispară din viaţa lui, gândindu-se că aşa era mai bine pentru el. Iar acum era pe punctul de a-şi îndeplini dorinţa, şi ironia situaţiei nu îi dădea pace. Era ca şi cum ar fi fost prinsă la baza unui deal de unde vedea o avalanşă prăvălindu-se către ea.

Deja se simţea îngropată, pieptul ei strângându-se de frică, şi trebuia să se forţeze să respire regulat, o respiraţie urmată de alta.

Amy îşi şterse lacrimile de pe faţă.

— Ceea ce plănuiau pentru noi înainte… ei bine, nu ar fi fost foarte plăcut, dar măcar am fi supravieţuit. Aşa…

Lia stătu în tăcere câteva minute. Acum că se mai liniştise, putea să se gândească.

— Cred că eram deja condamnate la moarte dinainte, de fapt.

— Cum aşa?

— Pentru că Sir Nathan ştia exact cine sunt şi cu cine am legături. Ştia de când ne-a răpit că nu-mi putea permite să supravieţuiesc. Poate că a acţionat impulsiv, dar zarurile au fost aruncate din clipa în care le-a ordonat golanilor lui să mă înhaţe şi pe mine alături de tine.

Amy se ridică din poziţia ei amorţită, furia fiindu-i înlocuită rapid de disperare.

— Nenorocitul ăla degenerat! şuieră ea. Nu putea să mă rănească doar pe mine. A trebuit să te amestece şi pe tine în treaba asta. Ceea ce a însemnat sfârşitul amândurora de îndată ce te-a atins.

— Mă tem că da. După aceea probabil că şi-a dat seama că va fi nevoit să ne ucidă.

Fata lăsă să îi scape un şir de blesteme extrem de licenţioase, culminând cu ameninţarea de a-l linşa pe Prudhoe chiar ea însăşi.

— Sper să reuşeşti, zâmbi Lia larg. Dar nu pot să-mi dau seama de ce ar risca atât de mult idiotul pentru planul ăsta nebunesc. În mod clar, vrea foarte mult să ne vadă

pedepsite.

Amy râse sec.

— Se pare că o să-i şi iasă.

Lia se ridică de pe podea.

— Nu intenţionez să-i uşurez misiunea. Din ce a spus doamna Grace, tu vei fi, ăăă, oferită unui domn care va licita pentru serviciile tale?

— Se ţine o licitaţie. Cineva ca mine, care e mai tânără şi mai proaspătă ca restul fetelor, ar putea aduce o sumă frumuşică.

— Asta este complet revoltător, dar am putea reuşi să întoarcem asta în avantajul nostru.

Amy înclină capul.

— Cum aşa?

— Unii dintre domni te-ar putea recunoaşte, de vreme ce eşti una dintre dansatoarele cele mai cunoscute din Londra, la urma urmei. Vezi dacă te poţi apropia de vreunul dintre ei destul de mult ca să îi ceri ajutorul. Sau măcar să-i spui cumpărătorului tău că eşti captivă împotriva dorinţei tale.

Amy avu din nou o privire sumbră.

— Majorităţii nu le pasă. Au senzaţia că siluirea unei femei e mai incitantă. De asta vin la aşa ceva.

„Doamne!” Ce viaţă incredibil de izolată dusese până atunci.

— Asta e groaznic.

Amy ridică din umeri.

— Bărbaţii sunt groaznici.

— Nu toţi, şi poate vom fi norocoase. O luă pe Amy de mâini şi o ridică de pe scaun. Ştiu că e o şansă mică, dar trebuie să încerci. Fă tot ce poţi ca să comunici cu cineva care pare cât de cât binevoitor. Spune-i să se ducă pe Bow Street şi să aducă un poliţist. Sau roagă-l măcar să te ajute să scapi, în lipsă de altceva.

Amy încuviinţă cu o privire îndoielnică.

— O să fac tot ce pot, domnişoară.

Lia o îmbrăţişă repede.

— Eşti una dintre cele mai curajoase fete pe care le

cunosc, Amy. Poţi face tot ce e nevoie ca să te salvezi.

Când auziră paşi apropiindu-se în grabă pe scări, aruncară o privire spre uşă.

— Ascultă, spuse Lia rapid, dacă ne separăm şi reuşeşti să scapi, trebuie să fugi.

Amy începu să lăcrimeze.

— Nu pot să te las…

— Trebuie. Apoi cheamă ajutoare.

Când cheia se auzi răsucindu-se, se strânseră în braţe una pe alta.

— Promite că ai să faci asta, spuse Lia.

— Fir-ar să fie! Da, domnişoară, promit!

Uşa se deschise, şi cei doi răpitori forţoşi ai lor intrară în cameră, urmaţi de Sir Nathan. Lia decise să înfrunte primejdia.

— Ah, Sir Nathan. Ai decis să ne eliberezi?

Baronul îi zâmbi rece.

— Ba chiar din contră. Doamna Grace insistă să mă ocup de voi. De îndată chiar. Zâmbetul lui deveni un rânjet. Ei bine, nu chiar imediat. Sunt decis să mă distrez înainte să vă dau pe mâinile oamenilor mei pentru eliminare.

— Am să vă văd pe toţi spânzuraţi, spuse Lia, încruntându-se spre baronet şi spre oamenii lui. Sir Dominic Hunter se va îngriji de acest lucru. Şi dacă nu, atunci vărul meu, Griffin Steele, se va ocupa ca acest lucru să fie înfăptuit. De fapt, probabil o să vă taie gâtul chiar el.

Oamenii care o ţineau pe Amy schimbară o privire surprinsă. Lia se temea că îşi forţează norocul, dar în mod clar avusese un impact puternic.

— Eşti verişoara lui Steele? întrebă unul dintre ei.

— Sunt. Şi aş adăuga că ţine foarte mult la mine.

Era absolut convinsă că va fi, odată ce o va întâlni.

— Nimeni n-a zis nimic de nenorocitul de Steele. O să ne scoată maţele ca la peşti. Bătăuşii se uitară la Sir Nathan. Nu ne plăteşti îndeajuns pentru treaba asta.

— Nu aveţi de ce să vă temeţi, spuse Sir Nathan cu nonşalanţă. Mă îndoiesc că ştie cineva că aceste femei au fost răpite, şi sigur nu vor bănui cine a făcut-o.

Lia nu îşi mută privirea de la cei doi bărbaţi.

— Sunteţi dispuşi să vă riscaţi vieţile bazându-vă pe cuvântul lui? Oamenii din teatru probabil că au auzit tot scandalul. Nu m-aş mira să fi ieşit cineva şi să vă fi văzut cum ne târâţi după voi.

— De asta nu v-au sărit în ajutor? întrebă Sir Nathan rânjind.

— Pentru că…

El o plesni atât de tare, încât Lia se împiedică şi se agăţă de un stâlp al patului.

— Las-o în pace, nenorocitule! strigă Amy zbătându-se.

Dar bătăuşii pur şi simplu o scuturară ca pe o funie până ce se linişti, gâfâind, între ei.

Frecându-şi bărbia, Lia îi aruncă o căutătură furioasă lui Prudhoe.

— Vei regreta asta.

— Mă îndoiesc. Baronetul se încruntă spre oamenii săi. Sunteţi perfect în siguranţă. Acum duceţi-o pe Amy jos. Doamna Grace vrea să o pregătească. Îi aruncă bietei fete un rânjet dement. Vei fi vândută celui care licitează cel mai mult, draga mea, şi va face tot ce-şi va dori cu tine. Doamna Grace a strâns un grup foarte interesant astă seară, bărbaţi cu nişte gusturi foarte speciale. Sunt sigură că ţi se va părea… cu adevărat inovator.

— Nu uita ce ţi-am spus, strigă Lia în timp ce oamenii o târau pe Amy, care protesta, din cameră.

Uşa se trânti în urma lor, lăsând-o singură cu cel mai malefic om pe care îl întâlnise. Când încuie uşa şi puse cheia în buzunarul de la jachetă, ea trebui să îşi muşte buza ca să se abţină.

— M-ai ruinat, curvă proastă. Ochii lui Prudhoe ardeau de ură. Tu şi nenorocita aia de familie a ta. Din cauza lor, trebuie să plec din Anglia.

— Nu înţeleg.

— Sunt îndatorat, şi unele dintre datorii simt către diavolul acela, Steele. Vărul tău, adăugă el pufnind. El mi-a cerut să achit toate datoriile. Iar Dominic Hunter mi-a

stricat relaţiile pe alte părţi. Am fost dat afară din cluburile mele, vânat de creditori, iar acum n-am altă opţiune decât să plec pe continent.

În timp ce vorbea, Lia continuă să se apropie încet de partea cealaltă a patului, un plan vag conturându-i-se în minte.

— Asta cu siguranţă nu este vina lui Amy. N-ai niciun motiv să te răzbuni pe ea.

— Dacă ar fi făcut ce i-am cerut, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Un spasm de furie îi contorsionă faţa într-o grimasă urâtă. Asta este numai vina ei, şi sper ca acela care o cumpără s-o rupă în bucăţi.

— Eşti un monstru absolut, spuse ea înfocat. Şi sper că logodnicul meu te va rupe pe tine în bucăţi.

El pufni în timp ce începu să se apropie de partea ei de pat.

— Lendale nu va şti niciodată ce ţi s-a întâmplat. Vei dispărea ca un nor de fum, fiind în curând dată uitării. La urma urmei, eşti doar o stricată, ca şi mama ta.

Lia nu se mai chinui să îi contrazică aserţiunile. Era prea ocupată să se pregătească psihic pentru ceea ce avea să urmeze.

De îndată ce baronetul ocoli marginea patului, se aruncă înspre ea. Lia se feri ca să-l ocolească, dar era surprinzător de iute. Se lovi de ea şi o aruncă în zbor pe pat. Ea nimeri jumătate pe saltea şi jumătate lângă, grăbindu-se să scape. Îi blocă încercările de a o trage pe pat lăsându-şi greutatea să îi tragă pe amândoi pe podea. Spatele Liei intră în contact cu podeaua, lucru care îi trimise o săgeată de durere pe şira spinării.

— Eu n-am o problemă cu asta, spuse Prudhoe pufăind ca un dragon. Merge şi pe podea.

Prinse în pumn în partea din faţă a corsajului ei şi trase. Materialul se rupse cu un zgomot puternic. Când încercă să se arunce peste ea, Lia se strecură parţial sub rama înaltă a patului, forţându-l să se lovească cu partea de jos a corpului.

— Stai nemişcată, fir-ai a dracu’! mârâi el.

Când îşi înfăşură mâna în jurul gâtului ei şi începu să strângă, Lia începu să se zbată frenetic. Erecţia lui o apăsa pe burtă, iar faţa lui era doar la câţiva centimetri de a ei. Respiraţia lui era fierbinte şi duhnea, iar rânjetul lui era un rictus de cruzime.

Întinzându-şi mâna, Lia apucă oliţa. Pipăi marginea şi trase până ce reuşi să prindă mânerul cum trebuie. Când Prudhoe o trase de sub pat şi îi ridică fustele, frica îi dădu o forţă supranaturală. Îi trase cu oala de noapte în cap.

Se auzi un zgomot sec, şi corpul lui se înmuie din cauza şocului. Când îl împinse cu forţă şi îl dădu la o parte, baronetul se rostogoli pe o parte, mormăind şi blestemând.

Trebuia să îşi termine treaba.

— Curvă! Prudhoe se înecă în timp ce încerca să se ridice. O să-ţi iau gâtul!

Cu o forţă plină de energie şi de disperare, se căţără înapoi pe pat, se rostogoli şi căzu de cealaltă parte în fugă. Apucă scaunul şi îl zvârli înapoi spre baronet.

El se ridicase în patru labe în timp ce Lia ridică scaunul sus şi îl prăvăli pe umerii lui. Când căzu la loc pe podea, apucă oliţa grea şi i-o izbi peste ceafă. Se sparse în zeci de bucăţele, îmbăindu-l în voma lui Amy.

Cu un geamăt, el se înmuie şi rămase nemişcat.

Lia se poticni spre spate, apucându-se de stâlpul patului pentru susţinere, încercând să-şi calmeze stomacul revoltat şi inima care îi bătea cu putere. Se ciupi de nas şi trase câteva guri mari de aer pe gură, forţându-şi corpul să se liniştească. Baronetul părea să fie leşinat de-a binelea şi probabil că nu mai prezenta nicio ameninţare, dar ea tot trebuia să scape şi să caute ajutor.

Temătoare, îl împinse cu piciorul, însă el nu reacţionă. Se simţi uşor îngreţoşată la gândul că poate îl ucisese, dar urma să se îngrijoreze de asta mai târziu.

Se pregătea să îl întoarcă şi să îl caute prin buzunare după cheie, când auzi paşi tropăind pe hol.

— Lia, unde eşti?

Vocea lui Jack îi trimise un val de energie prin tot corpul, ca sute de mii de sori.

— Sunt aici, strigă ea, fugind la uşă.

Clanţa zdrăngăni.

— Dă-te înapoi, ordonă el. O să o sparg uşa.

Abia avu timp să se dea din cale înainte ca uşa să zboare din ţâţâni. Jack rămase în cadrul uşii cu jacheta răsucită, lavaliera pe jumătate ruptă şi părul zburlit. Arăta ca un nebun, şi Lia nu văzuse nimic mai minunat toată viaţa ei.

— Jack!

Se aruncă în braţele lui.

El o strânse în braţe atât de tare, încât aproape că o lăsă fără aer. Liei nici că-i păsa. Putea să o strângă ca pe o jucărie de pluş tot restul vieţii, şi nu avea să se plângă vreodată de asta.

— Doamne fereşte, mârâi el. Credeam că am ajuns prea târziu. Se dădu în spate ca s-o cerceteze, având gura strânsă, iar privirea plină de grijă. Eşti bine? Te-a rănit?

Ea reuşi să zâmbească tremurător.

— Sunt puţin învineţită, dar nu a avut timp să mă rănească prea mult.

Jack îi atinse obrazul, apoi îşi duse mâna înspre gâtul ei. Prudhoe probabil că lăsase urme, căci privirea lui Jack se aprinse de furie.

— Unde e? întrebă el cu o voce glacială.

— Pe partea cealaltă a patului.

El se îndepărtă din braţele ei şi se duse înspre pat, oprindu-se brusc în momentul în care Lia ajunse lângă el.

— Tu ai făcut asta? întrebă el, holbându-se la silueta prăbuşită de pe podea.

Ea încuviinţă, având grijă să respire pe gură. Baronetul duhnea incredibil de rău, şi dacă era sinceră, nici ea nu prea mirosea a panseluţe. O parte din conţinutul oalei de noapte aterizase pe fusta ei – un preţ mic pentru siguranţa ei.

— Bună treabă, iubire, spuse Jack cu un început de râs.

Ea se strâmbă.

— Mă tem că l-am omorât.

Jack se aplecă şi îi căută pulsul.

— N-ai tu aşa noroc. Doar l-ai făcut să leşine. Se îndreptă şi îi puse mâinile pe umeri. Eşti sigură că nu te-a rănit?

— Nu în vreun fel care contează, spuse ea, zâmbindu-i printre lacrimi.

Îşi încrucişă braţele pe piept. Acum că tot ce era mai rău trecuse, se simţea ameţită şi uşor nesigură pe picioare. Şi în ciuda a ceea ce tocmai îi spusese, capul începuse să îi bubuie – fără îndoială de la palmele acelea bine ţintite.

— Arăţi ca naiba, spuse el, încruntându-se îngrijorat.

Lia era surprinsă că mai putea încă să râdă.

— Vă foarte mulţumesc, dragă domnule.

El o strânse aproape.

— Credeam că te-am pierdut pentru totdeauna, spuse el cu vocea tremurându-i de emoţie. Să nu-mi mai faci niciodată aşa ceva.

— Am să încerc să nu. Îşi apropie obrazul de lavaliera mototolită. Jack, Amy are probleme, ai adus ajutoare, nu?

— Da. De fapt, cred că tocmai au sosit.

Auziră paşi rapizi pe hol, apoi Gillian intră pe uşă. Nu avea pălărie, dar purta o rochie verde de plimbare foarte stilată, care părea perfect nepotrivită, luând în considerare circumstanţele şi locul.

Avea şi un cuţit în mână.

— Dragă, eşti în regulă? o întrebă verişoara ei, apropiindu-se de Lia.

— Da. Flutură o mână spre cuţitul lui Gillian. Ăla este cumva… sânge?

— Mă tem că da. Verişoara ei ridică din umeri. Unul dintre idioţii de la parter n-a fost foarte cooperant, aşa că am fost nevoită să-i dau o lecţie.

Gillian pufni către baronet, care începea să se mişte, apoi se aplecă şi îşi curăţă nonşalantă lama de jacheta lui înainte de a o ascunde din nou în cizmă.

— Doamne fereşte, murmură Jack, clătinând din cap. Te rog spune-mi că n-ai omorât pe nimeni. Charles va fi foarte furios dacă ai făcut asta. Dacă stau să mă gândesc

bine, va fi furios oricum, de vreme ce ţi-am permis să vii cu mine.

— De parcă ai fi putut să mă opreşti, pufni ea. Îl lovi pe Prudhoe în coaste cu cizma. El răspunse cu un geamăt. Bravo, Jack!

— Din nefericire, nu este fapta mea. Lia este responsabilă de starea deplorabilă în care se găseşte Prudhoe.

— Bună treabă, fetiţo, rânji Gillian. Apoi îl mirosi. Ce miroase aşa? S-a scăpat careva pe el?

— Nu vrei să ştii, spuse Lia, ţinându-se de haina lui Jack cu ambele mâini.

Se simţea din ce în ce mai ameţită, şi o senzaţie foarte stranie o copleşea, de parcă creierul se împingea în vârful craniului, încercând să scape.

Gillian se încruntă.

— Arăţi destul de rău, Lia. O să leşini?

— Nu te prosti, spuse ea, clipind înspre multitudinea de puncte care i se strângeau în faţa ochilor. Nu leşin niciodată.

După care făcu exact acest lucru.

Capitolul 25

— Poftim, eşti gata de culcare, spuse Chloe după ce termină de împletit părul Liei. Mi-ar plăcea totuşi să te vadă un doctor.

Lia se întoarse de la măsuţa de toaletă ca să-i zâmbească mătuşii ei îngrijorate.

— Durerea de cap a dispărut, şi mă simt bine. În plus, mi s-a spus deseori că sunt grea de cap.

— Şi cine mă rog ar fi atât de nepoliticos încât să spună asta?

— În primul rând Jack, alături de bunica, mama…

Chloe chicoti.

— În regulă, înţeleg ce vrei să zici. Dar n-ar fi rău să te

vadă un doctor, doar ca să fim siguri.

O familie care era dispusă să facă orice pentru ea era o binecuvântare pe care Lia nu credea să o aibă vreodată. Cât de ironic că fusese cât pe ce să moară înainte să înţeleagă că era iubită doar pentru felul ei de-a fi, fără judecăţi sau aşteptări, altele în afară de iubirea ei.

— Chiar sunt bine, vă mulţumesc tuturor, spuse ea.

Chloe aruncă o privire spre ceasul de pe policioara şemineului.

— Doamne, este aproape zece. De ce nu te strecori tu în pat, şi eu o să-ţi aduc o ceaşcă de ceai. Asta dacă nu preferi cumva să te culci.

— Aş prefera să-l aştept pe Jack, dacă nu vă deranjează. Nu o să mă pot odihni până ce nu ştiu tot ce s-a întâmplat în seara asta.

— E posibil să treacă ceva timp până ce el şi Dominic se vor întoarce din Bow Street. Aveau destule să-i explice magistratului, sunt sigură.

— Ştiu, am să aştept.

După episodul jenant în care leşinase, Lia îşi revenise în simţiri în timp ce Jack o ducea în braţe de la bordel la trăsura lui Gillian. Deoarece infamul local al doamnei Grace se afla doar la câteva străzi de Covent Garden, poliţiştii deja soseau din Bow Street până ce Jack o urcă în trăsură. Abia reuşise să schimbe două vorbe cu el înainte ca oamenii legii să îl tragă cu ei pentru a lămuri rezultatul acţiunii lor de salvare. Gillian se suise şi ea şi le dusese atât pe Amy, cât şi pe Lia înapoi pe Upper Wimpole Street.

Lia se ridică şi se grăbi către patul cel mare. Tremurând puţin, se băgă repede sub aşternuturile confortabile, proptindu-se de tăblia patului.

— Cum e Amy?

— Doarme, slavă Domnului! Chloe luă un şal moale tricotat din dulap şi îi înfăşură umerii Liei. A fost de acord să o vadă un doctor, biata de ea, dar părea să fie mult mai rău ca tine.

Lia se strâmbă.

— Ce i-au făcut a fost îngrozitor.

— Doctorul i-a dat o pastilă de somn şi i-a spus că va trebui să-şi petreacă următoarele zile în pat, dar se aşteaptă ca ea să se recupereze complet.

— Slavă Domnului! Lia mângâie cearşaful fin cu palma. Niciodată nu mai avea de gând să ignore senzaţia minunată de a te afla în siguranţă în propriul tău pat adorabil şi curat. Dar nu ştiu dacă cineva se poate recupera cu adevărat după o astfel de întâmplare.

Mătuşa ei o luă pe după umeri, şi Lia se relaxă în căldura îmbrăţişării ei, inspirând delicata notă de lămâiţă din parfumul lui Chloe.

— Ştiu, draga mea. Dar Amy e puternică, la fel ca tine. Amândouă sunteţi isteţe şi v-aţi luptat să supravieţuiţi până a sosit ajutorul. Nu pot să-ţi spun cât de uşurată şi de mândră sunt.

Când ajunseseră acasă, Chloe trimisese rapid după un doctor pentru Amy, le încălzise cu două pahare de brandy după care le cufundase în nişte băi fierbinţi. Chloe îi spălase părul Liei, permiţându-i să povestească şovăitor evenimentele serii fără să o întrerupă, ascultând cu o atenţie calmă. Fusese mult mai liniştitor pentru nervii zdruncinaţi ai Liei.

— Mulţumesc, spuse Lia. Şi eu sunt destul de mândră de noi, deşi cred că asta sună tare înfumurat.

Mătuşa sa râse.

— Ai toate motivele să te mândreşti. Din ceea ce mi-a spus Gillian, ai fost o adevărată eroină.

— Dacă poate recunoaşte cineva această trăsătură, aceea este Gillian, rânji Lia. Este prinţesa războinică.

— Aşa este. Spre consternarea perpetuă a soţului său.

— Eu, una, sunt tare recunoscătoare pentru felul ei de a fi.

Conform spuselor lui Amy, Gillian, alături de Jack şi de unul dintre grăjdarii ei avuseseră grijă să scape de doamna Grace şi de bătăuşii ei destul de rapid. Pentru Gillian asta părea ceva obişnuit, dar o făcuse pe Amy să se bâlbâie de admiraţie. La o adică, nu în fiecare zi te salvează o ducesă care poate dezarma un bădăran de două ori cât ea.

— Gillian s-a dus acasă? întrebă Lia.

— Da. A spus că trebuia să-i explice nişte lucruri lui Charles înainte ca el să audă vreo bârfă absurdă, aşa cum i-a zis ea, despre evenimentele din seara asta.

— Mi-aş fi dorit să asist la acea conversaţie.

— Eu nu, spuse Chloe veselă. Acum, crezi că te poţi odihni puţin până ce îţi aduc un ceai?

— O să încerc, dar nu cred că voi reuşi să dorm până ce nu-l văd pe Jack.

Cu fiecare moment care trecea, Lia era şi mai nerăbdătoare să fie cu el. Încă nu ştia cu siguranţă ce se va întâmpla între ei, dar avea nevoie să îi simtă braţele în jurul ei. Şi mai avea nevoie de o şansă ca să-i spună că îl iubeşte. Fie că se căsătoreau, fie nu, niciodată nu avea să mai vadă prezenţa lui în viaţa ei ca pe altceva decât cel mai preţios dar.

Chloe înclină capul.

— Cred că aşteptarea ta s-a încheiat. Se duse spre uşă şi o deschise. Ah, Lord Lendale! Lia te-a aşteptat.

Jack îşi strecură capul pe uşă.

— Bună seara, Lady Hunter. Eşti sigură că nu e prea obosită ca să mă vadă?

— Sigur că nu, spuse Lia. Te rog, intră!

El se îndreptă rapid către pat, evident la fel de nerăbdător să o vadă pe cât era şi ea.

— Cum te simţi, iubito?

Tonul lui aspru – despre care ea ştia că era unul emoţionat – era contrazis de modul blând în care o mângâia pe cap.

— Sunt bine, spuse ea, uitându-se în sus la el şi ştiind că arată ca o prostuţă îndrăgostită.

El îi zâmbi înapoi, dar privirea lui era serioasă şi grija îi săpa linii adânci în jurul gurii.

— Dar nu ştiu ce să zic despre tine, adăugă ea. Pari extenuat.

Jack făcu o grimasă.

— Bow Street este un mediu stresant de fel, şi am avut o grămadă de lucruri de rezolvat.

— Presupun că soţul meu este încă acolo, spuse Chloe cu o resemnare amuzată.

Jack aruncă o privire peste umăr.

— Da. A zis că nu va mai sta mult, dar apoi intenţionează să meargă la casa Carlton. M-a rugat să-ţi transmit să nu-l aştepţi.

Chloe scoase un zgomot exasperat.

— Mereu spune asta.

— Şi tu mereu îl aştepţi, nu? interveni Lia.

— Desigur. Asta fac soţiile. Îi făcu cu ochiul. Aşa cum vei afla şi tu în curând.

Lia îi aruncă o privire lui Jack şi simţi cum se ruşinează.

— Da, păi, o să vedem, spuse ea vag.

El îşi îngustă privirea.

— O să vedem?

Ea se strâmbă la el.

— Trebuie să văd ce face fiul meu, după care îl voi aştepta pe Dominic în biroul lui, spuse Chloe, încercând cu greu să-şi reţină un zâmbet. Sunaţi dacă aveţi nevoie de ceva.

— Aşa o să facem, spuse Lia.

— Şi nu-mi ţine nepoata trează până la orele mici ale dimineţii, Lord Lendale, adăugă Chloe. Are nevoie de odihnă.

— Da doamnă, replică Jack sec.

Când uşa se închise, se uitară în tăcere unul la altul. Inima Liei bubuia de o dorinţă care ştia că va ţine o veşnicie dacă îl părăsea pe Jack. Dar acum că stătea în faţa ei, nu găsea cuvintele potrivite să navigheze printre problemele nerezolvate care încă existau între ei.

— Eşti sigură că eşti în regulă? întrebă el într-un final, luând-o de mână. Doamne, Lia, m-ai speriat în ultimul hal când ai leşinat.

Ea îl strânse de degete.

— A fost prostesc din partea mea. Nici măcar Amy n-a leşinat, şi ea era într-o stare mult mai deplorabilă faţă de mine.

— Poate că te simţeai uşor slăbită de foame, spuse el cu o urmă *de* zâmbet. Perfect de înţeles, de vreme ce ai ratat ceaiul.

Ea îşi reţinu un chicotit.

— Urâciosule! Dar, Jack, eşti sigur că *tu* eşti bine? Arăţi epuizat.

El oftă şi îşi trecu o mână prin părul de la ceafă. Deşi hainele lui erau încă în dezordine, şi le aranjase cum putuse mai bine.

— Sunt în regulă, deşi trebuie să recunosc că să am de-a face cu Prudhoe şi bătăuşii lui, ca să nu o mai pomenesc pe doamna Grace, care a urlat tot drumul până pe Bow Street, mi-a pus răbdarea la încercare. Slavă Domnului că Dominic a apărut ca să se îngrijească de tot.

Lia se dădu mai la o parte şi bătu uşor pe saltea.

— Haide, stai jos şi spune-mi mai multe detalii! N-am nici cea mai vagă idee ce s-a întâmplat după ce m-ai trimis acasă.

— În regulă, dar lasă-mă să-mi scot cizmele astea. Ştii cât de mizer era acel bordel. Şi am văzut mult mai mult din el decât intenţionam.

— Şi eu, spuse ea cu amărăciune.

După ce se luptă cu cizmele, se căţără în pat şi se propti de tăblia patului, întinzându-şi picioarele lungi cu un oftat obosit.

— Urăsc că a trebuit să vezi şi un centimetru din locul ăla îngrozitor. Eu şi poliţiştii am scotocit întreaga clădire, doar ca să ne asigurăm că nu mai erau şi alte femei ţinute acolo împotriva voinţei lor.

— Mă bucur că te-ai gândit la asta. Mai erau altele?

— Nu, slavă Domnului! De fapt, majoritatea damelor au părut chiar deranjate de apariţia noastră, iar clienţii lor şi mai şi. Cu toate astea, am observat că puţine femei erau supărate când au văzut că doamna Grace a fost reţinută. În mod clar nu era plăcută de ăă, angajatele ei.

— Nu mă miră. Este o femeie oribilă.

Când Jack îi puse un braţ pe după umeri, trăgând-o mai aproape, toată agitaţia din interiorul ei se linişti în

sfârşit. În timp ce o ţinea, se simţea de parcă ritmul inimilor lor încetinise şi începuse să bată la unison. Pentru câteva clipe minunate, Lia îşi permise să se odihnească într-un loc al fericirii absolute, de parcă plutea în lumina infinită a soarelui.

Nu voia să revină cu picioarele pe pământ, dar erau prea multe întrebări care îi dădeau ghes şi prea multe decizii ce mai trebuiau luate.

— De ce se duce Sir Dominic la casa Carlton? Pare uşor straniu.

— S-a gândit că ar fi mai bine să îi povestească prinţului regent de întâmplările acestei seri înainte să se ducă vorba despre ele.

Ea se încruntă.

— De ce i-ar păsa prinţului? Sir Nathan este doar un baronet, unul fără prea multă putere, se pare.

El o sărută pe creştet.

— Nu de el, draga mea, ci de tine. Tu eşti fiica unui duce regal, şi atât ducele de York, cât şi regentul vor dori cu siguranţă să afle mai multe despre întâmplările nefericite ale aceste seri.

Ea se răsuci în braţele lui pentru a se uita la el.

— Asta nu pare foarte verosimil. Tata nici măcar nu m-a întâlnit până acum.

Se simţea ciudat să folosească acel termen.

— Asta nu înseamnă că nu este interesat de bunăstarea ta.

— Jack, nicicând în viaţa mea n-a dat vreun semnal cum că ar fi interesat, şi nici mamei nu i-a dat vreun ban ori vreun ajutor după ce aventura lor s-a încheiat.

— Presupun că asta se va schimba în curând, mulţumită fratelui tău vitreg, care este destul de apropiat de duce. Căpitanul Endicott este foarte preocupat de bunăstarea ta şi i-a scris ducelui de York despre tine. Jack zâmbi. Sunt sigur că Sir Dominic va avea ceva de spus şi despre asta, de vreme ce este un membru al cercului de apropiaţi ai ducelui. Să nu fii surprinsă dacă tatăl tău de sânge albastru se va interesa brusc de tine, mai ales după

această seară.

Aparent, făcea rost de numeroşi membri de familie. Avea nevoie de ceva timp ca să se obişnuiască, dar se simţea minunat.

— Mai bine mai târziu decât niciodată, presupun.

El o strânse din nou în braţe.

— Nu că ar conta foarte mult, de vreme ce eu o să am grijă de tine de-acum încolo.

— Jack, în legătură cu asta…

— Deşi este evident că te descurci să-ţi porţi şi singură de grijă, spuse el, pe un ton uşor nemulţumit. Eram hotărât să-l pun la pământ, eu, cavalerul tău în armură strălucitoare, doar ca să descopăr că ai scăpat de nemernic cu uşurinţă.

Ea îl bătu uşor pe piept.

— Tu vei fi întotdeauna cavalerul meu în armură strălucitoare. Şi nu-ţi pot spune ce fericită am fost să te văd când ai intrat prin uşa aceea. Trebuie să recunosc că am fost uluită totuşi. De unde ai ştiut că eram acolo?

— Micul tău prieten Sammy ţi-a auzit strigătele de pe alee. S-a repezit la ţanc ca să vadă cum eraţi luate pe sus în trăsura lui Prudhoe. V-a urmărit cu mult curaj şi a reuşit să nu scape trăsura din vedere, slavă Domnului!

— Este un micuţ foarte isteţ şi rapid.

Şi Lia nu va putea niciodată să-i fie suficient de recunoscătoare pentru curaj.

— Este, şi va fi răsplătit regeşte, te asigur.

— Aşadar, ne-a urmărit la bordel. Apoi ce-a făcut?

— Ştia unde locuiai, aşa că a venit aici. A dat dovadă de o mare prezenţă de spirit, şi acum bănuiesc că Sir Dominic îl va lua pe băiat sub aripa lui. Sammy merită un viitor mai bun decât să stea la uşa din spate a unui teatru.

— Ah, deci de asta era Gillian cu tine. Plănuiserăm să ne întâlnim aici la ceai.

— Da. De fapt, verişoara ta dorise să dea buzna numai cu ajutorul grăjdarului ei. Din fericire, mătuşa ta a reuşit să o reţină până ce a reuşit să trimită după mine. A durat puţin mai mult să dăm de Dominic totuşi, şi am decis

să nu-l aşteptăm. Slavă Domnului, adăugă el cu un murmur, strângând-o uşor.

Ea îşi împreună braţele în jurul taliei lui şi îl îmbrăţişă înapoi.

— Da, biata Amy era într-o stare deplorabilă. Dacă aţi mai fi întârziat mult, nu ştiu ce s-ar fi întâmplat.

— Da, a trebuit să ne grăbim. Lady Hunter a trimis vorbă în Bow Street, dar eu a trebuit să mă asigur că dispuneam de suficienţi oameni pentru ce aveam nevoie, de vreme ce nu ştiam cu ce urma să ne confruntăm. Charles m-ar fi ucis dacă ceva s-ar fi întâmplat cu Gillian. Clătină din cap. A fost destul de enervată de grija mea exagerată, aşa cum îi spunea ea. De parcă eu nu voiam să intru primul, fluturând pistoalele.

— Sau fluturând cuţitele, după caz. Ce persoană incredibilă este!

— Nu-i spune asta. Doar o s-o încurajezi.

Lia nu se putu abţine să nu râdă.

— Am toate intenţiile să o urmez pas cu pas de acum încolo. A fost cu adevărat o inspiraţie. La fel ca tine, adăugă ea în timp ce el ridica sardonic o sprânceană.

— Entuziasmul tău mă copleşeşte, draga mea, spuse el.

Ea îl lovi în coaste.

— Nu te prosti! Ai fost absolut splendid. Nu mai aveai nevoie decât de un cal alb, şi imaginea eroică ar fi fost completă.

— Tu ai fost adevărata eroină, Lia. Ţi-ai păstrat calmul în nişte circumstanţe absolut îngrozitoare şi ai reuşit să te salvezi. Eu şi Gillian doar am curăţat după tine. Îi cuprinse obrazul, privirea fiindu-i blândă şi plină de emoţie. Încep să cred că n-ai nevoie de mine deloc. Nu-mi place asta foarte mult, ceea ce mă face să par un înfumurat nesuferit, adăugă el zâmbind larg.

Lauda lui îi aduse lacrimi în ochi.

— Jack, întotdeauna vei fi eroul meu. Gândeşte-te doar la toate situaţiile când m-ai salvat de-a lungul anilor.

— Ca atunci când ai căzut în iaz şi eu te-am pescuit?

— Tu m-ai tras în iaz, dacă îmi amintesc bine, protestă ea. După ce te-am împins *eu.*

— Ah, da. Ei bine, ce zici atunci de data când ai călcat pe un cuib de viespi şi eu te-am cărat în siguranţă?

— De fapt, tu ai călcat pe el, deşi trebuie să recunosc că m-ai dus la loc sigur. Dar aveam doar cinci ani la momentul respectiv. Nu puteam fugi la fel de repede ca tine.

El oftă cu dramatism şi o strânse iar în braţe.

— În mod evident, mai am de lucrat la treaba asta cu eroismul.

— Poate Gillian ar putea să-ţi dea nişte lecţii.

— Ce idee îngrozitoare!

Ea chicoti, apoi deveni brusc serioasă.

— Jack, ce se va întâmpla cu Prudhoe şi cu ceilalţi?

— Asta depinde magistrat şi de curtea de justiţie, desigur, dar e posibil să fie toţi spânzuraţi, spuse el pe un ton sumbru. Numai Dumnezeu ştie că o merită.

Ea nu se putu abţine să nu se crispeze puţin. Pe cât de mult Prudhoe, oamenii lui şi doamna Grace îşi meritau soarta, detesta faptul că riscau să moară din cauza ei.

— Nu e vina ta, draga mea, spuse el cu blândeţe. Numai ei sunt responsabili de acţiunile lor.

Ea oftă tremurător. Desigur că el ştia la ce se gândeşte – întotdeauna ştiuse.

— Numai dacă nu m-aş fi dus la balul acela prostesc. Ala a declanşat totul.

Jack îi ridică bărbia, făcând-o să se uite la el.

— Şi ce s-ar fi întâmplat cu biata Amy dacă nu te-ai fi dus? Ai salvat-o şi pe ea în seara aceea, mai ştii?

Ea clipi, surprinsă de răspunsul lui. Fusese atât de nervos pe ea în seara aceea, iar acum o lăuda că se dusese.

— Nu că îmi doresc să-ţi faci un obicei din asta, adăugă el. Să fim lămuriţi.

— Da, milord, spuse ea supusă, lipindu-se iar de pieptul lui.

Pufnetul lui îi arătă cam cât de mult îi credea el

atitudinea umilă.

— Renunţi la ideea aceea, nu? întrebă el câteva momente mai târziu, plin de îndoieli. Toate aberaţiile cu curtezana. Ştii că nu e o viaţă demnă de tine.

Ea oftă.

— Nu e o viaţă demnă de majoritatea femeilor, Jack. Am ajuns să urăsc întreaga afacere nenorocită. Nicio femeie n-ar trebui să se vândă ca să supravieţuiască. Este dezgustător şi extraordinar de trist.

El oftă cu greutate.

— Sunt perfect de acord. Şi sunt incredibil de mulţumit că nu trebuie să-mi petrec tot restul vieţii speriind posibili protectori şi scoţându-te pe tine din bucluc. Asta ar fi tare obositor pentru amândoi.

— Jack, ceea ce mi-ar plăcea să fac e să ajut multe dintre aceste femei nefericite, poate s-o ajut pe mătuşa Chloe cu munca sa.

— Nu e nevoie să stai la Londra ca să faci asta. Trebuie să existe astfel de organizaţii şi în Yorkshire, care ar fi încântate să aibă susţinerea marchizei de Lendale. Iar dacă nu, poţi face tu una.

Lia îşi ascunse faţa în lavaliera lui.

— În legătură cu asta, spuse ea cu o voce înfundată.

Corpul lui puternic se încordă sub ea.

— În legătură cu ce, cu mariajul nostru iminent? Pentru că n-am să dezbat asta, Lia. O să ne căsătorim, şi cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Ea se ridică şi încercă să se tragă din braţele lui, dar el refuză să îi dea drumul. În schimb, îi apucă bărbia şi îi şterse buzele cu un sărut care se transformă în curând din blând în provocator, plin de căldură şi de promisiuni ascunse. Ea oftă şi îi cuprinse încheieturile puternice, apreciindu-i vigoarea limbii cu o nerăbdare pe care nu şi-o mai refuza. Prea curând, el se retrase pentru a-i urmări linia obrazului cu buzele. Lia nu-şi putu reţine un tremur de plăcere.

— Draga mea, murmură el printre sărutări. Aproape te-am pierdut în seara asta. Jur că ăsta ar fi fost sfârşitul

meu!

Ea se retrase fără tragere de inimă din sărutările lui şi îi studie faţa. Privirea lui întunecată ardea înfometată, trimiţându-i un val de plăcere prin tot corpul.

— Mă iubeşti, Jack? şopti ea.

Zâmbetul lui strâmb era adorabil.

— Nu pot să cred că mai trebuie să întrebi. Draga mea, nu înţelegi câtă nevoie am de tine? Eşti totul pentru mine.

— Spui asta acum, dar…

El o prinse cu fermitate de umeri, uitându-se la ea cu o intensitate ce o făcea să tremure.

— O voi spune *întotdeauna.* Lia Kincaid, te iubesc mai mult decât pe oricine de pe pământul ăsta lăsat de Dumnezeu! Vreau să mă însor cu tine. Acum e suficient de clar?

Bucuria se desfăcu în inima ei ca nişte fire colorate de mătase.

— Da, mulţumesc, şi eu te iubesc. Dar…

— Niciun dar. Ne vom căsători.

— Ei bine, poate… Se încruntă uşor, şi el la rândul lui se încruntă spre ea. Ei bine da, dar poate nu chiar imediat.

Expresia lui se lumină.

— Ah, doreşti o ceremonie la Stonefell? Îi zâmbi cu blândeţe. Vrei o nuntă ca la carte, cu Rebecca şi cu restul familiei tale. Desigur că ar trebui să te bucuri de aşa ceva, iar eu sunt o brută că am sugerat altceva.

— Nu, cred că am nevoie de mai mult de-atât. Mai exact, tu ai nevoie de mai mult de-atât.

— Ce naiba vrea să însemne asta?

Lia se trase din îmbrăţişarea lui, iar el o lăsă fără tragere de inimă, îşi încrucişă picioarele pentru a se aşeza turceşte, cu faţa la el.

— Înseamnă că ar trebui să-mi vizitez fratele vitreg şi pe soţia lui la Viena înainte de a lua vreo decizie finală. Căpitanul Endicott a spus clar că nu l-ar deranja să stau măcar trei sau patru luni. Cred că este o idee excelentă.

Jack îşi încrucişă braţele la piept, părând atât de

bosumflat că ea era tentată să râdă – dacă nu ar fi început să plângă mai întâi. Îl iubea atât de mult că o durea inima. Să-l părăsească pentru câteva luni era o idee îngrozitoare. Dacă se hotăra că nu voia să se însoare cu ea până la urmă? De dragul lui însă, trebuia să îşi asume acest risc.

— Cred că este o idee îngrozitoare, spuse el.

— Aceasta este o decizie crucială, Jack, şi ai nevoie de timp ca să te gândeşti la ea fără mine în faţa ta, făcându-te să te simţi vinovat.

El îşi dădu ochii peste cap.

— Nu mă faci să mă simt vinovat.

— Jack, tu te simţi vinovat pentru orice.

Era pe punctul de a nega când ea îşi ridică sprâncenele, făcându-l să izbucnească într-un râs dezaprobator.

— Foarte bine, sunt relativ de acord cu argumentul tău. Dar tot ne vom căsători, din pricină că te iubesc şi vreau să fiu cu tine, nu pentru că mă simt vinovat. Asta e o aberaţie.

— Sigur că te simţi vinovat. Te simţi obligat să te căsătoreşti cu mine pentru că mi-ai răpit virtutea oarecum pripit.

— N-am răpit-o şi nici nu m-am pripit. Am luat-o fiind perfect conştient de ceea ce fac. Îi zâmbi înfumurat. Era parte din planul meu.

— Ba nu! exclamă ea.

El dădu din mână.

— Ei bine, poate nu chiar pe moment, dar cu siguranţă este acum.

— Jack, asta e ridicol.

— Glumesc, iubito. Crede-mă când îţi spun că n-aş fi pus niciodată mâna pe tine dacă m-aş fi îndoit de deciziile mele. Îi zâmbi cu amărăciune. Mai ales luând în considerare consecinţele acţiunilor mele. Sunt perfect conştient de provocările care ne aşteaptă, ceea ce te-ar putea convinge de seriozitatea intenţiilor mele. Aceasta nu este o decizie pasageră sau negândită din partea mea, Lia. O iau în deplinătatea facultăţilor mintale. Şi, adăugă el încet, este

una luată cu multă bucurie şi recunoştinţă.

— Oh, şopti ea, apăsându-şi mâna pe piept. Asta este… chiar drăguţ.

Când punea astfel problema, nu era greu să îi urmăreşti logica.

— Şi pentru că sunt un bărbat atât de înţelept, spuse el, înţeleg şi că am nevoie de ajutorul tău. Nimeni nu cunoaşte Stonefell mai bine ca tine. Dacă nu te măriţi cu mine, cu siguranţă o să fac numai tâmpenii.

Lia fu nevoită să zâmbească.

— Ei haide, asta e o prostie. Dar ce vei face cu situaţia de la Stonefell? Trebuie să faci rost de bani de undeva.

— Acolo intervine familia ta. Sir Dominic şi Charles insistă destul de mult să investească în exploatarea minieră şi sunt convinşi că pot atrage şi alţi investitori. Şi crezi sau nu, Lindsey are nişte veşti bune în legătură cu recolta din toamna asta.

— Astea sunt veşti foarte bune, dar ajunge?

— Va ajunge de îndată ce vând conacul din Bedford Square.

Lia aproape căzu din pat.

— Jack, nu, nu poţi face asta.

El ridică o sprânceană.

— Şi de ce nu?

— Pentru că aparţine moştenirii familiei tale, de asta. În plus, mama ta va urî asta – mă va urî pe mine. Şi nu are nevoie şi de alte motive în plus, adăugă ea posomorâtă.

El se aplecă şi îi sărută vârful nasului.

— Mă gândeam să-l vând încă de dinainte să descopăr că vreau să mă căsătoresc cu tine. Sincer, draga mea, nu sunt ataşat deloc de el şi e pur şi simplu prea scump şi prea mare.

— Dar mama ta unde va locui? Unde vei locui tu când vei veni la Londra?

— Vrei să spui unde *vom* locui? Legat de asta, mă gândeam să cumpăr una dintre noile case din Cadogan Square. Mama mea va fi fericită ca o ciocârlie într-o nouă

casă stilată, te asigur. Cât despre noi, ne vom petrece majoritatea timpului la Stonefell.

— Jack, mama ta nu va fi nicicând de acord cu asta.

El o luă de mâini, strângându-le între palmele sale calde.

— Ştiu că nu va fi fericită, dar asta e alegerea ei, Lia. Nu-mi pot trăi viaţa pentru ea. Trebuie să o trăiesc pentru mine însumi.

Ea îşi muşcă buza, dorind să creadă că au o şansă.

— Eşti sigur?

El încuviinţă.

— Fără niciun dubiu.

— Stonefell n-a fost niciodată visul tău, spuse ea. Poţi să te bucuri de o viaţă atât de liniştită?

— Lia, visurile se schimbă. Noul meu vis eşti tu. Eşti cea mai blândă şi mai dulce persoană pe care o cunosc. Cum să nu vreau să-mi petrec viaţa alături de tine?

Ea îi strânse mâna, reţinându-şi lacrimile.

— Mulţumesc, dar mă tem că ceilalţi nu mă văd în aceeaşi lumină.

— Atunci nu vreau să am nimic de-a face cu ei. Acum, draga mea, n-a mai rămas decât să-ţi înfrunţi tu propriile temeri. Crezi că poţi face asta?

Ea se pierdu în privirea lui iubitoare şi ştiu că avea dreptate. Se temuse aproape toată viaţa, speriată că va pierde micul cerc de oameni pe care îi iubea şi locul căruia îi spunea casă. Şi totuşi, petrecuse săptămâni bune încercând să îndepărteze toate aceste lucruri, să-l îndepărteze pe el, pentru că avea senzaţia că ar fi mai bine pentru el. Dar asta era o decizie pe care Jack trebuia să o ia singur, şi aparent reuşise deja asta.

— Ei bine, se pare că ai decis deja totul pe placul tuturor, Lord Lendale, spuse ea, emoţia înăsprindu-i vocea.

Un zâmbet lent şi masculin îi ridică colţurile gurii.

— Aşa este, deşi aş vrea să mai menţionez ceva.

— Şi anume?

O prinse de talie şi o ridică în poală. Ea icni simţindu-i mădularul cum o apăsa pe fund.

— Am de asemenea o dorinţă de nestăvilit pentru trupul tău delicios, spuse el pe un ton răguşit ce o făcu să se cutremure. Şi dacă nu te voi avea în patul meu prea curând, fără îndoială o să-mi iau câmpii.

— Vai de mine, asta ar fi tare neplăcut, spuse ea pe o voce pierdută.

El se aplecă până ce gura lui era la câţiva centimetri de a ei.

— Te iubesc, Lia Kincaid, murmură el. Din toată inima. Ne vom căsători, şi nu accept niciun refuz.

Gâtul Liei era atât de încordat, încât nu putu decât să încuviinţeze dând din cap. Dar pentru prima oară, era mai mult decât fericită să îl lase să aibă ultimul cuvânt.

Epilog

Conacul Stonefell
Crăcim, 1816

— Milady, ar trebui să mă lăsaţi pe mine să car tava de ceai, spuse majordomul pe un ton dezaprobator în timp ce se grăbea să îi iasă în cale. Este prea grea pentru dumneavoastră.

Lia se opri în uşa bibliotecii.

— Richard, am cărat tăvi de ceai prin conac ani buni. Nu te-a deranjat până acum.

— Asta era *înainte* să fiţi doamna casei. Un licăr îi sclipi în privire. Cel puţin, oficial.

— Tot mi se pare straniu, să fiu sinceră. De fiecare dată când un servitor îmi spune milady, sunt tentată să mă uit în spate.

— Vă descurcaţi minunat, doamnă. Şi toţi servitorii sunt în asentimentul meu, ţin să adaug.

— Mai ales înainte de ziua cadourilor, îmi imaginez, glumi Lia.

Adunase o grămadă de cadouri şi de mici punguţe cu

mărunţiş pe care urma să le împartă slujitorilor în dimineaţa următoare.

— Mai ales atunci.

Ea zâmbi.

— Foarte bine, Richard, asta este tot pentru seara asta.

— Foarte bine, milady, spuse el, întinzând mâna către clanţă.

— Presupun că n-ar trebui să-ţi mai spun Richard de-acum, nu? Tot uit.

La întoarcerea lor la Stonefell, Jack îl încurajase pe bătrânul majordom să se pensioneze. Debbins nu o plăcuse niciodată pe Lia şi fusese mult mai fericit să se pensioneze decât să sufere insulta de a sluji o Kincaid drept doamnă a casei. Jack îl înlocuise cu Richard, şeful valeţilor şi vechiul ei prieten. Era una dintre multele schimbări, mari şi mici, pe care soţul ei le făcuse ca să-i asigure confortul.

— Lady Lendale, îmi puteţi spune cum doriţi. Zâmbi uşor. Doar că nu de faţă cu ceilalţi servitori.

Ea râse.

— Mulţumesc, domnule Betley. Noapte bună şi Crăciun fericit!

Richard deschise uşa.

— Crăciun fericit, milady!

Lia începu să meargă prin camera spaţioasă. Tava cu ceai era într-adevăr grea, şi ar fi deranjat-o să o verse pe noul şi minunatul covor care tocmai fusese pus cu o săptămână în urmă.

— Haide, lasă-mă să te ajut, spuse Jack, ieşind din spatele biroului ca să o uşureze de povară. De ce n-ai lăsat servitorii să o aducă?

— Betley voia, însă nu am ţinut să-l deranjez, iar ceilalţi sunt jos, se bucură de o mică petrecere de sărbători. Au muncit atât de mult ca să pregătească pentru Crăciun conacul.

El puse tava pe birou.

— Draga mea, le vei răni sentimentele dacă nu le vei cere ajutorul. Ei vor să te ajute.

Lia îşi îndreptă fustele în timp ce se aşeză în fotoliul mare de piele din faţa biroului lui.

— Servitorii m-au ajutat foarte mult, deci nu este nevoie să te îngrijorezi.

Încă de la întoarcerea lor din octombrie ca soţ şi soţie, servitorii fuseseră binevoitori şi de ajutor. Fermierii arendaşi părură şi ei mulţumiţi să o vadă pe Lia în noul rol, precum şi majoritatea negustorilor din sat. Desigur, erau şi câteva obstacole. Unii dintre nobilii locali erau scandalizaţi de moarte că Jack o alesese pe ea şi nu pe una dintre fiicele lor. Jack privea cu foarte multă dezaprobare pe oricine avea curajul să o înfrunte, ceea ce o îndemnă să-i sugereze să îi ignore mai bine decât să se certe la cuţite cu ei. La o adică, nu-şi puteau petrece tot restul vieţii insultându-şi vecinii – era pur şi simplu mult prea obositor.

— Servitorii te respectă, spuse el. Ştiu cât de mult ţii la Stonefell şi câtă grijă ai de locuitorii de aici.

— Cum aş putea să nu-l iubesc? E casa mea.

— Mă bucur că ai înţeles asta în sfârşit, spuse el ironic în timp ce îi întindea o ceaşcă de ceai.

— Întotdeauna am ştiut asta. Doar că nu consideram că e locul adecvat pentru prezenţa mea, de dragul tău, cât şi de al meu.

El se aşeză pe marginea biroului, studiind-o.

— Te afli exact unde ar trebui să fii.

Lia îi zâmbi peste marginea ceştii de ceai.

— Oriunde eşti tu este locul unde ar trebui să fiu.

— Atunci suntem perfect de acord, rânji el.

— Ca de obicei.

— Am să-ţi amintesc asta data viitoare când ne contrazicem.

Lia se prefăcu surprinsă.

— Milord, când ne contrazicem noi?

El pufni, luând-o în derâdere. Ascunzându-şi un zâmbet, Lia făcu un semn cu capul înspre corespondenţa de pe biroul lui.

— Ai primit o scrisoare de la mama ta, nu? Se simte bine?

— Cred că este în elementul ei. A fost o idee genială din partea lui Gillian s-o invite la reuniunea din Wiltshire a familiei Leverton, Crăciunul acesta. Se pare că mama şi ducesa văduvă sunt prietene la cataramă, şi mama este cu adevărat impresionată de firea distinsă a oaspeţilor.

Lia îşi puse ceaşca de ceai pe birou.

— A fost chiar foarte generos din partea lui Gillian s-o invite, având în vedere că ea şi mama ta nu sunt tocmai prietene.

— Am sentimentul că Gillian va reuşi să o convingă pe mama să accepte noua noastră situaţie până la sfârşitul vizitei sale, spuse Jack. Verişoara ta este o forţă a naturii atunci când îşi pune ceva în minte.

Aşa cum bănuise, Lady John fusese înfuriată de vestea căsătoriei lui Jack cu Lia, şi o discuţie aprinsă se încinsese între ei. Din fericire, Lady Anne intervenise, sărind în apărarea Liei. Dominic şi Leverton îşi arătaseră şi ei susţinerea prin vizita pe care i-o făcuseră lui Lady John ca să o anunţe că vor ajuta familia Lendale şi vor participa la construirea viitorului moşiei Stonefell.

La fel de important, Lia reuşise să o convingă pe mama ei să-i trimită o scrisoare cu scuze lui Lady John, exprimându-şi regretul pentru insultele din trecut şi pentru comportamentul inadecvat. Desigur, Lia fusese nevoită să stea pe capul mamei sale, şi mai că nu scrisese ea scrisoarea. Lady John nu recunoscuse niciodată faptul că o primise, dar îi mărturisise fără tragere de inimă lui Jack că, precum o bună creştină, presupunea că era cazul să ierte o femeie atât de nefericită şi de decăzută.

Pentru moment, nu puteau avea aşteptări prea mari din partea mamei lui Jack. Lady John nu participase la mica lor nuntă de la casa Leverton şi nici nu îi scrisese încă Liei o scrisoare pentru a-i ura bun venit în familie. Jack era enervat, dar Lia îi sugerase să aibă răbdare. Excelenţa Sa trecuse prin prea multă durere şi îşi făcuse prea multă inimă rea ca să dea dovadă de o generozitate atât de mare dintr-odată.

— Mă bucur doar că tu şi mama ta vorbiţi unul cu

altul, spuse ea. Eram îngrozită de ideea că nu te va ierta niciodată.

— N-ai de ce să te îngrijorezi, iubito. Mă iubeşte şi va ajunge să te iubească şi pe tine.

Lia se îndoia de asta, dar ar fi fost mulţumită dacă Lady John ar fi dorit să viziteze Stonefell măcar în viitorul apropiat.

— Sper că nu te deranjează Crăciunul acesta atât de liniştit, spuse ea. Ştiu că-ţi lipsesc familia şi prietenii.

— Prostii! Aici vreau acum să fiu. În plus, familia ta ne-a vizitat.

Ea zâmbi.

— Da, este splendid că Dominic şi Chloe au putut să petreacă sărbătorile cu noi. Mi-a lipsit şi micuţul Dom.

— Mie nu, spuse Jack ironic.

Când ea îl lovi peste genunchi, el râse.

— Glumesc. E un mic poznaş tare simpatic.

— E un drăguţ, deşi îmi pare tare rău că s-a scăpat taman pe noua ta haină. Dacă te consolează cu ceva, mi-a făcut şi mie acelaşi lucru azi-dimineaţă.

Lăsând aceste incidente nefericite la o parte, fuseseră nişte sărbători cu adevărat plăcute în compania familiei Hunter. Şi pentru prima oară în viaţă, bunica Liei avusese posibilitatea să petreacă Crăciunul la Stonefell. Buni devenise puţin nostalgică, încă fundu-i dor de unchiul Arthur, dar era şi foarte mândră să vadă cum Lia organizează festivităţile în noul ei rol de marchiză de Lendale.

— Micuţul Dom seamănă cu un marinar beţiv la vârsta asta, nu? întrebă Jack. Valetul meu s-a îmbolnăvit brusc când a văzut ce pagube face cel mic.

— Acum doar te prosteşti.

— Aşa este. Făcu un semn cu capul spre uşă. S-a culcat toată lumea?

— Cred că da. Dominic a dus-o pe buni înapoi acasă, iar Chloe s-a retras acum o jumătate de oră.

— Foarte bine, pentru că mai am un cadou. Voiam să fim singuri când ţi-l dădeam.

— Jack, n-ar trebui să cheltuieşti atâta pe mine, protestă ea. Deja mi-ai dat prea mult.

Cadourile lui includeau nişte cizme elegante de călărie, mănuşi de piele extraordinar de moi, un manşon de blană şi câteva cărţi. Arareori trecea o săptămână în care soţul ei să nu îi facă un cadou, în general lucruri mici şi personale, precum un nou gherghef sau dulciuri de la mica cofetărie locală. Spunea că recupera toţi anii în care nu putuse să o răsfeţe.

— Nu e adevărat, dar oricum, meriţi să fii răsfăţată, spuse el, întrerupându-i protestele cu un sărut. Ani buni ai avut grijă numai de alţii. Acum este momentul să am eu grijă de tine.

Luă o mică punguţă de catifea care se afla pe biroul lui, o deschise şi răsturnă o brăţară delicată de aur în palmă. Când îi luă încheietura pentru a-i prinde brăţara, Lia văzu că avea un medalion prins de lanţ.

— Este aceea cumva… Gâtul i se strânse de lacrimi.

— Crăciun fericit, draga mea, spuse el, aplecându-se să îi dea un sărut lung şi senzual. Mulţumesc că m-ai adus în siguranţă acasă.

— Oh, Jack, şopti ea. Este moneda romană pe care ţi-am dat-o eu de Crăciun înainte de plecarea ta în război.

Moneda fusese şlefuită până strălucea, după care fusese montată în filigran de aur. Era elegantă şi frumoasă, şi cel mai minunat dar pe care îl primise vreodată.

— Nu ştiam că încă o mai ai, spuse ea.

— Am purtat-o cu mine tot războiul. A fost talismanul meu norocos.

— Dar dacă ţi-a adus noroc, eşti sigur că nu vrei să o păstrezi?

— Sunt sigur, spuse el cu blândeţe, mângâind-o pe obraz. Tu eşti talismanul meu norocos, Lia. N-am nevoie de altceva.

— O să mă faci să plâng, şi deja am dat apă la şoareci astăzi.

Fusese o zi atât de frumoasă şi de emoţionantă, primul ei Crăciun la Stonefell, iar ea simţise lacrimile

strecurându-i-se pe sub gene de mai multe ori.

— Aşa ceva e inacceptabil, spuse el ridicând-o în picioare. Propun să te duc în pat, unde îţi pot oferi un mijloc de distragere – foarte mare şi puternic.

Ea chicoti la gluma lui îngrozitoare.

— Foarte bine, dar te deranjează dacă ieşim pe terasă câteva minute? Aş vrea să mă uit puţin la stele înainte de a ne culca.

— E frig afară, spuse el, uşor uimit de cererea ei.

— Ştiu, dar am mai fost o dată, îţi aminteşti? În noaptea în care ţi-am dat moneda, am stat pe terasă şi am ascultat colinde.

Era noaptea în care îşi pusese o dorinţă când văzuse o stea căzătoare, sperând să se afle aici într-o zi cu Jack, liberi şi plini de iubire.

— Îmi amintesc, spuse el. Nu sunt colinde în seara asta, dar tot ne putem uita la stele.

O conduse la uşile franţuzeşti, trăgând o pătură de pe un scaun din drumul lor. Păşiră într-o noapte cu un cer limpede, luminat de milioane de stele, giuvaierurile universului împrăştiate pe cerul indigo. Jack folosi pătura drept învelitoare pentru ei, trăgând-o pe Lia la adăpostul braţelor lui. Aerul era suficient de rece încât să îi gâdile plămânii, dar trupul lui mare îi oferea căldură şi siguranţă.

Lia se uită în sus spre arcul celest sclipitor, îmbătându-se cu beatitudinea momentului.

— Mi-a lipsit asta când eram la Londra. În majoritatea nopţilor abia se vedea luna, de stele nici nu mai vorbesc.

Pentru câteva clipe se uitară în sus, ascultând muzica sferelor.

— De vreme ce depănăm amintiri, am o întrebare pe care intenţionam să ţi-o pun, spuse Jack.

Se întoarse cu faţa la el, plăcându-i senzaţia mădularului lui erect pe burta ei. Când el gemu uşor, Lia nu se putu abţine să nu rânjească pişicher.

— Şi care ar fi această întrebare, milord?

— Este despre ideea aceea dementă a ta de a deveni curtezană.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Nu părea atât de nebunească în acel moment. Dar lăsând asta la o parte, ce voiai să ştii?

— Mi-ai dat trei săptămâni să decid dacă să devin amantul tău sau să te ajut să-ţi găseşti un protector, ţii minte? Mi-ai spus că era un număr frumos, rotund, dar cred că era mai mult de-atât.

Ea îşi ascunse faţa în pieptul lui.

— Da, era, spuse ea. Dar vei spune că era o prostie.

El îi ridică bărbia.

— Promit să nu te tachinez.

— Ai face bine să nu, altfel vei dormi pe fotoliul din garderoba mea.

— Dacă mă anunţi, ştiu la ce să mă aştept. Acum, spune tot, doamnă soţie.

— Foarte bine. Când eram fetiţă, nu aveam răbdare până la vizitele tale la Stonefell. Le însemnam pe un mic calendar pe care îl alcătuisem. Veneai să ne vizitezi de trei ori pe an, şi mereu stăteai…

— Trei săptămâni, încheie el în locul ei.

— Da. Acestea erau cele mai frumoase momente pentru mine, când eram împreună, deşi sunt sigură că pentru tine eram plictisitoare şi mai multe nu. Şi detestam momentul în care plecai. Când el tăcu, ea se încruntă uşor. Ţi-am spus că e o prostie.

Era o prostie ca o fetiţă mică să fie atât de ataşată de unicul ei prieten. Era o prostie că se simţea atât de singură când el pleca. Aceste trei săptămâni însemnau totul pentru ea.

El se aplecă să o sărute. Lia se topi în timp ce buzele îi erau mângâiate cu delicateţe, înainte ca el să se strecoare mai profund pentru a o gusta din plin cu o pasiune delicioasă.

— Nu e deloc o prostie, spuse el într-un final când îi permise să respire. De fapt, mă simt chiar umil. Ce-am făcut vreodată să te merit?

Ea se prefăcu că analizează situaţia.

— M-ai ales să fiu stăpâna de la Stonefell?

El râse şi întrebă:

— Am fost avantajat de acest schimb, aşa cum îţi poate spune oricine care locuieşte pe moşie. Acum, sper că te-au fermecat suficient stelele, şi poate îmi vei permite să o conduc pe stăpâna de la Stonefell în pat?

— Mi-ar face plăcere, milord.

Frigul începea să i se strecoare prin rochie, în ciuda păturii şi a îmbrăţişării lui calde. Asta era minunat, însă patul în care se afla

Jack ar fi fost şi mai bun.

O întorsese spre uşile terasei când îşi înălţă brusc capul.

— Ia te uită! exclamă el.

Lia îşi lăsă capul pe spate ca să vadă şi icni. Stele căzătoare străbăteau cerul, una după alta.

— E ca de Crăciunul acela pe care l-am petrecut împreună.

— Repede, pune-ţi o dorinţă, iubito!

Ea făcu acest lucru, închizând-o în inima ei. Nu era sigură de acest lucru, nu cât să îl împărtăşească şi cu el. Dar dacă dorinţa ei s-ar fi împlinit, în mai puţin de opt luni ar fi primit un nou membru în familia Lendale.

— *Tu* ţi-ai pus o dorinţă, Jack?

Ochii lui străluciră de emoţii puternice.

— N-am de ce să-mi doresc lucruri de la stele, căci visurile mele s-au îndeplinit. Tu eşti visul meu Lia, acum şi pururea.

Ea zâmbi în timp ce el o conducea înapoi în vechiul conac ce îi primea cu braţele deschise în această frumoasă noapte de iarnă.

Erau acasă.

Sfârşit